

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ СЕДЕМТЕ ГРЯХА

Част 4 от „Реъритис Ънлимитид“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2006

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Санибел, Флорида

Ноември

Лий Мандел често се оглеждаше през рамо, това си беше част от работата му. Но сега, докато се протягаше доволно под февруарското слънце, не мислеше, че трябва да си пази гърба. Усмиваше се на сервитьора с гъвкаво тяло и оптимизъм, каквито можеха да имат само хората под трийсет.

— Хей, сигурен ли си, че предлагаш най-добрите скариди на остров Санибел?

— Мога да се обзаложа, господине.

Лий се засмя:

— За мен обичайното. И кафе, колкото е възможно по-бързо. О, и донеси няколко от торбичките за храна за вкъщи, става ли?

Младежът се усмихна, пъкна ръка зад гърба си и извади две бели хартиени торбички с логото на кафене „Супа или скариди“, отпечатано с големи червени букви отстрани.

— Тези ще стигнат ли? — Той ги остави пред него. — Грабнах ги, още щом ви видях да се качвате по стълбите.

Лий бе обзет от безпокойство — ставаше предсказуем. А в неговия бизнес това бе не само глупаво, но и опасно. Но не бе забелязал някой да го следи, докато шофираше по мостовете от брега до остров Санибел. Освен това, след като преместеше съдържанието на куриерския пакет в омачкана хартиена торбичка за храна, никой не би заподозрял онова, което Лий знаеше със сигурност — скъпоценните камъни струваха минимум милион долара! На едро.

За в бъдеще дори щеше да използва нещо още по-малко забележимо, може би кафяв хартиен плик — като тези, в които алкохолиците мъкнеха бутилките си. Обикновено куриерите, които пренасяха уникална стока, нямаше защо да се притесняват толкова, колкото онези, които носеха часовници или годожни пръстени.

Но невинаги всичко минаваше безпроблемно.

През последните няколко години се носеха слухове за съществуването на нова банда, която е взела на мушка само най-високата класа от преносимите ценни стоки. Добрата новина бе, че тези гангстери не действат толкова грубо, колкото южноамериканците. Новите момчета бяха ловки и потайни.

Сервитьорът със стегнатата снага се бе скрил отново в мрачното и задимено кафене, а Лий остана сам да се наслаждава на зимното слънце. Премести леко стола си, така че гърбът му да е към стената на заведението. И се зачуди какво ли прави сега сестра му Кейт, след като бе приключила с шлифоването на „Седемте гряха“. Сигурно се канеше отново да обикаля изложенията на скъпоценни камъни, за да потърси някой необработен уникат, който би си струвал времето и труда ѝ.

Може би ако мама и татко престанат да ѝ опяват на тема внуци, тя ще намали темпото и ще си намери някой свестен мъж. А сега те направо я влудяват, както правеха и с мен.

Обзе го чувство за вина. Трябваше да разкрие пред родителите си, че най-сетне е намерил мъжа, с когото мечтаеше да прекара остатъка от живота си. Само че не искаше да се изправя срещу всичко онова, което щеше да последва след разбулването на тайната му. Не искаше сълзи и въпроси от рода на: „Къде сбъркахме?“.

Родителите му не бяха сбъркали в нищо. Той просто не бе синът, на когото се надяваха — това бе тъжната истина.

Лий дочуваше откъслечни разговори наоколо. Някои идваха откъм открития паркинг на приземния етаж точно под него. Почти всичко на остров Санибел бе построено на подпори. Така, когато се зададеше ураган, прииждащата вода със съборени клони и най-различни отломки просто минаваше под сградите и жилищните етажи оставаха горе-долу незасегнати.

— Но аз *искам* да видя *съкровището!* — Гласът на момичето бе писклив и упорит. Чуваше се съвсем отчетливо, тъй като то тъкмо слизаше от една кола откъм слънчевата част на паркинга, където неизменно спираха туристите. Лий леко се усмихна, като си представи парещата тапицерия и волана, който щеше да е прекалено нагорещен, за да се държи. И се запита дали прелетните птици се страхуват от сенките между подпорните колони, които поддържаха малкия търговски център.

— Нали бяхме в „Аточа“ миналата година, не е нищо особено. — Гласът на родителя беше измъчен и нетърпелив. — В този така наречен музей само се опитват да продадат скъпо и прескъпо комплекти от бижута на всеки наивник, който прекрачи прага им.

— *Не ме интересува.* Искам да видя златните монети и изумрудите.

Лий престана да се ослушва за гласа на момичето и се запита какво ли би казало то, ако видеше седемте невероятни сапфира, заключени в багажника на колата му. Повечето пъти не знаеше какво пренася в безличните анонимни пакети от една точка до друга за различните куриерски компании, включително и за тази на семейството си. Харесваше му свободата на независимия наемник. Този път просто се оказа, че е син на собственика на компанията и брат на бижутерката, шлифовала камъните, затова знаеше какво представляват „Седемте греха“ и колко струват.

Кейт бе толкова развълнувана, задето е избрана да шлифова необработения сапфир с изключително качество, че му се обади и му го описа, така както той би описал любовника си. Той я посети два пъти в Аризона и се смая от превръщането на безформения синкав камък в разкошни шлифовани скъпоценни камъни, които искряха в невероятен син цвят.

Беше му харесало да наблюдава вълнението на Кейт. Този път тя изглеждаше много по-млада от него, а в действителност бе с осем години по-голяма. Не би могъл да я укори, че е прекалено ентузиазизирана. За един относително млад бижутер бе истински удар да получи такава голяма поръчка като шлифоването на необработения камък на Артър Маклауд, един от най-прочутите колекционери на скъпоценни камъни в света. Тя дори бе помолила именно Лий да й донесе униката, а после да върне обработените и шлифовани скъпоценни камъни обратно на Маклауд. Така нещата оставаха вътре в семейството.

Примижавайки на слънцето, Лий погледна непретенциозния часовник: единайсет без четвърт, имаше достатъчно време. За петнайсетина минути щеше да стигне от кафенето до един малък мост, свързващ Санибел и остров Каптивна. С малко повече късмет щеше да му остане близо час, след като остави камъните на Каптивна, да се поразходи из плажа след отлива и да събере малко мидички. И пак

щеше да успее да стигне във Форт Майърс за полета си до Лос Анджелис. В петък деветдесет процента от трафика бе по мостовете към Санибел, а той щеше да се движи в обратната посока. Очакваше го спокойно шофиране чак до летището.

Отново се протегна. С късите си панталони, риза за голф и сандали напълно се сливаше с останалите хора. Не беше прекалено висок, нито прекалено нисък. Не и прекалено дебел, нито прекалено загорял. Нищо прекалено. Куриерите бяха също толкова анонимни, колкото и пратките. Ако беше в Манхатън, щеше да носи тъмен костюм и сиво палто. В Сиатъл щеше да му е нужно скъпо непромокаемо яке, а и трябваше неизменно да стиска чаша еспreso в ръка. Без чадър. Подобно нещо не носеше никой от Северното тихоокеанско крайбрежие.

Обезпокои го тихият звук от вратите на кола, отключени с дистанционно. Изправи се от стола си и се опита да си спомни автомобилите, които бе видял, когато паркира долу, близо до стълбището. Освен неговата кола, взета под наем, наоколо нямаше други.

Повечето магазини отваряха в единайсет, а дотогава имаше още двайсетина минути. Единствените други превозни средства, които бе забелязал, бяха доста далеч, чак в другия край на паркинга. Колите и пикапите със сигурност бяха на служителите, които спазваха указанията да улесняват клиентите, за да могат те да паркират близо до стълбите, водещи към магазините.

Изправи се и погледна към долния етаж. Нямаше никой. Хленчещото момиче и родителите му бяха влезли в кафенето, явно предпочели цигарения дим пред чистия въздух. За момента бе съвсем сам, което рядко се случваше на турист, дошъл през зимата на остров Санибел.

Отдолу се разнесе приглушеният звук от затваряне на багажник.

Намръщен, той забърза надолу по стъпалата. Рязката смяна на яркото слънце на Флорида с полумрака, обгърнал паркинга, го накара да се поколебае. Бързо се огледа наоколо.

Нищо не помръдваше в прохладните сенки.

Укорявайки се за параноята си, Лий бързо се отправи към колата си. Натисна електронния си ключ и отвори багажника.

Беше празен.

— Мамка му!

Обзет от паника, той се наведе и започна трескаво да опипва вътре. Пакетът със „Седемте гряха“ беше по-малък от дланта му, ала струваше повече, отколкото би могъл да спечели през целия си живот. Можеше да се е търколил някъде, да е паднал зад резервната гума...

Трябва да е тук.

Откъм полумрака от другата страна на автомобила долетя леко шумолене, сякаш някой се опитваше да се промъкне покрай него и да излезе горе на светло. Или поне изглеждаше като промъкване, докато Лий не се извърна рязко и не видя познато лице.

Усмихна се с облекчение:

— Хей, не очаквах да те видя на този бряг.

— Изобщо не биваше да ме виждаш.

Последва тих звук, после стон, когато куршумът прониза плътта и костта и стигна до сърцето на Лий. Той се строполи върху багажника.

Не може да е истина.

Но беше. Светът се въртеше, но той вече не беше част от него, а вихрушката от цветове постепенно премина в черно.

Норм, Кейти... можете ли да ме чуете? Обичам ви...

Багажникът се затръшна, скривайки смъртта.

ВТОРА ГЛАВА

Малкото Маями

Два дни по-късно

Джейми „Сегуро“ Хименес де лос Сантос разбра, че това е щастливият му ден, когато вратата на заложената му къща се отвори и към него се приближи платинена блондинка с огромни гърди и прилепнала по тялото рокля. Обувките на висока платформа добавяха десет сантиметра към ръста ѝ и караха дупето ѝ да се полюшва предизвикателно. Съжали единствено, че роклята стигаше чак до врата и прикриваше разкошната ѝ снага.

После се вгледа по-внимателно и забеляза, че бюстът е всъщност първокласен и скъп сутиен с подплънки, каквито носят травеститите. Но пък роклята почти компенсираше това. Беше толкова къса, че направо можеше да се види дупето на жената. Или по-вероятно на мъжа.

Няма значение. Сегуро харесваше и двата пола, стига той да е мъжът.

Вратата се затвори и приглуши шума от клаксоните на изнервени шофьори, миризмата от ауспусите и надвикващите се на испански минувачи от поне шест различни нации. През замъглените от прахоляка и жегата прозорци се виждаха посърнали палми, полюшващи се над старите и посивели сгради от двете страни на улицата.

Силен парфюм с аромат на цветя обгърна Сегуро като облак, когато жената се наведе и се облегна на тезгяха. Гримът ѝ бе също толкова крещящ, както и облеклото. Очите ѝ бяха сини като ясно небе, което бе рядкост в задуха на Флорида.

— *Buen dia, senorita* — любезно поздрави Сегуро и я огледа похотливо, както изискваше неговата култура и нейното облекло. — *Como le puedo ayudar?*^[1]

— На английски, ако може, *por favor* — отвърна тя, произнасяйки двете испански думички, сякаш бяха на английски.

Имаше пресипнал, почти дрезгав глас. — Испанският ми никак не е добър.

— Си, с какво да ви помогна?

— Казаха ми, че давате най-добра цена за единични камъни.

Той се поколеба.

— Нали се сецате — поясни тя, скъпоценни камъни, които не са инкрустирани. Разбирате ли?

— Си, да, разбирам. Кой ви го каза?

— Един човек в Лос Анджелис. Гаджето ми е оттам. Негов приятел му обяснил, че вие имате братовчед, който пък има братовчед, дете... — Тя сви рамене и разлюля цялото си тяло от главата до петите. — Гаджето ми не се казва Сантос, но е прекарал известно време с един от фамилията, ако разбирате какво имам предвид.

Сегуро кимна ухилено, приемайки обяснението ѝ. Повечето връзки и познати, от които човек се нуждаеше, за да преуспее в живота, вече бяха част от голямото му семейство. С останалите можеше да се запознае в затвора.

— Си, разбирам... Запознавал съм се с някои хора по този начин.

— Много е полезно — съгласи се тя. Вдигна с две ръце голямата си платнена чанта и я тръшна на тезгяха. — Имам нещо, което ще ви хареса.

Сегуро изсумтя неопределено и разсеяно се зачуди дали *тя* наистина не е *той*. Нямахше никакви следи от брада, но и това беше трудно да се прецени под целия този грим. А и много от травеститите се подлагаха на трайно обезкосмяване на лицето.

Непознатата затършува в чантата си и измъкна шишенце за хапчета против киселини в стомаха. Преди Сегуро да го вземе, тя постла протъркано парче тъмен плат върху тезгяха. После отвори шишенцето и изсипа съдържанието му върху плата. Вместо купчината дребни камъчета, които бе очаквал, върху тезгяха подскочи голям колкото нокътя на палеца правоъгълен камък в наситено син цвят. Сегуро си пое дълбоко въздух. И застина...

— Искам петдесет хиляди — твърдо изрече тя.

Мъжът рязко вдигна глава и срещна погледа ѝ. Сините очи, които се вираха в него, бяха малко по-бледи от камъка, но също толкова студени.

— Ясно — каза той, без да добавя каквото и да било.

— Сапфирът струва много повече от петдесет хилядарки.

— За някого може би... Но аз не мисля така. — Той бавно повдигна рамене. — Ясно.

Блондинката нетърпеливо потропа по тезгяха с дългите си яркочервени изкуствени нокти.

— Разбрах, че ти е ясно, но побързай! — рече тя, изоставяйки учтивата форма на общуване. — Трябва да хвана самолета. Чака ме дълга ваканция в Аруба с гаджето.

— О, чувам, че там било хубаво.

— Ще ти изпратя картичка.

Сегуро измъкна една бижутерска лупа и започна да оглежда големия син камък. Само нервно потропващите изкуствени нокти на клиентката нарушаваха тишината в заложната къща.

— Е? — попита тя, когато той най-сетне вдигна поглед.

— Искам един приятел да го погледне.

Непознатата опря ръце на тесния си ханш нетърпеливо, но същевременно и предизвикателно.

— Както вече казах, бързам.

— Съжалявам, но... — Той отново сви рамене.

— Колко можеш да ми дадеш веднага?

— Две хиляди.

— Трийсет.

— Две хиляди и сто.

— Глупости! Камъкът струва поне двеста хиляди.

— Тогава си го вземи и го продай за толкова.

— Петнайсет хиляди.

— Две хиляди сто и петдесет — търпеливо изрече Сегуро. — Съжалявам, сеньор, хм, сеньорита, но не съм експерт. Вече предложих двойно повече от това, което възнамерявах, само защото си добър човек, който познава братовчед на братовчед ми от затвора. Не мога да дам повече. Много съжалявам.

— Мамка му! Тогава искам парите в брой, веднага!

— Ама, разбира се. Изчакай ме тук, става ли?

— Само побързай. Защото това не е единствената заложна къща в Малкото Маями.

Сегуро влезе в задната стаичка, заключи вратата зад себе си и отиде до сейфа. Бързо натрупа стотачките на една пачка, после добави

и банкнота от петдесет долара. Когато отвори вратата към предната част на магазина си, жената още бе там.

Блондинката протегна демонстративно шепата си.

Мъжът преброи парите, докато ги слагаше в дланта ѝ, а после изчака тя да ги преброи отново.

— Страхотна сделка направи — горчиво въздъхна жената. — Истински обир!

Сегуро се ухили.

— Изобщо не се съмнявам. Всичко хубаво.

Вратата на заложната къща едва хлопна след блондинката, когато той хукна и заключи. Обърна табелката с надпис „затворено“ и смъкна щорите зад железните решетки на прозорците.

После застана на едно място и се разтрепери. Не се съмняваше, че сапфирът е истински.

Истински като смъртта.

Трябваше много, много внимателно да прецени как ще действа оттук нататък. Иначе щеше да се окаже също толкова мъртъв, колкото несъмнено бе предишният му собственик.

Божичко!

За това съкровище му трябваха връзки. И то от онези, за които хората само шепнеха, защото да произнесеш имената гласно, означаваше да си прережеш сам гърлото. Изреди наум няколко имена и ги отхвърли. После стигна до едно, което го накара да се замисли.

Едуардо.

Зетят на братовчеда на жена му живееше в Лос Анджелис. Беше в бизнеса с бижута. Щеше да му помогне. Имаше от онези връзки, за които не се говореше гласно. Можеше да продаде камъка, без да го хванат.

Без да го убият.

---

[1] Добър ден, госпожице? С какво мога да ви помогна? (исп.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Глендейл, Аризона

Пет дни по-късно

Кейт Чандлър не успяваше да се съсредоточи. Изруга приглушено и се обърна с гръб към микроскопа, на който имаше закрепен красив необработен камък. Проучваше тъмнозеления екземпляр и се опитваше да реши как да го шлифова, така че да извлече максималното както от размера, така и от блясъка му.

Обикновено ѝ доставяше удоволствие да разполага с толкова различни възможности и да взема решенията, които ще превърнат един доста обикновен на вид необработен камък в зашеметяващи скъпоценности. Но точно сега ѝ бе трудно да мисли за каквото и да било, освен за телефона, който отказваше да звънне.

— По дяволите, Лий! — измърмори притеснено тя. — *Обади се.*

Погледна екрана на мобилния си телефон, който се намираше върху работната ѝ маса. Не го изпускаше от погледа си дни наред, независимо къде беше из къщата.

Нямаше нито нови, нито пропуснати обаждания. Нищо, освен тишина, която ставаше все по-тежка с всяка изминала секунда.

Търпението ѝ се изчерпа и тя набра номера на Норм Галахър, който вдигна незабавно:

— Лий?

Стомахът на Кейт се присви.

— Не. Аз съм, Кейт. Надявах се...

— Не се е обаждал. — Гласът на Норм бе мрачен и притеснен. — Какво ще правим сега?

— Аз... — Тя си пое дъх. — Не съм казала на мама и татко, но позвъних на ФБР и им съобщих, че Лий е отвлечен. Ала дори не ме изслушаха. Опитаха се да ме успокоят и ми казаха да оставя всичко в ръцете на властите във Флорида. Предупредих ги, че местните полицаи са идиоти, които повече се стараят да опетнят името на Лий, отколкото да го открият.

— Лий е прав, ти си истинска фурия! — обади се Норм. — Нямам търпение да се срещна с теб и със семейството ви.

— Ще бъде едно голямо и весело събиране — съгласи се Кейт, стараяйки се да звучи безгрижно.

Всъщност бе притеснена до смърт, боеше се за Лий. Беше изтръпнала от страх до мозъка на костите си.

— Норм... — отрони тя колебливо.

— Да?

— Татко направо ще побеснее, ако разбере, че скрих от теб истината. Е, сега ти казвам, че колата, която Лий е взел под наем, е била върната в компанията с един ден закъснение, а пратката, дето е пренасял, така и не е пристигнала на адреса.

Последва дълго мълчание и приглушени звуци, които подсказваха, че мъжът от другата страна на линията много се старае да прикрие вълнението си.

— Няма ли следи от... насилие?

— Не.

— Не звучиш много уверено.

— Уплашена съм и ядосана. И... притеснена. — Кейт затвори очи, махна шнолата от косата си и разтърка тила си. *Лий, къде си, по дяволите?*

— И аз съм притеснен — призна Норм. — Ядът ми мина след първите двама и четири часа.

— Това е толкова нетипично за Лий — прошепна тя. — Дори и да е забравил да ми се обади, след като е доставил „Седемте гряха“, той е направо луд по теб. Би ти позвънил, каквото и да става.

Норм се отказа да сдържа чувствата си и сълзите задавиха гласа му.

— Благодаря, Кейт.

— Истина е.

— Мислиш ли, че е претърпял някаква катастрофа и сега не си спомня името?

Кейт се облегна уморено на работната си маса. Долови в думите на Норм същия страх, който свиваше и нейното сърце: никой от двамата не искаше да изрече на глас: *Ами ако Лий е мъртъв?*

— Обадох се във всички болници между Форт Майърс, откъдето е взел кола под наем, и остров Каптивна, където трябваше да остави

пратката — поясни Кейт. — Никъде няма приет мъж с амнезия през последните пет дни или неидентифициран пациент, който не помни името си.

— Сигурни ли са?

Кейт не отговори. Думите на Норм бяха по-скоро отчаян вопъл и зов за надежда, отколкото въпрос.

— Обади ми се веднага, щом научиш нещо — помоли тя.

— Ти също.

Тя прекъсна връзката и позволи на собствените си сълзи да потекат по лицето ѝ. Мъката и страхът се сляха ведно и я разтърсиха.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скотсдейл, Аризона

Пет месеца по-късно

Вторник, 9:30 ч. сутринта

С разтуптяно сърце Кейт огледа претъпканата с хора зала за конференции. Опита се да не мисли за зловещия механичен глас от телефонния ѝ секретар, който я заплашваше, че ще умре, ако не спре да задава въпроси, за да разбере какво е станало с Лий Мандел. Защо никой не го е виждал, защо не се е обаждал дори и на по-голямата си сестра, която винаги го е обичала, независимо в какви неприятности се е забърквал?

Но въпреки това тя продължи да пита. Само че по-внимателно. Беше се съсредоточила върху липсващите скъпоценни камъни вместо върху човека, когото се опасяваше, че никога повече няма да види.

Наблюдаваше залата с тъмните си очи, които бяха виждали много хора, вперили жадни погледи в скъпоценни камъни. Никой не ѝ обърна внимание, дори и мъжът, облегал на стената в далечния край на помещението. Той държеше дебел каталог и бе с непроницаемо изражение на лицето. Всички, освен него, зяпаха бляскавите съкровища зад стъклените витрини.

Истинското изложение щеше да започне едва след няколко дни, но пред публиката вече бяха показани някои прекрасни екземпляри. Предварителното изложение беше нещо като генерална репетиция. Тук бяха търговците, които не можеха, не искаха или не бяха поканени да заплатят високите такси за наемане на щанд за основното изложение. Неколцина от тях бяха обединили ресурсите си и наели обширна конферентна зала до лоби бара на хотела за седмицата преди голямото шоу. „Скъпоценни камъни Пърсел“ бе една от по-малките компании, които имаха свой щанд тук.

На него предния ден Кейт забеляза един от „Седемте греха“.

Собствениците на фирмата не бяха особено услужливи, когато ги попита откъде имат камъка, но тя намери начин да получи отговор на

въпросите си. Сега трябваше само да се постараете да не го разберат.

Дишай бавно и дълбоко, както когато правиш първия срез върху изключително ценен необработен камък.

Безмълвният съвет не успя да забави забързания пулс на Кейт, но ѝ помогна мисълта как оформя грубия цветен камък и го превръща в бляскави и безкрайно жадувани скъпоценности. Работата върху грубия материал винаги я успокояваше, макар че не проумяваше защо е така.

Бавно и спокойно, повтори си наум тя. Това е лесната част.

Имаше ловки ръце. Още като единадесетгодишна забавляваше съседските хлапета, измъквайки монети иззад ушите им.

Дишай бавно и действай бързо! И бъди благодарна, че шлифованият като изумруд камък не се появи в някоя частна изложба в стаята на определен търговец. Тогава щеше да ти е много по-трудно да се справиш.

Кейт внимателно пристъпи в конферентната зала. Щандовете пред нея принадлежаха на търговците от втора и трета ръка в този бизнес. Но дори и така бяха на светлинни години от гълпите продавачи на стъклени мъниста и евтини имитации. Потейки се, те предлагаша стоката си на обществените паркинги, където бяха разпънали импровизирани сергии под жежкото априлско слънце на пустинята.

А тук, в най-новия и най-люксов хотелски комплекс на Финикс, беше спокойно, хладно и се носеше лек аромат на цветя. Макар чувствителното обоняние на Кейт да долавяше и мазната, всепоглъщаща миризма на човешката алчност в залата, това не я дразнеше прекалено. Скоро след като бе дошъл първият ѝ менструален цикъл, бе разбрала, че близо до скъпоценни камъни някои хора се потят. Фактът, че можеше да гледа великолепни бижута, без да мисли непременно в долари, ѝ даваше предимство пред много хора в този бизнес.

Смъкна надолу ръкавите на малиновото си копринено сако и усети малката топчица, наместена точно до ръба на лявата ѝ длан. Отново си пое дълбоко и бавно въздух.

Ще накарам проклетите типове от ФБР да ме чуят, Лий. Кълна се.

ПЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 9:32 ч. сутринта

Сам Гроувс се бе облегнал на скъпите тапети в „Скотсдейл Роял“ и прелистваше каталог с предстоящите атракции, предвидени за истинското изложение на скъпоценни камъни. Каталогът бе толкова дебел, че му бяха нужни няколко дни, за да го прочете, но дотогава вече щеше да е продължил нататък: сменил дрехите си, сложил шапка и приел нова самоличност. Нужна му беше само най-проста маскировка, защото повечето хора сякаш ослепяваха при наличието на толкова много цветни съкровища наоколо. Големите скъпоценни камъни, също като големите гърди, се отразяваха негативно върху коефициента на интелигентност на мъжете, които ги гледат.

Сам харесваше гърди и скъпоценности колкото и всеки друг мъж, но можеше да съсредоточи мислите си върху работата. От шестнайсет години беше във ФБР и се надяваше да станат двацет, преди някой да добави към досието му характеристики от рода на: „не постига добра координация с останалите“ и „действа по своя инициатива“. А накрая да го изрита от Бюрото, задето прекалено често си „играе с огъня“.

Когато някой попита за мнението му, Сам го заявяваше гласно, не спестяваше нищо, независимо дали отговорът му щеше да се хареса.

Умник си, момко, ала определено не ставаш за политик, му бе казал първият му СОА — специален оперативен агент — преди петнайсет години.

Оттогава нищо не се бе променило. Шефовете му си откъсваха, като отлагаха повишаването му и му възлагаха задачи, които не привличаха обществения интерес. Така че вместо да преследва международни и вътрешни терористи с другите любими герои на ФБР, той бе част от специална оперативна група, опитваща се да разбие мрежата от крадци на скъпи бижута. Тези бандити

вгорчаваха живота на търговците на скъпоценности през последните пет години.

Но дори и при такава относително рутинна задача Сам се забърка в неприятности заради нетрадиционния си подход.

Много важно! Той отгърна поредната страница и се загледа в още една секваща дъха реклама за рубините: те били най-добрата инвестиция в цветни скъпоценности на века.

След по-малко от пет години ще получавам пенсия, ще си имам малък бизнес и всички късогледи бюрократи, които не виждат по-далеч от носа си, могат да вървят по дяволите. Сам беззвучно си повтаряше това лично заклинание, докато изпълняваше задачата, с която би се справило и едно хлапе.

Проблясък на малиновочервена коприна привлече очите му. Погледна към отсрещната стена на залата. Макар и да не бе голяма красавица, жената прикова вниманието му. Черната ѝ коса бе прибрана на тила ѝ. Беше средна на ръст, с чудесни извивки на тялото — не пищни като на някое момиче от шоупрограма, но от онези истински форми, които мъжете обичат да притискат до себе си. Носеше скъп костюм и обувки на нисък ток, кожената ѝ чанта подхождаше на облеклото ѝ. Без натрапващи се на очи бижута.

Движеше се уверено, но въпреки това следователският му нюх му подсказваше, че е напрегната.

Заинтригуван, той се приближи, без изобщо да я погледне директно. Но интересът му се изостри, когато забеляза, че се е запътила към щанда на Пърсел. Говореше се, че ако някой им предложи качествена стока, Майк и Лоис не задават неудобни въпроси за предишни собственици, нито се занимават с квитанции за покупка. Естествено, цената, на която вземаха стоката, съответстваше на дискретността им. В общи линии семейство Пърсел бяха точно от онези хора, към които би се обърнал един крадец на скъпоценности.

В крайна сметка нямаше никаква полза от това да откраднеш пратка бижута, ако после не можеш да превърнеш малките блестящи камъчета в големи купчини анонимни зелени банкноти.

ШЕСТА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 9:33 ч. сутринта

Когато завари Майк Пърсел сам на щанда, Кейт изпита такова облекчение, че му отправи топла усмивка. Той ѝ се ухили похотливо. Казваха, че когато жена му, Лоис, не е наблизо, Пърсел се превръщал в истински развратник. Кейт не бе обръщала особено внимание на тези клюки до вчера, когато разбра от личен опит колко са верни. И съответно подбра тоалета си за днес.

Насили се да задържи усмивката на лицето си, дискретно плъзна дясната си ръка, за да разкопчае няколко копчета на блузата си, и си каза, че всичко е в името на добра кауза. Давайки си вид, че не осъзнава колко са разголени гърдите ѝ, тя се приближи до стъклената витрина и се наведе над нея.

— Идваш да се полюбуваш отново на синия сапфир, така ли? — лукаво попита Пърсел, навеждайки се над щанда толкова близо до нея, че да усети уханието на тялото ѝ. — Или имаш нещо друго предвид?

Усмивката ѝ замръзна, но той не го забеляза. Очите му бяха приковани в щедро разтвореното ѝ деколте. Тя преглътна с мъка и се зае с нелеката задача да флиртува с мъж, когото би предпочела да стъпче в калта.

— Ами човек никога не знае. — Кейт леко погали шията си, надявайки се да отклони погледа му от гърдите си. Успя за около две секунди. — Това е един страшно красив камък — развълнувано и леко притеснено пророни тя.

Сапфирът наистина бе доста необичаен, но не чак шедьовър, който би приковал всеобщото внимание. Или поне така разсъждаваше старият Пърсел, иначе не би го изложил публично.

Кейт смяташе, че той греши. Това бе бижу, способно да ускори пулса на всеки добър търговец, който го зърнеше.

Може би Пърсел просто не е устоял на изкушението да се поперчи с него пред останалите си второкласни колеги, помисли си

тя. И стисна зъби, за да потисне внезапната погнуса, която изпита към по-възрастния и от баща ѝ мъж. *Или пък знае, че Маклауд не е трябвало да казва на никого, така че смята, че е в безопасност. И в двата случая Пърсел е истинско влечуго!*, промърмори мислено Кейт, но на глас каза единствено:

— Сапфири, шлифовани като изумруди с този размер и от такова качество, не се появяват на пазара всеки ден.

— Всеки ден ли? — Пърсел се поизправи и бръкна във витрината, без да откъсва очи от гладките, стегнати гърди, които с удоволствие би погалил. — Сладурче, такива сапфири са по-голяма рядкост и от вярна жена. Това го знам от личен опит. Аз самият съм бил съучастник в прелюбодеежията на немалко дами. И за разлика от този камък онези хубавици съм ги подлагал на истинска дълбока топлинна обработка! Ако разбираш какво имам предвид...

Усмивката на Кейт замръзна, но тя опита да овладее гласа си:

— Все още не мога да повярвам, че камъкът никога не е бил подлаган на нагриване. Може ли да го погледна пак?

— А какво предлагаш в замяна?

Същото като вчера, мръсно. Безплатно пийшоу.

— Не мога да кажа, преди да го погледна отново. За всеки случай, нали разбирате? — рече Кейт. — Просто не мога да повярвам, че струва повече от двайсет и пет хиляди за карат. Трябва да съм сигурна в това, преди клиентът ми да се бръкне за такава сума. Все пак сме на предварителното изложение. Много първокласни скъпоценности още не са показани. Сигурно ме разбирате.

От лекото колебание в нежния ѝ глас дланите на Пърсел се изпотиха. Бе виждал и по-големи гърди, но нейните бяха тук сега и той искаше да ги съзре напълно разгопени.

— Е, какво пък — каза той и измъкна малката кутийка, в която лежеше сапфирът. — Вчера много уверено държеше онези пинсети, като истински професионалист. Трябва ли ти лупа?

— Не, благодаря. Този път си нося моята. Не исках да рискувам пак да изпусна вашата.

Освен това само глупак би използвал втори път един и същи номер за отвличане на вниманието, но Кейт нямаше никакво намерение да изтъква този факт.

Пърсел се ухили широко.

— Нищо лошо не си направила. Можеш да търсиш лупа в скута ми, когато си поискаш.

Кейт не сметна, че актьорският ѝ талант е на достатъчна висота, че да успее да му отговори. Тогава си спомни за Лий, който бе изчезнал преди пет месеца и сигурно бе мъртъв... *Не мисли за това, обвини се наум тя. От сълзите няма никаква полза, особено пък сега. Преглътни ги, имаш работа за вършене.*

— Прекалено сте мил с мен, господин Пърсел — прошепна тя. — Чувствам се като истинска глупачка.

— А на мен ми се стори съвсем добре вчера.

Тя преглътна с мъка и бръкна в джоба на сакото си. Поуспокои се, когато най-сетне напипа хладния овал на лупата, която увеличаваше десет пъти. Извади я и погледна Пърсел очаквателно. Той се надяваше тя да мине от другата страна на щанда, както бе направила предния ден. Много му бе харесало да притисне стегнатото ѝ дупе между тялото си и масивната витрина.

Кейт не помръдна.

— Оттук гледката е по-хубава — подкани я Пърсел.

Тя поклати глава.

— Не, пак ще ми замаете главата. Трябва да се съсредоточа върху бизнеса.

— Сигурна ли си, сладурче?

— Че ще ми замаете главата ли? Разбира се, че съм сигурна. — *И този път не съм уверена, че ще успея да се сдържа и да не те изритам в слабините.* — Можете да накарате всяка жена да забрави какво прави.

— Така разправят — ухили се гордо мъжът.

Махна прозрачния капак на кутийката, побутна я към нея и ѝ подаде бижутерски пинсети.

Пренебрегвайки лепкавите му пръсти, които потъркаха дланта ѝ, тя нагласи пинсетите и взе трийсеткаратовия камък. Стиснала лупата пред едното си око, тя приближи камъка, докато най-сетне го нагласи на фокус.

Цветът бе точно такъв, какъвто трябва за един син сапфир. Шлифовката бе майсторски направена, подсилвайки блясъка му.

Е, време е за шоу!, помисли си Кейт.

Остави бижутото обратно в кутийката и едновременно с това изтърва лупата, която се плъзна между гърдите ѝ. Извика приглушено и посегна с дясната си ръка да я вземе. Докато бъркаше в сутиена си, разкри още повече гола гърд пред очите на Пърсел.

Нямаше защо да се притеснява дали е успяла да задържи вниманието му. Така бе зяпнал бюста ѝ, че чак се потеше.

— Правите ме толкова непохватна — усмихна се неловко Кейт.

Ала не успя да довърши изречението си. Думите ѝ преминаха в неволен вик, когато една едра мъжка длан стисна лявата ѝ ръка и едва не я смачка.

— Хайде, тръгвай — произнесе мъжът грубо и нетърпеливо. — Закъсняваме. Къде ли не те търсих.

Кейт изтръпна, когато погледът ѝ срещна решителните и сини като скъпоценни камъни очи на непознатия.

СЕДМА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 9:40 ч. сутринта

Сам Гроувс откъсна жертвата си от щанда на Пърсел и я изведе във фойето на хотела.

— Пусни ме — тихо и със сдържан гняв процеди Кейт.

— Или какво, ще викаш ли? — попита той без всякакъв интерес.

Тя млъкна объркана.

— Да, така си и мислех — кимна мъжът. — Не искаш да привлечаш внимание към себе си, нали?

— Но, господин...

— Гроувс. Сам Гроувс. — Замъкна я до един от огромните декоративни храсти и извади карта за самоличност от задния си джоб. Значката му проблесна в златисто. — Специален агент, ФБР. Някакви въпроси?

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Това трябва да те попитам аз. — Обърна дланта ѝ нагоре — тази, която все още стискаше в хватката си. Докосна с пръст малката бучица восък или лепило, задържало камъка скрит в ръкава ѝ, докато дойде време за размяната. — Леко тръсване, камъкът пада и бива разменен, преди жертвата да усети какво става. — Кейт го изгледа смаяно. — Отвори пръсти — нареди ѝ той, — иначе ще те заболи.

— Вече ме боли! — Изохка тихичко тя.

— О, направо ще ме разплачеш. — Мъжът я стисна още по-силно и заповеднически повтори! — Отвори.

— Как ли пък не! — изсъска жената, борейки се отчаяно с хватката му.

Тъмнокяфявите ѝ очи измериха гневно непознатия, който я беше пленил. Той не показваше с нищо дали тя го притеснява, привлича или отблъсква по някакъв начин. Но изражението му ясно говореше, че няма да се остави да го впечатли малко гола плът. Донякъде дори изглеждаше отегчен.

Но не и невнимателен. Пръстите ѝ бяха побелели, защото скритият камък се впиваше в тях заради силната му хватка.

Той прибра картата си и премести обратно ръката си върху китката ѝ, без да ѝ даде шанс да избяга.

— Отвори!

Изведнъж тя се усмихна странно и разтвори пръсти. Върху дланта ѝ проблесна четиридесеткаратов син сапфир, срязан като изумруд.

— Я виж ти, изненада! — промърмори Сам. — Нещо май е залепнало за нежните ти пръсти. На кого се каниш да го продадеш?

— На никого.

— Така ли? Значи просто разменяш камъни заради тръпката?

— Нещо такова...

— Сигурно си мислиш, че съм глупак като Пърсел.

Кейт посрещна открито студените му сини очи. Този мъж можеше да бе всякакъв, но не и глупав. Винаги я бе привличала интелигентността, съчетана с откровената, първична мъжка сила. Но не и днес. Сега ѝ се искаше никога да не е срещала този проклетник.

— Убедена съм, че си много умен като за федерален робот — каза тя. — Но това не значи, че си прав. Не съм крадла.

Тъмните вежди на Сам се надигнаха в неприкрито изумление. И по-рано бе срещал самоуверени мошеници, но тази жена беше нещо различно.

Федерален робот, значи...

Едва не се изсмя. Само ако знаеше тя колко далеч беше от истината.

— Не си крадла, така ли? — спокойно каза той. — Но този син камък в ръката ти говори, че лъжеш.

— Защото предполагаш, че е достатъчно ценен, за да си струва кражбата.

— Сигурен съм.

— Единствената реална стойност на един камък е времето, което бижутерът е отделил за него.

— О, да, ясно — измърмори той, без да си даде труд да прикрие нетърпението си.

Кейт го погледна самоуверено. Колкото повече се успокояваше, след като я бяха хванали, толкова повече започваше да се ядосва на

мъжа.

— Мога да го докажа.

— Как?

— Избери си търговец, който и да е. Покажи му камъка и да видим какво ще рече той.

Сам дълго се взира в странната си пленничка. Лицето ѝ бе с класически черти и можеше да накара всеки мъж да пожелае да ѝ угоди. Тъмните ѝ очи изглеждаха прями. Имаше деликатни кости, гъста черна коса и апетитни женствени форми, които широките ѝ дрехи не можеха да скрият. Излъчваше непринуденост, деловитост и интелигентност. Беше пъргава жена в прекия и преносния смисъл — ако не бе видял как извършва размяната, щеше да повярва на преструвките ѝ, че е невинна.

После си спомни колко струват свидетелските показания — почти нищо. Трима очевидци съвсем честно и откровено ще ти кажат, че въпросният човек е висок, нисък, среден на ръст, слаб, дебел, добре сложен, с гъста коса, плешив, нормален на вид или пък, че изглежда точно като теб.

Погледна към часовника си. Срещата на оперативната група започваше едва след двацет минути. Каквато и да бе тази жена, тя бе много по-интригуваща от страниците на каталога, който прелистваше от отварянето на залата в девет часа. Пък и ухаеше по-приятно.

А и винаги съществуваше вероятността, ако я притисне достатъчно, тя да сподели някои интересни сведения за бизнеса с крадени скъпоценности. Досега оперативната група само харчеше парите на данъкоплатците, разследвайки различни улики, които не водеха доникъде.

— Добре, госпожице...

— Натали — бързо отвърна Кейт, като се надяваше, че майка ѝ няма да има нищо против, задето използва нейното име.

— Имаш ли презиме и фамилия?

Вече бе преценила, че Смит или Джоунс ще прозвучат прекалено измислено. Затова се спря на първото, което ѝ хрумна: професията ѝ и моминското име на майка ѝ.

— Катър^[1]. Презимето ми е Харисън.

— Добре, госпожице Натали Харисън Катър. Имаш ли някакви документи за самоличност?

Бе готова и за този въпрос.

— Горе в стаята ми са. Но няма да влизаш там.

Сам реши засега да остави нещата така. Без да отпускат хватката си, той откопчи камъка от ръката ѝ.

— Сега ще се върнем в конферентната зала и ще видим какво мислят някои търговци за този камък.

— Пусни ме — примоли се тихо тя и се задърпа да се освободи.

— Не, освен ако не предпочиташ да носиш белезници. Видях колко си бърза и умела, миличка.

Кейт стисна зъби, за да задържи гнева си, който напираше да се излее в язвителна тирада от устата ѝ.

— *Миличка* ли ме нарече? Снизхождение, типично за ФБР!

Сам се усмихна иронично.

— Познаваш много от нас, федералните досадници, така ли?

— Да кажем, че тази порода ми е позната.

— И тя предизвиква презрението ти? — Мъжът се засмя, улавяйки красноречивия ѝ поглед. — Харесва ми стилът ти.

— Тогава ще го сменя.

— Тръгвай с мен, госпожице Натали, след като си без документи за самоличност. Да видим колко голям е куражът ти.

— Ако бях мъж, нямаше да говориш така.

— Ако беше мъж, Пърсел нямаше да се зазяпа в гърдите ти и да изтърве от поглед най-важното — скъпоценностите. Каквото повикало, такова се обадило, миличка.

Тя го изгледа ядно, но като видя, че нарочно я дразни, стисна устни.

След това тръгна с него. Нямаше друг избор, ако не искаше да я влачат като някое хленчецо хлапе.

Сам избра втория щанд отляво, далеч от Пърсел. Жената зад плота бе спретнато облечена в сако и черни панталони в стила на Югозапада. Побелялата ѝ коса бе късо подстригана. Във витрината бяха изложени пъстри скъпоценни камъни. Макар и да не бяха особено оригинални като дизайн, все пак многоцветната дъга бе поразително красива.

— Добро утро, госпожо — поздрави Сам. — Много красива колекция.

Поласкана, жената се усмихна доволно. А и фактът, че думите идваха от чаровен мъж с гъвкаво тяло, съвсем не бе за пренебрегване. Можеше и да е достатъчно възрастна, за да му бъде майка, но зрението ѝ си беше наред.

— Благодаря — отвърна тя. — Опитваме се да угодим на клиента.

Кейт прехапа устни, за да не прихне. Сам омайваше жената по същия начин, както тя — Пърсел.

Само че на него не му се налагаше да разкопчае дори и едно копче.

Не е честно, ядно си помисли тя. Защо и той не е гаден и мазен като Пърсел? За жалост беше стопроцентов мъж, при това агент от ФБР. Гладко избръснат, самоуверен, снизходителен.

Голям късмет имам, няма що!, промърмори си наум Кейт.

Сам се усмихна на жената.

— Ако не сте прекалено заета — поде учтиво той, — бих искал да чуя мнението ви по един въпрос.

— Е, щом зад вас стане опашка, ще ви изгоня — пошегува се тя. — А дотогава, с какво мога да ви бъда полезна?

Мъжът протегна дланта си към нея. Сапфирът заблестя като огромно синьо око, откраднато от езически идол. Жената шумно си пое дъх, явно заинтригувана.

— Аз казвам, че това струва много пари. — Сам кимна към пленничката си. — Но гаджето ми не мисли така. Можете ли да решите спора ни?

— Прилича на камъка, с който се хвалеше Пърсел.

— Пърсел ли? — бързо се намеси Кейт. — Не сме го взели от него. Моят... хм, приятел го спечели снощи на покер.

— Да, тя здраво ме насоли, задето се прибрах късно — добави Сам.

— Ако беше се прибрал с печалба — с убийствено сериозен тон възрази Кейт, — нямаше да ме е грижа кога си се върнал.

— Но петдесет и осем хилядарки за такъв камък си е печалба.

— Може ли да го разгледам? — попита жената, като придърпа към себе си една подложка от черно кадифе и посегна за лупа и пинсети.

— Разбира се.

Тя задържа лупата пред очите си с една ръка. Стиснала пинсети в другата, вдигна камъка и го нагласи на фокус. Известно време го разглежда съсредоточено. Сетне премести една от настолните лампи, така че да осветява по-добре повърхността, и отново се вгледа.

— Какво се опитвате да откриете? — попита Сам.

— Крушовидни мехурчета или закривени линии на растежа — разсеяно отвърна тя. — Това са сигурни признаци за синтетичен камък.

— А виждате ли такива?

— Още не.

Мъжът изглежда изпод око пленничката си като истински хищник. Жената зад щанда свали лупата.

— Имам и спектроскоп на плота зад мен...

— Разбира се, използвайте го — съгласи се Сам. — Искам да съм напълно сигурен. Освен ако това няма да навреди на камъка.

— Никой от тестовете, които прилагам, не вредят на скъпоценностите.

— Имате ли и микроскоп? — попита Кейт.

— Разбира се.

— Тогава минете направо към същината — предложи тя. — Ако камъкът е синтетичен „Чатъм“, спектроскопът ще покаже черната линия на четиристотин и петдесет също както при естествените камъни.

Жената замислено изглежда Кейт и подмина спектроскопа, като се запъти направо към бинокулярния микроскоп. Постави го на плота, нагласи сапфира върху стъклото и се наведе над окуляра.

— Какво ще покаже това? — попита Сам пленничката си.

— Ако използва този микроскоп много внимателно...

— Имам сертификат от ГИА — кротко се обади жената. — Знам как се използва микроскоп. — После погледна към Кейт. — Какво ще видя?

— Шестоъгълни или триъгълни пластинки от платина — кратко отвърна тя.

Жената зад щанда се обърна към Сам.

— Защо ми губите времето? Приятелката ви знае повече за сапфирите, отколкото всички хора в тази зала.

— Той не ми вярва — отговори Кейт. — Затова не сме женени. Само сме гаджета.

Сам потисна смеха си. Проклет да е, ако не харесваше малката остроумна мошеничка.

По-възрастната жена се обърна отново към микроскопа. Огледа добре камъка, преди най-накрая да се изправи.

— Опасявам се, че вашата приятелка е права. Камъкът не струва парите, които сте платили за него.

— Така ли? И защо? — разочаровано попита Сам. — На мен си ми изглежда съвсем добре.

— А разбирате ли нещо от цветни скъпоценни камъни?

— Не.

— Точно както ти казах, съкровище — намеси се Кейт. — Хубав е, но не си струва да се изпоти човек заради него.

— Няма проблем — спокойно отвърна той. — Винаги съм готов да науча нещо ново. И да се поизпотя.

Кейт демонстративно вдигна очи към тавана, а жената се усмихна.

— Камъкът е синтетичен „Чатъм“. Но, слава богу, че е необичаен. Всички други синтетични камъни не издържат на теста със спектроскопа.

— Искате да кажете, че това не е сапфир? — учуди се Сам.

— О, това безспорно е син сапфир. — Жената забеляза изражението му и въздъхна. — Явно ви е трудно да повярвате в преценката на една жена. Има много специалисти мъже, които могат да направят формална оценка на този камък, но това ще отнеме от няколко дни до седмици. И ще ви струва стотици долари.

— Помогнете ми — намръщи се Сам. — Наистина ли е сапфир?

Кейт предпазливо провери колко здраво е хванал китката ѝ. Никаква промяна, не бе възможно да избяга тайничко.

По дяволите!, изруга мислено тя.

— Да, син сапфир е — отвърна жената зад щанда. — Сапфирите могат да бъдат всякакви на цвят, освен червени.

Сам кимна одобрително.

— Когато сапфирите са червени — продължи жената, — се наричат рубини. И сапфирите, и рубините имат едно и също специфично тегло и същия химически състав. Разбира се, като оставим настрана примесите, които придават цвета.

Сам успя да си придаде едновременно интелигентен и объркан вид. Това бе едно от най-добрите му оръжия при разпити.

— А защо тогава този... син сапфир не струва нищо?

— Синтетичен е — търпеливо отвърна жената. — Направен е от човешка ръка. Когато си купувате скъпоценност, търсите цвят, рядкост и блясък. Синтетичните имат само две от трите качества.

— Кое не е достатъчно, за да струват много пари — довърши той.

— Точно така. Макар че този е направен изключително умело — додаде жената, докато връщаше камъка. — Срязванията са невероятни. Необичайно е да се види такава съвестна обработка на синтетична стока. Повечето са срязани на машина и са полирани според някоя компютърна програма, за да се извлече максималната печалба.

Разбира се, че е направен перфектно, помисли си Кейт. Сама съм го срязвала.

Но точно този факт не би споделила, освен ако не я принудят.

Сам въздъхна и измърмори нещо, което прозвуча по-скоро гальовно, отколкото заплашително. Сетне пъхна камъка дълбоко в джоба на джинсите си.

— Защо някой би положил толкова усилия за един фалшификат?

— Синтетичен камък — незабавно го поправи жената.

— Е, все тая...

— Има няколко възможности — колебливо рече жената.

— Например? — подкани я той.

— Най-вероятното обяснение е, че собственикът на подобен голям естествен син сапфир може да пожелае да му направят копие от синтетичен камък, за да носи него, вместо скъпото естествено бижу. Така се намалява цената на застраховката му. — Сам кимна разбиращо. — Освен това е и начин да се защитят ценни камъни от крадци — продължи жената. — Повечето гангстери, особено латиноамериканските, не могат да различат стъклените бижута от синтетичните или естествените.

Мъжът едва се сдържа да не изругае при споменаването на латиноамериканските банди. Достатъчно слушаше за тях от надзорния си специален агент и от Тед Сайзмор.

Човек ще рече, че на цялата проклета планета има банди само от една-единствена националност, помисли си той, преди да

възкликне:

— Така ли? Не предполагах, че крадците на скъпоценни камъни са толкова глупави.

— Има неколцина наистина хитри мошеници — със съжаление отвърна жената. — Чувала съм да разправят, че някои търговци правят фалшиви пратки, за да подлъжат тези обирджии, когато трябва да защитят някои много ценни бижута. Може би вашият чудесно обработен камък е служил за такава фалшива примамка.

— Благодарим ви, че ни отделихте от времето си — каза Сам учтиво и се обърна да си тръгне.

Кейт го последва, защото нямаше друг избор. Изгледа го с присвити очи, докато правеше по-големи крачки, за да не изостава.

— Е, съкровище, какво ще правим сега? — попита язвително тя.

Усмивката, която той ѝ отправи, съвсем не бе толкова чаровна, колкото онази, предназначена за жената зад щанда.

— Ще идем на някое тихо местенце и ще си поприказваме.

— Не!

Той я стрелна с ироничен поглед:

— И защо?

— Аз не желая, а ти не можеш да ме насилиш.

— Какво те кара да мислиш така?

— Защото действаш под прикритие и не искаш то да бъде провалено заради задържането на незначителен играч като мен. — Кейт му се усмихна ослепително. — Нали, съкровище?

Той се замисли мрачно.

— Близко си до истината. Но засега.

— Единствено настоящето е важно.

Тя дръпна рязко китката си.

Сам я задържа само колкото да ѝ покаже, че я пуска по своя воля. После се загледа подире ѝ с ленивия интерес на хищник, който не е особено гладен в момента. Каквато и игра да играеше тя, не беше сред причините, довели го в Скотсдейл. Непознатата щеше да си остане извън полезрението му, докато успее да хване, изкорми и пъхне в тигана няколко много едри риби.

---

[1] Cutter (от англ. cut) — режа, срязвам. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 10:03 ч. сутринта

Официалната щабквартира на оперативната група на ФБР се намираше в един автобус, оборудван с апаратура за милиони долари, който беше спрял в края на служебния паркинг на хотел „Скотсдейл Роял“. А неофициалната — в апартамента на Тед Сайзмор в „Роял“. Или в някой от другите хотелски апартаменти, в които той отсядаше във всеки град, където се провеждаше достатъчно голямо изложение на скъпоценни камъни, привличащо търговците и дебнещите ги крадци.

Когато Сам прекрачи прага на апартамента, забеляза, че вратата в отсрещния край на стаята е затворена. Схвана намека и остави своя отговорен надзираващ агент и Сайзмор насаме, за да се наприказват за доброто старо време. Патрик Кенеди и Сайзмор се познаваха от дълги години. Трийсет и три, по-точно.

Сам си сипа чаша кафе от голямата кана, донесена от служителите на хотела. После извади пакетче бисквити със сирене и фъстъчено масло от джоба на спортното си сако. Не беше кой знае каква закуска, но само с това разполагаше. Сайзмор може и да черпеше оперативните агенти с кафе, но представата му за храна бе бира и чипс. В апартамента влезе слаб мъж малко над двайсетте.

— Здравсти, Сам, какво става?

— Все същото. А при теб?

— И при мен. — Марио се прозя и разкърши плещи. И той ходеше с всекидневни цивилни дрехи, но за разлика от Сам бе лейтенант от полицията във Финикс. — Всички телефонни разговори, които прихващаме, бяха все на тема обяд в местните ресторанти. За малко да заспя, а твоят специален отговорен агент беше в щаба с мен.

— Лошо! — Сам поклати глава. — Дъг много държи да се стои буден по време на дежурство. Приема хъркането като лична обида. — Вдигна леко чашата си. — Пийни си кафе.

— Отвратително ли е?

Сам отпи глътка.

— Колкото можеш да си го представиш.

— Сигурно затова Легендата Сайзмор пие бира.

В отговор Сам леко присви рамене. Човек, който пие бира с всяко ядене, бе много далеч от представата му за легендарност.

— Кой е на слушалките в момента?

— Бейли. Трябва да го чуеш само как се оплаква. Един лейтенант от Ню Йорк е прекалено квалифициран за такава тъпа задача. Само го питай.

— Не, благодаря.

— Голям досадник е. — Марио грабна шепка картофен чипс и пренебрегна кофата с изстудена бира. Извади кутийка „Пепси“ от джоба на самото си, отвори я и изпръска всичко наоколо с кафява пяна. После се доближи до Сам и тихо каза: — Подслушахме и още обаждания на испански.

— Сайзмор много ще се зарадва да го чуе.

— Някои от камериерките имат мобилни телефони. — Марио намигна и направи многозначително движение с ръка. — Голямо търкане пада.

Сам се ухили. Знаеше достатъчно спенглиш — смесицата от испански и английски, която говореха в граничните райони, — за да схване намека за камериерките, които заработваха малко допълнителни пари в чаршафите, преди да ги сменят.

Още мъже и две жени влязоха в апартамента. Първата бе умна — едва навършила трийсетте, и вече бе лейтенант от полицията в Ню Йорк. Но бракът ѝ се бе разпаднал заради професионалните ѝ ангажименти. Това беше много тъжно, защото горе-долу трима на всеки четирима служители на закона имаха подобна съдба. Втората бе дъщерята на Легендата — Шарън Сайзмор, бивш специален агент от ФБР. Беше уволнена заради връзка със специалния отговорен агент. Това бе стара история, но клюката неизменно се споменаваше, когато станеше дума за щерката. След напускането на Бюрото тя бе започнала работа в охранителната компания на баща си.

Мъжете, които дойдоха след нея, бяха между двайсет и пет и четиридесет и пет годишни. Приличаха на членове на някое братство — късо подстригани, гладко избръснати, в еднакво обикновени дрехи.

Различаваха се само в краката — един носеше маратонки „Найк“, друг бе със сандали, трети с каубойски ботуши. Започнаха да говорят помежду си и да се здрависват с всички в стаята.

Сам въздъхна. Време за парти. Жалко, че не си падаше по подобни сбирки. Но добре познаваше правилата на играта, така че се зае да обикаля из стаята и да се здрависва с агентите от ФБР, с полицейските служители от Лос Анджелис, Ню Йорк, Лас Вегас... Когато обаче стигна до Раул Мендоса, усмивката му стана искрена. Мендоса беше агент от Бюрото за граждански и емиграционни услуги, представител в оперативната група на Департамента по вътрешна сигурност. Базиран във Флорида, неговата специалност бяха южноамериканските банди. В Лос Анджелис бе преследвал нелегални имигранти, които пренасяха наркотици, за да платят на човека, прекарал ги през границата. Но сетне много бързо се преориентира към скъпоценните камъни. Имаше добър усет за политическите игри, беше внимателен с медиите, устремен към върха.

Все качества, които липсваха на Сам. Но освен всичко Мендоса бе и отличен следовател, а това Сам ценеше най-много у него. Поздрави го с повдигане на чашата си. Агентът от емиграционните служби се усмихна широко и му отвърна със същия жест.

Шумните разговори леко позаглъхнаха, когато влезе специален отговорен агент Дъг Смит. Той огледа събралите се и се запъти към кафето.

— Здравсти, шефе — поздрави го Сам и му наля от черната течност. — Чух, че си хъркал на телефонното дежурство.

— Глупости, това беше Марио. — Дъг се прозя и взе голямата чаша. Изглежда я гневно, прокара длан през светлата си коса, която ставаше все по-бяла и по-рядка с всяка година, и въздъхна. Отпи голяма глътка и се намръщи.

— Тройните смени ще те довършат — поднесе го с усмивка Сам.

— Спал съм четири часа. Нещо ново?

Преди Сам да успее да спомене за крадлата без документи за самоличност, вътрешната врата се отвори и в стаята влязоха двама мъже.

Първият беше Тед Сайзмор. Вървеше с такава самоувереност, сякаш се перчеше. На шейсет и три години и с две успешни кариери зад гърба си, си бе заслужил това право. За разлика от всички останали

беше с костюм. Тъмносиният плат бе с толкова тънки райета, че едва се забелязваха. Ризата му беше бяла и колосана, а вратовръзката — в тъмно червено-кафяво с леко загатнати диагонални тъмносини райета. Обувките му бяха така добре излъскани, че човек можеше да се избърсне, оглеждайки се в тях. Легендата вече не носеше значката на ФБР, но не бе забравил за старата си униформа.

Вторият беше специален надзорен агент Патрик Кенеди. Помлад от Сайзмор с десетина години, той бе един от най-големите му почитатели. Фактът, че бе работил с Легендата в Бюрото близо двайсет лета, сигурно имаше нещо общо с това. А може би по-важното бе, че Сайзмор умееше да привлече вниманието на медиите само с едно щракване на пръсти. Успешните публични изяви бяха също толкова важни за повишението, колкото следователските и бюрократичните умения. Следващото стъпало в кариерата на Кенеди зависеше от резултатите, постигнати от оперативната група, която ръководеше. Подкрепата на Сайзмор бе голямо преимущество, макар и негласно заявена. Точно както и Бюрото бе солидно преимущество за охранителния бизнес на Легендата.

Сам пийна още малко от кафето си и се зачуди дали на някой от двамата понякога му дотежаваше да четка другия? Сдъвка последната си бисквитка с фъстъчено масло и сирене, преглътна я с още кафе и зачака някой да си отвори устата и да започне събранието. А то си бе чисто губене на време.

Мразеше оперативките.

Сайзмор си отвори бутилка бира, напълни шепата си с картофен чипс и се настани в най-удобния стол в апартамента, който случайно се оказа близо до чипса и бирата. Любовта му към храната и бирата си личеше по шкембето и брадичката му. Още не бе станала тройна, но беше на път да си я заформи.

— Здравсти, Тед, радвам се да те видя — обади се Дъг. — Чух, че си имал тежък полет от Лос Анджелис.

— Вече не правят самолетите както едно време — въздъхна Сайзмор, намествайки се по-удобно на мекия стол. — А и не знаят да ги управляват както някога. — Отпи от бирата си и надигна рамене. — Кацнахме с колесника надолу. В наше време човек може да се надява само на толкова.

Дъг и Сайзмор си размениха спомени за различни премеждия по време на полет. А опитните в политическите маневри агенти около тях се смееха на разказите им и споделяха своите ужасни преживявания. Сам не вярваше, че това да живееш в евтин хотел — макар собственият ти апартамент да е само на половин час път от мястото на действието, — се брой за ужасно преживяване. Кенеди искаше всички да пътуват, да спят и да работят заедно. Щом той желаше нещо — получаваше го.

Добре че си нямам любим талисман, помисли си Сам. Със сигурност ще се окаже, че е против разпоредбите на ФБР.

Зачуди се дали стомахът му може да понесе още кафе, след като вече червата му пареха. Може би Сайзмор съвсем удачно бе предпочел бирата. Ако не друго, то поне бе по-евтина от бутилираната вода, която хотелът предвидливо предлагаше с етикет около гърлото на бутилката, на който беше изписана цената ѝ от шест долара.

Водата от чешмата бе топла и ужасна на вкус, но поне беше безплатна. Сам се запъти към банята да изпие една чаша, но когато се върна, Кенеди вече бе извадил бележника си, готов да се заеме сериозно със задачите. Застанала на метър-два зад Сайзмор, Шарън си водеше бележки, като, шепнеше в малко микрофонче, скрито в гъстата ѝ и дълга до брадичката кестенява коса. Малкото записващо устройство бе невидимо зад ухото ѝ. Тя носеше делови костюм и обувки с нисък ток, за да не подчертава женствеността си. Кестенява коса, кафяви очи, кафяв костюм, средна на ръст — лесно бе човек да пропусне да я забележи, дори ако стаята не е претърпана.

Но пък притежава най-новите шпионски играчки, помисли си Сам. По дяволите, ще ми се и аз да имах такива, вместо тези, с които ни снабдява Чичо Сам. Ще ми трябва хипарска прическа, за да скрия микрофоните, които използваме.

— Мендоса, кажи на хората си да патрулират по-сериозно по границата — говореше Кенеди. — Мръсниците, които търсим, не използват паспорти и асфалтирани пътища.

— Ами летищата? — попита Мендоса.

— „Скай Харбър“ ще бъде следено, макар да не очакваме много. Раздайте снимки на известните членове на бандите и наблюдавайте всички полети, които идват от юг.

— Заемам се. — Мендоса кимна, сякаш бе чул нещо изключително важно.

Сам погледна към топлата вода в чашата си и попита:

— Ами второстепенното летище в Скотсдейл?

— Да не би да си предлагаш услугите за него? — заинтересува се Кенеди.

— Ако ме искате точно там.

— Не ме изкушавай. — Сам изпи останалата вода и се замисли дали да не иде за още. Кенеди го изгледа ядно и продължи: — Добре, искам всички да помните, че си имаме работа с отлично организирана и много подвижна група от южноамериканци. Те са бивши военни, някои от които са били обучавани от различни специални части на САЩ за борба с наркобароните, но са решили, че им е по-изгодно да нападат куриери на бижута в САЩ и да ограбват стоката. Редовите изпълнители в тази банда се менят всяка седмица и всеки месец, но не и главатарите. Искаме да се доберем до върха, а не да се занимаваме с дребните риби. Става въпрос за строго затворено общество, така че внедряването на агент под прикритие няма да свърши работа. Ако не сте били в специалните военни части заедно с тези типове, никога няма да ви допуснат до най-вътрешните кръгове на бандата.

Сайзмор закима в съгласие:

— Колумбийската банда, която аз разбих, беше съставена от бивши военни, познаващи новите технологии. Бяха жестоки като варвари! Най-коравите типове, на които съм попадал през всичките ми...

... над трийсет години в Бюрото, довърши Сам наум, изпреварвайки думите на Сайзмор. Нищо не се е променило, откакто основах собствената си охранителна фирма. Казвам ви, не подценявайте тези негодници. Ще бъдете...

— ... мъртви, преди да разберете какво става — довърши Легендата. И за повече тежест удари по масата с празната си бутилка.

Сам беше жаден, но знаеше, че ако отново влезе в банята, докато старецът говори, Кенеди ще му го върне тъпкано.

Нямаше да е за пръв път. Задържеше ли се достатъчно дълго в Бюрото, накрая Сам щеше да се озове във Фарго, Северна Дакота — специалното място за заточение на служители, които са настъпили по мазола своите специални отговорни агенти. Но вече бяха минали шестнайсет от двайсетте му години и смяташе, че ако се стигне дотам,

все ще изкара някак последните четири и във Фарго. Какво пък, хората оцеляват по-дълго дори в затвора...

— Някой от различните полицейски управления има ли нещо за докладване? — попита Кенеди, оглеждайки стаята с бледите си сини очи.

— Засега нищо — отвърна Марио. — Една заложна къща и един денонощен магазин са били обрани от латиноамериканци, но никоя от пратките със скъпоценни камъни, които пристигат за изложението, не е била докосната. Или поне се надявам, че пристигат, нали? — Той погледна към Сайзмор за потвърждение.

— По няколко пъти на ден — отвърна Сайзмор. — Нали така, Шарън?

— Следващата, която очакваме, трябва да кацне този следобед на летище „Скай Харбър“, доставена от „Мандел Инк“, куриерска служба — с ясен глас отговори дъщеря му. — Самоличността на куриера, както и полетът, който използва, не са разкрити по съображения за сигурност, но ако е нужно, ще посъветваме „Мандел Инк“ да съдействат на ФБР.

— Точно така — изпъшка Сайзмор, защото в този момент се присягаше за още една бира. — Тези латиноамериканци имат шпиони и информатори навсякъде. Най-коравите, най-хитрите негодници...

Сам престана да го слуша. Надяваше се единствено мислите му да не са изписани на челото му, макар че се съмняваше и в това. Вече три месеца слушаше как Сайзмор се връща в доброто старо време, когато се бе превърнал в Легендата, като ръководещ агент на оперативната група, разбила три латиноамерикански банди, действащи в Маями, Манхатън и Чикаго. Бандите вършели всичко — от убийства и метежи до обири и изнасилвания — и Сайзмор с удоволствие разказваше за всичко това с часове. Трудно бе да се прости човек със славните си дни.

— Да не би да искаш да ми кажеш нещо? — предизвикателно се обърна той към Сам.

— Разбиването на онези банди несъмнено е голям удар и чудесен пример за отлично извършено разследване — отвърна Сам. Знаеше, че трябва да спре дотук, но не го направи. — Ала това е било преди петнайсет години. Оттогава светът се е променил.

— Престъпниците са си същите. — Сайзмор го прикова със студените си кафяви очи. — Бяха си мръсници и тогава, както и сега.

— Вярно — спокойно рече Сам. — Променят се само имената и държавите, от които идват големите играчи. Трябва да избираме между стотици националности. Ако се съсредоточим само върху латиноамериканците, тогава рискуваме да недогледаме...

— О, Исусе! — намеси се Кенеди. — Нали не намекваш пак за откачената ти теория за Тефлоновата банда?

— Наричам ги „Тефлоновата банда“, защото нищо не им се лепи, дори и кръв — безизразно поясни Сам. — Достатъчно хладнокръвни са, за да убиват, и достатъчно хитри, че да не попаднат в полезрението ни.

— Глупости! — грубо възрази Сайзмор. — Никой не е чувал нищо за нова банда, която се занимава само с куриери, а всички сме чували много за латиноамериканците.

— Броят на обирите рязко се е повишил през последните няколко години, но ударите, които се приписват на латиноамериканците са горе-долу същите — изтъкна Сам. — Освен това са били нападнати куриери, пренасящи уникални стоки. Затова мисля, че това е работа на нова банда. Когато се заех да сравнявам...

— Сякаш човек може да вярва, че негодяите по улиците ще му кажат истината — отбеляза саркастично Кенеди. — Престани да пилееш парите на данъкоплатците. Имам нужда от повече доказателства, а не от клюки и агент с развинтено въображение.

— Ако не започнем да търсим, никога няма да намерим повече доказателства — обясни спокойно Сам.

— Не търсим такива — обади се и Сайзмор, — защото няма какво да намерим, освен разбойниците от Южна Америка.

Дъг улови погледа на Сам, който вече обмисляше възможностите за кариера във Фарго, Северна Дакота. Кенеди се върна към дневния ред.

— Дъг ще ви даде задачите. През следващата седмица повечето от вас ще проверяват хотелите за известни гангстери и ще обърнем специално внимание на „Роял“. Марио и Мендоса ще разпитат служителите в хотела — от управителите на етажите до последната чистачка.

— Не споменавайте пред тях думите „имиграционен статут“ — обади се лейтенантът от Лос Анджелис. — Ако всички нелегални имигранти побегнат, в Скотсдейл няма да остане нито една камериерка или градинар.

Кенеди едва надвика всеобщия смях:

— И всички прегледайте добре информацията, донесена от Тед. Колкото повече знаете за големите търговци на скъпоценности и техните служители, толкова по-бързо ще разпознаете някой, който не е от тяхната среда, който не се вписва.

— Като онази жена, която Сам беше хванал точно преди събранието ли? — попита Бил Колтън.

Сам погледна към агента от своя офис във Финикс: по дяволите, щеше да е доволен, ако можеше да не мрази този тип. За да се издигне в службата, Колтън се подмазваше на шефовете, вместо да се старее в оперативната работа. Проблемът бе, че успяваше.

— Фалшива тревога — каза Сам.

— За какво става дума? — попита Кенеди.

Колтън се ухили угоднически и използва възможността да подлее вода на колегата си.

— На нашия безстрашен специален агент явно му е станало скучно да подпира стената в конферентната зала със скъпоценностите. Намери си една страхотна мацка и я повлече навън във фоайето за малък разговор насаме. Хубави дрешки, хубаво тяло, черна коса и тъмни очи, които могат да пробият дупка, дори в неговата дебела кожа. Каквото и да е предлагала за продан, тази жена определено не беше купувачка.

— Латиноамериканка ли бе? — попита Кенеди.

— Защо не съм бил уведомен? — гневно попита Сайзмор.

Сам се загледа в една точка между двамата и обясни:

— Преди около половин час забелязах бяла жена, вероятно малко над трийсетте, добре облечена, да влиза в конферентната зала, точно встрани от фоайето. Вероятно беше наета от някои второстепенни търговци на скъпоценности. Въпреки дрехите и самоувереността ѝ нещо в нея не беше съвсем наред. Заех позиция близо до щанда на Пърсел, където тя го бе увлякла в делови разговор, който можеше да се определи и като флиртуване.

— Никой не би флиртувал с онзи мазник, освен ако не става дума за много пари — отбеляза Сайзмор.

— И моето впечатление бе такова, затова се заех да я наблюдавам — безизразно продължи Сам. — Жената разголи малко гръд, Пърсел се разконцентрира и тя подмени един от скъпоценните му камъни.

— Голямо чудо — възкликна Сайзмор. — Изложенията на скъпоценни камъни привличат ловки измамници, също както сметището — мухите. Разбра ли поне как се казва?

— Натали Харисън Катър. Нямахте документи за самоличност, които да потвърдят това, но и аз нямах правомощия да я задържа. Последния път, когато проверявах, подмяната на ценни вещи не беше федерално престъпление.

— Предаде ли я на местните власти? — интересува се Кенеди.

— Камъкът, с който я хванах, беше лабораторен продукт — каза Сам. — Нямах време да установя дали синият сапфир, който тя остави при Пърсел, е истински или не.

— Прекалено рано си я хванал! — Колтън поклати глава с престорено съчувствие заради грешката на Сам. — Още не е била направила размяната. Колко пъти трябва да ти напомням, че е нужно търпение, момко?

Сам погледна към Кенеди и хладнокръвно заяви:

— Тя направи подмяната. Мога да го заявя под клетва в съда.

Кенеди замълча. Знаеше, че колкото и да го дразнеше, специален агент Сам Гроувс е един от най-добрите чисти следователи в Бюрото. Страхотни очи, невероятни инстинкти... И прекалено умен, за съжаление.

Сайзмор потупваше брадичката си с показалец и демонстративно рееше поглед в пространството. После погледна Кенеди.

— Такова странно поведение трябва да бъде разследвано. Всичките ми хора са заети с осигуряване на охраната на изложението.

— О, боже! — измърмори Кенеди. — Поредният шут. Защо нямам повече истински карти в ръката си? — Сетне посочи към Сам. — Проучи я и докладвай на Сайзмор какво си открил. Ако нещата все така не пасват, продължавай да я разследваш.

По изражението на специалния агент не личеше какво мисли за задачата си. Нямахте защо да го показва.

Всички в стаята знаеха, че Сам е получил по-скоро шамар, отколкото задача.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лос Анджелис

По обед, вторник

Едуардо Педро Селва де лос Сантос крачеше напред-назад по тесните пътеки на „Отдела за рязане и обработка на вносни скъпоценни камъни“. Въпреки натруфеното си име отделът се намираше в мазето на „Хол Джуълри Интернешънъл“, заедно с отоплителната система, охлаждащите уреди и канализацията. Едуардо сякаш не забелязваше пронизителния писък на машините за срязване и приведените гърбове на работниците от Еквадор, които се грижеха за остарялото си оборудване така, както някога — за реколтата си.

Мръсният въздух миришеше на каменен прах, но той не го забелязваше, също както имигрантите на автобусните спирки не забелязваха колко бяха състарени, преди да им е дошло времето. *Ni modo*. Няма значение. Важни бяха парите, които можеха да спечелят, богатството, което нямаше как да се намери в джунглите и планините на Еквадор.

Дори и след четиридесет години в Щатите, Едуардо още пращаше половината си заплата на семейството си зад граница — на майка си, жена си, сестрите и дъщерите си. Докато мъжете работеха в „златния“ Север, жените отглеждаха децата, които бяха резултат от коледните посещения на мъжете. Това бе много самотен начин да гледаш семейство, но беше по-добре, отколкото да си беден като църковна мишка поколение след поколение. С идващите от север чудодейни американски долари жените купуваха билета и вълнена прежда, телета и семена, та дори и най-ценното от всичко — земя.

— Ола, Манолито — усмихна се Едуардо. — Как си?

Един тийнейджър, който спокойно можеше да му бъде внук, вдигна очи от машината. Тя шумно и неумолимо стържеше, за да придаде нова, по-красива форма на скъпоценния камък, която да замени старата. Или да превърне бижу, което може да бъде разпознато, в анонимна скъпоценност.

Младежът се усмихна и закима оживено, но не каза нищо. Едуардо беше Ел Патрон, Ел Хефе, човекът, който с едно махване на ръката можеше да реши съдбата на имигрантите. Голямото семейство на Манолито беше пестило последните си петачета цели три години, за да плати на контрабандиста, довел го в Съединените щати. Да го върнат у дома, би било истинска катастрофа за цялото му семейство.

С опитно око Едуардо погледна настройките на машината, измери ъгъла, под който режеха камъка, и одобрително потупа момчето по рамото.

— Буено, чико. Буено.

После остави момчето, което сега се усмихваше облекчено, и отиде при един мъж, наглеждащ няколко шлифоващи машини. Каза му нещо кратко, приятелски го потупа по рамото и продължи нататък.

Мобилният телефон в джоба му започна да вибрира. Ел Патрон се отдалечи в едно относително по-тихо кътче в подобното на хамбар помещение и заговори на английски, тъй че и да го чуеха работниците, нямаше да разберат нищо.

— Ало, Едуардо е на телефона.

— Има една пратка, която тръгва от Лонг Бийч Харбър. Пригответи се да я смесиш с онази от миналата седмица.

— Разбира се, сеньор — отвърна той, познал гласа на Пейтън Хол, собственика на „Хол Джуълри Интернешънъл“.

— И не ставай алчен, чико.

— Никога, сеньор.

Едуардо тайничко се надяваше, че поне в едната пратка ще има две-три хубави камъчета, чиято липса нямаше да се забележи. Именно оттук идваше истинската му печалба — от присвояването на стока, която не бе описана подробно по документи. Кой можеше да каже дали десеткаратов камък е бил преработен в един или в три камъка, или дори е бил напълно съсипан при срязването и вече не струва нищо? За това беше наясно само Едуардо, но нямаше намерение да се издава.

Имаше и скъпоценни камъни, които попадаха у него чрез сънародниците му и той никога не задаваше въпроси за произхода им. Беше печеливш бизнес, много печеливш. Беше хубаво човек да има роднини, от които другите се страхуваха, семейство, което не би го предало дори и за сапфир, голям колкото нокътя на палеца му.

Едуардо неволно се усмихна.

Беше се потил цели две седмици, преди да реши, че просто не може да поеме риска да унищожи камъка, докато го преработва. Беше го показал на един търговец, когото познаваше само по име. Човекът дълго го гледа, а накрая даде на Едуардо десет хиляди американски долара, без да задава никакви въпроси.

Той остана толкова доволен, че изпрати пари да направят нов олтар на църквата в селото.

Затананика си тихичко и се размечта за следващата пратка. Още три, само толкоз. След това щеше да прибере съкровището си и да се оттегли в Еквадор, където щеше да си седи и да пуши пури, наслаждавайки се на топлото слънце.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 1 ч. следобед

Кейт Чандлър предпазливо излезе от асансьора и огледа фойето. Наоколо имаше много мъже, някои от тях с джинси и спортни сака, но не забеляза сред тях специален агент Сам Гроувс. Образът му бе ясно запечатан в ума ѝ — къса, тъмнокестенява коса с проблясък на сребро по слепоочията. Очите му бяха ясни и сини като липсващите сапфири. Много интелигентен. И мъжествен.

Беше като хищник, който в един миг бе небрежно отпуснат, а в следващия — готов за скок. Нямахше скоро да забрави ръката му, която се бе появила изневиделица, всевиждащите му очи, презрението в гласа му. Не, изобщо нямаше да ѝ е проблем да го разпознае в тълпата.

Трудно ѝ бе да го изхвърли от съзнанието си.

Енергично разтри ръката си. Дори и след като се бе прибрала вкъщи, за да вземе душ и да се преоблече, все още усещаше хватката му. А споменът за обзелата я лепкава паника, последвана от прилив на адреналин, я караше да настръхва. Всичко стана толкова бързо, хвана я толкова лесно, без никакво предупреждение. Тя не чу звук, не видя нищо друго, освен една ръка, появила се внезапно и сграбчила уверено пръстите ѝ.

Беше дори по-страшно от телефонното съобщение, в което я заплашваше със смърт някакъв зловец глас. Но в случая със Сам Гроувс за един миг светът се бе променил. Към по-лошо.

Така ли се е чувствал Лий? Всичко върви чудесно, а изведнъж отива по дяволите?

Усети как я полазват тръпки, ала тя не им обърна внимание. *Мислите за онова, което се е случило или е могло да се случи, няма да помогнат. Федерален агент Сам Гроувс е умен и много бърз. И какво от това? Аз съм по-умна и по-бърза. Измъкнах му се!*

Е, добре, той ме пусна... И какво от това?

Ами ще се оглеждам много внимателно на всички страни, преди да направя друга размяна, премисляше трескаво Кейт.

Не бе открила друг от „Седемте гряха“, а това бяха единствените камъни, заради които си струваше да рискува. Само те можеха да ѝ помогнат да открие истината за изчезналия си брат.

Не мисли и за Лий, не сега. Плачът или страхът ще те размекнат. Преглътни ги.

С рязко дръпване Кейт оправи лекото си кафяво кожено яке, което носеше върху розова риза и избелели джинси. Обикновена тъмна пластмасова шнола придържаше косата ѝ назад, където тя се стелеше по гърба ѝ на свободно падащи вълни. Обикновени маратонки бяха заменили скъпите кожени обувки, които носеше по-рано.

Сам изобщо няма да ме познае. Сега все едно мога да летя.

Но това беше без значение. Нямаше да намери никакви следи от Лий, ако си стоеше скрита у дома.

— Кейти? Какво правиш тук?

Стомахът ѝ се присви миг преди да разпознае Гавин Грийнфилд, кръстник на Лий и дългогодишен приятел на баща ѝ. В месеците след изчезването на брат ѝ, Гавин и жена му — Мери, бяха оказали голяма помощ на семейство Мандел. Гавин се бе заел с голяма част от официалните процедури, спестявайки много усилия на родителите ѝ. Имаше представа от тези неща, защото по-малкият му брат бе служил като шериф, преди да се пенсионира.

— Здравей, чичо Гавин — поздрави го тя и разтвори ръце да го прегърне. — Какво те води в Скотсдейл? Защо не ми се обади, че си тук?

— Защото съм затрупан с работа от рано сутрин, та чак до късните коктейли през нощта. Нямам секунда лично време. Има среща на високо ниво на производителите на мебели. За няколко дни е и после веднага се връщам във Флорида, за да помагам на Мери. Глезенът ѝ я мъчи. — Той прегърна здраво Кейт. — Ами ти? Последния път, когато се чухме, бе затънала до шия в поръчки за обработване на камъни.

— О, реших, че е време да видя дали има нещо ново на пазара на скъпоценности.

Гавин не пропусна да забележи бръчиците, породени от тъга и напрежение, които липсваха по лицето на Кейт преди изчезването на

Лий.

— Чудесна идея. Трябва да излизаш по-често. Така и не мога да разбера защо прекрасна млада жена като теб не се е омъжила? Време ти е да зарадваш родителите си с внучета.

Двама мъже, които разговаряха по мобилните си телефони, излязоха от асансьора и едва не връхлетяха върху Гавин. Но това пък спести на Кейт дежурния ѝ отговор: *Вече няма мъже като теб.*

Гавин се дръпна от пътя им и възропта:

— Тези проклетци неща трябва да бъдат забранени.

— Мобилните телефони ли? — попита с усмивка Кейт.

— Проклятието на дваисет и първи век.

— Ти все още нямаш такъв, нали?

— Не, и никога няма да си взема.

Кейт не се съмняваше в това.

— Каква е темата на срещата?

— Производството на мебели се мести отвъд океана, както и толкова други дейности. — Гавин поклати плешивата си глава. — Моята тъжна задача е да информирам колегите си, че китайците правят много хубави мебели за една трета от цената, която биха имали, ако се направят тук. — Той въздъхна и смени темата: — А как върви твоят бизнес с рязането на скъпоценни камъни? Още ли не са ви изместили машините или чужденците?

— Засега сме добре.

— Довърши ли вече онази поръчка, за която Лий спомена, че си била толкова развълнувана?

Кейт се опита да заглуши тъгата, която стегна гърлото ѝ. Усети, че очите ѝ запариха.

— Да, довърших я. А има ли вести от полицията за брат ми?

— Нищо ново — въздъхна Гавин. Поколеба се, пое си дълбоко въздух и каза на Кейт онова, което родителите ѝ трябваше да са ѝ съобщили още преди месеци. — И няма да има... Лий бе зрял човек, със собствени възгледи за света. Каквито и да са били причините, той изчезна със стока, която явно е била толкова ценна, че да се наложи изпращането ѝ по куриер. — Гавин се взря тъжно в очите ѝ и докосна с пръсти брадичката ѝ: — Трябва да престанеш да мислиш за това, Кейти.

— А възможно ли е да го направя?

— Родителите ти се примиряват с всеки изминал ден, който минава без обаждане, картичка или имейл от Лий. Време е всички ние отново да се върнем към собствения си живот.

По дяволите, чичо Гавин! Не разбираш ли, че Лий никога не би постъпил така с хората, които го обичат?, помисли си гневно Кейт, но на глас каза само:

— Говорил си с майка ми ли?

— И баща ти също се тревожи за теб.

— Живея сама, откакто навърших дваисет. Сега съм на трийсет и три. Оценявам загрижеността на всички, но това е. — Тя присви рамене.

— Трябва да си гледаме собствената работа, така ли?

Вместо отговор Кейт го прегърна топло.

— Изобщо не биваше да насърчавам Лий да става куриер.

— О, скъпа, това са пълни глупости! Лий беше щастлив, че има добре платена работа, която му позволява да пътува къде ли не и не го отегчава.

Кейт само се сгуши по-близо и вдъхна познатото ухание на тютюн и афгършейв. После се отдръпна.

— Леля Мери знае ли, че не си отказал цигарите?

— Не пуша, освен когато съм на път.

— По-добре изпери всичките си дрехи, преди да се прибереш.

— Толкова ли зле вони?

— Е, тя и така те обича.

Гавин се усмихна широко.

— Това е истина. Имаш ли време за парче пай и кафе? Мога да ида малко по-късно на срещата.

Кейт тъкмо се канеше да отговори утвърдително, когато забеляза един човек, когото не искаше да вижда. Той излезе от асансьора, само на два метра от нея. Тя бързо се премести от другата страна на Гавин, за да се прикрие от федералния агент Сам.

— Много бих искала, но имам среща, за която вече закъснявам — избъбри тя, оглеждайки отчаяно близките асансьори.

Една от вратите се отвори. Кейт изобщо не провери накъде отива асансьорът, а просто скочи вътре и натисна копчето за затваряне на вратата. После се облегна на стоманената стена и се опита да успокои дишането си.

Доста често ѝ се налагаше да го прави, откакто бе срецнала специален агент Сам Гроувс.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 1:05 ч. следобед

Сам забеляза сексапилната мошеничка да се вмъква бързо в асансьора, чиято врата тъкмо се бе отворила. Понечи да я последва, но после реши да не го прави. Вместо това запомни името на плешивия господин, което бе изписано на картата му от конференцията, и мислено си отбеляза да го проучи. Сладката Натали изглеждаше достатъчно изнервена, че да се скрие вдън земя, ако започне да разпитва приятелчетата ѝ. Не искаше това да става, поне докато не разбере повече за нея. Толкова, че поне да може да я намери.

Погледна мобилния си телефон — нямаше никакви пропуснати обаждания, нито съобщения.

Хайде, момчета и момичета. Колко време е нужно да се провери име като Натали Харисън Катър в базата данни?

— Проблеми ли имаш? — попита Марио иззад гърба му.

— Бави се отговорът от архива — отвърна Сам.

— Да не би да проучваш онази жена — Натали ли, как ѝ беше името?

— Да, но реших първо да проверя нашата база данни.

— Искаш ли да пусна името ѝ и в базата данни на щата Аризона?

— Благодаря, но докато не разбере откъде е или додето Кенеди не я превърне от мое наказание в ценен свидетел, не искам да губя времето и на другите.

— Дай му на Сайзмор да губи времето на хората!

Сам смръщи вежди.

— Ти го каза, не аз.

— Сайзмор не работи за полицейското управление във Финикс.

— Марио се усмихна и така заприлича на тийнейджър.

— Не си насилвай късмета — тихо каза Сам, оглеждайки фоайето. — Сайзмор е истински член на клуба на важните клечки сред федералните.

Марио небрежно сви рамене.

— Във всяко полицейско управление има подобен клуб. Ченгетата не се пенсионираат, а продължават да се мотаят заедно и да си разменят клюки за работата. По дяволите, дори не твърдя, че Сайзмор не е прав. Преглеждал съм досиетата на латиноамериканските бандити. Били са наистина много лоши момчета.

— Но почеркът на действие не е еднакъв при всички обири на куриери.

— Просто действат различни банди.

— Така казва Сайзмор. И всички са латиноамерикански.

Марио измери Сам с поглед.

— Тефлоновата банда ли? Потърсих името, но не открих нищо.

— Така е, защото само аз ги наричам така. Тъй като моите „безпочвени спекулации“ не са стигнали по-далеч от отговорния ми агент или специалния надзорен агент, не са били записани в никое досие. Ето защо не си чувал за името. Научихте ли нещо интересно от камериерките и пиколата?

— Нищо.

— Какво ти подсказва инстинктът?

— Помощният персонал не обича да си приказва с ченгетата, защото никой не иска да бъде депортиран на юг, ако се открие нелегалното им пребиваване в страната. Затова са изнервени. Не е голяма изненада. Никой от тези, които аз съм разпитвал, не идва от Колумбия, Перу или Еквадор. Има неколцина гватемалци. И много мексиканци.

— А при Мендоса как е?

— Ако е разбрал нещо, не го е споделил — отвърна Марио.

— Е, той не ламти за слава.

— А ти какво научи за нашата мошеничка, която разменя скъпоценните камъни, като оставя скъпите и взема евтините дрънкулки? Сигурен ли си, че не е блондинка?

— Ти не си ли чул, че вицовете за блондинки вече са забранени?
— загадъчно попита Сам. — Унизителни били за организации от рода на „Блондинки за един по-толерантен свят“.

Марио примигна колебливо:

— Няма такава организация.

— Докажи го, де!

Полицаят се изсмя гръмогласно и клатейки глава, се запъти към бюрото на надзирателя на пиколата в хотела.

Сам отново провери мобилния си телефон и видя краткото съобщение: „Няма съвпадения“. Изруга под мустак. Нямаше бяла жена на възраст между двайсет и пет и четиридесет, която да използва името Натали Харисън Катър под каквото и да било вариант на изписване. И която да е била арестувана, да са ѝ вземани отпечатъци или изобщо да е била вписана в базата данни на ФБР.

Или беше невинна, или използваше псевдоним. Общо взето той залагаше на псевдонима, което означаваше, че деликатните методи на разследване нямаше да са му от полза в случая.

Отиде до рецепцията, показва значката си и поиска да говори с управителя на смяната. Много скоро се озова в един кабинет зад затворена врата, защото хотелите никак не обичаха да притесняват клиентите си, бърбрейки с ченгетата.

— С какво мога да ви помогна? — хладно попита управителката на дневната смяна. — Нали няма никакви неприятности със сигурността на изложението на скъпоценни камъни?

Сам се усмихна приветливо. Жената насреща беше руса и елегантна и съвсем не бе глупава. Ако „Блондинки за един по-толерантен свят“ бѐдеше създадена някога като организация, тя щеше да е сред учредителите и неин пръв председател.

— Вашите служители много ни помагат — каза той, надявайки се, че истината е такава. — Искаме само да знаем дали тук има регистрирана жена на име Натали Катър.

Използва множественото число, с което да означаи цялото Бюро, защото така бе по-внушително. Никой не даваше пет пари какво иска Сам Гроувс, но хората се респектираха от ФБР.

— Как точно се изписва името на Натали?

— Проверете всички варианти — прекъсна я Сам. — Същото важи и за фамилията ѝ.

Изящните вежди на управителката се повдигнаха въпросително, но тя започна да набира името на компютъра си. След няколко мига се намръщи и взе пак да пише. После отново.

Сам чакаше, биваше го в това. Според него успехът в разследването беше резултат от шейсет процента търпение, трийсет процента късмет и десет процента мозък.

А ако си късметлия, направо можеше да се откажеш от мозъка и търпението.

— Съжалявам, сър — рече накрая управителката. — Нямаме гост с това име, регистриран в момента, както и през последните няколко седмици. Липсва и резервация за някоя от конференциите през следващия месец.

— Може би е в някой друг хотел.

Или което е по-вероятно, ме е излъгала. И в единия, и в другия случай не се притесняваше особено. Понякога лъжите на хората говореха повече, отколкото истината.

— Да, вероятно е в друг хотел. — Жената се ободри при мисълта, че някой, който е попаднал в полезрението на ФБР, не е сред гостите в нейния списък. — Сигурна съм, че случаят е точно такъв. Нещо друго?

— Гавин М. Грийнфилд. Нормално изписване и на двете имена. Ако това не свърши работа, проявете въображение.

Пръстите ѝ затанцуваха над клавиатурата.

— И нормалното изписване свърши работа. Той е от участниците в събранието на мебелистите. Стая десет-трийсет и три. Искате ли да му позвъня?

— Не, благодаря. Мога ли да поговоря с началника на дневната ви охрана?

— Разбира се.

Сам отиде в кабинета на шефа на охраната, здрависа се с мъжа, показа значката си и прекара там цял час. Накрая излезе с десет копия на снимка на „Натали Катър“, свалена от охранителната камера във файето. Върна се в кабинета на управителя.

— Благодаря — каза Сам на жената. — Бихте ли позвънили в стая десет-трийсет и три? Ако господин Грийнфилд вдигне телефона, кажете му, че човек от рецепцията ще му донесе спешен факс.

— А ако не отговори? — попита управителката.

— Тогава затворете, ще опитам по-късно. — И щеше да го направи лично.

Жената набра номера на стаята. Телефонът звънна няколко пъти.

— Съжалявам, сър — каза тя накрая. — Никой не отговаря.

Сам ѝ благодари и се запъти към автобуса, който бе подвижната централа на оперативната група и техен втори дом. Докато вървеше, непрекъснато поглеждаше към снимката, чудейки се дали от нея ще

има по-голяма полза, отколкото от името. Не беше особено добър портрет на „Натали“, но Сам смяташе, че плешивият мъж, който я прегръщаше, ще може бързо да я разпознае.

Колкото до Кенеди и Сайзмор, те можеха да използват лупа за своите копия, а после да вървят по дяволите.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лос Анджелис

Вторник, 3 ч. следобед

Централата на „Хол Джуълри Интернешънъл“ се намираше в една стара сграда в центъра, близо до мащабния проект за четири милиарда долара — известен още като „метрото, дълго четири мили“, — който бе предназначен да доведе хиляди хора до застаряващата централна част на града. Но строежът на метро върху сложната система на разлома Сан Андреас не бе добра идея. В крайна сметка политическите амбиции бяха отстъпили пред реалността и Лос Анджелис се бе върнал към автобусите и колите, оставяйки, както винаги, старата централна част на града изолирана от богатството и новите сгради на „Миракъл Майл“.

Отвън „Хол Джуълри Интернешънъл“ бе скромна на вид шестетажна сграда с корниз на покрива и имитация на древни колони, които напомняха за по-бавното темпо и по-благите нрави на отминали времена. Вътре всичко бе опасно с охранителни системи и подчинено на съвременната деловитост.

Противно на обичайната практика за изнасяне на производството в Азия или Индия, компанията се гордееше, че някои от скъпоценностите на „Хол“ се срязват и шлифват в приличното на хале подземие. То бе с открити водопроводни тръби под тавана и кодирани ключалки на вратите. На първия етаж бе разположен най-големият магазин за бижута на компанията. Вторият бе зает от офиси и там обикаляха гостуващи търговци, които зорко оглеждаха всичко — от синтетичните тюркоази до най-новите модели на десеткаратовите златни верижки. На останалите етажи се комплектуваха бижута от различни по произход елементи — верижки от Италия, скъпоценни камъни от Тайланд и Бразилия, закопчалки и игли от Мексико. Резултатът от това производство бяха евтини бижута за безбройните търговски центрове в Америка, в чиито огромни климатизирани пространства винаги имаше магазин на „Хол Джуълри“.

Пейтън Хол, наследникът на цялото това богатство, сега правеше неочаквана проверка на чистотата и търговския вид на стоката в най-големия магазин от веригата. В този миг го забеляза управителката и изтича към него.

— Господин Хол, много се радвам да ви видя — поздрави го жената. — Ако знаехме, че ще идвате, щях да поръчам кафе и сладкиши.

— Няма нужда — отвърна той, докато се здрависваше с нея. — Скоро трябва да се кача на самолета. Искрах само да погледна за последно нашите предложения за лятото и есента, преди да замина за Скотсдейл. Чичо ми пристигна ли вече?

— Още не. Той...

— Точно зад теб съм — прекъсна я мъжки глас. Джералдо де Селва бе наследил същата тъмна коса и голяма самоувереност като сестра си. — Тъкмо преглеждах заедно с майка ти счетоводните книги.

Тъмната коса и самоувереността на семейство Де Селва бяха наследени и от Пейтън, в добавка към пъстрите очи и неутолим сексуален апетит на баща му. Резултатът бе проникателен бизнесмен и женкар с две деца. Макар Пейтън да изгаряше от нетърпение да поеме юздите на семейния бизнес, той беше достатъчно умен, за да се постараете да не дразни по-младия брат на майка си, който стоеше начело на компанията, докато майка му не реши друго.

А именно в това бе проблемът. Джералдо бе само осем години по-голям от Пейтън. Докато стане време чичо му да се откаже от поста си на главен изпълнителен директор, Пейтън едва ли щеше да е жив. В рода Де Селва обикновено изкарваха до сто години.

А бащата на Пейтън си бе отишъл на петдесет и три. Той самият едва ли щеше да стигне до седемдесет. Тъкмо като сега бе на четиридесет и девет, не му оставаше чак толкова много време, за да натрупа лично богатство, така че да може да прекара последните си години в задиряне на млади жени в чужбина и пиене на скъпо старо уиски.

Джералдо прегърна здраво племенника си.

— Гордеем се с теб, чико. Много прозорлив купувач си. Откакто ти пое търговията със стари скъпоценности и вноса на скъпоценни камъни, печалбите са нараснали с четиридесет и седем процента.

Пейтън се усмихна. Получаваше половината от увеличението на печалбите в тази част от бизнеса, която ръководеше. А това

означаваше, че ще получи солидна премия в края на годината. Около милион долара, по-точно.

— Благодаря — каза той, отвърщайки на прегръдката. Отстъпи крачка назад и се усмихна на управителката на магазина, която още стоеше наблизко. — Знам колко сте заети покрай промоциите за Деня на майката. Не си губете времето с нас.

Жената се усмихна малко неуверено и се отдръпна.

Двамата мъже тръгнаха по една от страничните пътеки в магазина. Джералдо се загледа във витрината, посветена на „училищната любов“ — нежни сребърни или десеткаратови златни верижки с две съвсем тънички сърчица, свързани заедно, и две мънички камъчета, по едно за всяко сърце. Всичко това за по-малко от двадесет и пет долара.

— Продаваме много от тези боклуци — отбеляза Джералдо.

— Понякога си мисля, че всяко пето американско момиче притежава поне едно или две от тях — съгласи се Пейтън. — Истинската печалба идва от замяната им — добави той. — Носиш едно няколко пъти и го износваш. По-скъпо е да се даде на поправка, отколкото да се купи ново, затова мрънкаш и хленчиш пред родителското тяло, докато не ти купят друго.

— По-евтино излиза, ако се вземе по-скъпо бижу още първия път.

— Ако имаш пари, да. А те нямат. Затова купуват евтино първия път, както и втория, и третия...

— Поне можем да предложим наистина скъпи неща в бутиците за стари бижута — каза Джералдо. — Това беше страхотна идея.

Пейтън се усмихна. Най-хубавото бе, че бяха извадили истинските камъни, заменяйки ги с по-евтини. Цирконий вместо диаманти, шпинел вместо рубини, синтетични вместо естествени, такива с по-лошо качество вместо онези с високото. Никой не го забеляза, освен счетоводителите, които одобряваха положителния баланс в сметките си.

Понякога се чудеше дали майка му подозира нещо, или наистина вярва, че синът ѝ е гений в бизнеса, на който обаче не може да повери семейните магазини, без да бъде контролиран непрекъснато. Страшно се вбесяваше, че не му е позволено да си купи дори чифт бельо, без да се посъветва с майка си.

Спокойно, каза си той. Не прави като баща си и гледай да не ти се пръсне някоя вена по време на спор. Просто продължавай да си прибираш парите и след две-три години ще можеш да си пиеш уискито в Рио де Жанейро, в компанията на четири непълнолетни сладурани, които да се грижат за щастието ти.

Постара се да възвърне равномерното си дишане и да се успокои, за да се съсредоточи в личната си представа за рая: млади жени в леглото му и сейфове, пълни догоре с най-добрите скъпоценни камъни, които му доставяха латиноамериканските банди.

А ако бандите междувременно потрошаха костите на някой от куриерите, е, какво пък — животът не бе лек за никого.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 8 ч. вечерта

Шарън Сайзмор отметна назад изкусно изпъстрената си със светли кичури кестенява коса, намести очилата си за четене с правоъгълни стъкла и тънки рамки и се загледа в менюто на рум сървиса. Нищо не се бе променило от вчера. Можеше да си поръча салата с морски дарове или просто да се обади да ѝ донесат студена — с макарони и скариди.

Защото каквото и да избере, докато стигнеше до стаята ѝ, така или иначе щеше да изстине.

— За мен да е „алангле“ — извика Пейтън Хол откъм банята.

— Каберне или сухо калифорнийско вино? — попита тя, разбрала неизказаната му поръчка за филе миньон, „алангле“, печени картофи, двойна порция сметана и лук и повече масло.

— Този път ще опитам калифорнийското. — Мокър от взетия душ, Пейтън се усмихваше от вратата на банята и я гледаше как поръчва вечерята им. Това бе най-близката версия на мечтата му за гола секретарка — фантазия, която имаше, откакто за пръв път се настани в самостоятелен кабинет на ръководен пост. Веднъж опита с момиче на повикване. Но просто не бе същото. — Кажи им да не бързат.

— Нали искаш все пак да получим вечерята този месец?

— Много си взискателна към персонала.

— Някой все трябва да е — измърмори тя. — Поне *веднъж* бих искала да вдигна капака на поръчката от рум сървиса и да видя как се вдига пара. Може би ако поръчам скариди върху лед...?

Пейтън завърза колана на хотелския халат около широката си талия и грабна дистанционното за телевизора. Двамата с Шарън бяха любовници от почти шест години — достатъчно дълго, за да му е ясно, че няма да му излезе късметът отново преди вечеря.

— Хей, дават „Синьо кадифе“ — каза той.

Шарън незаинтересувано присви рамене.

— Само защото има диалог, това не значи, че не е порно.

Пейтън въздъхна. Тя наистина не бе в настроение.

— Може би трябва да отменим рум сървиса и да излезем за вечеря навън — рече той.

Шарън прегледа бележките, които бе нахвърляла по няколко въпроса, на които баща ѝ трябваше да обърне внимание.

— Защо? Мислех, че искаш да останем сами.

— Исках. Но аз вече съм сам. — Тя вдигна поглед, объркана. — Едва намери време да спреш да работиш за едно бързо търкулване в чаршафите — недоволно каза той.

Тя измърмори нещо и остави настрана малкия си лаптоп.

— Извинявай, скъпи. Колкото повече пие баща ми, толкова повече работа имам.

— Знам, но аз съм затрупан от задачи. Опитваме се да отгатнем какви ще бъдат пазарните тенденции и да осигурим коледните поръчки за бижута във всички магазини. Освен това латиноамериканците пребиха един от куриерите ми миналата седмица, а застраховките ми вече са толкова високи, че кръвното ми скача само като подписвам чековете.

Последното не беше вярно — куриерската компания бе поела отговорността, — но Пейтън искаше да спечели съчувствие.

— Горкият. Ела при мен, всичко ще се оправи.

Нямаше нужда да повтаря. Той задърпа халата си и тръгна към нея.

Но в този миг телефонът звънна.

— По-добре ти го вдигни — каза тя. — Тази вечер телефонните позвънявания от стаята ти са прехвърлени тук. Никой, който търси мен, няма да се изненада от мъжки глас. Но не мисля, че Марджъри ще се зарадва, ако чуе моя.

Мъжът изруга и вдигна слушалката, докато пускаше халата си на пода.

— Да? — грубо изрече Пейтън. Промяната, настъпила в него след секунди, подсказа на Шарън, че наистина се обажда Марджъри. — Получила си бележка от учителя на Тими ли? — попита той.

Без да се бави повече, Шарън си взе компютъра и отиде в спалнята. От опит знаеше, че съпругата на Пейтън се кани да стовари

на главата му всичките си неволи, свързани със самотното отглеждане на децата. Нямаше защо да стои и да слуша за последната беля на Тими, вечната нужда на Тифани от скъпи дрехи и за колата, която тя непременно трябваше да получи за предстоящия си шестнайсети рожден ден. Както Тед Сайзмор често бе изтъквал пред Шарън и брат ѝ, Сони, децата бяха скъпо удоволствие.

Въпреки това, когато бе по-млада, тя бе искала да има деца. Ала след като преди няколко години навърши четиридесет, реши да забрави за това. А през годините, в които бе наблюдавала как Пейтън се мъчи с капризната си жена и разглезените си деца, Шарън се чувстваше относително щастлива в ролята си на любовница, без особени ангажименти в живота му.

Имаше много предимства в една връзка по сметка между двама възрастни.

Отвори компютъра си и се зае да преглежда списъка с пристигащи куриери за изложението на скъпоценности в Скотсдейл. Не всички идваха под предварително уговорената, но и скъпа закрила на Сайзмор, ала много от тях бяха именно такива. Тук, при доставката, важното бе да се подсигури пратката, докато представител на търговеца се подпише за получаването ѝ. След това проблемът беше на някого друго.

Тя започна да проверява условията по доставките. Когато стигна до скъпоценните камъни на Картър, се намръщи.

В другата стая телефонът се затръшна шумно. След няколко секунди на вратата за спалнята се появи Пейтън.

— Проблем ли? — попита той, намятайки халата си.

Шарън вдигна поглед и забеляза, че желанието му за секс се е смалило.

— Саймън Картър има семейни неприятности — каза тя. — Ще дойде чак след два дни, а куриерът пристига утре с най-добрите му камъни. Ще трябва аз да се подпиша за доставката им.

— Картър, а? Говори се, че притежава някои много хубави черни опали. Последните наистина чудесни скъпоценни камъни от славните дни на Лайтнинг Ридж.

— Така чух.

— Разбра ли каква е цената им?

— Иска един милион за опала, който е синьо-зелен от едната страна и огненочервен от другата. Гарантирано естествен камък, а не дубликат.

Пейтън подсвирна от изненада.

— Има ли вече кандидати сред колекционерите?

— Не и преди да видят лично, че камъкът е това, за което го представят.

— Смяташ ли, че ще получи толкова пари?

— Мисля, че харесва камъка прекалено много, за да го продаде на каквато и да било цена.

— Значи само се хвали?

— Още един начин вие, момчета, да се перчите: „Моят е по-голям от твоя“ — съгласи се Шарън, докато зяпаше екрана си.

— Чудя се колко ли ще струва опалът, ако бъде нарязан за обици и колие?

— За твоите магазини в търговските центрове би било загуба на време, пари и материал. Хората, които посещават „Хол Джуълри“, не биха разпознали камък от висока класа, дори ако им проговори и ги нарече с малките им имена.

— Мислех си да отворя няколко бутикови магазина — каза Пейтън, — които да привлекат от клиентите на „Тифани“ и „Картие“. Мога да им предложа повече блясък за парите им.

— Хората, които пазаруват в магазините от висока класа, не търсят показан блясък. Те искат престиж. Купуването на скъпи камъни от най-големия снабдител на бижутерия за търговските центрове в Съединените щати няма да ги накара да се чувстват специални.

— Не ти ли допада идеята за бутиците?

Шарън разтри врата си и започна да му обяснява:

— Като начало ще се наложи да промениш името и да намериш някоя знаменитост, за да стане лице на бутиците. Сетне трябва да създадеш скъпа колекция от красиви камъни и бижута с уникален дизайн, да наддаваш и спечелиш изключително скъпи камъни в публични търгове, да извървиш целия път... Това ще изтръска доста джоба ти, особено в момент, когато търсенето на луксозни стоки е спаднало с тринайсет процента в сравнение с миналата година. — Тя въздъхна и отегчено поклати глава. — Всички в бизнеса със скъпоценни камъни затягат коланите — от търговците на едро, до

малките играчи, миньорите и майсторите бижутери. Дори и хората, които се грижат за сигурността на стоката, трябва да намалят драстично тарифите си, за да се задържат в играта. Накратко, точно сега не е моментът да откриваш бижутерска верига от висока класа.

— Така казах и на Марджъри — излъга спокойно Пейтън, защото му се удаваше по природа. Идеята си бе лично негова, начин да оправдае закупуването на скъпи камъни, за да подплати пенсионните си сметки.

Шарън отпусна ръце в скута си.

— И откога жена ти се интересува от бизнеса?

— Откакто е решила, че бижутата за търговските центрове не са достатъчно престижни за нея и децата.

— *Merde!*^[1]

— И аз казах същото, но на английски. Препродажбата на стари бижута е едно. Създаването на съвременни дизайни от висока класа е съвсем друго.

Това бе вярно. Само че не беше възглед, който той споделяше.

След като въздъхна и отново опипа схванатия си врат, Шарън се върна към компютъра си. Пейтън прекоси стаята и се зае да разтвива врата ѝ, надничайки през рамото ѝ към екрана, докато мачкаше напрегнатите ѝ мускули.

— Какво е това? — попита той. — Остров Каптивна и сапфири?

— Татко ме кара да следя всички убийства на куриери и обири на скъпоценни камъни. Технически погледнато, случаят на Каптивна беше изчезване. Човекът изчезнал в компанията на някаква блондинка и най-малко милион долара, по цени на едро, в стока. Поне според застрахователите е струвала толкова. — Тя сви рамене. — Знаеш как е. Но някой от роднините се опитвал да го издирва.

Пръстите на Пейтън се впиха в схванатите мускули на раменете ѝ.

— Защо? Бижутата семейна собственост ли са били?

— Не. Аз лично смятам, че тази родственица е смахната. Не може да повярва, че малкият ѝ полубрат е мошеник и т.н. Известно време вдигаше достатъчно шум, така че се наложи пак да се отвори досието на ФБР по случая — нови разпити, последни клюки, такива неща включват в него. Когато в досието се появи нещо ново, винаги излиза на екрана ми.

— Е, и какво е то?

— Нищо. Наредено ми е да проверявам на няколко дни, за да видя дали не се е появила нова информация.

— Стари връзки. Господи, баща ти наистина все още е вътре в нещата на ФБР, нали?

— Много си прав. Понякога имам чувството, че изобщо не съм напускала Бюрото. Заплатата ми е същата, а работното време още по-дълго. — Тя отново завъртя глава, в опит да се пребори със схванатите си мускули, които масажът на Пейтън целеше да облекчи. После въздъхна и отново се загледа в компютъра.

Пейтън продължаваше да чете над рамото ѝ, докато ръцете му се плъзгаха по-ниско по гърба ѝ.

— Не знаех, че осигурявате охрана на „Брансън и синове“.

— Нов клиент. — Дъхът ѝ секна, когато пръстите му докоснаха зърната ѝ. — Това е третата ни поръчка от тях.

— Необработени камъни или готови продукти?

— И двете.

— Чудесна работа — отбеляза той, подръпвайки зърната ѝ, докато си отбелязваше наум времето на пристигане на куриера.

Усмехната, Шарън затвори компютъра си и го остави настрана.

— Май си настроен игриво?

Той я ухапа лекичко по врата, дръпна ръката ѝ и я пъкна под халата си.

А ти какво мислиш?

— Игра с топки. — Усмехна се тя лукаво. — Любимата ми.

---

[1] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Вторник, 10:30 ч. вечерта

Сам наблюдаваше как Гавин Грийнфилд влиза във фойето на хотела, заедно с трима други подпийнали участници в конференцията.

Най-накрая. Бях започнал да си мисля, че е отишъл с момчетата в някой бардак, където да прекара цялата нощ.

Когато мъжете се запътиха към асансьорите, Сам сгъна вестника си и ги последва. Двама слязоха на осмия етаж, а третият — на деветия, така че единствено Сам и Гавин останаха в асансьора. Когато вратите се отвориха на десетия етаж, и двамата слязоха на него.

— Гавин Грийнфилд? — попита Сам веднага щом вратите се затвориха след тях.

— Да?

Той извади служебната си карта.

— Специален агент от ФБР Сам Гроувс.

Гавин изглеждаше по-скоро любопитен, отколкото притеснен, когато видя златната значка.

— За какво става дума?

В другата ръка на Сам се появи снимка.

— Познавате ли тази жена?

— Разбира се. Това е Кейти. — За пръв път Гавин показва някакви признаци на безпокойство. — Тя добре ли е? Случило ли й се е нещо?

— Добре е. Бихте ли ми казали как е бащиното и фамилното й име?

— Казва се Катрин Джесика Чандлър. В семейството я наричат Кейти, останалите — Кейт. Вижте, какво...

— Извинете, сър — прекъсна го Сам, без да повишава глас. — Откога я познавате?

— От осемгодишна. Аз съм й нещо като чичо. Защо ме разпитвате за нея?

— Рутинна проверка — небрежно отвърна агентът. — Снимката ѝ се появи във връзка с едно проучване, което правим. Трябваше да разберем коя е жената на снимката. Сигурен ли сте за самоличността ѝ?

— Напълно.

— Имате ли адреса и телефонния номер на госпожица Чандлър?

Гавин се поколеба, погледна отново значката в ръката на Сам и му даде информацията.

— Местен адрес — отбеляза агентът, разпознал името на близък жилищен квартал. — В хотела ли е отседнала?

— Не мисля. Домът ѝ не е далеч, а стаите тук са скъпи.

— Благодаря ви, сър. Ако имаме нужда от още нещо, ще се свържем с вас.

Сам остави озадачения Гавин, качи се в асансьора и се върна на рецепцията. След десет минути вече знаеше, че нито Кейт, нито Кейти Джесика Чандлър, под каквито и да било варианти на изписване на името, не се е регистрирала в хотела. Погледна часовника си и реши, че не е прекалено късно да притесни една измамничка в дома ѝ.

И този път нямаше да приеме „не“ за отговор.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Глендейл

Вторник, късно вечерта

Кейт чу звънеца на вратата си, погледна часовника над работната си маса и скочи на крака.

Дали това не беше Лий?

Още докато произнасяше наум името му, тя се опита да сдържи надигането на дивата надежда в сърцето си. Имаше и много бизнес партньори в околността. Не за пръв път ѝ се случваше някой с шепа многообещаващи необработени камъни да е толкова нетърпелив, за да не дочака по-нормален час за разговор с нея. Просто това бе един от недостатъците да работиш и живееш на едно и също място.

С предпазливостта на човек, боравещ с малки, много ценни и леснопреносими стоки, Кейт погледна през скъпата шпионка на масивната си входна врата.

Не беше Лий.

Беше федералният агент.

Как ли ме е открил?, удиви се тя, после включи домофона и остави резетата както си бяха.

— Съжалявам, сбъркали сте адреса.

— Не и според Гавин Грийнфилд — обади се отвън Сам.

— Какво... как... добре ли е той?

На Сам му се стори интересно, че всеки от двамата е загрижен за другия. Приятел на семейството и дъщерята на същото това семейство. Може би Гавин бе част от измамата, каквато и да бе тя.

— Беше си много добре, когато го оставих преди половин час — каза Сам. — Помниш ли името ми и серийния ми номер, или да забавлявам любопитната ти съседка от другата страна на улицата, като размахам значката си на осветената ти веранда?

— Какво искаш?

— Да поговорим.

— Което означава да ме печеш на бавен огън.

Устните на Сам леко се извиха в едва видима усмивка.

— Имам по-добри маниери. Ще ме пуснеш ли вътре, или ще караме по трудния начин?

Кейт за миг остана загледана в неочакваната му усмивка. Понечи да попита какъв е трудният начин, после размисли и започна да отваря необичайно здравите резета и ключалки, които блокираха всяка врата в къщата.

— Само недей да припадаш, когато видиш пистолета ми — каза тя. — И хич не си прави труда да питаш за разрешителното ми. В Аризона всеки...

— ... може да носи оръжие — довърши изречението ѝ агентът. — Ето още нещо, което прави работата ми в този щат много интересна.

Когато влезе вътре, един поглед стигаше на Сам да се увери, че на вратата има монтиран магнитен ключ. Ако се отвори, когато е включена алармената система, някъде щяха да звъннат предупредителни звънци. Освен това в нея бе вградена метална пластина и изключително дълги резета на ключалката. След като това нещо се затвореше и залостеше, можеше да го отвори само солидно взривно устройство. Отиде до прозореца и видя, че той също е включен в алармената система на къщата.

Или дамата беше параноичка, или имаше какво да охранява.

Сам се извърна от прозореца към жената, която го наблюдаваше предпазливо, а ръцете ѝ бяха изцапани с някакъв фин черен прах, като сажди.

— Разполагаш с по-добра охранителна система от „Форт Нокс“ — отбеляза той.

— Съмнявам се.

— Има ли конкретна причина, или просто си параноичка?

— За това, че се съмнявам в думите ти ли?

— За охранителните мерки — каза той. — Кварталът не е нито толкова богат, нито толкова беден, че да има нужда от подобно нещо.

— Тогава сигурно съм параноичка.

Сам укорително поклати глава.

— Опитай друг отговор.

— Защо да го правя?

— А защо не? — попита той с усмивка.

Кейт се вторачи в него и се запита колко ли хора е разпитвал с тази комбинация от търпеливо спокойствие, професионално искрена усмивка и зорка проницателност.

— Какво искаш от мен?

— Истината за теб и онзи сапфир, който подмени.

Кейт го загледа неспокойно, без да продума. Един кичур се измъкна от шнолата, която бе закрепена небрежно високо на главата ѝ, но тя не му обърна внимание.

Очите на Сам обаче проследиха плъзването на лъскавия кичур. Подобна коса със сигурност беше естествена. Никоя боя не бе толкова добра, че да придаде такъв наситен цвят и блясък на косъма. Независимо колко скъп бе фризьорският салон, рано или късно цветът на боядисаната коса започваше да си личи, че е фалшив. А ако имаше някакви последни съмнения, той трябваше само да застане достатъчно близо до нея, за да се увери, че по-светлите проблясъци в черната ѝ коса са сребристи, а не златни.

Затова застана толкова близо.

— Какво правиш? — отстъпи тя назад.

Той забеляза, че младата жена държи на личното си пространство. А това би трябвало да я е затруднило допълнително при номера, който бе погодила на Пърсел.

— Гледам белите кичури в косата ти. Повечето жени биха ги прикрили.

— Баща ми бе побелял напълно, когато стана на четиридесет. Разполагах с цели трийсет и три години, за да свикна с мисълта за съдбата на косите си.

Този път усмивката на Сам бе различна, истинска.

— Ама ти наистина си голям образ! — разсмя се непринудено той.

Тя само отвърна тихо:

— А ти трябва да се смееш повече.

— Защо?

— Смехът променя цвета на очите ти от стоманеносин в онзи блясък, който се получава само от изключително красиви необработени бирмански камъни. Сапфири.

Изразът на лицето му изведнъж се промени, Сам заприлича на типичния мъж, който е усетил физически присъствието на

привлекателна жена. Ноздрите му потръпнаха като на хищник, съвсем не безобидно.

Сам прокле издайническата реакция на тялото си и се концентрира върху работата си.

— Говориш като човек, който доста разбира от сапфири. — Тя кимна. — Възнамеряваш да ме накараш да ти тегля думите с ченгел, нали? — попита той.

Кейт не отговори. Все още бе зашеметена от искрата на чисто физическо привличане, която бе прескочила между нея и досадния агент на ФБР. Тя отривисто отърка мръсните си ръце в джинсите си, сякаш за да премахне и последните тръпки, обладали тялото ѝ.

— Аз... — Кейт пъхна ръце в джобовете си. — Не съм свикнала на среднощни посещения от непознати мъже със значки.

— Още няма полунощ, а и вече сме се срещали.

— Въпреки това за мен си оставаш непознат.

— Притесняваш ли се от полицаи?

— А ти някога спираш ли да задаваш въпроси?

— Разбира се. Веднага щом получа отговорите. — Сам погледна към пъхнатите ѝ в джобовете ръце, които опъваха джинсите ѝ върху добре оформеното ѝ дупе и дълги бедра. — Повечето жени не работят в градината нощем.

— Вече се разбрахме, че не съм като повечето жени.

— Да не би да си копала в задния двор, та пръстите ти са толкова мръсни?

Той изчака отговора ѝ, оставяйки тишината да се проточи. Кейт усети, че с всеки пореден удар на сърцето ѝ мълчанието все повече я притиска.

— Работех — отвърна накрая тя.

Най-сетне. Малка пукнатина в защитната ѝ стена. И двамата го съзнаваха.

— И какво по-точно правиш? — кротко попита той.

— Работа за себе си. — Сам отново млъкна, долавяйки как тишината я оставя без дъх. — Шлифовам скъпоценни камъни — призна Кейт.

Най-сетне!, помисли си той и попита отчетливо:

— Обработвала ли си напоследък големи сини сапфири, срязани във формата на изумруди?

Кейт усети как сърцето ѝ се присвива. Ако изобщо се бе надявала, че мъжът с променливите сини очи схваща бавно, сега вече знаеше, че не е така. Загледа се напрегнато в него, търсейки и най-малката промяна в изражението на лицето му:

— Не и през последните пет месеца — рече тихо тя.

Той не пропусна да забележи лекото натъртване на „пет месеца“, нито напрегнатия ѝ поглед. Тя очакваше реакцията му.

Съжаляваше, че ще разочарова и двамата.

— Това трябва ли да ми говори нещо? — заинтересува се Сам.

— Защо? То не означаваше абсолютно нищо и за останалите агенти от ФБР.

— Опитай с мен.

— О, разбира се, ти си различен! Пише го под номера на позлатената ти значка.

— Какво имаш да губиш? — попита директно той.

— Времето и нервите си — върна му го тя. — Много мразя да се отнасят с мен като че ли съм някакво кученце, което лае подир автомобилите.

Сам се опита да се сдържи, после се предаде и просто се разсмя.

— Много точно го каза. Никой не може да се държи по-високомерно от агентите на ФБР.

Тя помъчи да прикрие усмивката си, но не успя.

— Високомерно ли? О, господи, много точно казано!

Все така засмяна, тя реши, че специален агент Сам Гроувс може би все пак беше различен от федералните досадници, които я бяха разпитвали няколко пъти във Флорида. Не че онези агенти искаха да разговарят с нея след първия път, но тя им вгорчи живота с настояването си, че има сведения за отвличане между Форт Майърс и остров Каптива. А после се обърна към един местен вестник със същата история, принуждавайки ФБР поне да се престори, че желае да я изслуша.

Но си плати за това. Тогава дойде и онова телефонно обаждане, в което я заплашваха да престане да се рови или ще умре.

— С кого си се срещала? — попита Сам.

— С онези, които са били дежурни в Маями през миналия ноември. Забравям имена. Наум ги наричах Глупчо и Тъпчо. — Докато

говореше, Кейт извади ръцете от джобовете си и реши, че трябва да направи нещо с тях, вместо само да нервничи. — Искаш ли чаша кафе?

— С удоволствие.

— Много работа и никакво време за сън, а? — попита тя, отправяйки се към кухнята.

— Да, положението е горе-долу такова.

Последва я в кухнята, която не беше голяма, а уредите бяха поне двайсетгодишни. Ако жената изкарваше някакви пари от измамите си, явно не ги влагаше в къщата си.

Кейт посегна към пакета смляно кафе.

— Няма ли да си измиеш ръцете? — попита той.

Тя погледна ръцете си и тъмните петна по тях — бяха от различните прахове, които използваше за шлифоването на един доста добър оранжев топаз.

— От какво се притесняваш? Стрихнинът е бял.

Той отново се усмихна и му се прииска да се бяха запознали при други обстоятелства. Но само желанието му не стигаше да промени фактите.

Кейт изми ръце на мивката, избърса ги в една малка кърпа и отново се зае да прави кафе.

Сам се облегна на кухненския плот и се загледа в нея. Движеше се бързо, но плавно, без никакви нервни жестове. Страхотните ѝ ръце бяха пъргави. Чудесен баланс. Увереност, която идваше от познатата обстановка.

Изглеждаше невероятно секси.

Много скоро разполагаше с чаша гъсто и тъмно кафе, което ухаеше пред лицето му. Той отпи от него, въздъхна и отново отпи. След това се настани на един от кухненските столове и се зачуди дали наистина ще се наложи да пече на бавен огън Катрин Джесика Чандлър, за да измъкне някаква информация.

Телефонът звънна, преди да реши каквото и да било.

Докато посягаше към слушалката, Кейт го попита:

— Името Лий Мандел говори ли ти нещо?

Чашата замръзна в ръката на Сам.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Скотсдейл Роял“

Вторник, полунощ

Гласът на Тед Сайзмор прониза облака от дим и алкохолни пари в бара на хотела:

— Хей, това ако не е Джак Кърби! Ах, ти, старо куче, какво правиш тук? Не съм те виждал от години.

Кърби се обърна, забеляза Сайзмор и протегна ръка.

— Работя, какво друго?

— Още ли преследваш кръшкащи съпрузи? — попита Сайзмор, докато разтърсваше енергично ръката на бившия агент от Службата за борба с наркотиците. Двамата с Кърби бяха работили заедно в оперативната група, която бе превърнала името на Сайзмор в легенда.

— Проучвам чуждо минало, разводи, попечителство над деца и изгубени братовчеди. Обичайното за всеки частен детектив.

Кърби се занимаваше и с някои други задачи, които не бяха сред обичайните, но за това пък определено се плащаха добре. Естествено, нямаше да говори за тази част от бизнеса си със стария и праволинеен Сайзмор.

— Изглежда, ти върви — отбеляза по-възрастният мъж. Знаеше, че Кърби е с девет години по-млад от него и все още има гъста и късо подстригана прошарена коса, но не в това бе голямата разлика помежду им. Джак бе с невероятно стегната фигура за възрастта си — резултат и от физически упражнения, и от наследственост.

— Не се занимавам с големи случаи — продължи Кърби. — Около моите клиенти не се вдига шум, както при теб. Но работата на частен детектив ми е достатъчна, за да си плащам сметките, и ми остава малко, колкото да заложа на някой кон, когато скучая. Но не казвай на бившите ми жени. Според тях заслужавам да ям кучешка храна в някой бордей.

Сайзмор се разсмя бурно:

— Сядай тук. Тъкмо приключих интервюто си с един местен репортер.

— Медиите винаги са те обичали — отбеляза Кърби. Обратното също бе вярно.

— Името ми продава вестниците им — отвърна Сайзмор, докато махаше на бармана. — Какво пиеш напоследък?

— Джин с тоник. Благодаря. — Кърби се настани на висок стол до бара и огледа заведението с очите на бивше ченге. Нямаше нищо притеснително. Само неколцина участници в конференцията и редовни посетители. Той посвети цялото си внимание на Сайзмор. — Как са Шарън и Сони?

— Само главоболия ми създават! — Сайзмор отпи голяма глътка от бирата си. — Трябва да наблюдавам Шарън зорко като орел, иначе ще се самозабрави и ще почне да ръководи целия бизнес сама.

— Винаги е била много дейна.

— А Сони винаги е бил нехранимайко — добави Сайзмор.

— Прекалено си строг с момчето.

— Да бе, това го чувам от Шарън по два пъти в седмицата — вяло отвърна Сайзмор. — А как са твоите деца?

— Пораснаха и си хванаха пътя, както и последните ми две жени.

Сайзмор сви рамене.

— Все същото, само годините си вървят. Какво те води в Скотсдейл?

— Един проклет, лъжлив и непрокопсан съпруг.

Сайзмор се ухили, довърши бирата и потропа с бутилката по бара.

— Колко струва негодникът?

— За мен или за жена му?

— По дяволите жената, тя вероятно спи с градинаря.

Кърби се засмя. Дори и когато езикът му надебелееше от алкохола, умът на Сайзмор си оставаше остър като бръснач.

— За мен това лошо момче струва няколко стотака на ден плюс разноските. А теб какво те е накарало да оставиш Лос Анджелис?

— Работата. Аз съм съветник по сигурността и координатор на Националната коалиция на търговците на бижута и скъпоценни камъни.

— Значи ги носиш до леглата, когато се напият ли? — подхвърли Кърби, посочвайки с чашата си към една маса с шумни делегати.

— Не съм им бавачка — измърмори Сайзмор. — А и онези типове не са от моите. Те са от конференцията на мебелистите. Моите хора ще се съберат тук след няколко дни, но по-голяма част от стоките от висока класа ще се изтъргуват още преди официалното откриване на събитието. На частни изложения в стаите им. Аз се грижа вратите да останат заключени и всеки, който си тръгне с повече от онова, с което е дошъл, да има касова бележка. Ей такива неща.

Кърби кимна и отпи от питието си.

— Работата ти сякаш е почти толкова вълнуваща, колкото и моята.

— Ще стане наистина скучно, ако мога да опазя клиентите си от латиноамериканските бандити. Но искаш ли вълнения, хукни по дирите на лошите момчета.

— Да, пъхнал съм зад решетките не един и двама от тях, докато работех под прикритие. Онази оперативна група, която ръководеше ти, все още е начело в класациите по броя на извършените арести. — Кърби поздрави Сайзмор с вдигната чаша. — Тогава латиноамериканците се занимаваха с наркотици. И още го правят, предполагам. Малко съм изгубил връзка с делата им. Сега обикалям из цялата страна. — Усмихна се леко. — Парите може и да не са много, но пътуванията си ги бива. Поддържат ме млад.

— Понякога не ти ли липсва Службата за борба с наркотиците?

Кърби присви очи и се загледа в капчиците, които покриваха отвън чашата му с джин и тоник.

— Понякога. Значката отваря много повече врати, отколкото купчина документи. Но не мога да кажа, че ми липсва това да живея под прикритие с двайсетгодишни нехранимайковци, които разполагат с повече пари, отколкото един съвестен служител като мен може да изкара през целия си живот. Това наистина адски ме вбесяваше, особено към петнадесети април.

— Времето за плащане на данъци. — Сайзмор поклати глава и взе новата бира, която барманът бе сложил пред него. — Да, разбирам те.

— Ами ти? — попита Кърби. — Липсват ли ти гадните стари времена?

— Как да ми липсват? Все още работя в тясно сътрудничество с Бюрото, но като цивилен мога да върша неща, заради които биха ме уволнили, ако носех значка на ФБР. Най-хубавото е, че не трябва да се притеснявам, защото някой засукан адвокат ще провали цялата ми работа в разследването.

Кърби се усмихна доволно:

— Нито пък аз. — Чукна чашата си в бутилката. — За живота без значки.

— Ще пия за това.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Глендейл

Сряда, 12:05 ч. сутринта

Сам се бе облегнал на рамката на кухненската врата, пиеше кафе и слушаше какво говори Кейт по телефона. След първите няколко думи се досети, че добрият ѝ стар „чичо“ Гавин се обажда, за да я предупреди, че федералните разпитват за нея.

— Не, наистина, всичко е наред — каза тя за трети път. — И аз щях да направя същото. — *Преди да изчезне Лий, но не и след това.* — Разбира се. Целуни Миси от мен, когато се прибереш у дома. И престани да се тревожиш. Аз съм добре.

Кейт затвори и изгледа Сам донякъде развеселено, но и раздразнено. Под тези чувства бе скрита тъгата, която я връхлетя преди пет месеца, и страхът, който изпита за пръв път, когато по телефона я заплашиха със смърт, ако не спре да задава въпроси.

Не бе спряла, но вече бе много по-предпазлива.

— Забавно ли ти беше да слушаш? — попита Кейт.

— Да, много. Предполагам, че Гавин Грийнфилд е лежал буден в леглото си и е премислял разговора си с мен, докато накрая е решил да ти се обади.

— Той е добър и почтен човек.

— Малцина сме останали такива — заяви скромно Сам, пронизвайки я с очи. — Каква е връзката му с Лий Мандел?

— Гавин е кръстник на Лий.

— Близки ли са?

— Не и през последните пет месеца. — Кейт стисна ръце, после направи усилие да се отпусне. — Името ти е познато.

Сам не се поколеба. Вече бе решил какво може да ѝ разкрие и какво не. Не че имаше кой знае какво за разказване. „Случаят Маклауд“ вече бе белязан със славата на провал за кариерата на всеки, който се докосне до него. Така че никой не желаше и да споменава за досието, камо ли да поиска документацията по него и всички в Бюрото

да разберат, че я е прочел докрай. Сам доста се постара да се покрие при разискването на точно този аспект от работата на оперативната група — опасяваше се, че Кенеди ще свърже „случая Маклауд“ с кариерата му и ще го изпрати в забвение.

— Лий Мандел — каза той — е куриер, който изчезнал с пратка, струвала на застрахователите на „Мандел Инк“ седемцифрена сума като компенсация.

Изчезването на Лий също така доведе до създаването на оперативната група само няколко месеца по-късно. Артър Маклауд, човекът, който бе изгубил сапфирите, бе приятел на губернатора на Флорида и зет на президента на Съединените щати, но Сам не смяташе, че Кейт трябва да е наясно с това. Нито пък ѝ бе нужно да знае, че „случаят Маклауд“ бе като камък на врата на всички замесени. Щом Кенеди бе разбрал накъде вървят нещата, веднага бе възложил случая на офиса в Маями и ловко бе спасил политическата си кариера. Дотогава оперативната група вече бе набрала скорост в разследването, независимо от Маклауд.

И слава богу, макар съпругата на президента все още да отправяше запитвания и от време на време докарваше до ужас директора на Бюрото. Това би било забавно, ако той не предаваше страха си надолу по веригата възможно най-бързо. Дори и само името Маклауд бе в състояние да накара възрастни мъже да пребледнеят.

— Каква е връзката ти с „Мандел Инк“? — попита Сам.

Кейт не отговори. Бе прекалено заета да уверява себе си, че Сам не е от мъжете, които биха я заинтригували. Че е прекалено студен, прекалено сдържан, че е поредният федерален досадник, който трови живота ѝ. Вярно, беше интелигентен, но тя се нуждаеше от нещо повече. Харесваше мъже с чувство за хумор, а се съмняваше, че Сам го притежава. Той я изгледа продължително.

— Всичко, свързано с теб, което е публично достояние — а и много от нещата, които не са, — ще бъде на мое разположение още преди изгрев-слънце. Същото важи и за „Мандел Инк“. Спести си усилията за друга битка, която можеш да спечелиш.

— Вторият ми баща е собственик на „Мандел Инк“.

— Ето. Не болеше, нали?

Тя го изгледа с изпепеляващ поглед. Той се усмихна безгрижно.

— Не си глупава, госпожице Чандлър. Не се прави на такава и аз няма да се държа с теб подобаващо. — Сам отпи от изстиналото си кафе. — Лий Мандел, син на втория ти баща и на майка ти... — Той изчака, задавайки безмълвен въпрос.

— Да — сковано продума Кейт. — Той ми е брат. Полубрат всъщност, но мама помагаше на татко да създаде компанията, така че на практика аз го отгледах. Беше толкова сладко бебе, все издаваше смешни звуци.

— На колко години си била, когато се роди той?

— На осем.

Сам кимна, опитвайки се да измисли деликатен начин, за да обясни на Кейт, че малкото ѝ сладко братче се е превърнало в лош човек.

По дяволите, няма деликатен начин да съобщиш такова нещо!, помисли си той и започна директно:

— От това, което си спомням от досието, се смята, че Лий Мандел си живее живота в Аруба с едрогърдата си приятелка.

Лицето на Кейт се скова. Изражението ѝ напълно я издаваше, че се чувства напрегната и ядосана.

— Така казва ФБР. Но аз не го вярвам. Познавам брат си, той не би причинил това на семейството си!

— Местните власти са на друго мнение.

— Те не биха забелязали улика, която не се намира в кутията им с понички.

— О, наистина си разочарована от ченгетата!

— И съвсем основателно.

— Слушам те.

— Защо? — горчиво попита тя. — Те не ме изслушаха.

— Понеже не са те видели как правиш размяна под тръпнещия нос на стар развратник.

Тя прихна, без да иска.

— Наистина потръпваше, нали?

— Да, като на заек.

Усмивката ѝ помръкна.

— Дори и ако Лий е имал някоя и друга разправия с татко — а кой син няма такива, — двамата с брат ми сме много близки. Не би

изчезнал просто така, без да ми каже нищо. Щеше да ми се обади, да ми пише, да прати имейл или каквото и да е.

— А направи ли го?

— Не.

— Какво мислиш, че е станало?

Тя затвори очи и със задавен глас изрече думите, в които не искаше да повярва:

— Опасявам се, че Лий е мъртъв.

— Грабеж ли?

Тя кимна мрачно.

— Тогава защо колата, която е взел под наем, е върната на летището? — попита Сам.

— Ако ключовете и документите са били в колата, всеки би могъл да я върне вместо него. Виждал си опашките от автомобили, които чакат да бъдат върнати. Много хора оставят ключовете и адреса на компанията, от която са взели колата под наем, и хукват към самолета си, без служителите на компаниите изобщо да видят лицата им.

— Добре — съгласи се Сам, загледан напрегнато в нея, — може някой друг да е върнал колата под наем. Но защо би го направил?

— За да набеди него и да прати всички по грешна следа. И номерът определено свърши работа. Никой не се занимава сериозно със случая. Всички смятат, че Лий е мошеник, който се е измъкнал с плячката. Край на историята.

Сам бавно отпи глътка кафе. Упоритото изражение на Кейт никак не подхождаше на деликатното ѝ лице, но той изобщо не се съмняваше в решимостта ѝ. *Стъпвай внимателно, момко, иначе ще опропастиш целия напредък, който си постигнал.*

Но с прекалена предпазливост също рискуваше да провали разследването си. Хората разкриваха много повече, когато бяха разстроени, отколкото в спокойно състояние.

— Ако приемем версията за скалъпено обвинение и убийство, тогава къде е тялото на Лий? — безизразно се интересува Сам.

— Ходил ли си някога на остров Санибел? — попита Кейт. — На път за Каптива, едно от любимите места на Лий. Ако е спирал някъде, то е било именно там.

— Не познавам нито единия, нито другия остров, но съм прекарал известно време във Флорида.

— По-голямата част от Санибел е резерват за диви животни с мангрови гори. Не би било трудно да... — Тя направи неопределен жест.

— Да се скрие тялото ли? — довърши Сам.

Кейт потръпна, но не възрази.

— По време на отлив Санибел представлява истински лабиринт от корени на мангрови дървета, стърчащи над калта, и провиснали ниски клони. Приличат на малки пещери. Ако някой скрие там нечие тяло, раците ще се погрижат за останалото. Или алигаторите в блатата. Или пък може да са го увили с вериги с тежести. Или... — По дяволите, ти си федералният агент. Свърши си сам работата.

— Значи имаме върната кола под наем и изчезнал, вероятно убит, куриер на „Мандел Инк“, който е пренасял нещо дребно и много ценно. Продължавай.

Тя се намръщи.

— Нямам какво друго да кажа.

— Колко близки сте с Лий?

— Доколкото са близки брат и сестра. Може би дори повече. Аз наистина му бях по-скоро като майка особено когато се превърна в непоносим тийнейджър.

Сам се поколеба, но отпи кафе и попита:

— Понякога полубратята и сестрите имат сексуална връзка.

Кейт го зяпна втрещена.

— Специално ли ви обучават да сте толкова противни, или това е някаква природна дарба?

— Ще го приема като отрицателен отговор.

— Приеми го като не, по дяволите!

— Добре, ти си му била полусестра и полумайка. Децата непрекъснато крият разни неща от семейството си. Защо си толкова сигурна, че Лий не е духнал към Аруба с плячката и блондинката?

— Блондинката със забележителния бюст ли?

— Да.

Кейт се поколеба, сплете пръсти, отпусна ръце и въздъхна:

— Не искам да го казвам. Ако Лий е жив, ще побеснее.

— Мислиш ли, че още е жив?

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Не — прошепна тя. — Щеше да се обади. Дори и да не иска да разговаря с мама и татко, щеше да се свърже с мен. — *Или с Норм.*

— Може би Лий не е искал да разбереш за блондинката. Братята не желаят сестрите им да знаят колко лош вкус имат, когато не мислят с главата си.

Кейт се усмихна измъчено:

— Лий е гей. В леглото му не е имало руси жени.

Сам застина. После бавно отрони.

— В досието му не се споменава нищо такова.

— Полицаите не са ме питали.

— А ти не си изявила желание да споделиш.

— Обещала съм на Лий.

— Никой от близките му не го е споменал.

— Не беше казал на родителите ни — обясни Кейт. — Не искаше да ги нарани. Не е споделял с никого от познатите си от детството, освен с мен.

— Ами хората, с които е работел?

— На никой в „Мандел Инк“ нямаше да му направи впечатление. Но как ли татко щеше да преживее шока от това, че единственият му син е гей. За съжаление не мога да твърдя същото за някои от останалите куриерски служби, за които работеше на хонорар, особено компанията на Тед Сайзмор. За него се знае, че иска служителите му да са само бели хетеросексуални мъже и някоя и друга жена с различна етническа принадлежност, колкото да не го съдят за дискриминация. Така е и при „Глоубъл Ранър“, а Лий работеше често и за тях.

— Значи освен анонимните му любовници, ти си единствената, която е знаела, че Лий е гей?

Тя присви очи и се вгледа в безизразното лице на Сам. Долови циничния блясък на студените му сини зеници.

— Не ми вярваш.

— Опитвам се да разбера защо Лий ти е казал най-съкровената си тайна. Имаш ли някакви предположения?

Кейт се поколеба, после сметна, че вероятно вече няма значение: Лий се нуждаеше от справедливост, а не от тайни.

— Знаех го, преди той да го разбере. Момичетата го обожаваха, а и той ги обичаше, но така както обичаше мен. Чувството бе много

топло, но нямаше страст. В нощта на абитуриентския му бал бях у дома, защото се бях върнала за завършването му. — Кейт спря за миг разколебана. Сам отпи от кафето си и търпеливо изчака. Тя притвори очи, унасяйки се в спомените си, които отново върнаха болката и мъката от загубата на малкото ѝ братче. Сякаш за да избяга от мислите си, се зае да прави сандвич, макар че не беше гладна. — Лий почука на вратата ми и попита дали може да поговорим — започна да разказва Кейт, докато отваряше вратата на хладилника. — Още щом влезе в стаята, разбрах, че е плакал. Седна на пода до леглото ми и започна да ми разказва за приятелката си. Беше скъсал с нея.

— Защо?

— Тя искала да правят секс, а той не могъл. Не и с нея. Брат ѝ обаче страшно го възбуждал, но не можел да каже това на момичето, не искаше да го признае дори и пред себе си. — Сълзите напиреха в очите на Кейт. — Лий ми призна, че се опитал да се самоубие на път за къщи, но в последния момент извърнал волана встрани. Седеше на пода и хлипаше колко безсмислен е животът му, какво разочарование е за баща си. — Кейт затръшна вратата на хладилника. И без да съзнава какво прави, се зае да реже на филийки пуешкото месо, което бе намерила вътре. — Прегърнах го, притиснах го силно до себе си и му казах, че не е безполезен — говореше унесено тя. — Уверих го, че е умен, забавен, красив и мил, че е най-любимият ми пакостник. И че ако някога отново се опита да направи нещо толкова глупаво, сама ще го убия. — Сам мълчеше, трогнат от болката на Кейт. — Говорихме много дълго, достатъчно, за да изтрезнее — продължи тя. — Заяви ми, че ако обещава да не казвам на никого, че е гей, той няма да се опитва да се самоубие. — Младата жена не обръщаше внимание на сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. — Обещах му. Той замина в колеж и никой от двамата ни повече не спомена за онази нощ. Но никога не е излизал на срещи. С момичета.

Сам наблюдаваше как Кейт нервно нарязва пуешкото, а после и доматиите. Забеляза, че ножът ѝ е остър като бръснач.

— В доклада, който четох, блондинката беше описана много детайлно — спокойно отбеляза той. — И не е била първата. Близките и познатите му явно смятат, че Лий харесва жените.

— Така е. Просто не иска да прави секс с тях. Има безброй много добри приятелки и нито една любовница. От женски пол. — Кейт

постави върху току-що приготвения сандвич и втора филийка, а после срязва цялата купчинка с едно рязко движение. — Той е добър, внимателен, любвеобилен. Можеше да предложи много на някого и най-сетне бе намерил човека, с когото искаше да сподели живота си и... По дяволите!

С опакото на дланта си тя избърса сълзите, които не можеше да прикрие. Острието на ножа проблесна до лицето ѝ. Но тя сякаш не го забеляза.

Сам нежно измъкна опасния нож от ръката ѝ.

— Спокойно, това нещо може да съсече и стомана.

Тя удари с юмрук плота и изстена:

— Мразя хленченето!

— И аз. Но ти плачеш, защото си загубила любим човек. Има голяма разлика.

Кейт потрепери и се помъчи да се съвземе.

— Значи ми вярваш?

— Да — отвърна мъжът, но не пропусна да отбележи наум: *Докато не те хвана в лъжа.*

— Но *те* не ми повярваха!

— Кои?

— Проклетите агенти от ФБР. Към тях се обръщах винаги, когато сметнех, че имам сведения, които ще ги накарат да се заинтересуват от изчезването на Лий.

— Така ли?

Тя изсумтя презрително.

— Потупваха ме по рамото, измърморваха нещо за даването на лъжлива информация на федерални агенти и ме изпращаха да си вървя.

Сам повдигна вежди учудено — това също не бе отразено в досието.

— Фактите, които не съвпадат с официалната версия, често остават встрани от случая. Проста истина от бюрократичната практика.

Кейт го наблюдаваше с насълзените си и пълни с решимост очи.

— От опит ли говориш?

Той се усмихна иронично и се зачуди защо изпитва по-голяма симпатия към тази малка нещастна измамничка, отколкото към деветдесет и пет процента от хората, с които работеше.

— Знаеш ли коя компания за коли под наем е предпочитал да използва Лий? — попита Сам.

— „Фърсткол“. Компанията на баща ми има договор с тях.

— А на кое летище е трябвало да кацне брат ти същия ден?

— На Форт Майърс. Обичаше да се разхожда по брега и да събира миди, когато работата му го отведеше близо до някой плаж. Вместо да пътува с кола от летището в Тампа, той е кацнал във Форт Майърс и е използвал допълнителното време, за да иде да събира миди и раковини.

— Често ли е пътувал до Санибел или Каптивa?

— Явно прекалено често — въздъхна Кейт.

— Какво имаш предвид?

— Така става предсказуем, това е проблем за куриерите. Особено заради латиноамериканските банди.

— Любимите лоши момчета на всички — отбеляза Сам.

— Имаш ли по-вероятен заподозрян за случилото се с Лий?

— Надявах се, че ти имаш.

Тя поклати глава и посочи към сандвича.

— Гладен ли си?

— Благодаря. Ами ти? — попита Сам, грабвайки едната половина.

— Не.

— Не си гладна, не си подготвена за сън. Не гледаш телевизия. Не пиеш.

— Откъде знаеш?

— Телевизорът в ъгъла е изключен. Лампите също. Наоколо няма разтворени книги или списания. Дъхът ти ухае на кафе, а не на алкохол. С какво си заета толкова късно нощем, че трябва да си бодра?

Кейт отново осъзна, че независимо колко спокоен и отпуснат изглеждаше Сам, нищо важно не убягваше от вниманието му.

— Няма да познаеш — каза тя.

— Тогава спести малко време и на двама ни — кажи ми.

— Режа камъни.

— Сапфири ли?

— Наред с различни други цветни скъпоценни камъни. Не се занимавам с диаманти.

Той се вгледа внимателно в нея, спомняйки си колко доволна изглеждаше, когато жената зад щанда похвали обработката на големия сапфир.

— Ти си срязала онзи фалшив сапфир, нали?

— Нарича се синтетичен — поправи го Кейт. — Да, аз го обработих.

Без да обръща внимание на забележката ѝ, мъжът попита спокойно:

— Какво общо има това с Лий Мандел?

— Аз нарязвах и шлифовах камъните, с които той уж е изчезнал.

— Какви бяха те?

— Седем сапфира. Оформих ги, след като срязвах един огромен необработен бирмански камък, който е бил пазен в семейството на колекционера повече от сто години. Имаше прекалено много проблеми, свързани с шлифоването само на един голям камък от необработения материал, затова никой не бе направил нищо. След като проучих материала и му представих доклада си, той реши, че иска седем различни скъпоценни камъка. Нарече ги „Седемте гряха“, защото му струваха безумно много.

— Не е използвал това име пред ФБР. В досието няма нищо подобно.

— Може би Маклауд е решил, че в Бюрото са лишени от чувство за хумор — отвърна Кейт.

— Няма да е първият. Продължавай.

— Не и преди да получа някакви уверения, че онова, което казвам, ще бъде поверителна информация. И няма да бъде включено в никакви достъпни за всички файлове.

— Защо?

— Последния път, когато споделих нещо с ФБР, ме предупредиха, че ако продължа да ровя, ще умра.

Сам застина. После попита недоумяващо:

— Какво са ти казали от ФБР?

— Не бяха от ФБР. Поне не мисля така. — Кейт сви рамене. — Пък може и да са били. Определено им беше писнало от мен.

— Как по-точно получи заплахата за убийство? — отчетливо изрече Сам.

— На гласовата си поща. Записвам я на касета, за да мога да следя поръчките на клиентите си.

— Пазиш ли още съобщението?

— Разбира се, но няма да ти е от полза. Използвали са механично изкривяване на гласа.

— Искам да изпратя съобщението в лабораторията.

Тя се поколеба, после отиде до един шкаф. След малко му подаде малка касета, запечатана в плик със служебното ѝ лого на лицевата страна.

— Сигурна ли си, че гласът е бил обработен механично? — попита Сам, докато прибираше касетата в джоба си.

— Да, едва разбрах думите. А после ми се искаше да не съм ги разбрала.

— А как тогава си предположила, че този, който се е обадил, е свързан по някакъв начин с ФБР?

— Предположих, че онзи, който е оставил съобщението, е знаел, че отново съм била при ФБР. Може да са били местните ченгета. Възможно е, нали?

— Да, хипотетично е възможно, ако този някой има достъп до досиетата на ФБР или на местната полиция и е разбрал по някакъв начин, че в досието на Лий Мандел е добавена нова информация.

— Не ми вярваш.

— Госпожице Чандлър...

— Няма значение — прекъсна го тя. — Едва ли ще ми повярваш дори след като предадеш доклада си и досието на Лий отново бъде обновено, а мен ме намерят с прерязано гърло в собствения ми дом. Самоубийство, несъмнено.

Сарказмът не направи впечатление на Сам, но го развълнува прикритият страх в очите на Кейт. Каквото и да си мислеше за ловката и сексапилна измамничка, тя бе уверена, че животът ѝ е застрашен, ако продължи да се рови в загадката около изчезването на Лий Мандел.

— Знам, че въпреки всичко ще продължиш да нищиш случая — въздъхна Сам.

— Да, докато не намеря отговор.

— Или не умреш.

Тя стисна устни и не каза нищо.

Сам взе решение бързо, доверявайки се повече на инстинкта си, отколкото на разпоредбите на ФБР. Вярата в собствените му преценки бе само едно от нещата, заради които си имаше неприятности през годините.

— Госпожице Чандлър, знаете ли какво е поверителен информатор?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Сряда, рано сутринта

Кърби грабна мобилния си телефон от нощното шкафче, погледна дисплея, за да види кой се обажда. И изруга, защото номерът бе скрит.

— Ако това е някой ранобуден тип, който рекламира тъпата си стока от Небраска, ще го намеря и ще му вкарам слушалката в ушите! — измърмори той.

Все пак вдигна телефона, но едва след като бе включил вграденото дигитално записващо устройство. Беше човекът, когото познаваше само като „Гласа“. Той — или може би тя — използваше апарат за изкривяване на гласа. Но смисълът на разговора винаги бе ясен. Всяко обаждане осведомяваше Кърби за куриер с преносимо и анонимно съкровище. Скъпоценни камъни. Часовници „Ролекс“, облигации, дори пари в брой... Кърби имаше няколко източника, но „Гласът“ бе най-добрият. Нямахте нищо против да прибира половината от плячката в офшорна сметка, макар и да не можеше да проследи крайната цел на парите.

А бе опитвал. Искаше да знае кой е информаторът му. И което бе по-важно — да разбере откъде „Гласът“ бе получил информацията, с която го изнудваше от самото начало.

— Да? — грубо каза той.

— Майк Пърсел. Очисти го и му сложи „колумбийска вратовръзка“.

Кърби усети прилив на адреналин, но се овладя:

— Това ще струва повече.

— В този случай няма да искам моя дял. Всичко е за теб. Би трябвало да получиш поне сто хиляди, може би и повече.

— Ами ако не е толкова?

— Някога да съм те лъгал?

— Не. — Това бе единствената причина да изпълнява примирено заповедите на един невидим призрак. „Гласът“ бе умен, убедителен и с връзки сред търговците на скъпоценности. Откакто бе започнал да му се обажда преди три години, задокеанските сметки на Кърби бяха набъбнали до шестцифрени суми и даже приближаваха седемцифрените. — Кога искаш да стане?

— Веднага. Пърсел спи в една каравана на паркинга служители на хотел „Роял“. Стар модел „Уинебаго“. Алармата му се охранява от батерии. Прекъсни кабелите на сервизния панел.

— Не използва ли сейфовете на хотела за стоката си?

— Не се доверява на никого.

— Хитро — отбеляза Кърби. — Но и много глупаво.

— Постарай се да вземеш големия сапфир. Колкото нокътя на палеца на крака ти, с форма на изумруд.

Кърби се усмихна:

— Че откъде загубеняк като Пърсел се е сдобил с него?

— Какво значение има? Само гледай нищо да не тежи повече от четири карата, когато отново се появи на пазара. Не използвай „Хол“. Поне един от техните бижутери не е надежден.

— Кой? — заинтересува се Кърби.

„Гласът“ отмина въпроса и продължи делово:

— Имаш ли достатъчно хора за още една поръчка по същото време?

— Зависи от работата.

— Обикновен обир.

— В Скотсдейл ли?

— Да. Пристига от Лос Анджелис, най-често спира за гориво в Кварцит и се отбива в „Макдоналдс“ за чиста тоалетна. Бежова кола под наем, „Таурус“, регистрационен номер от щата Аризона...

Кърби вече си записваше в тефтерчето, което държеше до леглото си.

— Електронна ключалка?

— Да, но въпреки това използвай лост. Натупай куриера. Накарай някое от момчетата ти да изтърси нещо на развален испански.

— Си. Разбира се.

От телефона се разнесоха зловещи механични звуци. Кърби предположи, че е смях. Поне така се надяваше. Не беше страхливец, но

понякога „Гласът“ го плашеше.

— Бъди готов да направиш същото след няколко дни — продължи „Гласът“. — Ще трябва да изпратят още скъпоценни камъни за изложението. Ще ти кажа кога. Втората пратка сигурно ще е още по-добра.

— Ще я делим по обичайния начин, нали?

— Фифти-фифти.

Връзката прекъсна.

— По дяволите! — развесели се Кърби, пресмятайки на ум печалбата си. Дори и ако разделеше своята половина с някой от хората си, пак му оставаше солидна сума.

Изключи телефона, протегна жилавото си тяло, почеса се по чатала и тръгна гол към тоалетната. Докато изпразваше мехура си, прехвърляше наум различните си връзки сред бижутерските среди. В Мексико имаше неколцина, но като повечето занаятчии на черно те имаха навика да обират каймака от стоката и да я продават за своя сметка. Щом „Гласът“ не искаше да се появи нищо по-голямо от четири карата, Мексико не бе добър избор. Може би Бирма? Доста рисковано... Връзката му там бе успял да разгневи местните главатари на банди и още беше в болница.

— Мамка му! — измърмори той, излизайки от тоалетната. — Трябва да използвам Пакистан или Афганистан. Дали Абдул е още жив?

След няколко телефонни обаждания и малко търпение научи, че Абдул е жив и здрав и е в Карачи.

Кърби погледна часовника си — вече бе прекалено късно да направи нещо с Пърсел. Оставаше куриерът. Единственият въпрос бе на кого да се обади. Мърфи беше в Ню Йорк по следите на някаква стока, Родриго беше в Тексас, но той имаше новородено бебе и си почиваше. Самър мърмореше, че иска да излиза от играта, заради което Кърби се притесняваше да му възлага отговорни задачи. Ако го хванеха, моментално щеше да изкаже и майчиното си мляко.

Време е отново да прегледам списъка на недоволните бивши агенти и войници. Някой все ще се интересува от малко допълнителни емоции и повечко пари.

За съжаление му трябваше такъв човек веднага. Мъж, на когото можеше да разчита. Или поне донякъде. А това го наведе на мисълта за

Джон „Текс“ Уайт.

Защо ли си мисли, че може да взема наркотици и да не се превърне в отрепка? Тъпо копеле!, изруга наум Кърби, поклати глава и набра номера. Вдигнаха му на четвъртото позвъняване.

— Да — обади се мъжки глас с прозявка.

— Добро утро, Текс. Готов ли си за малко екшън?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Сряда, на обед

Стомахът на Сам изкъркори, докато се качваше в големия автобус на оперативната група. Носеше найлонова торбичка от близкия супермаркет и си мислеше с копнеж за мексиканското ресторантче на пет километра оттам. После извади кутийка сода и два пакета бисквити с фъстъчено масло и сирене от торбичката, смачка я на топка и я метна към най-близкото кошче за боклук.

Не улучи, но не беше първият.

Кимна за поздрав на мъжете и жените, чието внимание бе приковано в различната апаратура, натъпкана в автобуса. Отвори кутията безалкохолно и се запъти към кабинета на отговорния агент. Вратата бе отворена, така че влезе направо.

— Добро утро. О, съжалявам, вече е обед. Добър ден — Сам вдигна за поздрав пакета си с бисквити към Дъг Смит.

— Затвори вратата.

Сам я хлопна зад себе си и мислено се подготви за предстоящите неприятности. Не беше сигурен с какво е ядосал прекия си началник, но определено бе така. Ако имаше още някакви съмнения по въпроса, те изчезнаха, когато Дъг дори не го покани да седне. Поведението му не вещаеше нищо добро. С въздишка натъпка бисквитите в джоба на спортното си сако и се приготви шефът му да го сдъвче за обяд.

Не се наложи да чака дълго.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш? — изръмжа Дъг. Тъй като не знаеше причината за гнева му, Сам не отговори. — Е? — Дъг се изправи и посочи обвинително към една тънка папка на бюрото. Сам отдавна бе усъвършенствал уменията си да чете наопаки. На корицата на досието пишеше: „Лий Андрю Мандел“. Е, какво пък, беше го очаквал. Просто не вярваше, че цялата история ще излезе наяве толкова скоро. — Щом си открил нещо за онази жена — Катър,

трябваше да го съобщиш на Сайзмор — повиши тон Дъг. — Пряка заповед от Кенеди. Просто за изпълнение. А ти оплеска цялата работа.

— Съжалявам, сър. — Сам много се постара да звучи разкаяно. — Следвах улики от свой поверителен източник. Може да има някаква връзка с Натали Катър. Но дори и така да е, политиката на ФБР винаги е гласяла, че поверителните източници на един агент не се огласяват пред никого в Бюрото. Още по-малко пред цивилен като Сайзмор, който вече не работи тук. Един цивилен, мога да добавя, който знае повече от нас относно някои аспекти на целите на оперативната група и пази тази информация за себе си. Това си е негово право. Той е независим гражданин. А задължение на всеки агент е да си пази поверителния източник.

Дъг въздъхна дълбоко, замълча и накрая сдържано отбеляза:

— Имаш поверителен източник на информация, така ли?

— Да, сър.

— Значи вместо да работиш със Сайзмор, както ти беше наредено от специален надзорен агент Кенеди, ти следваш уликите на поверителен източник. Който си намерил някъде си, по неизвестен начин, сам-самичък...

— Да, сър.

— А тези улики са те накарали да любопитстваш за случай отпреди пет месеца, който гарантира провал в кариерата за всеки?

— Да, сър.

— Улики, които са били толкова горещи, по дяволите, че е трябвало да маркираш всичките си искания като „изключително важни“?

— Да, сър.

— Имаш ли някаква представа колко хора трябва да работят часове наред, за да се проследи една кола под наем след пет месеца?

— Не, сър.

— Поверителен източник! — изкриви устни Дъг, сякаш думите имаха лош вкус. Сам не отговори. Това не беше въпрос. Дъг грабна досието. — Ще те покрия пред Кенеди, доколкото мога. Правя го за кой ли път! — Хвърли папката към Сам, който я улови, без да мигне. — По-добре си свърши работата по учебник, иначе ще довършиш двайсетте си години във Фарго. А аз ще се смея на глас, докато подписвам заповедта за преместването ти.

— Да, сър.

— Махай се от очите ми.

Преди още Дъг да довърши изречението, Сам вече затваряше вратата след себе си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кварцит, Аризона

Сряда следобед

Текс Уайт забеляза жертвата си точно там, където му бяха казали, че ще паркира — „Макдоналдс“ в Кварцит. Видя я да провежда кратък разговор по мобилния си телефон, вероятно докладваше нещо на шефа си. После жената слезе, заключи колата с дистанционното и се протегна, сякаш не бе излизала от автомобила си от Лос Анджелис. Май беше точно така — куриерите не правеха много почивки, защото знаеха, че именно тогава са най-уязвими.

Уайт премести белия си миниван до нейната кола, близо до лявата ѝ предна врата, но остави достатъчно място за отварянето ѝ. Не искаше жената да се почувства притисната, да се стресне и да реши да се качи от другата предна врата.

Прозорците на минивана бяха много тъмни, дори и на шофьорското място. Само предното стъкло бе малко по-светло, така че да не попадне под ударите на закона в Калифорния. Уайт бързо разгъна един параван срещу слънце и го сложи от вътрешната страна на стъклото. Така не само щеше да бъде на сянка, но и да се чувства напълно скрит.

Влезе през задната врата на минивана, откряна леко страничната, така че куриерът да не чуе отварянето ѝ, и си сложи маска за ски. Бръкна за хирургическите ръкавици, които бе пхнал в една пазарска торбичка. Нахлузи ги, огледа ги за дупки, сви и разпусна пръсти. Тези проклетии се късаха по-бързо и от кондом. Доволен от видяното, той измъкна от задния си джоб палка с тежка топка на пружина.

Беше готов за действие.

С търпението на професионален ловец, той се сви в задната част на минивана и зачака куриерът да използва тоалетната, да си вземе поръчката и да се върне в колата.

Пот течеше под ски маската му, но той не ѝ обърна внимание.

На паркинга нямаше много хора. Повечето прелетни птици бяха отлетели отново на север, следвайки топящите се снегове. Тази седмица нямаше нищо забележително в Кварцит, затова липсваха и тълпи от хора, които да се блъскат един друг на прашните терени на годишното изложение на скъпоценности и минерали. Беше прекалено късно за обяд и твърде рано за вечеря. Само пътуващите от Лос Анджелис до Финикс спираха тук за почивка.

Не че запустелият паркинг имаше някакво значение за Уайт. Той бе отвличал хора и от опашка за билети пред кино, без никой да разбере.

Стъклената входна врата на „Мақдоналдс“ се отвори и куриерът излезе. Жена на средна възраст, с боядисана кестенява коса, облечена с лек панталон и тениска заради жегата навън. Чантичката ѝ бе също толкова невзрачна, колкото и тя самата. Вече бе приготвила ключа за колата си. Натисна копчето на дистанционното, отключи вратата откъм шофьора и я отвори.

Уайт се измъкна от минивана с лекотата на седемдесеткилограмова котка. Оловната топка на палката му удари жената в основата на черепа с тъп звук. Докато тя залитна напред, той грабна ключа от ръката ѝ и използва инерцията на тялото ѝ, за да го метне пред седалката до шофьора. Смъкна маската си и я хвърли вътре, после се обърна и затвори страничната врата на своя миниван.

Пет секунди след като жената бе отключила вратата на автомобила си, Уайт вече се бе настанил в него. Подкара го и стигна до едно пусто място, където пустинята и градът се сливаха. Спря до мотел, който се бореше с мъка за оцеляването си. Най-голямото оживление тук бе през нощта, когато момичетата влизаха с клиентите си за петнайсетминутно забавление. През деня мотелът бе призрачно пуст.

Мина с колата отзад, паркира до големия контейнер за боклук и свали панталоните си. Стиснал здраво зъби, дръпна рязко и отлепи тиксото, с което бе закрепил металния лост за десния си прасец.

След един бърз поглед, колкото да се увери, че никой не го гледа, той отиде до багажника, напъха лоста под капака и силно го напъна. Капакът на малката кола се отвори. Вътре видя един куфар и пакет, опакован с кафява хартия и залепен с най-различни печати за сигурност. Пъхна пакета под ризата си и затвори багажника. Разбитият

капак не прилепна плътно, но все пак достатъчно, за да не изглежда подозрително от другия край на паркинга.

Отново се озърна, без да привлича излишно внимание. Все още бе сам. Понечи да тръгне обратно към собствения си миниван, после си спомни останалата част от инструкциите: *Натупай здраво куриера.*

Нахлузи си черни кожени ръкавици с оловни тежести в горната част на пръстите и отвори вратата откъм мястото до шофьора на бялата кола.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Глендейл

Сряда вечерта

Защо не се обажда? А ако е казал на шефа си за мен и сега не иска да ме види?

Кейт нервно крачеше из работната си стая, размишлявайки дали не бе подписала смъртната си присъда, доверявайки се на специален агент Сам Гроувс.

Не ставай глупава. Никой не се е обаждал да те заплашва. Може би защото този път няма да те предупреждават, а просто ще те убият и всичко ще се приключи!, нареждаше мислено тя, поглеждайки към резетата, които заключваха вратите на домашното ѝ ателие. Слава богу, те още бяха на мястото си... Лампичките на охранителната система светеха в зелено. Искаше ѝ се това да я накара да се чувства по-спокойна, но не беше така. Бе достатъчно умна, за да знае, че никое резе или аларма на света не са достатъчни, за да спрат някого, който е твърдо решен да влезе.

Почукване на входната врата я накара да подскочи. С разтуптяно сърце тя отиде до най-близкия домофон, натисна копчето и кратко се обади:

— Да?

— Гроувс е.

— Сам ли си?

— Спазвам обещанията си, госпожице Чандлър.

— Сега идвам — каза тя, но не изрече гласно, че ще се моли на всяка крачка до вратата.

Сам едва се сдържа да изчака, докато Кейт мине през целия ритуал на поглеждането през шпионката и свалянето на резетата. Следобедът, прекаран в запаметяване на досие, което можеше да съсипе кариерата му, и в обаждане на агенти, които го пращаха по дяволите, го бе изнервил до крайна степен.

Когато вратата най-сетне се отвори, Сам припряно прекрачи прага, да не би Кейт отново да се разколебае.

— Тези резета преди смъртта на Лий ли ги сложи или след това?

— Преди — отвърна тя, намествайки отново резето.

— Защо? Много смъртни заплахи ли получаваш в този бизнес?

— Не, но има ловки крадци. Някои от необработените камъни, върху които се трудя, са доста ценни, дори и преди шлифоването им.

— Като „Седемте гряха“ ли? — попита той.

— Да. Това бе безспорно камъкът с най-високо качество, върху който съм работила.

Кейт отново включи охранителната система. Сам си спомни какво бе казала жената на изложението за големия синтетичен сапфир.

— Значи необработеният камък е бил с изключителен цвят, блясък и рядкост?

— И трите бяха на невероятна висота! — Кейт отметна развълнувано един тъмен кичур от лицето си, докато се обръщаше към Сам. — Беше най-красивият необработен камък, който съм виждала. И което бе още по-ценно, беше сто процента естествен.

— За разлика от синтетичните?

— Наистина ли това те интересува?

— Нали затова попитах?

— Сложно е — въздъхна тя. — Имам предвид, че лабораторните камъни са изкуствено създадени отначало докрай. Всички са съгласни с това. Но в кой момент един естествен камък става толкова обогатен от човека, че вече трудно може да се нарече естествен?

— Наистина е сложно — съгласи се Сам.

— Това е смразяваща мисъл — горчиво се усмихна Кейт. — Всяка асоциация на скъпоценните камъни по света провежда дълги, изнурителни и понякога много разгорещени дебати за това къде трябва да се тегли чертата между приемливото подсилване на качествата на скъпоценния камък и обработката, която е толкова цялостна, че на практика превръща камъка в нещо различно от естествения.

— Различен от естествения означава по-малко ценен, нали?

— Разбира се.

— Заради редкостта ли?

Тя кимна, отново отметна косата от лицето си и каза извинително:

— Имам шнола в ателието си. Но искаш ли първо нещо от кухнята?

— Не, благодаря. Бях в един страхотен мексикански ресторант само на километър оттук.

— „Педрос бурито гордо“ ли?

— Точно този. Сервират безумно лют сос. Наложих се да си поръчам мляко, за да угася пожара.

— Забелязах.

Сам облиза горната си устна, усети засъхнало мляко и го потърка с ръка.

— По дяволите. Трудно е да вдъхваш респект с подобни следи по мъжествената си физиономия. — Кейт се засмя и усети как напрежението ѝ отслабва. Ако трябваше наоколо да се навърта полицаи, би предпочела този тип с „бели“ мустачки и странно чувство за хумор. *Внимавай, момиче*, каза си тя наум. *И без това е прекалено привлекателен.* — Значи нямаш сензори за движение в охранителната система? — попита Сам, загледан в лампичките на панела.

— Не. Когато я инсталираха, имах котка. Вървеше с къщата, беше си част от сделката. Но независимо колко прецизно момчетата настройваха системата, така че да имам зона за домашния си любимец, пак се получаваха прекалено много фалшиви сигнали за тревога. Омръзна ми да плащам за повикванията, затова се отказах от сензорите.

Сам се огледа — никъде нямаше следи от домашен любимец.

— Какво стана с котката?

— Изчезна. Хареса повече съседите.

Сам последва Кейт към ателието ѝ, наслаждавайки се на женствените ѝ извивки и на стегнатото ѝ дупе в прилепналите джинси. Понечи да ѝ каже, че няма нужда да хваща косата си с шнола заради него, но прецени, че трябва да избягва тъкмо подобни непрофесионални забележки. Също както трябваше да не забелязва дългите ѝ бедра, както и уханието на южни плодове, което се излъчваше от кожата ѝ, когато застанеше достатъчно близо до нея.

Ако я карам така, ще се кандидатирам за светец, помисли си той, но гласно каза:

— Значи освен да ги режеш и полираш, не бива да правиш нищо друго с камъните, така ли?

— В идеалния случай.

Тя отвори вратата на ателието и се зае да търси шнолата.

— Все пак говорим за човешки същества, а не за извънземни — иронично отбеляза Сам.

Тя намери шнолата на най-близката работна маса до смазочното масло и се зае да укротява косата си.

— Имах предвид, че някои методи на обработка са толкова стари, че се приемат от всички. Проблем са новите техники.

— Аха, сиреч щом дядо го е правил, значи може, но не бива да предприемаш нищо ново?

Тя кимна, усети как гъстата ѝ коса се изплъзва от шнолата и отново се зае с нея.

— Всъщност можеш да правиш каквото пожелаеш, стига да го кажеш на купувача. Особено ако обработката не променя камъка завинаги или той се нуждае от специални мерки за съхранение, за да запази блясъка си.

— Но ако кажеш на клиента — вметна Сам, — той може да не пожелае да плати толкова скъпо.

— Точно така. Предполага се, че всички видове обработка трябва да бъдат разкрити на купувача, но много бижутери от големите търговски центрове — а също и някои от по-висшата лига — смятат, че щом клиентът не пита, значи не го интересува. Нали всеки знае, че скъпоценните камъни все някак се обработват, след като са били открити в мините и преди да бъдат обковани в благороден метал.

— Считам себе си за относително добре образован човек — възрази Сам, — но не бих могъл да кажа каква е разликата между третиран и нетретиран камък.

— Също като деветдесет и девет процента от клиентите на универсалните магазини и именно затова е толкова важно това да се посочи ясно. — Говореше бързо, мъчейки се да убеди себе си, че начинът, по който той повдигаше лявата си вежда не е секси, нито пък широките му рамене. — Някой клубове на бижутерите изключват свои членове, които подсилват качествата на камъка, без да го споменат пред клиента, особено ако третирането е за постоянно.

— Значи някои типове подлагат камъка на специални процедури, правят го да изглежда по-добре и после го продават, без да споменат за този факт.

Тя отвърна поглед от пронизващите му сапфиреносини очи. *Не е секси. Той е един федерален досадник. Помни това.*

— От стотици години изумрудите са били подлагани на омасляване, за да се подсили цветът им. Рубините и сапфирите са били загрявани със същата цел от хиляди години насам. Взема се корундум, който е прекалено светъл, много оранжев, много морав или какъвто и да било цвят, подлага се на нагриване при контролирано количество на топлината и се получава по-добър цвят на скъпоценните камъни. За всеки съществуващ в природата камък има начин — а обикновено дори няколко — да се подсилят качествата му.

Той се облегна на една работна маса и отново долови слънчевото ѝ ухане.

— Защо тогава е целият шум, щом всеки го прави?

— Рядкост, рядкост и пак рядкост! Един синтетичен камък стои в основата на пирамидата. Могат да бъдат произвеждани с камиони. Един третиран камък е по-ценен, защото в природата скъпоценни камъни от какъвто и да било цвят и блясък са относително рядко срещани.

— Казваш, че синтетичните са долно качество.

Ъгълчетата на устните ѝ потръпнаха, сякаш тя понечи да се усмихне. Призна си, че този мъж ѝ допада.

— Да, третираните камъни са с естествен произход, но такива, които не са били в идеален вид. Всички подсилващи процедури, за които съм чувала, могат да бъдат забелязани, ако човек има набито око и нужните инструменти. Топлинните процедури оставят следи, които всеки специалист би могъл да види. Въпреки това един третиран камък с чудесен цвят почти със сигурност би струвал повече от естествен камък с не дотам добър цвят. А синтетичният, независимо от цвета му, просто ще бъде подминат.

— Добре. — Той се наведе леко към нея и вдъхна аромата ѝ — портокалов и топъл. — Какъв бонус получава един естествен камък?

Косата на Кейт отново се изплъзна от кока. Тя измърмори ядно, отказа се от опитите си да изглежда по-строга и я хвана здраво с шнолата на тила си.

— Представи си, че имаш два сини сапфира с еднакво тегло и изключителен цвят — каза тя, опипвайки шнолата. — Единият е третиран, а другият не е. Камъкът, който не е бил третиран, ще бъде

оценен поне с една трета по-високо, а понякога и повече, в зависимост от размера му, — отколкото другият, който е със същото тегло и цвят. Когато става дума за естествени камъни, които не са били третираны, говорим за най-добрите от най-добрите.

— Затова, когато Лий е изчезнал, си започнала да търсиш естествените, изключително красиви и много редки сини сапфири, които той е пренасял.

Бързо схваща, помисли си тя, макар че мустаците от неизтрито мляко по горната устна му придаваха доста отнесен вид.

— Надявах се, че мога да проследя поне един или няколко от „Седемте греха“ и да разбера откъде са дошли.

— И сигурно донякъде си успяла.

— Защо мислиш така?

— Нали са те заплашили с убийство.

— Но в това няма никаква логика! — Кейт вдигна ръце и отвърна поглед от яносините очи на Сам. — Вярно е, че досаждах на ФБР и на местните полицаи и публикувах снимки на липсващите камъни в интернет, така че да разбера, ако някой от тях се появи, но нищо...

— Чакай малко — прекъсна я Сам. — Имаш снимки на сапфирите на Маклауд ли?

— Както на „Седемте греха“, така и на синтетичните камъни, които срязах, докато се опитвах да реша как най-добре да използвам необработения камък.

Той я погледна удивено:

— Срязала си *синтетични* сапфири ли?

— Разбира се.

Сам си напомни, че трябва да бъде търпелив.

— Защо?

— Необработен бирмански камък, ценен колкото този на Маклауд, не се появява всяка година, нито дори веднъж на половин век. Имаш думата ми — бързо добави тя, за да изпревари следващия му въпрос. — Тайландските търговци, които контролират бизнеса с необработените сапфири и рубини, са стиснали здраво мините, миньорите и браконьерите. Всичко се подлага на третиране. Ала камъкът на Маклауд е бил намерен в някоя мина преди повече от столетие. Много преди да започнат да ги подлагат на топлинна

обработка, запълване, намастяване, сплескване под високо налягане и най-общо казано — на тотална промяна.

— Ясно. Рядкост, рядкост и пак рядкост...

— Точно така. Затова, когато видях камъка на Маклауд, постъпих както биха направили и много други добросъвестни бижутери. Купих синтетично копие на оригинала и започнах да се упражнявам върху него. Изпробвах различни срезове и размери, така че да получа възможно най-ценните завършени камъни.

— Тази работа вече не е ли компютъризирана?

— До голяма степен — да, особено при по-масовото производство. А и някои бижутери от висока класа също са ентузиазирани от компютърните програми за дизайн, когато трябва да решат как да срежат необработения камък. Но аз лично не съм убедена в предимствата им. — Тя сви рамене. — За мен нищо не е по-добро от докосването с ръка.

— Е, това обяснява всичко.

— Кое по-точно?

Сам приглади късата си щръкнала нагоре коса.

— Това, че не се е налагало да хукнеш да търсиш голям син камък, за да погодиш номер на Пърсел. Вече си имала подходящ подръка. Мислех, че първия път вероятно си отишла да премериш камъка, а на следващия ден си се върнала с фалшивия.

— Отново ли си говорил с Пърсел?

— С жена му. Тя си спомни за теб.

— Каква вещица!

— И тя те обича.

Кейт се намръщи на шегата му и започна да си играе с една от пръчките, поставени на масата.

— Какво е това? — попита Сам, оглеждайки я подозрително.

— Нарича се доп. Бижутерски инструмент, който се използва, за да придържа камъка към полиращия диск. — Изведнъж Кейт се оживи. — Искаш ли да ти покажа инструментите си?

— Веднага след като ми обясниш защо подмени камъка на Пърсел. На два пъти.

Тя стисна устни, но после подметна язвително:

— Много бързо схващаш, специален агент Сам Гроувс.

Той можеше да каже същото и за нея, но не го направи.

И търпеливо я зачака да заговори. Не беше голямо мъчение. Така поне имаше извинение да оглежда тъмните ѝ очи и плътните, изкусителни устни.

Опитвайки се да не му обръща внимание, Кейт се облегна на работната маса, скръсти ръце пред гърдите си. Преценяваше доколко може да рискува и какво точно да му разкрие.

— Разкажи ми всичко — спокойно отрони Сам.

Тя го погледна сепнато.

— Да не би да четеш и мисли?

— Не повече от всяко ченге. Недей да криеш нищо от мен, госпожице Чандлър, защото няма да ти хареса това, което ще стане после.

— Казвай ми Кейт — отвърна тя. — Онзи, който ме заплаши, ме нарече така.

Сам си го отбеляза наум и продължи търпеливо да чака, докато Кейт се разприказва.

— Добре. — Тя опря длани на масата. — Търсех „Седемте гряха“, използвайки снимките си на шлифованите камъни.

— И споходи ли те някакъв късмет?

— Всеки, когото попитах, ми отвърщаше нещо от рода на: „Хубави камъни“ и „Разбира се, скъпа, ще ти кажа, ако ги видя“. Зачаках да ми се обадят, но получих единствено смъртна заплаха. Затова започнах да ходя по изложения на скъпоценности от висока класа, без да казвам коя съм и да споменавам името на Лий. Тъкмо бях на път да се откажа, когато видях сапфира на Пърсел. Попитах го откъде го има, а той ми наговори врели-некипели.

— Тогава си хукнала към къщи, взела си дубликата и си ги разменила на следващия ден.

— Да, така стана.

— Много кураж ти е трябвало.

И двамата се засмяха.

— Когато бях малка, правех фокуси — рече Кейт. — Печелех пари по рождените дни на разни хлапета и дори се замислях това да ми стане професия. После осъзнах, че единствените жени, които виждам с фокусниците, са с фигури на модели. Освен това биват разрязвани надве, докато са облечени в лъскаво бельо. Един поглед към

огледалото в банята стигаше, за да ме спаси от сцената. А после дойде и любовта ми към скъпоценните камъни.

В очите на Сам проблесна веселие, когато си представи как малката Кейт омагьосва приятелите си, вадейки монети иззад ушите им.

— Добре, значи смени камъка на Пърсел. А после какво стана?

— Донесох сапфира на Пърсел у дома и го снимах от всички възможни ъгли, а сетне сравних снимките с оригиналните на камъните на Маклауд. Нямах съмнение, че камъкът на Пърсел е един от „Седемте гряха“.

— И след като си се уверила, си го върнала обратно.

— Така се запознахме. — Изведнъж Кейт стана сериозна. Все пак Сам не бе дошъл да си разменят шеги, а беше тук като полицай.

— Защо се върна при Пърсел със синтетичния сапфир? Каква беше целта на този риск?

— Не подменям камъни за забавление, нито за печалба! — сопна се тя. — Сметнах, че ако имам доказателство, че камъните са еднакви, Пърсел ще трябва да сподели откъде се е сдобил с него. А ако не иска да говори с мен, може би ФБР ще успеят да го склонят. И в двата случая щях да съм по-близо до онова, което е станало с Лий между Форт Майърс, откъдето последно се е обадил, и остров Каптива, който бе крайната му цел.

— Значи не си сигурна къде точно е изчезнал? — попита Сам.

— Не. Бях съсредоточила вниманието си първо върху Маклауд, но той изобщо не беше се чувал с Лий. Тогава си помислих, че брат ми е спрял на остров Санибел да обядва в любимото си заведение.

Сам си спомни една от бележките в папката, която се бе опитвал да запамети през по-голямата част от следобеда.

— Маклауд живее на Каптива.

Тя кимна.

— Лий трябваше да му занесе готовите камъни.

— „Седемте гряха“... Всички ли бяха еднакви? — Попита Сам.

— Не, всеки бе с различна форма и тегло. Беше истинско предизвикателство да извлека максимума от необработения камък и в същото време да се съобразя с желанието на Маклауд да има седем сапфира с различна форма и невероятен цвят.

— Чудя се защо ги е искал.

— Той е колекционер. Смисълът на колекционирането е да имаш нещо, което никой друг не притежава. „Седемте гряха“ бяха именно такива — възможно най-редките камъни.

— За които си струва да убиеш човек, така ли?

— Някой го е направил. — Гласът ѝ помръкна. По лицето ѝ сякаш премина сянка.

— Можеш ли да ми дадеш списък на колекционери, които биха искали тези камъни?

— На всички ли?

— Не всеки би убил заради тях — изтъкна Сам, а наум додаде: *Надявам се.*

Кейт си играеше с пръчката от масата.

— Имаш повече доверие в природата на човека от мен. — Тя остави инструмента, той се търкулна и се чу метален звън. — Въпросът е кой е знаел, че камъните са у Лий, и е бил готов да убие заради „Седемте гряха“?

— Когато от ФБР са разпитвали Маклауд, той е заявил, че не е споменал пред никого за скъпоценностите.

— А какво очакваш да каже, че се е обадил на кой ли не колекционер, за да се похвали със съкровището, което очаква да пристигне ли?

— Това ли мислиш, че е направил?

— Не знам, но съм дяволски сигурна, че аз не съм казвала на никого, освен на брат ми за сапфирите.

— А Лий пред кого би могъл да се издаде, че пренася „Седемте гряха“?

Тя понечи да отвърне: „пред никого“, но се сепна.

— Може да е споделил с любовника си. Не знам... Норм не спомена нищо такова, когато ми се обади да ме извести, че Лий не се е върнал в Лос Анджелис, не му е и позвънил да обясни къде е.

— Още ли поддържаш връзка с Норм? Каква е фамилията му?

— Норман Галахър. Беше толкова наранен, когато Лий изчезна, без да каже и дума. Обещахме си да се обадим един на друг, ако чуем нещо.

— Позвъни ли ти Норм? — заинтересува се Сам.

— Само за да си поговорим. Няма новини.

— Къде живее той?

— В Лос Анджелис. Ще ти дам адреса и телефонния му номер, но е чиста загуба на време. Норм знае по-малко и от мен за причината за изчезването на брат ми.

На Сам му се щеше да си мисли, че тя лъже. Но знаеше, че не е така.

— Възможно ли е Лий да си е намерил нов любовник и просто да е задраскал миналото си?

— Всичко е възможно. Но дали е вероятно? Не. Това би било противно на всичко, което представлява той. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Представляваше. Ако е мъртъв, а се опасявам, че е така, по дяволите! — Избърса сълзите си с opakото на дланта си. — Колко време трябва да изтече, преди болката да отмине?

— Никога не минава. Просто свикваш с нея.

— Господи, ти си истински извор на оптимизъм.

— И с това ще свикнеш.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Скотсдейл

Сряда вечерта

— Не знаеш ли? — Тед Сайзмор крачеше из хотелската стая на дъщеря си, която бе на същия етаж с тази на любовника ѝ, а това наистина го дразнеше. — Какво, по дяволите, значи това?

Шарън тайничко оглеждаше маникюра си. Лакът на десния ѝ показалец бе леко олющен. Трябваше да се пооправи малко, преди да излезе навън тази вечер. Също като Сайзмор, и Пейтън забелязваше всеки дребен недостатък във вида ѝ. Все едно отново беше на служба в проклетото ФБР.

— Е? — настоятелно попита той.

— Това означава, че не знам. — Тя се изправи срещу разгневения си баща. А може би страните му бяха зачервени от алкохола, а не от гняв? Така или иначе ѝ беше омръзнало да бъде обект на обичайните му методи на ръководство, които се изразяваха в крясъци и заплашително тропане. — Куриерът трябваше да пристигне преди два часа. Но жената не се е обаждала, не знам защо. Факт е, че не отговаря на мобилния си телефон.

— Ами намери я, за бога!

— Дежурните полицаи обявиха колата ѝ за издирване в целия щат. От полицейското управление във Финикс проверяват паркингите на стадиона и на летището, както и други обществени места, където един автомобил може да бъде оставен незабелязано за няколко часа или дни. От отдела за обществена безопасност в Аризона провериха какви са били всички пътни произшествия, след като куриерът се е обадил за последен път. Колата ѝ не е била сред тях. Разпитах във всички болници и центрове за спешна медицинска помощ оттук до Кварцит, откъдето тя ми звънна последно. Освен сега да отворя прозореца и да закрещя: „Ехо, къде си?“, съм направила всичко, което предложи ти. — *И го бях свършила, още преди да ми кажеш, но ти не би го признал, а аз съм прекалено умна, за да повдигам въпроса.* —

Лице с нейното име и лична карта не е било приемано за лечение. Лице с нейното име и лична карта не е било замесено в пътно произшествие на цялата територия на щата. Никой...

— Не ми изреждай проблемите си. Дай ми решения! — прекъсна я гневно Сайзмор.

— Веднага щом имам такова, сър, вие ще сте първият, който ще го научи.

— Е, не чакай нещо да ти падне от небето. Хващай се на работа!

Преди Шарън да успее да каже на баща си колко неспособен шеф е, мобилният ѝ телефон звънна. Тя прие обаждането, изслуша го и затвори.

— Намерили са куриера на паркинга на някакъв мотел в Кварцит — каза Шарън. — Лекарите в спешното отделение сега вадят от мозъка ѝ парченца от черепа. Дори и ако дойде в съзнание, жената няма да ни е от голяма полза. Такива сътресения водят до загуба на краткосрочната памет.

Сайзмор изсумтя.

— Стандартен метод на действие за латиноамериканските банди. Пребиват жестоко жертвите си, дори и ако не се налага. А пратката?

Ти как мислиш?, помисли си Шарън, но на глас каза само:

— „Брансън и синове“ ще прекарат дълго време в преговори със застрахователите си, тъй като използваха един от собствените си куриери. — Тя изчака малко. — Няма ли да попиташ какви са шансовете за оцеляване на жената?

— Единственото оцеляване, което ме вълнува, е собственото ми. Ако бързо не намерим начин да се справим с онези латиноамериканци, ще започна да губя клиентите си. Не мога да си го позволя. А ако искаш да продължиш да работиш за мен, същото важи и за теб.

Шарън си замълча. Знаеше какво е финансовото състояние на компанията по-добре и от баща си. Той беше прав.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Глендейл

Сряда през нощта

Сам вдигна поглед от голямата чаша кафе, която Кейт му предложи. Досието на Лий Мандел бе разтворено на работната маса до инструмента, който тя бе нарекла доп.

— Добре — каза той. — ФБР и местните полицаи са единодушни, че колата е била върната със закъснение, но невредима. Багажникът не е насилван. Няма разбити ключалки. Алармата е съвсем наред. — Той вдигна поглед. — Никой от автомобилите, които аз съм вземал под наем, не е имал алармена система. Повечето дори нямат дистанционно отключване.

— Вдигни малко нивото.

— Опитай се ти да живееш с командировъчните от държавата.

— Само защото ключалката на багажника не е била разбита, това още не значи, че брат ми е крадец — подразни се Кейт. — Нападателят или нападателите може да са му взели ключа.

— Никой не е съобщил за свада или сбиване, в което да е участвал мъж с описанието на Лий и с бяла кола под наем.

— Някой разпитвал ли е за това?

Сам стисна устни, после продължи по-сговорчиво:

— Виж, не знаем къде точно между летището и остров Каптива е станало отвлечането. Ако е имало такова. Местните жители нямат интерес да докладват за отвлечане в техния туристически рай. Нашите хора са се постарали да си свършат работата, но не им е било лесно. Никой не е чул, нито видял нещо, нито пък е искал да види. Честно казано, независимо какво се е случило, малко е вероятно някой да е станал свидетел на случката, ако приемем, разбира се, че е имало такава.

— Това са пълни глупости! — Кейт тупна чашата си на масата и кафето се разля. — Човек не може просто да се изпари във въздуха някъде между летището на Форт Майърс и остров Каптива.

— Сигурно ще се изненадаш — каза Сам, — но е много по-лесно, отколкото си мислиш, Кейт. Хората, които имат нещо за криене, непрекъснато го правят.

Тя сви упорито устни.

— Говориш също като другите агенти.

— Искаш да те излъжа ли?

— Искам да не ме смяташ за идиотка. Лий не би постъпил така с хората, които го обичат. Ако започнеш оттук, може би ще измислиш различни въпроси, от които би имало някаква *полза*.

Сам отвори уста, но млъкна и кимна. После рече примирено:

— Вземам си бележка.

Кейт бе прекалено смаяна, за да отвърне нещо.

Стана съвсем тихо. Докато пиеше кафе, той се опитваше да се постави на мястото на куриера, който е знаел, че държи в ръцете си стока за милион долара, по цени на едро.

Кейт наблюдаваше Сам с любопитство. Всеки път, когато сметнеше, че е разбрала що за човек е, той я изненадваше. Зад невероятно сините му очи се криеше блестящ ум. Зад здраво стиснатите му устни се спотайваха думите, които издаваха чувството му за хумор. А привидната му полицейска надменност не пречеше на желанието му да научи нещо ново.

Това я изкарваше от равновесие.

— За какво си мислиш? — тихо попита Сам. Тя не знаеше какво да му отговори. Най-малкото не искаше да му признае, че го намира за привлекателен мъж. — Подсъдно е да се лъже служител на ФБР — предупреди я той.

— Тогава сигурно си много зает човек — иронично заключи тя.

Той се усмихна прикрито, но продължи:

— Освен това не можеш да въртиш разни номера, докато си поверителен източник.

— Номерът ли?

— Например да разменяш камъни, ако за това се беше замислила.

Тя го погледна сепнато.

— Ще има ли полза да го направя?

— Ще ти кажа, щом се появи такъв случай.

И щеше да се постарее това никога да не става. Прелисти няколко страници от досието. В настъпилата тишина шумоленето им се стори много шумно.

— При другите обири на куриери винаги ли е била разбивана ключалката на багажника? — попита тя след няколко минути.

— Латиноамериканците често разбиват багажници — отвърна той. — И понякога пребиват до смърт куриера, който не им предава доброволно стоката си.

— Може би именно така е станало и с брат ми. Може да са го пребили и да са скрили... трупа му.

— Обичайният им метод на действие е да оставят тялото като предупреждение за останалите, които биха решили да се правят на герои.

— Много мило от тяхна страна.

— Да, големи сладури са. — Сам прелисти още една страница, намръщи се и поклати глава.

— Какво се досети? — попита Кейт.

— Ти спомена нещо за любимо място за почивка на Лий в Санибел. Някакво заведение...

— „Супа или скариди“. Най-вкусните скариди на Санибел. Имат и един сервитьор със страхотен задник — или поне така ми е казал Лий. Никога не съм проверявала лично.

— Обясни ли на полицаите за кафенето?

— Няколко пъти — потвърди тя. — Защо?

— Не виждам никакво продължение — каза Сам.

— Какво например?

— Ами като доклад за разпити на персонала в „Супа или скариди“, за да се разбере дали Лий е бил там, сам или с други, кога... Елементарни неща, стандартна процедура. — Докато обясняваше, Сам бързо прелистваше тънката папка. — А може би от полицията не са ни го дали.

— Или изобщо не са си направили труда — заяде се Кейт.

Той извади малко тефтерче и си записа нещо в него.

— Ще разберем.

— Мисля, че е по-добре да разбереш какво знае Пърсел.

Сам погледна часовника си.

— Прекалено е късно. Вече са прибрали витрините, заключили са стоката и сигурно се наливат с третото си питие за вечерта.

— Тогава иди в стаята му.

— Не се е настанил в хотела. Само си взима съобщенията от рецепцията три пъти дневно. — Сам се усмихна на нетърпението ѝ. — Ще ти се час по-скоро да видиш физиономията му, когато му покажа значката си, нали?

Тя стисна устни, но въпреки това не успя да сдържи смеха си.

— Прав си. Това ще ми е възмездието за похотливите му погледи.

Страшно много му хареса смехът ѝ. Накара го отново да се замисли какво се крие зад изкусителното ѝ ухание.

Не припарвай там!, рече си той и отгърна нова страница в тефтерчето си.

— Лий винаги ли се отбиваше да хапне в това заведение?

— Доколкото ми е известно.

— Повечето куриери много внимават да не следват определен модел.

— Ако се вгледаш достатъчно внимателно, винаги има някакъв модел.

Той я погледна подозрително:

— Звучиш напълно убедена в това.

— Така е. Това ми дава смелост да взема един необработен камък на стойност милион долара и да удвоя цената му, като го нарежа, а сетне шлифовам няколкото завършени скъпоценни камъка. Защото ако не видя модела, ще получа купчина боклук и клиентът ми ще трябва да обяснява на спонсорите си къде са отишли един милион долара.

— Значи срязването на камъка е само въпрос на улавяне на модела?

— И куража да изхвърлиш онова, което не се вписва в него.

Сам обмисли думите ѝ. После побутна папката към нея.

— Прочети това. Каж ми дали има нещо, което не се вписва.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скотсдейл

Четвъртък сутринта, много рано

Докато си слагаше хирургическите ръкавици, Кърби наблюдаваше количката за голф с логото на хотел „Роял“, която бавно прекосяваше паркинга за служители. Скоростта нямаше нищо общо с това дали пазачът бе нащрек, или не. Количката просто не можеше да се движи по-бързо. За миг проблесна огънчето на цигара и освети лицето на пазача, придавайки му червеникав оттенък на фона на луминесцентните лампи, които осветяваха паркинга със странно жълтеникаво сияние.

Това се казва истински пазач, презрително си помисли Кърби. В случай че на снайпериста му е трудно да го улучи, докато минава по осветената от лампите отсечка, е запалил и цигара, та да го насочи като с лазерен лъч.

Освен това пазачът бе предсказуем като механичен часовник. На всеки двадесет и четири минути правеше нова обиколка на паркинга и всеки път заварваше едно и също — две трети от паркинга бяха пусти, няколко леки коли и пикапи бяха скупчени близо до най-близкия служебен вход на хотела, а там, където имаше някое новопосадено дърво, което денем да предлага рехавя сянка, бяха паркирани каравани и микробуси.

Поочуканият „дом на колела“ на Пърсел бе сгъшен до едно палмово дръвче като някой дебелак, който се опитва да се скрие зад телефонен стълб. Кърби измери с поглед разстоянието от караваната до подвижния щаб на оперативната група на ФБР — не повече от трийсетина метра. Не се притесняваше, че агентите ще го забележат, защото те щяха да си останат затворени вътре, докато не им свърши дежурството, а дотогава имаше още два часа. А за да го чуят, трябваше да вдигне наистина страшен шум, като например да хвърли граната или да стреля без заглушител. Само така би могъл да отвлече

вниманието на агентите от слушалките им, от компютрите и радиопредавателите им. Но той нямаше да вдига шум.

Веднага щом пазачът изчезна към обществения паркинг, Кърби грабна малката платнена торба от предната седалка на колата, която бе взел под наем. После излезе тихичко и се приближи до караваната на Пърсел. Отне му по-малко от минута да отвори сервизния панел и да прекъсне захранването на алармата от големите акумулаторни батерии.

Страничната врата на караваната не бе осветена от лампите на паркинга, което означаваше, че е потънала в дълбока сянка. Кърби се усмихна леко, но бе прекалено голям професионалист, за да си позволи да се успокои напълно. Отварянето на страничната врата му отне малко повече време, отколкото сервизният панел, защото Пърсел не се бе постарал да смаже ключалката. Въпреки това Кърби успя да се справи за по-малко от пет минути — срока, който си бе определил предварително. Сетне се вмъкна внимателно вътре и затвори вратата зад гърба си.

Миришеше на престоляни хамбургери, лук и бира. Ритмично похъркване долиташе откъм спалнята, която се намираще вляво от Кърби. От дясната му страна бяха въртящата се седалка за пътници и тази на шофьора с изскочили пружини. Като всички, които спираха за нощувка в пустинята, и Пърсел бе затъмнил широкото предно стъкло с параван, който предпазваше от жегата през деня и осигуряваше усамотение нощем. Завесите между предната част и спалното отделение отзад бяха частично дръпнати.

Отвън никой не можеше да види какво става вътре.

Кърби изчака и се послуша. Нямаше закъде да бърза. След като вече бе влязъл, разполагаше с цялото време до свършека на света или поне до съмване, каквото дойдеше по-напред.

Не смяташе, че ще му трябват часове, за да прекърши волята на Пърсел.

Докато очите му свикнат с полумрака, той се заслуша в хъркането на двамата обитатели. Преди двацет години нямаше да му е нужно толкова време, за да се изостри зрението му, но колкото повече остаряваше, толкова по-дълго трябваше да изчаква, докато тялото му направи онова, което бе свикнал да приема за даденост.

Двацет години преследване на отрепки, които смъркат наркотици направо от двацетдоларови банкноти. Двацет години,

през които ги гледах как си живеят нашироко — най-добрата храна, най-качествения алкохол и най-красивите жени, които можеха да се купят с пари. Двайсет години къртовска работа. И за какво? Отрепките продължават да смъркат наркотици от двайсетдоларови банкноти, а аз трябва да преживявам с мизерната си пенсия. От която не остава нищо, след като платя издръжката на двете си бивши съпруги. „Издръжката“ им, ама че нахалство! Сякаш двете кучки са го заслужили! Докато си седяха вкъщи и зяпаха телевизионни сериали, хленчейки постоянно за още пари, аз си рискувах кожата под прикритие.

Едната половина от хъркането престана. След миг започна отново, но с малко по-различен тембър. Кърби се усмихна, усещайки познатия прилив на адреналин в тялото си. В моменти на откровение той признаваше пред себе си, че именно това, а не парите, го бе превърнало от пенсионирано ченге в престъпник. Приливът на адреналин, който му показваше, че още е жив. Същата тръпка, която обзема комарджията, когато прави залога, пияницата — когато отваря нова бутилка, или наркомана — докато приготвя дозата си.

Сега вече очите му можеха да различат силуета на малката масичка, заобиколена наполовина от меко канапе, мъничка кухня с тенджери и тигани, които още стояха на печката, и мивка, в която не можеха да се поберат повече мръсни съдове. На мястото, където трябваше да се намира малката дневна, имаше широки шкафови сесони, чекмеджета, които бяха заковани за пода. На масичката се виждаха калкулатор и кутия за пари, точно до малка тетрадка и химикал. Явно Пърсел още не бе компютъризировал бизнеса си.

Кърби внимателно постави на земята платнената си торба. Извади хартиени пантофи, като онези, които носят хирурзите, и ги нахлузи върху обувките си. После измъкна ролка тиксо и малко фенерче. Следвайки тънкия му лъч, той тихо пристъпи към шкафовете. На пръв поглед не се забелязваха никакви аларми, а и нямаше защо да се притеснява от тях — електричеството отдавна бе прекъснато.

Безшумно като призрак, той се отправи към хъркащите. Колкото повече приближаваше, толкова повече адреналин изпълваше вените му и го караше да изтръпва от очакване. Не знаеше кога започна да му допада да причинява болка на хората. Знаеше само, че му харесва.

Вратата на спалнята бе отворена. Въпреки това миризмата на престоляла бира, която идваше от спящите, бе толкова наситена, че можеше да се реже с нож.

Прекалено е лесно, рече си Кърби и леко разочарован, отиде до Пърсел. Притисна палци до врата му и спря притока на кръв по сънната му артерия. Тялото на Пърсел се изви и после се отпусна безсилно, без той изобщо да се събуди. Кърби завърза с тиксото ръцете и краката на мъжа заедно, зад гърба му, и после залепи устата му. Сетне се зае да поработи върху жена му. Направи същото и с нея, но добави и още тиксо, така че да закрие очите ѝ.

Макар че ако се съдеше по звуците, които идваха от запушения ѝ нос, дори и да оставеше очите ѝ открити, тя едва ли щеше да живее достатъчно дълго, за да го идентифицира. Дишането през лепенка на устата бе доста сигурен начин да умреш бързо.

Лека промяна в положението на тялото на Пърсел подсказа, че той още е в съзнание. Кърби насочи фенерчето си така, че да свети в очите на жертвата му. Бяха широко отворени и подивели от страх. Кърби се усмихна и заговори с акцента и интонацията на пограничната смесица от испански и английски, която толкова добре бе научил в Маями.

— Буенос диас, Мигел. Ти и аз, ние говорим. Но първо аз раня теб, така ти не лъжеш мен.

Кърби смъкна с едно дръпване бельото на Пърсел, сграбчи гениталиите му и ги стисна здраво. Когато най-сетне го пусна, тялото на мъжа бе хлъзгаво от пот и животинската миризма на страха му бе изместила тази на вкиснала бира. Кърби огледа жертвата си, изрита го за всеки случай в слабините и зачака, докато мъжът спре да хленчи.

— Сеньор, ти чува ме, да? — прошепна Кърби.

Пърсел закима неистово.

— Хубаво. Ти помръднеш само веднъж и аз откъсне твой член и завра ти го отзад.

Пърсел лежеше на леглото и се опитваше да бъде абсолютно неподвижен, но просто не можеше да контролира тръпките от ужас, които го караха да подскача целия.

Сигурен, че мъжът няма да му създава никакви проблеми, Кърби се върна към шкафовете в другото помещение. Извади един лост от платнената си торба и методично се зае да разбива всички ключалки на

чекмеджетата. Бързо оглеждаше с помощта на фенерчето всяко от тях, преди да изтърси съдържанието им в торбата си. Имаше голямо количество бляскави скъпоценности, но нищо не приличаше на сапфира, който му бяха казали да вземе. Върна се пак в спалнята, наведе се над Пърсел и зашепна в ухото му.

Разнесе се воня на урина и тя потисна всички останали миризми в стаята.

Кърби отлепи тиксото само колкото Пърсел да изрече с мъка:

— Млякото... в... хладилника.

Отново залепи устата на жертвата си, потупа го по плешивата глава и отиде в кухнята. Отвори изненадващо големия хладилник. Вътре имаше три кутии с мляко. Едната бе толкова стара, че ухилената черно-бяла крава на нея бе почти изтъркана. Пърсел все едно бе сложил бележка кое е скривалището му.

Кърби взе кутията, сложи тапата в мивката и изля бялата течност. Пет скъпоценни камъка блеснаха в млякото. Той ги взе, изплакна ги и прибра всички, освен сапфира, в платнената си торба. Още не знаеше защо сапфирът е толкова важен за „Гласа“, но беше убеден, че е много ценен.

Това го правеше важен и за Кърби.

От първия път, когато „Гласът“ му се бе обадил и бе изрецитирал всички подробности от криминалното му досие, Кърби вече не бе господар на себе си. Плащаха му добре, всички поръчки бяха чудесно организирани, но просто не бе същото като да си независим. Може би сапфирът щеше да се окаже ключът към свободата му? Или пък не...

Във всеки случай щеше да го задържи.

Извади от джинсите си нож със седефена дръжка. Беше го взел от един колумбийски контрабандист преди години. Използваше го предимно да си чисти ноктите, но понякога вършеше и по-сериозна работа.

Адреналинът изпълни сетивата му докрай, когато се върна в спалнята и се наведе над Пърсел.

Само след миг миризмата на кръв напълно засенчи вонята на урина.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Четвъртък сутринта

Когато Сам се вмъкна в стаята и затвори вратата след себе си в девет и три минути, апартаментът на Тед Сайзмор гъмжеше от членовете на оперативната група. Сам огледа събраните хора с уморените си сини очи и безизразно лице. Поне се надяваше, че не изразява нищо. *Проклето събиране!*, рече си той, но това не беше коментар, който би се понравил на прекия му шеф, нито пък на специалния надзорен агент.

Самият Сайзмор имаше вид на човек, който само си търси извинение да избухне.

Да върви по дяволите!, помисли си Сам.

Фактът, че бе прекарал малките часове след зазоряване в оглеждане на кървавото местопрестъпление, вероятно имаше нещо общо с нетърпението му. От всички присъстващи в стаята само Марио бе ходил на оглед в караваната. Никой друг не се бе заинтересувал от убийството на треторазреден търговец на бижута и проклетата му жена. Пребитият куриер и обирът на колата му бе предизвикал много по-голям интерес сред членовете на оперативната група.

Единствено Сам подозираше инстинктивно, че убийството на двамата Пърсел е свързано с изчезването на един куриер във Флорида преди пет месеца.

Звънът на телефон прекъсна разговорите, които се водеха между различните групички в стаята. Никой не вдигна слушалката, защото всички знаеха кой е от другата страна на линията — превъзбудени журналисти, търсещи интервю от всеки, който би искал да получи евтина слава в новините в шест часа. Единствено Тед Сайзмор с готовност би се възползвал от безплатната реклама, но това не бе от случаите, в които компанията „Сайзмор Секюрити Консултинг“ би искала да бъде свързана със сензационно убийство. Сам знаеше защо сега Сайзмор се държи настрана. От пръв поглед бе ясно, че

убийството на Пърсел ще остане неразгадано. То не носеше никаква слава.

— Добре — високо каза Кенеди.

Всички млъкнаха.

Телефонът продължи да звъни.

— Измъкнете проклетия кабел от стената — измърмори някой.

Кенеди не обръщаше внимание на нищо друго, освен на дневния ред в главата си, от който точка първа беше: „Покрий си гърба“.

— За онези, които току-що влизат, ще обобщя. — Той изгледа смразяващо Сам, който се надяваше, че е заслужил погледа с това, че е закъснял с три минути. А не с това, че не бе имал време да се обръсне. Кенеди прегледа бележките си. — Вчера един от куриерите на „Мандел Инк“ е бил нападат от засада в Кварцит. Жената е носела пратка за „Брансън и синове“. След няколко часа ще разполагаме с пълен списък на липсващата стока — съобщи той и си запали цигара.

Сайзмор стана, взе си цигара от чуждата кутия и отново седна. Обикновено предпочиташе пури, но добре разбираше, че с такова нещо ще удуши всички в автобуса.

Сержантката от полицията в Ню Йорк, чийто брак току-що бе приключил, ги изгледа облекчено и също запали.

Сам пресметна, че след пет минути вътре няма да може да се диша.

Телефонът замлъкна. Лампичката на съобщенията мигаше в червено. Нищо ново. Така бе от сутринта. Същото важеше и за телефона в другата стая, онзи, който уж беше с поверителен номер.

— Жената не е дошла в съзнание след операцията, при която са били отстранени части от костта, попаднали в мозъка ѝ — съобщи Кенеди. — Няма да ни бъде от полза, докато не се събуди. Вероятно и след това. — От приглушеното мърморене в стаята стана ясно, че никой от полицаите не вярваше, че жената може да им помогне след такъв вид мозъчна травма. — Методът на действие в общи линии е в добре познатия на всички ви стил — продължи Кенеди и издиша силна струя дим. — Била е издебната от засада на предварително очаквана спирка и...

— Защо е била толкова невнимателна? — попита полицаиката от Ню Йорк.

Марио се обади откъм дъното на стаята.

— Това не ти е Манхатън. Ако шофираш от Лос Анджелис, спирането в Кварцит не е въпрос на избор, а на здрав разум. Часове наред си карала през голата пустиня и колата има нужда от презареждане, за да стигне до Финикс. Ако не налееш гориво в Кварцит, те чакат още много часове сред пустинята, преди да стигнеш до друга бензиностанция. Само глупак би тръгнал от Кварцит без вода и пълен догоре резервоар.

Жената от Ню Йорк измърмори нещо, но Кенеди продължи:

— След като е хванал куриера, крадецът я е закарал или я е принудил да шофира до едно запустяло място. Пребил я е, докато е загубила съзнание, откраднал е пратката и изчезнал.

— Как е напуснал местопрестъплението? — попита Шарън Сайзмор.

Телефонът отново започна да звъни, ала никой не му обърна внимание.

— Или е имал съучастник, който е последвал колата на куриера, или крадецът просто е стигнал пеша до друг автомобил, паркиран наблизо. Останах с впечатлението — Кенеди се огледа наоколо, търсейки потвърждение, — че Кварцит не е особено голямо място.

— Освен ако не е януари — обади се Марио. — Тогава там се настаняват на сух къмпинг няколко стотици хиляди запалени колекционери, които разменят стоката си.

Телефонът в съседната стая отново звънна.

— На сух къмпинг ли? — не разбра колежката му от Ню Йорк.

— Никаква вода, освен тази, която си донесеш — обясни Сам.

— Ами за тоалетните? — попита жената.

— Носиш си собствена лопата.

— Господи! — Тя поклати глава и потръпна. — Предпочитам някой бордей.

Телефоните продължиха да звънят.

— Добре — подхвана Кенеди с по-висок тон. — Въпросът е, че обирът е бил лесен, защото всички спират в Кварцит и мястото е много малко.

— Може да я е проследил от Лос Анджелис — подхвърли Сайзмор, загледан в огънчето на цигарата си. — Пустинята е безлюдна, но магистралата е оживена. Така би могъл съвсем точно да знае къде ще спре куриерът. Паркира своята кола, изчаква жената да свърши

каквото има за вършене, хваща я и я замъква наблизо, където никой няма да ги види.

Кенеди кимна:

— Най-вероятно точно така е станало.

— Ами ако е имал вътрешна информация? — попита Сам.

Единият от телефоните спря да звъни, но другият продължи.

Кенеди изгледа Сам без капка одобрение.

— Да не би твоят поверителен източник на информация да те е осведомил, че „Брансън и синове“ са параван за латиноамериканските банди?

— Нищо подобно, сър — отвърна Сам сдържано. — Просто изтъквам, че много хора са имали достъп до графика на куриера — „Сайзмор Секюрити“, хотелската охрана, „Брансън и синове“, както и всички от оперативната група, които са преглеждали графика на пристигащите куриери.

— На латиноамериканци ли ти приличаме? — саркастично попита Сайзмор.

— Съквартирантът ми от колежа се ожени за унгарска циганка — обади се Марио. — Това брои ли се?

Из стаята се разнесе приглушен кикот, но всеки много внимаваше да не го забележат, защото Кенеди дори не се усмихваше.

Специалният отговорен агент рискува да сложи главата си в торбата и се изправи.

— Специален агент Гроувс има право — каза Дъг. — Ако приемаме за даденост прекалено много неща, рискуваме да пропуснем някой важен детайл.

Телефонът звънна.

— По дяволите — изруга Сайзмор. — Какво искате, да намерите визитна картичка на латиноамериканците, оставена на местопрестъплението ли?

— Естествено ще обсъдим всяка възможност. — Кенеди се обърна строго към Дъг. — Но не мога да отделя част от хората си и да им възложат да работят по тази теория, която се базира само на нечие развинуто въображение. Трябва да се придържам към версията, която е най-вероятна, според миналия ни опит и настоящата информация по случая. — Той погледна Сам и по израза му бе ясно, че си мисли за Фарго, Северна Дакота. — Някакви въпроси?

— Не, сър.

Телефонът замлъкна.

— Следващи в дневния ред — мрачно продължи Кенеди — са убийствата на Майк и Лоис Пърсел на служебния паркинг на хотел „Роял“, на около трийсет метра от щабквартирата на оперативната група. — Из стаята се разнесе приглушено мърморене. — Да, супер! — Тонът на Кенеди бе пропит с отвращение. — Никой няма вина. От нас не се очаква да охраняваме циганския табор, пръснат навсякъде из паркинга. Но тъй като медиите вече подхвапах темата за близостта ни до убийствата, ще прекараме прекалено много време в опити да отървем кожата си и недостатъчно — в разследване на случая. Искам убиецът или убийците да бъдат заловени, преди да са ни представили като пълни идиоти във вечерните новини по телевизията. — Той спря и огледа гневно хората в стаята. — Знам, че всеки от вас си има любимци в медиите. Но моят съвет, който се надявам да не повтарям, за отношенията ви с медиите е: затваряйте си устата. — Направи дълга пауза. — Някакви въпроси относно връзките ви с медиите? — Никой не проговори. Телефонът отново започна да звъни. Кенеди се наведе, вдигна слушалката и я затръшна само след миг. — Ето какво знаем за убийствата досега.

Всички се приведоха леко напред, за да не изглеждат незаинтересовани. Кенеди беше в отвратително настроение.

Телефонът отново звънна.

Шарън Сайзмор вдигна, натисна бутона за изчакване и затвори слушалката, без да каже и дума.

— Благодаря — измърмори Кенеди.

— Няма защо, сър.

Обади се телефонът в съседната стая.

— Ще се погрижа и за него — каза Шарън, като се изправи.

Той ѝ кимна и се върна към бележките си.

— От събраните досега сведения изглежда, че е било работа на един човек, макар че на този етап не може да сме сигурни. Ако е имало и друг, щяха да се препъват един в друг — караваната е съвсем малка. Убийствата са дело на професионалист. Отворил е сервизния панел на караваната, прекъснал е електричеството, с което е обезвредил алармата, и е разбил ключалката на вратата.

— Няма ли други следи от проникване с взлом? — попита един от полицаите от Финикс.

— Никакви. Само одрасквания по боята, каквито остават, когато се отваря ключалка със специален нож — каза Дъг Смит.

Шарън се върна в стаята и седна.

— В момента снемаме отпечатъци от цялата каравана — продължи Кенеди, — но не очакваме оттам да излезе нещо. Както казах, било е дело на професионалист. Сигурно е бил с ръкавици. Проникнал е в караваната и е затворил вратата зад гърба си, преди някой да успее да го забележи.

— Ами патрулите на хотелската охрана? — попита Сайзмор.

— Не са видели нищо — обясни Дъг. — Предполагам, че правят обиколките си на точно определен интервал и убиецът го е знаел.

— Когато проведох срещата си с всички служители на хотела, изрично подчертах, че охраната не бива да бъде предсказуема. Дали са ме чули? По дяволите. — Сайзмор дръпна за последен път от цигарата си и смачка фасата в чинията, в която доскоро бе имало пържени яйца и наденички и все още имаше пресни плодове, които той не бе докоснал. — Охраната на хотела се осигурява от сбирщина типове с квадратни значки, тъпи като галоши.

Полицаите се подхилкваха. „Квадратни значки“ бе най-голямата обида, защото истинските служители на закона носеха овални значки.

— Получаваш онова, за което плащаш — обади се Сам. — Закуската ви сигурно е струвала два пъти повече от това, което онзи нещастник от охраната изкарва на час.

— Квадратни значки — повтори Сайзмор.

— След като убиецът е проникнал вътре — продължи Кенеди, — е отишъл в спалнята, където вързал и запушил устите на жертвите със здраво тиксо. Никакви улики. Още нямаме резултатите от аутопсиите, но ако се съди по кутиите от бира, разпилени наоколо, явно и двамата Пърсел са си пийнали здраво и са заспали. Няма следи от борба. Очите на жената са били залепени с тиксо, но не и на мъжа.

— Той е бил целта — обади се Сайзмор. — На убиеца му е било все тая дали Пърсел ще го види. Мъртъвците не могат да опишат никого.

Кенеди загаси цигарата си.

— И ние така смятаме. По следите от насилие в областта на гениталиите на жертвата съдим, че е бил измъчван, преди да умре. Или е било така, или жена му си пада по много извратен секс.

Някой се изсмя.

— Имало ли е сейф? — попита друг.

— Само заключени мострени шкафове — съобщи Сайзмор. — Убиецът ги е отворил с шперц.

Мнозина се усмихнаха — „шперц“ на полицейски жаргон наричаха лоста.

— Значи не е имало причина да се измъчва жертвата? — попита Сам. — Няма ли да спечели от изтезанията?

— Убиецът е бил латиноамериканец, който е искал да остави послание — изтъкна Сайзмор. — Когато е приключил, той срязал гърлото на Пърсел, бръкнал вътре и измъкнал езика му, така че да се показва през отвора.

— Колумбийска вратовръзка — поясни Марио. — Не съм виждал такова нещо от доста време. Напоследък по-често режат гениталиите и ги натъпкват в устата на жертвата.

— О, това се казва прогрес — измърмори Сам. — Страхотно.

— Всички доказателства, които сме събрали досега, сочат към заключението, че Пърсел е ядосал някого от латиноамериканците — каза Кенеди — и те са го убили за назидание.

— Ами жена му? — попита Шарън. — От какво е умряла?

Кенеди отгърна на следващата страница.

— Запушени синуси. Задушила се е, преди да бъде намерена.

— Гадост. — Шарън направи гримаса. — Но вероятно е било по-добре, отколкото да се събуди в подгизнало от кръв легло и да види езика на съпруга си да стърчи от гърлото му.

Кенеди леко се усмихна.

— Ако някога я видя в рая, ще я питам. Но убиецът е източил доста от кръвта на Пърсел, преди да му среже гърлото, така че стаята не е цялата опръскана с кръв, нито пък извършителят на престъплението.

Сам кимна замислено. Един професионалист не би се изцапал толкова, че да го забележат на улицата.

— Колкото до съпругата — каза Кенеди, — не е била изнасилена. Няма чужда кожа под ноктите ѝ, нито под тези на съпруга ѝ. Нищо,

което да подсказва за някаква съпротива. От кървавите следи в мивката съдим, че убиецът се е измил там, преди да излезе.

— Пърсел имал ли е списък на скъпоценните си камъни? — попита Сам.

— Ако е бил в караваната, значи е изчезнал — отговори Кенеди. — След като престъпникът умъртвил Пърсел, претършувал цялата кола. Дори е ровил в хладилника. В цялата бъркотия има следи само от един човек. Този тип носи обувки четиридесети размер и е имал специални „чорапки“ отгоре им.

— През хартиените чорапи личи ли някакъв модел на износване на обувките? — попита Сам.

Дъг поклати глава.

— Били са нови. Опитваме се да сравним следите, но хартиените чорапи правят справката много трудна.

— Е — констатира Сайзмор, — определено не ни е оставил много.

— Претърсваме караваната за косми и влакна — обясни Кенеди. — Но тъй като Пърсел е използвал мястото за срещи с клиенти и други търговци, не разчитаме да разрешим случая по този начин.

Никой не оспори думите му. Лабораторните изследвания вършеха чудесна работа, когато трябваше да се намерят улики срещу определен заподозрян, но не бяха от голяма ползва при съставянето на списък с вероятни извършители. Да намериш следи от ДНК, бе едно. Но да ги сравниш с тези на престъпника, беше съвсем друго.

— Кой е намерил телата? — заинтересува се Сам.

— Някакъв местен търговец се отбил да види дали Пърсел ще пожелае да му вземе част от инвентара си — каза Кенеди.

— Какъв инвентар? — попита Сам.

— Скъпоценни камъни, какво друго? — саркастично се обади Сайзмор. — Къде си се отнесъл, момко?

— Повечето от тези търговци се специализират в определена област — поясни Сам. — Така ли е било и с Пърсел?

— Това ще бъде твоята задача — студено се усмихна Кенеди. — Намери всички, които са били клиенти на Пърсел, и ги разпитай. Поделете си работата с Марио. Двамата сте местни, затова ще се оправяте с местните медии. Останалите ще продължим да се занимаваме с основната си задача и без вас.

Неколцина от присъстващите запристъпваха смутено от крак на крак. Всеки в стаята имаше достатъчно опит, за да знае, че шансовете за бързо разкриване на професионален удар са много малки.

Кенеди току-що бе нарочил Сам и Марио да понесат отговорността за новините в шест часа, когато стане ясно, че престъпникът не е разкрит навреме.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Паркингът на хотел „Роял“

Четвъртък на обед

Сам имаше повече опит с медиите от Марио. Когато режисьорът на площадката отново прекъсна снимките за поредната пауза за гримиране, Сам дори не пристъпи от крак на крак.

Марио задърпа вратовръзката си и измърмори тихичко:

— Мислех, че това са новини „на живо“.

— Нали дишаме?

— Няма да е задълго, ако парфюмът на репортерката не се разнесе. — Марио кихна за пети път през последните пет минути. — Да не би да се къпе с него, преди да застане пред камерата?

Сам се усмихна едва забележимо:

— Никой не ѝ е казал, че телевизията може да смърди, но не ухае.

Някакъв човек от екипа нагласи яката на сакото на репортерката, напудри носа ѝ и прибра рус кичур, измъкнал се от прическата. Журналистката разменяше пиперливи вицове с един от техниците, докато режисьорът не даде знак. Похотливото изражение на лицето на репортерката само за миг се смени от сериозна загриженост. Тя надзърна в бележките си и погледна право в камерата.

— Аз съм Тони Доун, на живо от паркинга на един от най-изисканите хотели в Скотсдейл, където току-що е било извършено ужасяващо двойно убийство. Потресаващите подробности тепърва се разкриват, но ние сме тук, за да ви разкажем какво научихме от разпитите на хора, които са близки до случая. — Тя се обърна към Сам. — Вие сте специален агент Сам Гроувс от ФБР.

— Да, госпожо.

После към Марио.

— А вие сте Марио Хернандес, инспектор от полицията във Финикс.

— Да, госпожо.

Зад камерата режисьорът въздъхна, но не прекъсна снимките. Имаше достатъчно време да оправи нещата с кадри от другите интервюта „на живо“, които тя бе направила с двете ченгета.

— Двамата сте част от оперативната група, която събира доказателства срещу бандите, нападащи куриери — каза Тони. Мъжете кимнаха и се зачудиха защо, за бога, шефът им е решил да оповести този факт в телевизионните новини. Може би Кенеди бе решил да се появи в предаването „Най-търсените в Америка“. — Тези убийства част от вашето разследване ли са? — попита репортерката.

Марио се помъчи да не се изсмее на лошо формулирания въпрос: *Да, госпожо. Винаги убиваме хора в хода на разследванията си. Затова се наричаме оперативна група.*

Сам изобщо не се усмихна, нито се запъна, докато отговаряше с безсмислени дежурни фрази:

— Не можем да сме сигурни. Разследваме всички възможности.

Стиснала здраво микрофона между себе си и двамата мъже, Тони се приведе леко към тях и много невинно вирна лицето си, за да ги погледне в очи.

— Господин Гроувс, какво можете да ни кажете за това трагично двойно убийство?

Сам изобщо не мигна от факта, че го бяха принизили до обикновен цивилен. Отдавна бе разбрал, че телевизията е идеален пример за правилото: „Който плаща, той поръчва музиката“. Двамата с Марио бяха жертвените агнета, които трябваше да задоволят жадните за новини зрители. Фактите да вървят по дяволите, важна бе само сензацията.

— Все още събираме доказателства, госпожице — отговори Сам. — Би било неразумно от моя страна да разкривам каквито и да било подробности във връзка с разследването на този етап.

— Как се казват жертвите?

— Имената им се пазят в тайна, докато не бъдат уведомени близките им — каза Сам.

Марио кихна.

— Продължавай — обади се режисьорът. — Ако кихне пак, фокусирайте в близък план само Тони и другия полицаи. По-късно ще изчистим звука.

Ироничният поглед на Марио сякаш казваше: *На живо, а?*

В очите на Сам се четеше, че го е правил и преди.

— Но сигурно сте стигнали до някакво заключение за вида на смъртта им? — попита репортерката.

— Неочаквана е — отговори Сам с равен глас.

Марио прикри смеха си с повторно кихане.

Тони присви очи.

— Имате ли някакво обяснение за факта, че агентите на ФБР, които са били на по-малко от трийсет метра, не са чули нищо?

— Автобусът на оперативната група е много добре изолиран срещу шума.

— Но все пак било е на по-малко от трийсет метра! Жертвите несъмнено са викали за помощ, нали?

Не и със запушени с тиксо усти.

— Разпитваме и други хора, които може да са били наблизко — отвърна Сам.

— Някой чул ли е нещо?

— Засега не знаем.

— Обир ли е била основната причина?

— Разследваме тази възможност много сериозно — абсолютно безизразно отвърна Сам.

— Липсва ли нещо?

— И това разследваме.

Обърнала гръб към камерата, Тони завъртя безпомощно очи. Този агент бе толкова интересен за интервюиране, колкото и умряла риба. Ако продължаваше така, едва ли щяха да ѝ дадат и двайсет секунди в новинарския блок.

— Изкарват телата — извика един от техниците.

Камерата незабавно се завъртя да улови в кадър двата трупа, напъхани в черни торби, които изнасяха на носилки, преди да ги поставят на количките за краткото разстояние до чакащата ги линейка.

— Започни отново с уводните си думи — нареди режисьорът.

Без да ѝ се казва, Тони отстъпи встрани от двамата полицаи, за да може първата камера да заснеме сцената зад нея, докато втората я показва в близък план.

— Аз съм Тони Доун, на живо от паркинга на...

Сам рязко свали вратовръзката си и тръгна да си поговори с техниците от лабораторията, които все още бяха в караваната. Ако

сладката Тони имаше нужда от още нещо, можеха да го сглобят от първите пет интервюта, които бе взела от него.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Глендейл

Четвъртък вечерта

Кейт надникна през шпионката на входната си врата, после се зае да отключва и сваля резетата, за да влезе Сам.

— Изглеждаш ужасно — възкликна тя.

— Заради разследването... Има нови трупове.

— Семейство Пърсел ли?

Сам затвори вратата и пусна резетата, преди да изтекат трийсетте секунди, позволени от охранителната система.

— Откъде разбра?

Кейт посочи към телевизора във всекидневната.

Макар звукът да бе изключен, Сам позна сцената. Под безмилостните лъчи на слънцето на опустелия паркинг прибираха две тела в черни чували в линейката. Камерата фокусира кадъра в близък план, виждаше се, че няма никаква кръв. Сетне отново се върна и показа в едър план репортерката — безукорно гримираното и подобаващо сериозно лице на младата руса жена изглеждаше така, сякаш тя е започнала кариерата си като кукла Барби и ще я завърши като съпруга на пластичен хирург. Добре изрисуваните ѝ устни се мърдаха. В дъното на екрана бавно течеше някакво съобщение.

Сам и Марио, току-що обръснати, с костюми, бели ризи и вратовръзки, стояха зад репортерката с професионално непроницаеми лица. Последното бе доста трудно за постигане, докато обясняваха защо цял куп агенти на ФБР не са се изсипали от специалния си автобус, за да предотвратят убийствата, извършени само на хвърлей място от тях.

— Тя изговаряше името на Марио като човек, чийто майчин език е испанският — отбеляза Сам. — Наистина ли се казва Тони Доун^[1]?

Кейт присви рамене.

— Ти си този, който е разговарял с нея.

— Сякаш съм имал някакъв избор. — Той едва успя да прикрие прозявката си.

— Какво е станало всъщност? — попита Кейт. — И не ми отговаряй със снизходителните реплики, които подхвърляше на онази кукла Тони.

— Майк Пърсел е бил завързан здраво с тиксо, бил е нарязан на няколко места около гениталиите, по бедрата и шията, а после — убит. Очевидно смъртта на съпругата му е била случайна. Не е можела да диша добре през носа, а устата ѝ е била запушена с тиксо. Постепенно се е задушила. Вероятно след като кръвта на съпруга ѝ е изтекла в леглото до нея.

Кейт потри с длани ръцете си, усещайки, че я полазват ледени тръпки.

— Студено ли ти е? — попита той в изблик на черен хумор. — Изключи климатика.

Тя вдигна гневно очи, за да го постави на мястото му, но се замисли, забелязвайки колко изнурен вид има.

Каква професия, да се занимаваш с трупове!, помисли ужасена тя и въздъхна:

— Работата ти е ужасна.

— Стават и такива неща — съгласи се той. — Имаш ли кафе?

— Това ли правят поверителните източници на информация? — опита се да се пошегува тя, за да разведри малко обстановката. — Сервират кафе на агентите си?

Вместо да се усмихне на шегата ѝ, той се обърна към входната врата.

— Остави. Аз ще донеса...

— Имам цяла кана в ателието си — прекъсна го тя и го хвана за ръката, за да го спре. — Но ако нямаш нищо против, използвай моята чаша, че съдомиялната е пълна догоре.

— Точно сега мога да пия кафе и от мръсна обувка.

Сам се отпрати към ателието ѝ, вече знаеше къде се намира. Там имаше друг телевизор с изключен звук. Явно специалитет на този канал бяха интервютата с хора, които са минали през служебния паркинг миналата нощ. Тони много се стараше да попадне начело в новините в шест часа.

Сам извърна поглед с надеждата, че утрешният ден няма да се окаже беден на новини. Ужасно мразеше да говори с невинни млади създания, които бяха обучени да изглеждат изплашени в един миг, а в следващия да чуруликат с нежно гласче.

Наля си чаша кафе, изпи я на две големи глътки и си сипа още. Опитваше се да се разсъни и да забрави за миг гледката от кървавото местопрестъпление.

— Сядай, преди да си се строполил. — Кейт му предложи един от работните си столове на колелца. Сам се отпусна тежко на него и довърши и втората чаша кафе.

— Определено е по-вкусно, отколкото кафето в моргата.

Тя го погледна изумено, усещаше се неуверена, не знаеше какво да предприеме. Не бе и подозирала, че специален агент Сам Гроувс може да бъде и такъв — изтощен и измъчен.

И прекалено човечен.

— Ял ли си нещо днес? — попита Кейт.

— Повече, отколкото ми се щеше. — Той изпи остатъка от кафето си и потърка очи. После я прикова със суровия си син поглед. — Трябва да ми кажеш всичко, което знаеш за Майк Пърсел и особено за онези негови клиенти, които с удоволствие биха потанцували на гроба му.

Тя замълча изумена.

Той чакаше.

— Като електрически ключ — си каза най-сетне Кейт. — Изключваш умората си и превключваш на полицейска вълна.

— Е, ченгето се скапва. А какво ще кажеш за Пърсел?

— Не го познавах повече, отколкото ми се е налагало.

— Чувала ли си нещо за него?

Кейт взе празната чаша, напълни я и отпи от нея.

— Беше от търговците, които носят лоша слава на бизнеса.

— Какво имаш предвид?

— Двамата с жена му имаха интернет сайт под друго име, който беше чиста измама. „Законът на Мърфи за скъпоценните камъни. Цветните скъпоценни камъни като възможност за инвестиция. Застраховка срещу инфлация, дефлация, война, суша и хемороиди“.

— Интересно — отбеляза Сам и измъкна бележника си. — Никой друг не го спомена.

— Защото сайтът е предназначен да подмамва абсолютни аматьори в бизнеса със скъпоценни камъни и неопитни инвеститори. После забелязах, че посочената пощенска кутия е същата като тази на Пърсел. Никой от хората в бижутерския занаят няма да го погледне втори път. Единствената причина аз да го направя бе, че преглеждах абсолютно всеки сайт в интернет, в който ставаше дума за сапфири...

— Значи е поддържал сайт за аматьори?

— Много елементарна история.

— И твърдиш, че никой от клиентите на Пърсел във Финикс в този момент не е новак, затова не биха свързали „Законът на Мърфи за скъпоценните камъни“ с него?

Тя се развесели.

— „Новаци“ е меко казано. Много от клиентите на Пърсел и колегите му търговци са също толкова небрежни в описанието на собствените си скъпоценни камъни, колкото и той.

— И също толкова разсеяно попълват квитанциите за продажба.

— Какво имаш предвид?

Той прелисти бележника си.

— Две хиляди карата смесени камъни от Шри Ланка, индийска обработка. Три килограма смесени бразилски необработени камъни.

— Такива фактури не са необичайни. — Докато обясняваше, тя свали седефената шнола от косата си и разтри слепоочията си. — Повечето хора смятат скъпоценните камъни за нещо дребно, рядко и много скъпо. Но не е точно така. Шри Ланка изнася цирконий и топаз, както и рубини и сапфири. Бразилия изнася тонове цветни камъни от областта Минас Жераис.

— Какви например?

— Турмалин, аметист, опушен кварц — това са само част от тях. Този вид камъни по-рано наричахме полускъпоценни, но сега се предпочита терминът „цветни скъпоценни камъни“. В бижутерския занаят те са най-долнокачествената стока.

— Значи счетоводството на Пърсел не е по-малко изрядно от това на останалите в бизнеса?

— О, не отивай чак толкова далеч — възпря го тя. — Всеки, който продава топлинно обработени, запълвани, удвоявани, утроявани, слепвани, раздробявани, намаслени или третиранни по какъвто и да

било друг начин камъни и не го спомене пред неподозиращия клиент, може да е преднамерено небрежен и в други отношения.

— Не прави така, направо ме убиваш.

Кейт примигна неразбиращо. В този момент докосваше разпуснатата си коса.

— Моля? — попита изумено тя.

— Прокарваш пръсти през косата си и изглеждаш сънена и секси, сякаш си мислиш за леглото. — Кейт застина от изненада. — Пърсел занимавал ли се е с изумрудите? — попита невъзмутимо Сам. А всъщност му се искаше да плъзне пръстите си в тъмните ѝ къдри и да почувства топлината им. Тя отвори уста, но не успя да отрони и дума. — Извинявай за преди малко — каза той, вземайки чашата с кафе от ръката ѝ. — Когато съм изморен и отвратен от себеподобните си, човешкото в мен взема превес над ченгето. Но не се притеснявай, няма да ти се нахвърля.

Тя го гледаше как отпива от нейната чаша и се питаше дали усеща вкуса на устните ѝ върху ръба. Понечи да го попита, но се спря в последния момент. *Внимавай, скъпа. Ако не смяташ да се хвърлиш в леглото със специален агент Сам Гроувс, по-добре си мери приказките.*

Онова, което наистина я тревожеше, бе, че идеята да го сграбчи и да го замъкне в спалнята, караше сърцето ѝ да бие ускорено и възпламеняваше кръвта ѝ. Не бе свикнала да реагира така, ситуацията я изнервяше.

— Какъв беше въпросът? — сепна се Кейт, сякаш се пробуди от сън.

Усмивката му бе по мъжки ленива — говореше, че му харесва да знае, че я изкушава.

— За изумрудите.

— О, да, изумрудите... — Тя отново посегна към косата си, но спря и се зачуди какво ли е усещането да погали неговата коса.

— Говорихме за изумрудите — повтори той. — Или за секс. Ти избираш.

— Господи, наистина знаеш как да омаеш едно момиче с приказки.

Сам се засмя, после я погледна право в очите.

— Ти си жена, а не момиче. И то невероятна жена. ФБР възложи на най-добрите си хора да те разследват и те ти съставиха психологически портрет, според който ти си прекалено честна и интелигентна, безкрайно лоялна към хората, които обичаш, бижутер с невероятни умения и растяща репутация. И толкова упорита, че не се боиш и от смъртта, докато разследваш изчезването на своя полубрат.

— Изчезването ли, мислех, че е убит... — рече Кейт, но изведнъж осъзна останалата част от думите на Сам. — ФБР са ме разследвали, така ли?

— Да.

— Заради убийството на Лий или заради моята дейност?

— И за двете.

Кейт замръзна. За пръв път Сам не оспорваше твърдението, че Лий е жертва, а не мошеник. Това би трябвало да я накара да се почувства по-добре. Вместо това тя усети безкрайна пустота в душата си.

Наистина бе искала да вярва, че Лий е жив.

Но искрено се бе опасявала, че не е.

За пръв път си зададе въпроса щеше ли да се чувства по-добре, ако знаеше със сигурност дали е жив или мъртъв.

Нямаше отговор. Изпитваше единствено мъчителната увереност, че не може да живее, без да знае истината. Може би това в крайна сметка бе отговорът, знанието бе по-добро от страха. А точно сега тя много се страхуваше.

— Какво те убеди в смъртта на Лий? — попита тя накрая.

— Убийството на Пърсел.

— Защо?

— Първо да се върнем на изумрудите. Искам да съм сигурен в някои неща, преди да... — Той млъкна колебливо. *Преди да те въвека в ситуация, която е още по-опасна от тази, в която се намиращ в момента* — мислено довърши изречението, но това не бе отговор, който един агент изтърсваше току-така пред информатора си. — Пърсел предимно с изумруди ли се е занимавал, това ли е била специалността му?

— Не, доколкото знам.

— А би ли разбрала, ако беше така?

Кейт се настани на една от работните маси, провесвайки крака.

— След като открих един от „Седемте гряха“ в неговата витрина, разпитах за Майк и Лоис. Но никой не спомена за изумрудите. Няколко души подхвърлиха за черния пазар в Тайланд. Оттам пристигат много цветни скъпоценни камъни, ала съвсем малко изумрудите.

По дяволите! Сам потърка наболата си брада, която вече бе покрила гладко избръснатото му следобед лице. Ако не беше професията му, щеше да престане да се бръсне по два пъти на ден и да си пусне брада.

— Ще ми се поне веднъж да не съм прав — измърмори той неохотно.

— За какво?

— За връзката с латиноамериканските банди.

Отново едва прикри прозявката си.

— Бих ти предложила още кафе — рече Кейт, — но каната е празна, а и ти бездруго си пил твърде много.

— Тревожиш ли се за мен?

— Разбира се. Дори и да не те харесвам, ти си единственият, освен мен, който вярва, че Лий е бил убит. — Поколеба се, а после попита някак сприхаво: — *Защо го вярваш?*

— От теб ще излезе добър следовател за разпити — иронично отбеляза той.

— Е, уча се от майстор в занаята.

— Какъв майстор?

— От теб.

След това Кейт млъкна и зачака. Сам вдигна ръце в знак, че се предава.

— Преди да ти кажа всичко, запитай се дали наистина искаш да чуеш истината. Много от фактите в този случай не са никак приятни.

Тя си спомни безстрастното му описание на смъртта на двамата Пърсел. После помисли за Лий, захвърлен в блатото за храна на раците. Искаше ѝ се да заплаче.

Но още повече искаше да накара онзи, който бе наранил Лий, да заплаче. Силната ѝ жажда за мъст бе изненада и за нея самата, но тя не ѝ обърна внимание. Беше се вторачила в Сам.

— Мога да го понеса — каза твърдо Кейт.

Той си пое дълбоко дъх:

— Добре. Трудно е да охраняваш някого, който вярва, че невежеството е дар Божии. Сигурна ли си, че няма повече кафе?

— Да охраняваш ли? За какво говориш?

Сам не отговори.

Тя му подаде каната от кафеварката. На дъното ѝ изстиваше около една лъжичка гъста черна течност.

Той я изпи.

Тя продължи да чака мълчаливо.

В угълчето на устните му трепна усмивка.

— Предварителната проверка на миналото на Пърсел, която имаме засега, го описва такъв, какъвто го познаваш и ти. Вероятно не е от най-големите мошеници, но определено е търгувал с някои от тях. Не им е задавал никакви въпроси и те не са му казвали нищо. Бил е разпитван няколко пъти от различни служби във връзка с липсващи скъпоценности или прането на мръсни пари, но никога не е бил арестуван, още по-малко пък обвинен.

Сам погледна със съжаление към празната кана, но тя се направи, че не схваща намека.

Той грабна кафеварката и тръгна към кухнята, а Кейт го последва по петите. Сам посегна към правилния шкаф, за да извади филтър и кафе, отвори чекмеджето, в което тя си държеше мярката за течността, и се зае за работа.

— Страхотна памет имаш — отбеляза тя. Беше впечатлена, че е запомнил всичко, след като я бе видял да прави кафе само веднъж.

— В моята професия това е предимство — каза Сам, — и всичко, което ще ти кажа оттук нататък, е поверителна информация. Не бива да говориш с никого, освен с мен. Ясно ли е?

— Да не мислиш, че имам домашния номер на Тони? — саркастично попита Кейт. После махна примирително с ръка. — Разбира се, че няма да говоря с никого, освен с теб.

Сам напълни горната част на кафеварката с вода и я включи в контакта. После извади една мръсна чаша за кафе от съдомиялната. Не си направи труд да я изплакне, преди да я сложи на плота. Бе пил от много по-мръсни чаши в щаба, а и в собствения си офис.

Кейт отиде до хладилника и се зае да вади храна. От опит знаеше, че прекалено много кафе е ужасно за стомаха. Натрупа в една

чиния сирене, плодове, бисквити и няколко кексчета, които я изкушаваха още от предния ден, и я сложи пред Сам.

Без да обръща внимание на храната, той се облегна на плота, скръсти ръце и започна да говори:

— Обикновено стоката на Пърсел не е била от най-висока класа. Търговците, наели конферентната зала, изобщо не биха го допуснали до себе си, ако не се е знаело, че той притежава четири много хубави камъка и един от изключително качество. А те имали нужда от помощ при плащането на високия наем на хотел „Роял“.

— Най-хубавият му камък е бил синият сапфир — заяви Кейт без колебание.

— Да, никой от другите четири, които си струват парите, не е с формата на изумруд. Никой не идва от Южна Америка. Всички са с тайландски произход.

— Значи Пърсел не е бил убит от латиноамерикански бандити?

— Съмнявам се в това — рече Сам. — „Колумбийската вратовръзка“ се появи преди години като предупреждение за предателите и страхливците в бизнеса с наркотици. Освен ако Пърсел не е имал редовно вземане-даване с бандите от Южна Америка, те не са имали причина да му разпорят гърлото.

Тя потръпна. После си напомни, че сама поиска Сам да ѝ разкаже истината. Но в никакъв случай нямаше да си позволи да мисли как Лий преживява същото мъчение. Месеци наред бе оплаквала смъртта му в сънищата си.

Сега бе време за разплата.

— Добре — обади се тя с равен глас. — Какво ни предстои?

— Лошото е, че нямаме поне една улика, от която да тръгнем. Помисли сама: Пърсел е водил дълъг живот в сенките като търговец на скъпоценности. През цялото това време никога не е ставал особено влиятелен, нито особено алчен, нито чак толкова глупав, че да привлече вниманието на някого от която и да било страна на закона. — Тя кимна замислено. — А можем ли да предположим — попита Сам, — че е притежавал сапфира поне от няколко дни или дори от няколко седмици?

— Трябва да е бил у него поне два месеца.

— Защо?

— Толкова е предварителният срок за наемане на щанд в „Роял“ за изложението на скъпоценности. Знам го, защото татко едва успя да се вмести във времето. Искаше малък щанд, близо до изхода, така че хората да си мислят за „Мандел Инк“ като за безопасен начин да приберат съкровищата си у дома. — Докато говореше, Кейт наблюдаваше кафеварката. Още не бе дошъл моментът, в който можеш да откраднеш първата чаша, докато останалото кафе продължава да капе. — А щом другите търговци не са били склонни да делят мястото си с Пърсел, но са били убедени да го направят заради синия сапфир, тогава...

— Трябва да е имал камъка поне от два месеца — довърши Сам и се усмихна уморено. — Всичко пасва, по дяволите.

— За какво говориш?

— Пърсел е бил убит, за да не може да се разбере откъде се е появил сапфирът. — Кейт понечи да каже нещо, но гласът ѝ заглъхна. — А щом някой е бил толкова притеснен от сапфира на Пърсел, е трябвало да го очисти още на първото изложение, на което го е показал, а не на третото или четвъртото. Освен ако е решил да не го показва на изложенията в Канзас или Чикаго?

— Ще попитам няколко търговци дали знаят.

— Не — твърдо отсече Сам. — Аз ще го направя.

— Хората се притесняват от ФБР, особено типовете, които се мотаят с Пърсел. Много по-вероятно е да поговорят с мен.

Беше права, но наистина не му се искаше да постъпва така. Тя нямаше и представа на каква опасност се излагаше.

— Все ще се разбере с тях — измъкна се той от ситуацията. — Нали затова ми плащат.

— Но защо да се мъчиш? — настоя Кейт. — Хората от бранша са свикнали да ги разпитвам, защото знаят, че режа и шлифовам скъпоценни камъни. Винаги търся някой многообещаващ необработен камък или лошо срязани индийски камъни за преработване. Не ми трябва извинение да си говоря за това с други професионалисти. И определено не ги изнервям. Търговците и купувачите обичат да разменят клюки с друг от бранша.

Сам грабна стъклената кана, в която имаше съвсем тъничък слой току-що сварено кафе. Без да обръща внимание на съскането от

капките, които падаха направо на нагревателя, той изсипа врящата течност в чашата и пъкна каната отново под капещия филтър.

— Не обмисляш нещата докрай, Кейт — забеляза Сам.

Тя го погледна недружелюбно, взе кафето му и отпи.

— Сигурна съм, че ще ми кажеш какво пропускам.

— Много е просто. Щом Пърсел е имал големия сапфир месеци наред, защо е бил убит точно сега? Какво е различното в *това* изложение?

Кейт му върна чашата, но ръката ѝ потрепери неспокойно. Не ѝ харесваше накъде върви разговорът.

— Аз видях синия сапфир и започнах да задавам въпроси.

— И беше заловена да разменяш камъка от специален агент Сам Гроувс — факт, който не е тайна, благодарение на специален агент Бил Колтън — добави той с отвращение. — Много бързо след това един професионалист затваря устата на Пърсел и взима камъка. Край на първата обещаваща следа, която би могла да ни доведе до разкриването на онова, което наистина се е случило с Лий Мандел. Единственото хубаво нещо в цялата тази лепкава каша е, че аз съм единственият, който може да свърже името ти с Пърсел и с един от „Седемте гряха“.

— Нали току-що каза, че това не е тайна?

— Размяната на камъните не е, но никой, освен нас двамата не знае, че Натали Катър е Кейт Чандлър.

Очите ѝ се разшириха, когато разбра какво всъщност има предвид той.

— Да не би да искаш да кажеш, че...

— Някой от оперативната група изнася поверителна информация — прекъсна я Сам. — Не се случва за пръв път, няма да е и за последен.

— Значи не можеш да им се довериш?

— И то за много неща. Но не желая да поема риска някое по-амбициозно ченге да прошепне нещо, което не трябва, пред медиите. И докато се усетим, името ти да се появи редом с измисленото Натали Катър.

— Мога да преживея срама.

— Няма да ти се наложи задълго.

— Защо?

— Ще бъдеш мъртва.

---

[1] Tawny Dawn (англ.). — Тъмноруса зора. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Глендейл

Петък, 5 ч. сутринта

Сам се събуди от звъна на мобилния телефон. Грабна го и погледна дисплея, после натисна копчето.

— Здравсти, Хансън. Какво имаш за мен?

— Малко сме сънени май — заядливо се обади лабораторният техник.

— *Ние* сме в Аризона, а не на Източния бряг.

— Само си го връщам за всички онези пъти, когато ти и такива като теб сте ме измъквали от леглото или сте ме карали да работя извънредно. Като миналата сряда например, когато беше подпалил чергата на някого по-нагоре и ми прехвърлиха топката на мен. А и онзи случай с колата под наем отпреди пет месеца. Но кой ти брой? Не и аз. Особено след като с колата веднага извадихме късмет.

Сам разтри очи с едрата си длан и се огледа, чудейки се къде се намира. После се сети — в къщата на Кейт. Или по-точно на дивана в ателието ѝ. Тя бе свалила обувките му, пъкнала възглавница под главата му и метнала одеяло отгоре му.

Жалко, че не бе махнала и кобура му. Ребрата го боляха, сякаш някой здраво го е сритал.

— Добре, квит сме — отвърна той. — Казвай сега.

— Квит ли? По дяволите, длъжник си ми за това. По тапицерията в багажника на колата имаше следи от кръв и утайки. Била е измита, но имаше достатъчно засъхнала кръв, за да заблести в тъмното, особено след като добавихме „Луминол“. Сега изследваме ДНК-то с помощта на една нова техника. Всеки момент трябва да получим резултатите.

Сам знаеше, че „всеки момент“ не означава непременно скоро.

— Човешка ли е кръвта?

— Да. Нулева положителна. Мога да определя и подгрупата...

— Направи го — прекъсна го Сам. — Няма да обновявам информацията в досието, докато не получа ДНК резултатите. Нещо друго открихте ли?

— Пясък и мръсотия — съобщи Хансън. — И то много. Повечето е типична за западния бряг на Флорида. Имаше и образци от централната част на страната и от Източния бряг.

— Тези компании за коли под наем не ги ли чистят понякога?

— Не и като нас.

— Ами отпечатъци? — попита Сам. — Намерихте ли някакви?

— Това е кола под наем, за бога. Разбира се, че намерихме отпечатъци.

— Проверете ги в базата, включително и частичните.

Хансън изръмжа задавено:

— Имаш ли представа колко са!

— Просто го направете — прекъсна го Сам отново. — Оперативната група се ползва с приоритет. Това трябва да е с предимство пред всичко останало, с изключение на терористи самоубийци в Белия дом.

Той затвори, преди Хансън да може да му каже колко го обича. После тръсна глава, за да прогони последните остатъци от сънливост. Забеляза полупразна чаша старо кафе и го изпи, докато набираше номера на службата в Маями. Потърси специален агент Меклин.

Представи му се, когато Меклин вдигна отсреща.

— Обаждам се във връзка с молбата ми за разпит на...

— Да, да, направих го — прекъсна го агентът. — Докладът е на бюрото ми. Момчето е Брус Конър, двацет и две годишен, бял, има чисто досие, с изключение на глоба за превишена скорост. Работи в „Супа или скариди“ от пет години. Голям любимец е на постоянните клиенти. Шефът го обича, може би малко прекалено... Споменах ли, че мястото е популярно сред гей средите?

— Не.

— Е, такава е.

— Последния път, когато проверявах, това не беше федерално престъпление. И какво още?

— Брус си спомня Лий Мандел. Но не са си говорили на малко име, нито пък са били близки дружки. Ала Брус помни клиентите, които оставят добър бакшиш. Винаги давал на Лий и допълнителни

торбички за вкъщи. Мандел не му е казал за какво са му и той не е питал. Както вече споменах, човекът е оставял голям бакшиш.

Сам се облегна назад и се заслуша в гласа му. Не познаваше лично специален агент Меклин, но беше очевидно, че е провел истински разпит, а не го е претупал набързо.

— А Лий посещавал ли е мястото след декември? — попита той.

— Не. Брус дори се тревожи дали не е обидил клиента си с нещо.

— Защо?

— Мандел си тръгнал, без да дочака да му сервира поръчката, и изобщо не се върнал. Даже си зарязал торбичките за вкъщи.

Сам усети познатото покачване на адреналин, което го обземаше, щом усетеше, че отделните късчета по случая се нареждат в една цяла картина.

— Това е било в същия ден, когато е трябвало да върне колата на летището ли?

— Да.

— Значи Брус е бил последният, който е видял Лий?

— Точно така, но както вече казах, момчето е чисто.

— Как реагира на факта, че го разпитва служител на ФБР? — попита Сам.

— Не беше притеснен, ако това имаш предвид. Гледаше ме в очите, не помръдваше нервно. Само му беше любопитно защо съм там, но прие стандартното обяснение.

— Проверка на миналото ли?

— Да.

— Добре, благодаря.

— Чакай — бързо се обади Меклин. — Да не би да си отворил отново досието по случая Мандел?

— Не — излъга Сам.

— Тогава за какво е всичко това?

— Просто задавам въпроси, които е трябвало да бъдат зададени преди пет месеца.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 7:45 ч. сутринта

Шарън се надигна в леглото, погледна будилника и изруга. Трябваше да тича като на състезание, за да успее да се яви навреме за сутрешната оперативка на баща си с персонала от охраната.

Знаех си, че трябваше да идем в моята стая снощи. Пейтън не може да нагласи будилника, ако я няма секретарката му да му подсказва какво да прави!, помисли си ядно тя.

Пейтън измърмори нещо сънено и се зарови под завивките.

Шарън го побутна нетърпеливо. Понякога се чувстваше като жонгльор с всички тези малки момчета около себе си, които трябваше да глези и да ги кара да си мислят, че те ръководят всичко.

— Каза ми, че имаш среща на закуска с някакъв търговец в осем часа — напомни му тя, докато ставаше от леглото. — Вече е осем без четвърт.

— Не може да бъде — изръмжа той. — Нагласих алармата за шест и половина.

Тя завря будилника под носа му.

— Гледай и страдай!

Остави часовника в леглото до него и се зае да навлича дрехите си. Беше благодарна, че поне не са излизали на вечеря снощи. Ако се пояवेशе късно на оперативката, облечена с тоалет за коктейл от предната нощ, баща ѝ щеше да получи инфаркта, за който лекарят му все го предупреждаваше. А Сайзмор все отказваше да обърне внимание с думите: *Само добрите умират млади. А сега ми подай една бира.*

Понякога на Шарън ѝ идваше да накара някой да изпише фразата на тениска. Струваше си само за да види как лицето на баща ѝ почервява като домати. Ранните оперативки бяха пълна глупост, но господ да е на помощ на всеки, който не се пояवेशе да чуе мъдрите слова на Сайзмор.

Едва намери време да си измие зъбите и да приглади косата си, преди да хукне към асансьора. Отпред чакаха други двама. Тя кимна любезно и запази общоприетата дистанция между непознати.

Мобилният ѝ телефон звънна тъкмо когато асансьорът пристигна. Погледна дисплея, въздъхна и се обади:

— Здравсти, Сони — тихо каза тя. — Какво има пък сега?

— Татко допреди малко ми три сол на главата.

И това ако е новина? Шарън влезе в асансьора и натисна копчето за желанието от нея етаж.

— Той се заяжда с всички, но ти си любимецът му. Какво нелепо извинение си намери този път?

— Обвинява ме за всичко — от пребития куриер, та до убийствата на паркинга, а аз все пак съм в Лос Анджелис, за бога! Какво очаква да направя? Аз съм търговец, а не въоръжен агент.

Тя погледна часовника си — имаше три минути на разположение. Ако асансьорът не спираше на всеки етаж, щеше да успее да стигне навреме.

— Той обвинява всички, не го приемай лично.

— Винаги го казваш. А после ме съветваш да си намеря друга работа.

— Ти си много добър търговец, можеш да продаваш дори пясък в Сахара. Някой друг работодател би го оценил. Татко никога няма да го направи.

— Но миналата година увеличих бизнеса с...

— Откажи се — нетърпеливо го прекъсна тя. Обърна се с гръб към другите двама в асансьора и заговори по-тихо. — Ясно е, че ти си причината да се държим на повърхността. Татко може и да го знае, а може и да не, но и в двата случая няма да каже нищо. Трябвало е да се родиш с моя прагматизъм или аз да се родя момче. Но не е така и татко не може да го преглътне. Ще влезе в гроба разочарован от децата си. Аз мога да го преживея, но ти не можеш. Затова трябва да се махнеш.

— Наистина ли ще го приемеш? — неочаквано попита Сони. — Сигурна ли си, че не се опитваш да му се реваншираш, задето те изритаха от Бюрото?

— Подадох си оставката — поправи го тя, докато асансьорът спираше на нейния етаж.

— О, стига! Недей да важничаш пред мен. Нямах друг избор и всички го знаят.

— Разбира се, че имах. Можех да съдя онези негодници за полово дискриминация, задето не принудиха и моя специален оперативен агент да си подаде оставката заедно с мен.

Шарън излезе от асансьора, ловко избягвайки някакъв човек, който отчаяно се опитваше да се вмъкне вътре, преди вратите да се затворят. Тръгна към апартамента, заеман от „Сайзмор Секюрити Консултинг“. Всъщност бяха две съседни стаи, но господ да е на помощ на онзи, който изтъкнеше това. Баща ѝ още беше бесен, задето не бяха изпратили депозита му навреме. Грешката беше нейна, разбира се. Както винаги.

— Но ти не осъди никого — напомни ѝ Сони. — Прибра се у дома с подвита опашка и пое поста, който татко ти предложи.

— Господи, той май наистина е смачкал съвсем самочувствието ти! — изсъска тя с тих, но свиреп тон. — Не си го изкарвай на мен. Много добре знаеш, че цели шест месеца кандидатствах на най-различни места, преди да се върна у дома — ядно изрече тя и си помисли: *А през цялото това време трябваше да търпя мазните погледи на началниците в различни служби и агенции, които бяха чули какво е станало.* После продължи на глас: — За работата си в „Сайзмор Секюрити“ получавам същата заплата и не се налага да се подмазвам на никого, за да си запазя мястото. Това е едно от предимствата, когато работя за татко.

Сони въздъхна шумно:

— Извинявай, сестричке, не исках да те засегна. Просто ми беше криво и... Съжалявам.

— Не се притеснявай. Татко ме е подлагал и на по-свирепи атаки. Целият екип в Лос Анджелис ли беше скастрен, или само ти?

— Доста се развика и на Джейсън.

— Добре, ще му се обадя. Не можем да си позволим да загубим. Той е най-добрата ни връзка с хората от бижутерския бизнес и с известните колекционери. Двамата с брат му знаят всички тъмни малки тайни — кой купува и кой хитрува.

— Опитах се да позагладя нещата, но Джейсън трябва да го чуе и от теб. Всички знаят, че при цялата дандания, дето вдига баща ни, ти си тази, която крепи всичко.

— Първо ме обиждаш, а сега ме ласкаеш.
— Не те лаская, това е истината.
— Добре де. Ще разкажа на Джейсън вица за мениджъра чайка.
— Какъв е той? — полюбопитства Сони.
— Мениджърът чайка е такъв, който долита незайно откъде, кряска оглушително, оцапва всичко наоколо и отлита.
Сони се засмя.
— Много точно описа татко.
— Мислиш ли? — саркастично попита тя. — Слушай, ще ти се обадя по-късно. Трябва да прекъсвам, иначе ще закъснея за сутрешната оперативка на баща ни със служителите тук.
— По-добре ти, отколкото аз. Благодаря, сестричке. Откакто си отиде мама, не знам какво бихме правили без теб.
— Не ми благодари, а се хващай на работа и развивай бизнеса. Ще ни трябват нови клиенти, когато се разчуе за онзи куриер. Това е третият, който губим за последните три месеца.
— Четвъртият — поправи я Сони. — Брейди се отказа от сделката тази сутрин. Сега търсим нов куриер.
— Господи, каза ли на татко?
— Още не... Реших да го оставя на теб.
— Супер, много мило от твоя страна.
Шарън прекъсна връзката, изправи рамене и се приготви за сутрешното навикване от своя мениджър чайка.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 8:10 ч. сутринта

Пейтън бе само по халат, когато отвори вратата на Джак Кърби, който го огледа дяволито:

— Будувал си до късно, а?

Както винаги, носеше спортно-елегантен панталон, който можеше да мине и за официален, и за по-небрежен, в зависимост от случая. Когато следиш някой обект, никога не се знае къде ще се озовеш. В лявата си ръка държеше видимо тежка хартиена торба с логото на едно от местните кафенета, в което правеха вкусни кифлички.

Пейтън бързо затвори вратата. Макар Кърби да бе на заплата в „Хол Джуълри“ като специалист в отдел „Личен състав“, предпочиташе да не го виждат с този човек прекалено често.

— Имаш ли кафе? — попита Кърби.

Пейтън погледна торбичката в ръката му.

— Ето там — посочи той към ниската масичка. — Вземи си допълнително сметана от хладилника на минибара. Всеки момент ще пристигне и рум сървиса със закуската.

— Супер, още не съм ял. Наоколо е лудница, откакто убиха съпрузите Пърсел. Изведнъж всички се сетиха да проверяват миналото на прабабите ни. — Кърби се засмя. — Радвам се, че не съм от онези момчета от оперативната група. Да те плюят в новините в шест часа, бе едно от най-гадните неща в битието на правителствения агент.

— Ужасно нещо са тези убийства — намръщи се Пейтън. — При цялата първокласна стока, която е представена в „Роял“ сега, защо им е било да затриват Пърсел за шепя второкачествени камъни? А и ФБР са били на същия паркинг, истинско безумие! Сигурно е дело на някои психопати.

— Вероятно. — Кърби въздъхна и поклати глава. — Отказах се да разбирам хората още първия път, когато видях десетгодишно

наркоманче да проституира заради майка си. Тя бе също наркоманка и проститутка, но прекалено бременна, за да може да работи по гръб или дори на колене. След този случай някакъв мъж на средна възраст с „колумбийска вратовръзка“ и мъртва съпруга в леглото до него не могат дори да ме впечатлят.

— Господи, това ли са му направили?

Кърби сви рамене.

— Така поне чух.

По лицето на Пейтън се изписа отвращение. Той сипа кафе и помоли:

— Имаш ли нещо против да сменим темата? Скоро ще закузвам.

Другият мъж едва прикри усмивката си. Харесваше му, когато Пейтън се държеше като женчо.

— Извинявай. Нося ти нещо, което ще ти оправи настроението.

— Да не би да са пристигнали някои от пратките?

— Прясна стока от моя човек в Тайланд — спокойно излъга Кърби, като вземаше чашата кафе, която Пейтън му подаде. — Второкласни камъни, оформени по азиатски модел, повече заради теглото им в карати, отколкото заради блясъка.

— Точно такива харесвам.

— Затова се сетих за теб. — Кърби понечи да отвори хартиената торбичка, която носеше.

— Изчакай първо да дойде рум сървиса — паникьоса се Пейтън.

— О, разбира се. — Кърби се помъчи да сдържи усмивката си при вида на притеснения за реномето си мъж. *Ама че пълзльо. Всичко живо наоколо разнася камъни, а него го е страх да не го види мексиканската прислуга, че ги разглежда.* — Компанията ти има ли някаква готова тайландска стока в наличност?

Пейтън отиде до компютъра си, въведе паролата, а после още една и поредица от цифри. Един дял от хард диска, който не бе посочен в главната директория, се отвори послушно.

На вратата се почука и някой извика:

— Рум сървис.

Пейтън взе лаптопа си под мишница, отвори вратата и се разписа, че е приел поръчката.

Докато служителят на хотела сервираше храната върху ленена покривка в съседната стая, Кърби и Пейтън разговаряха за спорт.

Веднага щом човекът приключи с подреждането на чиниите и си тръгна, Кърби измъкна един пакет от хартиената торбичка.

— Нека хапнем, докато е още топло — предложи Пейтън и се запъти към масата. — Умирам от глад.

— Разбира се, веднъж поне яденето да мирише вкусно. — Кърби си придърпа стол и се настани до малката масичка. Пейтън премести настрани вазата със свежи цветя, за да не му се пречка, сложи компютъра до чинията си и се зае със закуската. — Хей, това нещо е почти топло — отбеляза Кърби, опитвайки омлета с лук и наденички. — Как го постигаш?

Пейтън отхапа солиден зальк от пържолата алангле.

— Давам добър бакшиш. Нещо, което Шарън така и не се научи да прави.

Кърби се ухили и се зачуди дали Шарън Сайзмор някога ще научи, че Пейтън я използва не само за секс. Ако това най-сетне се случеше, щеше да е забавно да види физиономията ѝ. Човек можеше да продава билети за представлението, ако по характер тя приличаше поне малко на баща си.

След няколко бързи залька Пейтън отвори компютъра си и започна да преглежда файловете.

Кърби не се опита да види какво има на екрана. Нямахше смисъл да наднича. Той не беше единственият му вътрешен източник на информация от света на бизнеса със скъпоценни камъни, а несъмнено и обратното бе вярно. Така че Кърби просто се настани удобно и се съсредоточи в това да опразни чинията си, преди яденето да изстине. Почти бе свършил, когато Пейтън проговори с пълна уста:

— Имаме в наличност няколко партиди тайландски необработени и смесени камъни. — Не че имаше много необработени камъни — само колкото да не събудят подозрения у някой одитор откъде идват допълнителните скъпоценности. Повечето необработени камъни свършваха там, където им бе мястото — на боклука. — След две седмици е най-ранната дата за получаване на обработена стока. Искаш ли лично да занесеш камъните на Едуардо, или просто ще ги пратим до пощенската кутия?

— Ще ги изпратя на обичайното място. — Кърби преглътна и отпи от кафето си.

— Добре — съгласи се Пейтън и отбеляза нещо във файла. След няколко дни Едуардо щеше да вземе камъните и да ги смеси с тайландската пратка, когато тя пристигне. Самият Пейтън изобщо нямаше да има вземане-даване с някоя от пратките. — Какви са камъните и колко тежат?

— Откъде да знам? Не си нося везни.

— Кажи поне приблизително.

— Може би колкото половин пакет марихуана.

— А това колко е? — изнерви се Пейтън.

— Близо половин килограм.

— Давай да ги видя.

Кърби отстрани празната си чиния, разгъна една салфетка и бръкна в торбичката от кифлички. Извади по-малко пакетче и изсипа съдържанието му върху салфетката. Камъчета с размерите на конфети се разпиляха като пъстра дъга.

— Шарена стока — обобщи Кърби. — Може би осем унции сини сапфири, две — рубини, а останалото са топази, турмалин, цирконий, аметисти, каквото се сетиш... По дяволите, не знам! Ти си експертът, не аз.

Пейтън погледна блестящите камъни. Най-хубавият от цялата купчина бе един голям розово-оранжев сапфир, следван от почти резедав камък, който бе оформен като хибрид между изумруд и брилянт, а най-вероятно е бил зелен гранат. Един чудесен естествен сапфир, в необичаен оттенък на блестящо злато, привлече погледа му. Имаше и камък с правоъгълна форма, който вероятно бе гранат и би струвал куп пари, ако беше естествен розов рубин.

Очите му се спряха на бляскавия жълто-зелен камък. Последния път, когато го бе видял, Майк Пърсел се опитваше да го продаде за двайсет хиляди на един колекционер, който се бе специализирал в необичайно оцветени полускъпоценни камъни.

— Някои от тези сапфири са с доста хубав син цвят, но всички са малки и ти гарантирам, че са силно третирани — отбеляза Пейтън. Част от тях вероятно бяха жълти сапфири, които в момента много се търсеха. Не че щеше да го сподели с Кърби — щом човекът не разбираше от камъни, толкова по-зле за него. — Колко искаш за всичко?

— Двеста хиляди.

Пейтън не се поколеба.

— Осем хиляди.

— Сто. И аз имам разходи също като теб.

Пейтън се замисли, усещайки, че Кърби няма да отстъпи. Четирите камъка спокойно щяха да му донесат поне толкова, дори и след като бъдат преработени. А още по-добрият вариант бе да ги прибере в сейфа си и да се доближи още малко до пенсионирането си.

— Ако не ми хареса онова, което ще видя, след като тези камъни бъдат инвентаризирани, ще ти го удържа от следващата пратка — предупреди го Пейтън.

— Става — съгласи се Кърби.

Пейтън погледна хартиената му торбичка — още бе издута.

— Извадих късмет с една друга пратка — каза Кърби. — Рязани камъни, добре оформени.

Пейтън продължаваше да дъвче пържолата си, но попита колебливо.

— Колко са големи?

— Откъде, по дяволите, да знам? Човекът каза, че са от много добро качество, първокласна стока.

— Колко тежат общо?

Кърби повдигна торбичката.

— Около половин кило.

Пейтън отново се загледа в компютъра си.

— Скъпоценни камъни ли са, или просто цветни?

— Ти ми кажи.

Той уви първата партида от камъните си в салфетката и я остави настрана. Отвори хартиения плик и внимателно измъкна плътна найлонова торба. С грижовност, която не бе показал към другите камъни, извади скъпоценностите от опаковката им и ги побутна леко по бялата покривка — така успяваше лесно да различи всеки камък.

Пейтън бе надянал маска на безразличие. Гледаше сините, червени, зелени и няколко розови или сребристосини камъни — диаманти, най-вероятно, — без изобщо да трепне.

— Сини сапфири, рубини и изумруди. — Кърби отпи от кафето си. — Може да има и някой и друг оцветен диамант.

Пейтън леко побутна с пръст ярко проблясващите скъпоценности. Извади от джоба на халата си пинсети и внимателно ги

раздели по цвят. После измъкна лупа и взе няколко камъка наслуки, за да ги огледа. След няколко минути остави настрани лупата и завъртя пинсетите между пръстите си. Тези камъни наистина бяха хубави. Добре оформени, чудесно шлифовани. С изключение на диамантите, нямаше нито един по-малък от пет карата. Но никой не бе толкова голям, че да бъде сниман и документиран за застрахователни цели.

Пейтън би се обзаложил, че камъните са естествени. И бяха достатъчно големи, че да се видят успокояващите им дефекти дори и само с лупа с десетократно увеличение. Дори и при цени на едро, в момента пред него имаше едно солидно богатство.

— Жалко, че не са с типичната азиатска форма — въздъхна Пейтън.

— Взимам каквото ми дават — нервно отвърна Кърби. — Искам да знам интересуват ли те?

Пейтън потупа с пинсетите по плътната ленена покривка, остави ги настрани и посегна към компютъра си.

Другият мъж следеше с поглед как той бързо преглеждаше данните на екрана.

— Добре — каза Пейтън след няколко минути. — Ще правим промоция в национален мащаб на единични камъни след четири месеца. С акцент върху първокласните скъпоценности.

— Май и двамата имаме късмет — ухили се Кърби и си наля още кафе.

— Може би. — Пейтън използва пинсетите, за да отбере част от зелените камъни. Когато приключи, имаше две различни по големина купчинки. — Мога да използвам бразилски изумруди — каза той, посочвайки по-голямата купчина, която бе по-тъмнозелена и с едва доловим синкав оттенък. — Но не и колумбийски. — Той посочи по-малката бляскава зелена купчинка, която нямаше синкав оттенък.

— Защо не? — учуди се Кърби. — Вярно, малко по-светли са от другите, но кой, по дяволите, може да ги различи?

— Аз мога — рече Пейтън и спокойно му обясни: — В момента купувачите странят от лошата слава на Колумбия, където се смесват наркотици, изумруди и политика. Търговците не искат стоката, която идва днес от колумбийските мини, защото е третирана отначало докрай и някои от обработките не са постоянни.

— Тези третирани ли са? — попита Кърби.

Пейтън взе пинсетите, вдигна един от колумбийските изумруди и го огледа от различни ъгли.

— Изглежда, е бил попълван — каза той накрая. — Не мога да бъда категоричен без допълнителна проверка, но напоследък колумбийците правят какво ли не с изумрудите. Само дето още не ги произвеждат лабораторно. — Отново сви рамене и махна с пинсетите към една от другите купчини цветни камъни. — Сините сапфири винаги са най-търсени от клиентите. Ще взема всички, които си донесъл. Рубините... — Поклати глава и посочи червените камъни, които светеха като погалени от вятъра въглени. — Тези ще ги взема, защото ценя сътрудничеството ни, но не мога да ти предложа много.

— Защо?

— Казах ти го и последния път, когато ми донесе червени камъни: дори и в търговските центрове третираните виетнамски рубини наводниха пазара. Да не говорим, че всичко над четири или пет карата ще трябва да се преработва. Прекалено лесно е да бъдат проследени, ако са наистина първокласна стока.

— Така твърдиш ти.

— Нали аз купувам.

Кърби въздъхна — нямаше да вземе толкова, колкото се бе надявал. От друга страна, не бе платил нищо за тях, освен дела на Уайт от двайсет хиляди.

— Преработването на един вече добре оформен камък — обясни натъртено Пейтън — отнема време, пари и много от теглото му. Това е твърде скъп начин за правене на бизнес.

— Не и когато получаваш камъните за жълти стотинки — възропта Кърби.

Пейтън леко се усмихна.

— И все пак не мога да ти дам толкова пари за същото тегло, колкото бих дал за лошо срязани камъни.

— Сто хиляди.

Пейтън надигна вежди учудено.

— За шестнайсет унции „гореща“, обработена стока, която трябва да преработвам?

— Да — отвърна му Кърби с тънка усмивка. — Повярвай ми. Това си е направо обир.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Глендейл

Петък, 9 ч. сутринта

Сам се облегна на масата и се загледа в Кейт, която работеше с различни инструменти. Бе достатъчно близо, за да я докосне, но притискаше ръце в джобовете си.

Косата ѝ, опъната стегнато назад и прибрана в шнола, блестеше. Дългите ѝ мигли бяха черни като нощта. Обикновените ѝ джинси с ниска талия и избелялата червена тениска подчертаваха приятно закръглените ѝ гърди и ханш, във всяко нейно движение се долавяше някаква гъвкавост. Искаше му се да я докосне с пръсти, да я целуне... По пестеливите ѝ и уверени движения личеше, че върши добре познати неща. Но дори не го поглеждаше. Явно бе, че не се интересува от него.

По дяволите!, — рече си той. Проявяваше се като идеален джентълмен, макар да я желаше толкова силно, а тя му отвръща с мълчаливо пренебрежение.

Имаше нужда от помощта ѝ. Това бе всичко.

И ако си го повтаряше достатъчно често, можеше и да го повярва.

— Каква е тази машина? — попита накрая Сам.

Тя дори не вдигна поглед, когато отвърна:

— Фиксатор за прехвърляне.

— А какво прехвърля?

Кейт го погледна раздразнено:

— На въпроси и отговори ли ще си играем?!

— Не искаш ли?

— Не ми се играе. — Не беше вярно, но бе по-добре, отколкото да му признае, че желанието в сините му очи я кара да съжалява, че е прекалено облечена. Взе една специална горелка. — Махай се, имам си работа.

— И аз.

— Тогава я върши.

— Правя го. — Преди тя да успее да възрази, Сам продължи: — Представи си, че съм най-обикновен гражданин, който влиза в универсалния магазин с жена си и трите си хленчеци деца. Забелязвам в ъгъла някаква витрина, пълна с бляскави бижута. Наближава годишнината ни, а съм чувал, че „диамантите не остаряват“, затова купувам нещо лъскаво за петдесет долара. Това е всичко, което знам за търговията със скъпоценни камъни — каквото съм видял във витрината на магазина и по телевизионните реклами.

Кейт приключи с прехвърлянето на камъка, по който работеше, остави горелката, която бе използвала за восъчния доп, и за пръв път го погледна право в очите. Желанието още пламтеше там, макар и приглушено.

— И каква е връзката на всичко това с мен? — саркастично попита тя.

— Не искам да съм като този най-обикновен гражданин — каза Сам. — Трябва да знам всичко, което се случва, *преди* блестящите бижута да стигнат до витрината. Откъде идват камъните? Кой ги пренася? Кой ги обработва? Кой ги изкопава в мината? Но най-вече ме интересува кой е умрял и кой е излъгал, за да може да има магазини, пълни с бляскави и искрящи скъпоценности.

Тя остави настрани пръчката восъчен доп и извърна поглед от Сам. Иначе щеше да се доближи толкова, че да го докосне с устни.

— Говориш сериозно, нали?

— Напълно. Все си мисля, че пропускам нещо, защото разбирам само от крадци и ченгета. Трябва ми малко вътрешна информация за целия бизнес със скъпоценни камъни, а не само за онези опасни моменти, когато анонимни стоки се пренасят от куриер.

Кейт махна шнолата, която бе използвала, за да държи косата си прибрана назад, докато работи. Тръсна глава и въздъхна облекчено.

— Не съм специалист по всички аспекти на бизнеса, а само по рязането на камъни.

— Знаеш повече от мен, значи си специалист.

Тя се усмихна леко на наивното му обяснение.

Сам я наблюдаваше съсредоточено. Вече бе започнала да се занимава с диска за полиране. От това, което бе видял досега, той съдеше, че го използва за рязане или за шлифоване на камъни. Но в

момента тя не смееше да работи, най-накрая бе успял да я разконцентрира.

Кейт бавно започна да му обяснява:

— Независимо колко развита е цивилизацията в държави, в които се добиват скъпоценни камъни, като например Тайланд, Камбоджа, Шри Ланка, Бразилия, Венецуела, Русия, Южна Африка или където и да е по света, повечето цветни камъни идват от места, до които двадесет и първи век изобщо не е стигнал. Там още не знаят, че човек е стъпил на Луната. Недохранени миньори се завират в изкопани ръчно дупки в джунглата или пълзят в тесни тунели, в които едва могат да се промушат. Ако си над земята, насекомите и постоянната влага превръщат живота ти в ад. Ако си под земята, влагата и тъмнината ти го отнемат. Това ли искаш да научиш? За вековната връзка между смъртта и скъпоценните камъни?

— Като начало. — Сам извърна поглед от изкусително блестящата ѝ, свободно падаща коса. И от пръстите ѝ, които докосваха кичурите ѝ, както искаше да го направи той. Подлудяваше го с движенията си, а дори не го забелязваше. — Мините, за които говориш, частни или държавни са?

— Различно е, но в крайна сметка няма значение — отвърна тя.

Сам продължаваше да я наблюдава унесен. Щеше му се да си е наметнал якето, когато стана сутринта — беше достатъчно дълго, за да скрие възбудата, на която сега безуспешно се опитваше да се съпротивлява.

— Защо няма значение? — попита той.

— Правителството винаги държи контрола над търговията — обясни Кейт. — В някои страни въоръжени войници конфискуват камъните от миньорите и наричат това данъчно облагане. В други бандитите държат контрола над мините и това донякъде ги превръща в един вид правителство. В тези страни обикновенният миньор е нещастник, който се трепе години наред с надеждата, че ще попадне на камък, който е достатъчно голям, че да може да не работи, след като го отмъкне.

— А това случва ли се? — попита Сам, загледан в нея.

— Разбира се.

— Често ли?

— Шансовете да намериш такъв голям камък са по-малки, отколкото да спечелиш от лотария. И после да изтичаш през дебнещите те крадци и данъчни инспектори, за да си прибереш печалбата в банката. — По устните на Сам се плъзна лека усмивка. Искаше ѝ се да ги докосне със своите устни, затова извърна поглед. — В повечето случаи — продължи делово тя — миньорът намира камък, който е достатъчно голям, за да може да се напие, да си намери жена за една нощ и храна за предстоящата седмица, в която ще проиграе всичко на хазарт. Само че вместо да се отправят към близкия магазин, откъдето да си купят поредния билет за лотарията, тези нещастници се връщат в мините, където повечето умират млади.

— Но изпълнени с надежда.

Тя въздъхна и прибра косата си с шнолата ниско на тила. Нямахше да остане така дълго, но начинът, по който Сам гледаше косата ѝ, ускоряваше пулса ѝ.

Проблемът си е мой, а не негов, горчиво си помисли Кейт. Федералните досадници не мислят със слабините си. Всъщност чудно дали въобще знаят, че имат такива.

— Прав си — каза тя. — В мнозинството от случаите това е доброволен, а не принудителен труд. Само че никога няма да забравя първия път, когато видях мините в Бразилия. Или в Тайланд. Беше истински шок за момиче от цивилизования свят. Разбира се, това беше, преди да науча първата аксиома за купуването на необработени скъпоценни камъни.

— Коя е тя?

— Колкото по-близо си до мината, толкова по-вероятно е да купиш синтетични камъни.

Сам се засмя и отново съжали, че не може да я погали. Но това не беше най-важното, за което трябваше да мисли сега.

— Не се шегувам — каза Кейт.

Тъмният ѝ поглед се спря върху него: светла риза с навити ръкави; оръжието и коженият кобур, които не бе посмяла да докосне, когато го зави на недотам удобното за спане канапе; тъмни джинси, които очертаваха дългите му крака и недвусмислено изтъкваха мъжествеността му...

Добре де, не е досадник. И какво от това? Мъжете в добро здраве се възбуждат и от реклами на пасти за зъби.

А по всичко личеше, че той е в цветущо здраве.

— В мините съм намирала необработени синтетични камъни, смесени с почти естествени — каза Кейт, като се стараеше да гледа, където и да било другаде, но не и в него. — На стотина метра оттам съм откривала синтетични камъни, оформени от местни бижутери и смесени с почти естествени, също местно оформени камъни. Попадала съм на купища синтетична стока в тамошните бижутерски магазини, чиито собственици са ме уверявали, че предлагат само естествени скъпоценности, грижливо обковани в осемнайсеткаратово злато. Да бе, а пък аз идвам от Луната!

— Значи колкото по-близо си до мината, толкова по-голяма е вероятността да те измамят?

— Твърдя го от личен опит. — Зачуди се дали е безопасно да го погледне отново, но не се реши. — Всеки, който се е амбицирал да навлезе в тъмните улички на която и да било страна и да направи голям удар, като си купи камъни от „невежи“ миньори или местни бижутери, го очаква голяма и много скъпа изненада.

— Пак ли говориш от личен опит?

— И аз съм купувала много боклуци — призна си тя с иронична усмивка. — Но това е цената за научаване на бизнеса. Сега купувам необработените камъни от известни търговци на едро. Плащам по-скъпо, разбира се, но и пътуването не е евтино, нито пък опитът.

Сам се приближи до една от работните маси и се загледа в странните инструменти и машини. Правеше го, за да потисне порива си да я докосне. Което би било много глупав и лош ход.

Но пък твърде изкушаващ.

— Добре — каза той. — Какво правиш, след като си купила камъка от надежден източник?

— Изучавам го.

— Защо? Мислиш, че може да са те излъгали въпреки всички предпазни мерки ли?

— Не търся синтетични примеси в необработения камък — отвърна Кейт. После погледна към ръката си — пръстите ѝ бяха загрубели от шлифоването. Къси нокти, без лак. Зачуди се дали Сам би искал да усети такива ръце по тялото си. После се сети за плътно прилепналите му джинси и разбра отговора. Пулсът ѝ отново се

ускори. — Опитвам се да преценя коя от всички възможни форми ще извади най-вече най-доброто от камъка с най-малко загуби.

Сам я погледна насърчително, за да продължи разказа си. Или поне се надяваше да не е разчела в очите му тайните му страсти.

— Един добър в много отношения необработен камък може да има най-различни дефекти — бързо добави тя. — Ако ги изрежа, остатъкът може да ми донесе доста пари. Или камъкът може да се разтроши и да не остане нищо от него. Това е рискът, който поемам. Затова може да се купят прилични като качество необработени камъни на добра цена. Никой не е сигурен колко ще струва завършеният камък, ако изобщо струва нещо.

— Добре, значи е рисковано. — Той се приближи до нея, опитвайки се да се съсредоточи в разговора. — И така, имаш необработения камък, изучаваш го, избираш формата, започваш да режеш.

— По-скоро да остъргвам излишното, така че да разкрия естествената му вътрешна красота. — С върха на пръста си тя докосна леко металната пръчка, на чийто връх с помощта на восъчен доп бе закрепен скъпоценен камък. — При този вече съм определила ъгъла, под който камъкът ще срещне „езика“.

— Езикът ли? Като куче, което пие вода от купичката? — пошегува се Сам, а наум отбеляза: *Или мъж, който целува любима жена.*

Силното желание, струящо от очите му, сякаш я накара да усети палавото докосване на езика. *О, господи, загубена съм!* Кейт панически се опита да се вземе в ръце.

— Мисли за „езика“ като за плоска, кръгла шкурка — каза тя, говорейки толкова бързо, че думите ѝ едва се разбираха. — Най-грубия език използвам за основното оформяне, после се минава към по-фината обработка и накрая се стига до шлифоването. Междувременно всяка отделна фасетка на камъка изисква ново нагласяне на инструментите, за да е сигурно, че тя е с правилната форма и под точния ъгъл.

— Не може ли да се направи на машина? — Гласът му бе по-плътен от обичайното.

— Разбира се. — Кейт се извърна от Сам. Пронизващите му сини очи я притесняваха. Караха я да изпитва копнеж. Той я слушаше

напрегнато, дори прекалено напрегнато. Тя вече чувстваше с всичките си сетива физическото привличане между двамата, което наелектризираше атмосферата. Просто не знаеше какво е най-разумно да се направи в случая. И продължи да говори толкова бързо, сякаш че животът ѝ зависеше от това: — По-голяма част от второкачествените и третокачествените камъни се оформят на машини от зле платени работници в Третия свят. Представи си цели редици от мъже, приведени над машините, в цехове, изпълнени с писъка на срязания камък и замъглени от силициев прах. Истински конвейер, който е смъртоносен за работниците, ако въздухът не се пречиства добре.

— А пречиства ли се?

— Понякога. — Тя поклати глава. — А първокласната обработка е различна. Тук нещата са уникални. Аз оформям и шлифовам камъни за колекционери или дизайнери. Всяко бижу е единствено по рода си. Предварително зададените компютърни програми са абсолютно безполезни за мен. Бързият и лесен начин не е най-добрият за каквото и да било. Изведнъж Сам най-неочаквано докосна тъмната ѝ коса и се усмихна. Дъхът ѝ внезапно секна. — Какво правиш! — прошепна объркано тя, обръщайки се към него. Изразът в очите му я накара да млъкне за миг. Ненадейно Кейт се запита какво ли е да правиш секс на работната маса? Сетне бързо заговори, за да избяга от еретичната мисъл: — След като камъните са оформени, в повечето случаи се продават на килограм на бижутерите, които изработват стоки за масовия потребител. И отново по-голяма част от работата се върши отвъд океана, в Индия или Китай. А истинските, рядко срещани, камъни се купуват само от колекционери, дизайнери или хора, решили да инвестират. Огромно количество камъни се обработва в Азия, от тях правят бижута за големите универсални магазини или за... Бърборя глупости! Престани да си играеш с косата ми.

— Та аз не я докосвам!

— Но ти се иска! — обвини го тя. — Мислиш си за това.

— А ти не мислиш ли?

— Сам, помогни ми, моля те. Или греша за онова, което се случва с агентите, които спят с информаторите си? — с надежда попита тя.

Той стисна очи. Когато ги отвори, вече не горяха от желание.

— Не, не грешиш. Ще ме изпратят във Фарго или ще ме уволнят. Може и двете, ако началството успее да го постигне.

Тя тихо въздъхна. Думите му я накараха да посърне.

Сега си припомни как се диша. Добро момиче. Знаех си, че можеш да се справиш, заповяда си тя. Сетне опита да се пошегува:

— Просто ще се постареем да не се случва повече, нали?

— Ще ти го припомня следващия път. — Сам се насили да се усмихне. После въздъхна: — Добре. — Позволи си още за миг да си представи как заравя лице в косата ѝ и усеща краката ѝ около кръста си, докато прониква дълбоко в нея. Накрая се овладя. — Ако крадеш стока от куриерите — попита хладно той, — откъде по веригата ще започнеш? Отвъд океана ли?

Като електрически ключ е, отново се превърна в ченге!, изуми се Кейт. Но сетне си каза, че му е благодарна за това.

— Не — приглушено отвърна тя. — Не зад океана.

— Защо?

Пулсът ми е нормален, напълно нормален. Е, поне като за някой спринтьор. След тази успокоителна мисъл тя отвърна:

— Там не са чували за правата на човека и затворите им са ужасни дупки.

— От личен опит ли говориш? — изненадано попита той.

— Не, но това не значи, че не е истина. А ти сериозно ли допусна, че съм била в затвора? — иронично подхвърли тя.

Той не отговори. Подпря се на работната маса и намести кобура си, за да му е по-удобно.

— Значи няма да започнеш близо до мините. Къде ще се насочиш?

Всъщност мисля да измъкна пистолета ти и да застрелям ченгето, за да може Сам да излезе да се позабавляваме. Ако знаех, че имам един-единствен шанс, щях да се възползвам от него.

На глас каза само:

— Щях да се насоча към някой голям международен търговец на едро, който внася камъни в САЩ.

— Защо?

— Те пренасят много камъни с инвентарни списъци, в които стоката е описана в килограми. Би било лесно да се смеси законно

придобитата и задигнатата стока, стига откраднатото да не е нещо изключително рядко срещано.

— Като „Седемте гряха“ ли?

Тя кимна, тъмната коса се изплъзна и разпиля около врата ѝ. Сам едва се овладя да не я докосне отново.

— Независимо от скъпата им реклама — обясни Кейт — цветните камъни — особено третираните цветни камъни — не са чак толкова рядко срещани, нито са особено уникални. Цяла кофа малки сини необработени сапфири няма да ускори ничий пулс. Шлифовани и третирани, може би ще привлекат вниманието, но не за дълго. — Тя въздъхна тихичко и усети как собственият ѝ пулс се успокоява. Така бе по-добре. — После започваш да забелязваш разликите във формата, качеството и цвета. Има много боклук, който не става за нищо. — Сам се опита да си представи цяла кофа скъпоценни камъни, ала не можа. Но нали затова разполагаше с личен експерт, Кейт можеше да си ги представи — и още как! Проблемът обаче бе в онова, което витаеше във въображението му. — Докато минеш през конвейера за оформяне и шлифване в някоя фабрика — продължи Кейт, — ще разполагаш с шепя нискокачествени готови скъпоценни камъни. И ще си мислиш само каква мъка би било да се поставят всички тези дребни блестящи камъчета в някоя сребърна огърлица или десеткаратова златна верижка. — Изведнъж Сам не успя да се сдържи и се разсмя. Ако не друго, поне желанието, което го изгаряше отвътре, поутихна малко. — Съмняваш ли се в думите ми! — погледна го обидено Кейт.

— Вярвам ти. Само си мислех за детските фантазии за съкровища и пирати. Какво ли би казал Черната брада?

— Синята брада.

— Както и да е. Значи и ти си фантазирала?

— Не го ли правят всички деца?

Усмивката му помръкна ненадейно:

— Не. Фантазиите изискват много енергия, надежда, здраве. А тези неща са дефицитни на някои места.

Преди Кейт да успее да попита за сенките, появили се в очите му, той продължи:

— Добре, избрала си търговец на едро. И какво следва?

Тя хладнокръвно прие смяната на темата и отговори:

— Търговецът на едро може да бъде и бижутер, собственик на магазин или търговец на скъпоценни камъни. Трябва просто да разполага с големи количества, които да идват към него. И то толкова, че допълнителната стока да не предизвика подозрения. Собственикът на компанията може даже да не знае какво става. Достатъчно е да има няколко корумпирани служители.

— Ами ако камъните не са обикновени?

— Срязваш ги отново и ги оформяш, докато станат обикновени. Или ги криеш, докато мине давността.

— Изглежда ми като чиста загуба.

— Ако първоначално си платил за завършен, готов камък, тогава е чиста загуба да се оформя и шлифова наново. Ако не — единственото, което губиш, е времето на бижутера, а в този случай това вероятно е някоя машина.

— Ами „Седемте гряха“?

— Опасявам се, че шест от седемте вече са преработени и превърнати в камъни, които тежат не повече от два или пет карата. — Гласът ѝ стана студен. — Може би някой десеткаратов камък ще остане незабелязан и анонимен. Както и да е... — Тя поклати глава. — Нещо изключително рядко и красиво е загубено завинаги. Сини сапфири като „Седемте гряха“ просто вече не се намират в мините. Вероятно изобщо не съществуват, освен в няколко частни колекции и шепа музеи.

Тъгата по лицето на Кейт накара Сам да съжали, че е попитал. Но това му беше работата — да задава въпроси, на които нямаше лесни отговори.

— Значи бандитите, които нападат куриерите — продължи той, — няма да се затруднят да пласират стоката в Щатите, въпреки че става дума за необработени скъпоценни камъни, а не за часовници „Ролекс“.

Тя рискува да го погледне в очите — сини, напрегнати, хладни. *Истинско ченге. Това е добре. Наистина. Е, така поне е по-безопасно.*

— Ако бандитите не могат да се отърват от стоката си тук — каза тя, — могат да го направят отвъд океана. Не всеки споделя моите предразсъдъци спрямо затворите в чужбина.

— Но като цяло, смяташ, че е много по-вероятно стоката на куриерите, които са били обрани в Америка, да се озове отново тук,

така ли? — попита Сам.

— Зависи от пратката. — Последва нова тиха въздишка. *Точно така, момиче, сърцето ти вече тупти нормално.* — Имаме много голям пазар за евтини цветни камъни. Всеки купува и продава такива, включително и пенсионирани дами чрез търгове в интернет. Като се има предвид всичко това, защо да се праща стоката в Индия, която вече си има установени канали за снабдяване с цветни камъни?

— Можеш ли да ми дадеш списък с имената на магазини, където е вероятно да има крадени скъпоценности?

Кейт се поколеба. Нямаше никакво съмнение — в момента той бе ченге до мозъка на костите си.

— Имаш предвид такива, които са със съмнителна слава или са достатъчно големи, че да могат да скрият малко допълнителна стока?

— И двете. Семейство Пърсел например. От онова, което знаеш за бизнеса им, можеш ли да кажеш дали са предлагали място, където да се скрият „горещи“ камъни?

Тя го погледна недоверчиво.

— Не се тревожи — успокой я Сам. — Не се налага да го заявяваш под клетва в съда. *Засега*, отбеляза наум.

— Чувала съм разни клюки.

— Какви по-точно?

Тя закрачи нервно пред масата. Докато обикаляше, леко докосваше различните инструменти, без да променя нещо в настройката им.

След известно време се обърна с лице към Сам и изтърси:

— Мразя клюките!

— Това го разбрах, след като научих как си пазила тайната на Лий — рече той с по-благ тон. После забеляза как се промени изразът на лицето ѝ при споменаването на името на природения ѝ брат. — А Лий? И той ли мразеше клюките?

Кейт се поколеба, после тъжно поклати глава.

— Това бе единственият му недостатък.

— Какво ти е доверявал той?

Тя притеснено сплете пръстите на ръцете си.

— По дяволите, Сам, ако си отворя устата, може да съсипя живота на някой честен търговец!

— Или пък можеш да държиш устата си затворена и да скъсиш собствения си живот — заяви директно той. — Онзи, който е убил съпрузите Пърсел, би посегнал и на пеленаче, и ти много добре го знаеш. А ако не, сега ти го казвам съвсем ясно. На лошите страшно много им харесва, когато се опитваш да играеш честно с тях. Не го прави, Кейт, това ще те убие.

Тишината продължи дълго.

— Добре — съгласи се тя най-накрая с въздишка. — Пърсел се славеше с това, че не задава прекалено много въпроси за предишните собственици на камъните, ако му ги предложиш на изгодна цена.

Сам вече знаеше това, но кимна, за да я насърчи.

— Компанията „Уърлдуайд Холсейл Естейт Джемс“ не се ползва с особено добра репутация — неохотно каза тя.

— В какво отношение?

— Общеизвестно е, че от компанията излизат повече единични камъни, отколкото са влезли в нея, обковани в стари бижута. Особено от латиноамерикански източници. — Сам мислено си отбеляза името. Можеше да се обзаложи, че корпоративната централа се намира в Аруба, Панама или някъде другаде, където банките са дружелюбни и не задават въпроси. И съответно не получават никакви отговори. Човек можеше да измъкне някаква информация от тях само с божията помощ или с тази на компютърен гений. — Част от вносителите, които снабдяват търговците на дребно и любителите, се ползват с недотам добра репутация — отбеляза Кейт. — Сещам се за „Стар Кристалс“ и „Оувърсийс Корал енд Джемс“.

— Някоя от тези компании може ли да поеме първокласна стока — каквато пренасят куриерите, особено за изложение като това тук?

— Вероятно не, освен ако не са се прицелили в частните колекционери или не мислят за собствените си пенсионни фондове.

— Някои от нападнатите куриери са пренасяли часовници „Ролекс“ и златни монети — каза Сам. — Могат ли и тези скъпоценности да се озоват в същата компания като необработените и единични камъни?

Кейт се замисли.

— Ако разполагаш с верига бижутерски магазини, може би. Няколко големи вериги следят търговията със скъпоценни камъни, защото произвеждат собствени бижута и искат да са наясно кои цветни

камъни се търсят в момента. Една от тях е семейната компания на Пейтън Хол. „Моргенстърн и синове“ също. Друга такава е „Хартсоун Джемс енд Джуълри“. Всички те са тук, в Скотсдейл. Остават и големите национални вериги. — Тя сви рамене. — Има и други три, които мога да посоча веднага, и поне петнайсет по-малки. Всяка от тях може да бъде параван за крадена стока — както в национален мащаб, така и чрез някой корумпиран местен служител. Техните представители също следят търговията със скъпоценни камъни само за да са наясно какво става в бизнеса.

— Ами местният пастор? — иронично подхвърли Сам.

Тя се засмя.

— С други думи, заподозрените станаха прекалено много ли?

— Е, само попитах.

Усмивката ѝ се стопи.

— Сигурна съм, че куриерските компании също са сред заподозрените. Както и самите куриери. — Дори и куриерите на втория ми баща.

— Да, така е — потвърди Сам.

— И доведеният ми брат също ли?

— Знаеш отговора ми — каза Сам.

— Доведеният ми брат не е мошеник!

Мъжът се взря в решителното изражение на Кейт и искрено си пожела тя да се окаже права.

— Добре — съгласи се той. — Но прочети отново досието на Лий, този път може да изскочи нещо.

— Нищо не излезе от първите три пъти.

— Когато можеш да го изрецитираш и насън, ще проявя съчувствие. А дотогава трябва да поговоря с няколко души.

— Ще ти кажат повече, ако дойда с теб — изтъкна Кейт.

— Не — категорично рече Сам.

— Но защо?

Той излезе от ателието ѝ, без да отговори. Не мислеше, че тя желае да чуе, че досието на Лий скоро ще бъде допълнено с нова информация, която ще я изложи на още по-голяма опасност. Определено не искаше той да ѝ го съобщи.

А знаеше, че ще се наложи.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 10:12 ч. сутринта

— Къде, по дяволите, е Гроувс? — развика се Кенеди, затръшвайки вратата в апартамента на Сайзмор зад гърба си.

Дъг се изправи, докато си сипваше кафе от винаги пълната кана на масата. В другия край на стаята Сайзмор крещеше в телефонната слушалка, навиквайки някого в офиса на компанията си в Лос Анджелис, задето не е спрял слънцето да изгрее или да залезе. Дъг слушаше само едната страна на разговора, затова не бе много сигурен коя от невъзможните задачи не е изпълнил горкият подчинен.

— Специален агент Сам Гроувс работи по сведения, предоставени му от неговия поверителен информатор. Когато се добере до нещо значимо, ти пръв ще научиш.

— Аха. — Кенеди изобщо не бе впечатлен. — Колтън каза, че информаторката му била истинска кукла.

— Бил Колтън иска да стане следващият специален надзорен агент във Финикс — отбеляза Дъг, доливайки чашата си с кафе. — Гроувс е пречка за амбициите на Колтън. Става дума за малката подробност кой е по-старши и колко случая е разрешил.

— Колтън работи много упорито.

Дъг отпи от кафето и потръпна.

— Колтън е способен агент, добър чиновник и умее да се подмазва. Всичко това трябва да ти е известно, след като си работил поне седмица с него.

— Прекалено много защитаваш онзи твърдоглавец, който ти е любимец — отвърна Кенеди. — От самото начало не исках да включваме Гроувс в оперативната група.

— Гроувс постига чудесни резултати — възрази Дъг и си помисли: *И много се надявам скоро да постигне нещо и по този случай.*

— Тогава притисни този негодник и му кажи да ми представи поне една улика още утре — изръмжа Кенеди. Грабна една чиста чаша и я напълни с кафе. Всеки негов жест издаваше гнева му. — Цялата тази оперативна група се очертава като страхотен провал. Вече три месеца работим, а имаме все повече обири и убийства и нито една следа. Директорът ми звъни лично за новини, а всичко, което мога да му кажа, са идиотщините, дето Гроувс казва по новините в шест часа.

— Правим всичко по силите си.

— И изглеждаме като пълни идиоти.

Дъг не оспори това. Нито изтъкна истинската причина за настроението на Кенеди. Всички оперативни групи бяха тясно свързани с политическите игри. А също и кариерата на специалния отговорен агент на групата. Артър Маклауд, който бе загубил пратката, сложила началото на тази оперативна група, бе брат на съпругата на настоящия президент. Ако Кенеди успееше да разбие бандата, която отвлича куриерите, със сигурност щеше да се издигне в кариерата. Ако не, просто щеше да се пенсионира по-рано. Ала за човек с неговите амбиции пенсионирането бе по-лошо и от смъртта.

Сайзмор тръшна слушалката на телефона и с гневни крачки мина покрай кафе машината на път за кофата с лед, където държеше бирата си. Преди два часа следобед пиеше слабоалкохолна бира. След това бе време за истинската.

— Е? — обърна се към него Кенеди.

Сайзмор рязко отвори кутията и пяната бликна навън.

— Нищо. — Той отпи. — Съвсем нищичко. А при теб?

— Има вероятност да сме идентифицирали някакъв еквадорец, за който информаторите ни твърдят, че е замесен с наркотици, убийства, обири и скъпоценни камъни — каза Кенеди. — Дошъл е с частен самолет, който кацнал на летището в Скотсдейл.

— Арестувахте ли го?

— Нямаме съдебна заповед — отвърна Дъг. — Липсва ни причина.

— Дайте ми го на мен — обади се Сайзмор. — Само след няколко часа ще ви предоставя толкова вероятни причини, че да арестувате дори и някой съдия.

— Остава малката пречка, наречена конституция — кротко изтъкна Дъг. — Доста спъва работата ни, но сме свикнали с нея.

Сайзмор изсумтя и изгълта половината бира.

Кенеди се усмихна горчиво. Дъг може и да имаше слабост към разни твърдоглавци, но умееше да се справя с разгневени хора. Докато Сайзмор беше наоколо, този негов талант беше много полезен.

— Е, какво старо може да ни доведе до нещо ново? — попита Сайзмор.

— Помолихме местните служители на закона да наблюдават всички куриери на тяхна територия, за които се знае, че пренасят стока за изложението. — Кенеди сви рамене. — Различните служби ще направят каквото могат, но всички, които работят за правителството, за щата или за съответния град, вече са натоварени с двойни задължения заради съкращенията в бюджета.

— Предложих на търговците да покрият половината разходи на всеки, който се съгласи да придружава като денонощна охрана куриерите им — изръмжа Сайзмор. — Аз ще поема другата половина. Трябваше да наема цивилни, за да можем да покрием всички, но нямах никакъв избор. — Той се намръщи при мисълта, че се е наложило да прибегне до услугите на хора, които никога не са носили истинска значка. — Ако изгубим още някоя пратка, клиентите ни ще се отвърнат от нас. Ченгета под наем са по-добре от нищо. Е, почти...

Кенеди изпи кафето си и се отпусна в най-близкия фотьойл като човек, който не си доспива напоследък.

— Ако изгубим още някоя пратка, моето лице ще се появи във вечерните новини. Медиите са жадни за кръв! — Запали цигара и издуха лениво дима. — Тези негодници не се интересуват кой е умрял, стига да получат новината си.

Сайзмор се настани в любимото си кресло — от едната му страна беше бирата, а на малката масичка пред него — купчина документи.

— Като че ли тези Пърсел са били истински светци — отбеляза той, прелиствайки доклада, който Шарън му бе подготвила. — Досието, което им съставихме, изглежда като наръчник за измамници и неудачници.

— Така ли? — Кенеди протегна ръка. — Дай да видя. Може би ще успея да подхвърля нещо на репортерите и да ги подтикна към нов прочит на случая за новините доточера. Писна ми да слушам за „жестоко заклани баба и дядо на трима внуци“.

Дотук с мълчанието пред журналистите, отбеляза изненадано Дъг. Онова, което е добро за работата, определено не е най-доброто за специалния надзорен агент, чиято кариера виси на косъм.

— Ами поверителният информатор на Гроувс? — попита Сайзмор.

— Разследва всяка улика, която има — каза Дъг. — Марио му помага.

— Какви улики?

— Онези, за които спомена Кенеди.

— Не ми е споменал нищо.

Дъг изглеждаше притеснен.

— Тогава и аз не бива да го правя.

— Кажу ми — обади се Кенеди, без да вдига глава от доклада на Сайзмор.

Дъг предпочиташе да си държи устата затворена, но нямаше как да не се подчини на пряка заповед на началника си.

— Може би — той наблегна на думата — има някаква връзка между убийствата на съпрузите Пърсел и изчезването на Лий Мандел преди пет месеца.

Сайзмор леко присви очи.

— Мандел ли? Припомни ми за какво става дума.

— Куриерът, който изчезна в Санибел, Флорида — обясни Дъг. — Сигурен съм, че тук някъде имате копие на нашето досие по случая.

Сайзмор порови в една купчина документи, после в друга, докато накрая изрови някаква папка. Той я прегледа със скорост, която свидетелстваше, че макар бирата да бе любимото му питие, мозъкът му съвсем не бе замъглен от нея.

— Така. Лий Мандел изчезнал безследно... Никакъв контакт със семейството... бащата е собственик на „Мандел Инк“, куриерска служба... — Сайзмор изсумтя. — Никакво движение по кредитната му карта, нито по банковите му сметки! — Никакви разговори по мобилен телефон! Дори няма описание на липсващата пратка, нито на съдържанието ѝ.

— Такова е желанието на Артър Маклауд — обади се Дъг. — Каза, че има по-добри методи от нас, за да проследи изчезналата си пратка, и че колкото по-малко е известно, толкова по-лесно ще бъде да се открие тя. Застрахователната му компания се съгласи.

— Но смятате, че са били скъпоценни камъни ли?

— Като се има предвид, че Маклауд е известен колекционер на редки и изключително скъпи бижута — внимателно поясни Дъг. — Бюрото предполага, че по някакъв начин са замесени скъпоценни камъни. Маклауд не е потвърдил, нито е отрекъл. А застрахователната му компания само оцени изчезналата пратка на милион щатски долара.

— Сигурно е хубаво да си шурей на президента — отбеляза Сайзмор. — Не се налага да казваш нещо, ако не искаш.

— Маклауд има повече връзки в средите на международната търговия със скъпоценности от нас — обади се Кенеди, все така загледан в досието на Пърсел. — Онзи, който е очистил този глупак, е направил услуга на обществото.

— Ако глупостта се наказваше със смърт, на света щяха да останат около двеста души — отбеляза Дъг, доволен, че темата вече не е информаторът на Сам. — Дори щяхме да се преследваме един друг.

— Ще ми се да го видя. — Кенеди се ухили и остави досието обратно върху една от купчините на масичката пред Сайзмор. — Трябва да се обадя. Кое мислите, че звучи по-добре — „дядо развратник“ или „баба крадла“?

— Какво е откраднала? — заинтересува се Дъг.

— Уебсайтът им е примамка за наивници.

— Е, и? Били ли са осъдени? — настоя Дъг. — Не видях такова нещо в досието им.

Сайзмор тръшна на масата празната си кутия от слабоалкохолна бира.

— Не са били осъждани. Никой не си губи времето с измамници в интернет, освен ако не се занимават с детска порнография. — Той отгърна следващата страница в досието на Мандел.

— Освен това — обади се Кенеди, — откога репортерите обръщат внимание на подробностите? Трябва им сензация, за да продават рекламно време.

— Ами адвокатите? — напомни Дъг.

— Не можеш да клеветиш мъртвец — весело отбеляза Кенеди и посегна към телефона.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 11:20 ч. сутринта

Пейтън оправи самото на тъмния си костюм и зачака нетърпеливо Едуардо да вдигне проклетия телефон, чиято сметка плащаше „Хол Джуълри Интернешънъл“.

— Буено, ало!

Пейтън се намръщи и отдръпна телефона от ухото си. Едуардо крещеше, за да надвика обичайните шумове на цеха, в който работниците преработваха „стари“ камъни.

— Иди на някое по-тихо място — каза му той високо. — Ще почакам.

— Си, да, разбира се. Момент.

Пейтън изчака, докато бученето и стърженето в цеха не се превърнаха в приглушен шум.

— По-добре ли е така? — попита Едуардо.

Пейтън нямаше намерение да си губи времето в любезности.

— След три дни ще вземеш една пратка от специалната пощенска кутия. Около половин килограм. Смеси стоката с тайландската партида от четвърти май и следвайте обичайния ред.

— Си. Да.

— По същото време ще има и втора пратка. Добра стока. Част от нея ще трябва да се преработи.

— Да.

Пейтън намести вратовръзката под самото си.

— Едуардо?

— Си, сеньор?

— Ако си присвоиш повече от пет процента от втората пратка, ще плача на погребението ти.

— Мой братовчед тогава много тъжен, сеньор.

— Твоят братовчед не е единственият човек с пистолет в Лос Анджелис — отвърна Пейтън. — Не повече от пет процента, ясно?

— Разбрано. Не мамя вас, сеньор. Знаете го, да?

— Свети Едуардо, а? Друг път! — Пейтън се изсмя грубо. — Пет процента, иначе си мъртъв.

И след като се замисли за камъните, които бе видял преди час, Пейтън знаеше точно на кого ще се обади, за да му свърши услугата.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 1:30 ч. на обед

„Уърлдуайд Холсейл Естейт Джемс“ имаше щанд в същата зала, където доскоро бяха заемали мястото си и семейство Пърсел. Сега всичко бе разместено, така че да прикрие празнината, останала след прибирането на щанда им. УХЕД бяха дали приноса си, излагайки още една витрина със „старинни“ скъпоценности.

— Голям син сапфир ли? — попита Том Стафорд, приведен над масивното стъкло на витрината в щанда си. — Колко голям?

Сам прибра значката си в задния джоб на панталона и извади една от снимките, които Кейт бе направила на синия сапфир с форма на изумруд. Остави лъскавата фотография на витрината.

— Около четиридесет карата, грубо казано.

Стафорд тихичко подсвирна.

— Ако тази снимка предава точно цвета му, този камък е превъзходен!

— Виждал ли сте такъв камък наскоро? — Стафорд изглеждаше притеснен. Сякаш се колебаеше дали да отговори. Сам се зачуди дали да не тикне значката си под носа му, за да го накара да сътрудничи на ФБР. Тъкмо бе в подходящо настроение. Кейт се бе оказала права: никой не искаше да разговаря със служител на Бюрото, дори и след кървавото убийство, в отрупаната им със скъпоценности зала. — Помислете добре, господин Стафорд — подкани го Сам. — Други вече разпознаха камъка на тази снимка. Би било малко странно, ако вие, търговец, който заема щанда точно до Пърсел, изобщо не сте го забелязал.

Човекът пристъпи от крак на крак, опипа вратовръзката си и забарабани с пръсти по стъклото.

— Семейство Пърсел имаха камък, който може би изглеждаше почти като този — каза той накрая. — Но не мога да съм сигурен, че е същият.

— О, значи сте виждали много камъни като този, така ли? — усмихна се Сам.

Усмивката му би накарала всеки благоразумен човек да се огледа за най-близкия изход.

Стафорд се изкашля и отново приглади вратовръзката си.

— Ами не, не много... Разбира се, че не. Но съм чувал слухове за синтетичен камък, който прилича на този от вашата снимка.

— Какви слухове?

Стафорд се размърда притеснено и погледна към един щанд близо до вратата.

— Не знам. Нали разбирате, когато човек се движи в средите на търговци на скъпоценности, просто чува разни неща.

Сам проследи погледа на мъжа. Не бе очаквал услужливата дама с побелялата коса да запази такава пикантна тайна, но би било хубаво.

— А дали сте виждал или чувал за някой от двата камъка след убийството? — попита той.

— Не. — Изразът по лицето на Стафорд, както и тонът му не предразполагаха към по-нататъшни въпроси.

— Но ако беше така, щяхте да ни кажете — саркастично отбеляза Сам, докато прибираше снимката.

— Разбира се. Ужасно е, наистина ужасно.

— Камъкът ли? — нарочно попита Сам.

— Убийствата — отвърна Стафорд, като се стараеше да си придаде вид на пастор или на гробар. — Истинска трагедия. Чух, че всичко било оплискано с кръв. Вие бяхте ли там, видяхте ли ги?

Господи, поредният лешояд!, кипна Сам, но се овладя:

— Благодаря ви за съдействието, господин Стафорд. — Агентът извади визитна картичка с емблемата на ФБР в тъмносиньо и златно. — Ако се сетите за нещо или чуете нещо, по което и да било време, моля, обадете се на този номер.

— Разбира се. Знам гражданския си дълг.

Сам се усмихна студено.

— Уверен съм, че е така. — Понечи да тръгне, после се обърна, сякаш се бе сетил за нещо в последния момент. — Камък като този сапфир необичайна гледка ли е?

Стафорд бързо премисли вариантите и реши, че няма да му навреди, ако каже истината.

— Ако не е бил третиран камъкът, би бил изключителна рядкост.

— А иначе?

— Ами формата е необичайна за син сапфир, но големите третирани сини сапфири не са чак толкова уникални, ако разбирате какво имам предвид. В УХЕД всеки месец виждаме стотици големи цветни камъни, особено след последните размирици в Средния изток, Пакистан, Афганистан, Русия... Тези страни са родно място на някои от най-богатите хора в света. Когато настъпят тежки времена, бижутата на баба отиват на пазара. Обковът им от благороден метал няма голяма стойност, но камъните ни вършат добра работа.

— Каква форма са имали сините сапфири над четиридесет карата, които сте виждал?

Мъжът отново се притесни.

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса ви. — Сам се усмихна. Стафорд още повече се заплете. — Хм, имате предвид дали съм виждал някакви други камъни с форма на изумруд...

— С каквато и да била форма. Всякакви, над четиридесет карата.

— Различни форми... Над четиридесет.

Сам зачака.

Стафорд приличаше по-скоро на човек, който в следващия миг ще стъпи върху мина, отколкото на гражданин, изпълняващ дълга си.

— Говорим за четиридесет карата — услужливо се обади Сам. — Това е горе-долу колкото палеца ви, до първата става.

— Каратът е мярка за тегло, а не за размер. Някои камъни са по-тежки от други, така че четиридесет карата от по-тежък камък няма да са толкова големи, колкото същите карати от, да кажем, фелдшпат. Всъщност...

— Всъщност става дума за сини сапфири — безцеремонно го прекъсна Сам. — С форма на изумруд, на брилянт, овални, сърцевидни, крушовидни, квадратни и всякакви други форми, каквито можете да си представите. Над четиридесет карата. Сетихте ли се вече за нещо?

— Ами момент да помисля...

— Някога да сте чувал за „Седемте греха“?

— Имате предвид леността, лакомията и...

— Имам предвид това. — Сам показа снимка на седемте сини сапфира и забеляза как очите на Стафорд щяха да изскочат от

орбитите.

— Господи! Господи, господи. — Човекът преглътна с мъка. — *Истински ли са?*

— Виждал ли сте такива камъни?

Стафорд посегна към снимката, но Сам я дръпна към себе си.

— Всички ли са били у Пърсел? — изумено попита Стафорд. — Боже мой, откъде ги е взел? Защо не ги е...

— Никой не е казал, че са били на Пърсел. Това ли твърдите вие?

— Не, не, не. Само защото единият беше у него, затова предположих, че е притежавал и останалите.

— Така ли са предполагали всички? — попита Сам.

— Не знам. — Стафорд тръсна глава, сякаш за да се освободи от шока. — Знаех само за онзи камък с формата на изумруд. Той ми показва само него. Не мога да повярвам, че е запазил в тайна останалите. Обичаше да ни показва онзи камък, да ни гледа как го желаем. Още не мога да разбера защо поначало е бил предложен на него вместо на... — Той млъкна.

— Вместо на вас ли? — Човекът изглеждаше като хванат в капан. — Вие сте главният експерт в покупките на УХЕД, нали? — попита Сам.

— Да — едва промълви мъжът.

— Пърсел имаше ли славата на човек, който дава най-висока цена?

Стафорд неволно прихна.

— Та той едва се съгласяваше да даде минималната!

— И въпреки това е получил голямата награда. Защо?

Сам зачака.

Стафорд започна да се поти. Агентът от ФБР продължи да чака.

— Вижте — забързано проговори Стафорд. — Не мога да ви помогна, съжалявам. Очевидно Майк Пърсел е имал връзки, каквито аз нямам. И благодаря на бога за това. Не искам да свърша като него — с език, провиснал от гърлото, за бога!

Сам замръзна.

— Кой ви каза това?

— Не знам, просто го чух отнякъде. Нали разбирате, когато човек се движи из средите на търговците...

— ... чува разни неща — прекъсна го Сам, защото почваше да му писва. — Какво друго сте чул?

— Нищо — отчаяно се обади Стафорд. — Вижте, аз съм честен бизнесмен. Не мога да ви помогна, а вие ми съсипвате репутацията, като стоите тук.

— Защо един агент на ФБР отблъсква клиентите на честен бизнесмен?

Стафорд изстена.

Сам реши, че има и по-важни неща за вършене от това да гледа как мъжът пред него се пържи на бавен огън. Поне се надяваше да е така. Може би щеше да успее да изкопчи нещо от Стафорд, ако прекараше остатъка от деня с него в някоя заключена стая. Или пък и това нямаше да даде резултат. Всичко, което знаеше засега, бе, че някой споделя информация не с когото трябва.

„Колумбийската вратовръзка“ не бе сред фактите, огласени пред пресата.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Глендейл

Петък, 3 ч. следобед

— Ти беше права, Кейт — каза Сам, докато оставяше торбата с покупките си на работната ѝ маса. Не извади оттам червената перука и цветните контактни лещи. Щеше да ги запази за по-късно, след като ѝ съобщи лошата новина.

Кейт вдигна очи от машината си.

— Била съм права? Може ли да получа това твърдение в писмен вид, нотариално заверено и да си го окача в рамка?

Той се усмихна горчиво:

— Чак толкова ли съм лош?

— Изключително зъл си! — Тя също се усмихна. — Всъщност си по-добър от повечето мъже, с които си имам работа.

— И това ако не е похвала!

— Мисля, че му казват „половинчат комплимент“.

— И така става.

Сам мина по пътеката между двете редици работни маси, като понякога докосваше някоя от машините или инструментите, но без да размества, така че всичко си остана по местата. Забеляза, че досието на Лий е разгърнато на средата на една от масите. От дясната страна на папката имаше любителска снимка на брат ѝ, широко усмихнат на света, който скоро щеше да напусне.

Без да каже и дума, Сам извади запечатан плик с логото на хотел „Роял“ от тънкото си спортно яке и го сложи върху папката. Не си направи труд да извади документите, в които се описваше кръвната група на Лий, подгрупата и беше направен основен ДНК анализ. Терминологията бе специализирана и би имала смисъл само за някой лабораторен техник или за прокурор, който се опитва да вкара извършителя на престъплението в затвора.

Или за някого, който се опитва да докаже, че кръвта на Лий Мандел е била пролята в багажника на кола под наем преди пет

месеца.

Сам всъщност не се съмняваше в това, но мнението му нямаше тежест в съда. Освен всичко друго бе поискал съдебна заповед, която да му позволи да получи медицинския картон на Лий, и специална заповед за обиск на апартамента му. Това бяха само още няколко щриха в различните следи, които Сам бе подхванал в името на случай, който всички бяха искали да затворят още преди пет месеца.

Случай, който, за разлика от Лий нямаше да изчезне безследно.

Сам мрачно се замисли с колко ли време разполага, преди някой да забележи, че досието на Мандел отново е активно. Ако имаше късмет — седмици. По-вероятно обаче — дни.

А ако късметът му съвсем се бе изчерпал, щяха да минат само няколко часа, преди Кейт да разбере дали онзи с механично преправения глас е блъфирал в заплахите си.

Последния път, когато споделих нещо с ФБР, ми казаха, че ако продължа да настоявам, ще умра. Сам си спомни думите ѝ, но сега не искаше да мисли за това. Все му се привиждаше, че Кейт лежи в прогизнало от кръв легло, с уста, завързана със сребристо тиксо — пленница на някакъв садист с нож.

Кейт предпазливо го изгледа. Тъмната му брада сякаш го състаряваше, но очите му бяха уморени, гневни и красиви като най-хубавите скъпоценни камъни, които бе виждала някога. Ала имаше и още нещо — интелигентността, която оживяваше чертите му и го тласкаше да продължава напред, и чувствата, скрити дълбоко под самоналожената му дисциплина. Тя усети всичко — объркването и страха му, гнева и страстта.

Беше донякъде стряскащо, но тя вече го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че Сам се готви да направи нещо против волята си.

— Добре — каза тя, оставяйки работата си. — Изплюй камъчето.

— Изтървах ли нещо?

— Не, но си тук, вместо да разпитваш търговците на скъпоценности за син сапфир с формата на изумруд. А освен това остави плик в досието на Лий и не каза за какво е. Това не вещае нищо добро.

Сам я изслуша, приведен над нещо като малък поялник, който стоеше от дясната страна на папката. Хвърли кос поглед към Кейт.

Тъмните ѝ очи сезираха питащо в неговите. Дългите ѝ пръсти бяха отпуснати. Цялата бе притихнала в очакване. У нея имаше сила, която го привличаше много повече от всякакви физически качества. Външният вид на хората се променяше, но характерът — не.

— Знаеш ли, не е за вярване колко много неща не чуват търговците, докато си разменят клюки — каза Сам. — Всички, на които показах снимката, реагираха горе-долу по следния начин: „Я, страхотен камък!“. И само толкова.

— А като им показа значката си, съвсем млъкваха — предположи тя.

— О, напротив, говореха. Само че не ми казваха нищо съществено. Най-много научих от Стафорд от УХЕД.

— Какво ти каза той? — заинтересува се Кейт.

— Беше изненадан, че не са се обърнали към УХЕД, за да купи сапфира.

— Аз също съм изненадана.

— Защо? — попита Сам, приближавайки се към нея. Беше си заповядал да не я докосва. Искаше само да усети дали тя все още излъчва онова лимоново лятно ухание. И да е достатъчно близо, за да се увери, че е топла, жива... И в безопасност.

— Ако клюките, които Лий е чул, са верни (което е под въпрос между другото) — добави Кейт. — УХЕД би свършила чудесна работа като параван за крадени стоки. Всъщност УХЕД бяха сред първите, с които се свързах след изчезването на Лий. Беше на изложението в Маями.

— Със Стафорд ли си говорила? — попита Сам. Несъзнателно, той отново докосна косата ѝ. После пръстите му се плъзнаха по шията ѝ.

— Какво... — Тя отпусна ръце и тихичко простена от удоволствие. — Това, което правиш, е толкова хубаво, че сигурно е противозаконно. Ако някога решиш да смениш кариерата си, ще те препоръчам за масажист на местните здравни центрове. — Той се засмя и дъхът му нежно погали косата ѝ. Тръпки пронизаха цялото ѝ тяло. — На изложението в Маями не беше Стафорд — бързо каза тя. — Беше някаква жена. Мога да проверя как се казваше, ако искаш.

Онова, което той искаше, бе да усети как тялото на Кейт се отпуска в ръцете му. А онова, което още повече би му харесало, бе да я

накара да се разтопи в прегръдките му.

— Ако Стафорд или някой друг от УХЕД направи нещо, което да привлече вниманието ми — отвърна Сам, — тогава ще ми трябва името на жената. Иначе... — Той се наведе и вдъхна уханието ѝ.

Кейт почувства как близостта му премахва по чудодееен начин напрежението ѝ, натрупало се в нея след изчезването на Лий. Когато усети ръката му, притисната между рамото и бузата, тя се поколеба, после въздъхна и отпусна глава в дланта му. Той обгърна с ръка нежната ѝ брадичка.

— Трябва да поговорим — каза той, опитвайки да се овладее.

Докосването му сякаш спираше дъха ѝ.

— Мислех, че вече го правим — прошепна тя.

— Имаме два проблема.

Кейт се извърна съвсем леко, колкото да достигне с устни ръката му.

— Кой е първият? — Сам сякаш застина, когато усети мигновеното, парещо докосване на езика ѝ върху кожата си. — Сигурен ли си, че не е това? — Тя ухапа леко палеца му.

— Господи, така ме убиваш! — тихо простена Сам.

— Странно, аз пък си мислех, че те съблазнявам.

Той се приведе над ухаещата ѝ коса. Желаше я по начин, който бе нов за него. Искаше да вземе онова, което тя копнееше да му даде.

Но не можеше. Не и преди да ѝ каже. А след това тя нямаше да иска да му даде нищо, освен презрението си.

— Кейт — започна напрегнато Сам. — Не бива да правим това...

— Говори за себе си.

Той притвори очи и опита да се пребори с обзелата го страст. Желаше я толкова силно, че го усещаше почти като физическа болка.

Кейт погледна измъченото му лице. После изруга, скочи от мястото си и рязко и се отдръпна от него.

— Това не е честно спрямо никого от нас! — едва не проплака тя. После скръсти ръце пред изцапаната си от смазката синя риза и погледна Сам право в очите. — Колко време мислиш, че ще е нужно, за да приключи със задачите си проклетата ти оперативна група, така че да може да бъдеш съблазнен от жена, която някога е била твой поверителен информатор, без да те уволнят?

Сам понечи да отговори, но млъкна безсилно. Сетне въздъхна:

— Сигурно съм луд.

Кейт се засмя горчиво:

— Страхотна двойка сме!

— Като неизвестни карти — каза Сам. — Тя го погледна предпазливо. — Така ни нарече моят специален надзорен агент. Жокери, неизвестни карти — поясни мъжът.

— Той знае ли за мен?

— Кенеди знае за Натали Катър, благодарение на онова плямпало Бил Колтън.

— Кой е той? — интересува се Кейт.

— Специален агент от бюрото във Финикс, който би искал да ми отреже квитанциите.

— Има ли някакви специални причини?

— Обичайните служебни интриги — отвърна Сам.

Кейт прокара пръсти през свободно пуснатата си коса.

— Добре, значи твоят тъй наречен специален надзорен агент...

— ... Кенеди — подсказа ѝ Сам.

— Та този знае, че си попаднал на някоя си Натали Катър. И какво от това?

— Беше ми наредено да я проверя и да докладвам.

— И намери мен — довърши Кейт. Тя отбранително скръсти ръце пред гърдите си. — Не ми харесва накъде върви разговорът. Обеща ми, че можеш да запазиш поверителния си информатор в *тайна*.

— Така е.

— Тогава къде е проблемът?

— Казах ти, че има два. — Тя зачака напрегнато. — Първият е този — каза той и се пресегна към досието на Мандел, за да вземе плика, който бе донесъл със себе си. — Тук са лабораторните изследвания на багажника на една кола под наем.

Кейт изтръпна и едва прошепна:

— Лий е мъртъв, нали?

— Не можем да сме сигурни, докато не получим съвпадение с кръвните му изследвания от медицинския му картон или още по-добре, ДНК съвпадение от негова коса, четка или гребен в апартамента му. Или ако се е порязал, докато се е бръснал, и не е изхвърлил самобръсначката. Няма да знаем, докато не погледнем вътре.

Тя кимна сковано.

— Кога?

— Вече съм подал молба за съдебна заповед. Не би трябвало да има проблеми, тъй като задачите на оперативната група са с предимство пред рутинната работа в Бюрото. Ще стане след ден, два или дори по-скоро, зависи кой е съдията. В лабораторията използват по-бързи тестове за ДНК пробите, така че щом получим съдебната заповед за обиск, няма да отнеме много време.

— Мислиш ли, че е Лий?

Сам се поколеба, преди да отвърне:

— Мисля, че вероятността е много голяма.

— Колко? — отчаяно попита тя.

— Деветдесет и девет процента.

Младата жена посърна.

— Макар здравият ми разум да ми подсказваше, че е мъртъв, все се надявах...

Той посегна към нея, но отпусна ръка, преди да я докосне.

— Не можем да сме сигурни без потвърждение от лабораторията.

Кейт притвори очи и изхлипа.

— А лошата новина е — продължи Сам с равен глас, — че в мига, в който резултатите влязат в системата, досието на Лий ще бъде допълнено с новата информация. Ако твоят „тайнствен глас“ има достъп до досиетата на ФБР, той ще разбере, че досието отново е активно.

— Но няма да знае, че именно аз съм била причината то да се отвори отново — възрази Кейт.

— Изхождаш от предположението, че е разумен човек и няма да обвини теб. Но аз не мога да приема това. А дори и да можех, само въпрос на много кратко време е името ти отново да бъде свързано с досието.

— Защо?

— Кенеди започва да се изнервя от моя поверителен информатор — отвърна Сам. — Разбира се, в Бюрото има правила, но на практика нещата стоят по-различно. Истината е, че Кенеди не ме обича, Бил Колтън много би искал да ме компрометира чрез теб, а е достатъчно компетентен да те издири, така както го направих и аз.

— Питам се как си успял. Как ме намери?

— Видях те с Гавин, научих името му от значката му за конференцията. Сетне му показах снимката ти...

— Каква снимка? — учуди се Кейт.

— Взех я от охранителните камери в хотела. Гавин веднага те позна. Моят специален надзорен агент Кенеди има копие на снимката, което означава, че Бил трябва само да я покаже наоколо, за да разбере истинската ти самоличност.

Кейт обмисли мълчаливо ситуацията. После додаде ободрено:

— Няма проблем! Никой не може да получи информация от чичо Гавин, той си заминава днес. — Погледна часовника си. — След два часа ще се срещна с него във фоайето на „Роял“ и ще го закарам до летище „Скай Харбър“.

— Искаш да те видят точно с мъжа, който може да те идентифицира като Катрин Джесика Чандлър, известна още като Натали Катър! Жената, която вероятно е моят поверителен информатор, а също и номер едно в нечий списък за убийства? Това наистина е много умно, скъпа! Да не би да страдаш от мания за самоубийство, за която още не си ми казала?

— Господи! — Кейт отново се замисли. След като Сам изложи нещата по този начин, наистина да я видят с Гавин, може би не бе най-разумната идея. — Добре, ще му се обадя и...

— Не, аз ще му се обадя — прекъсна я Сам. — Ще го предупредя да не говори с никого за теб. И да ми звънне, ако някой се интересува от твоята особа.

Тя понечи да възрази, но си спомни за Лий и млъкна.

— Сигурно има нещо, което бих могла да свърша, освен да наваксам с рязането на камъни — каза тя накрая.

— Това, което трябва да направиш, е да идеш в някакъв мотел и да не казваш на никого, освен на мен къде си. Ще платя стаята в брой, за да не могат да проследят кредитната ти карта. Така няма да има начин да те открият.

— Но това е нелепо! — възропта Кейт.

— Има много причини да постъпиш както ти казвам — грубо я прекъсна той. — Всичко, което те предпазва от някой негодник, въоръжен с нож, е фалшивата самоличност на Натали Катър.

— Ала засега върши работа — настоя Кейт.

— А какво ще стане, когато те помоля да обиколиш търговците заедно с мен?

Тя го погледна учудено:

— Молиш ли ме?

— Обмислям го. Определено не постигам много сам. Колко от търговците те познават по физиономия?

— Не много — колебливо отвърна тя.

— Това какво точно означава?

— Тук ли? На това изложение? — Тя смръщи чело. — Никой от тези, които работеха с Пърсел, не ме познава.

— И на това трябва да сме благодарни — измърмори Сам. — Ами тези, които сега излагат стоката си?

— Зависи кой стои зад щанда на различните компании.

— Ще направя списък.

— Това означава ли, че ме молиш за помощ?

— Моля те да изложиш живота си на голям риск, да — ядно отвърна той.

— И как бих могла да усетя разликата? — иронично попита Кейт.

— Страшно се надявам да не разбереш.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Близо до Скотсдейл

Петък, 3:15 ч. следобед

Кърби седеше зад волана на чисто бял джип с много тъмни прозорци. На седалката до него беше договорът за наем на колата, както и срязаният чорапогащник, който щеше да направи невъзможно идентифицирането му, ако извадеше лош късмет с очевидците. На пода лежеше електронното записващо устройство, което бе използвал, за да улови честотата на дистанционното на куриера и после да програмира един от многото празни електронни ключове, с които винаги разполагаше. Сега трябваше само да се доближи на три метра до колата му и да я отключи със саморъчно направеното дистанционно.

Хубавото на машините бе, че на тях можеше да се разчита. Бяха глупави, но сигурни. Като калта, наплескана по вътрешната страна на калниците, по задната броня и по номера на малкия джип. Но не в толкова количество, че да привлече вниманието на полицаите. Също като нахлузването на чорап върху лицето, тя правеше идентифицирането почти невъзможно.

Според договора за наем на колата той беше Дик Мейджър, шеф на продукцията за „Уестърн Трейлс Ентърпрайзис“. Живееше в Холивуд и имаше калифорнийска шофьорска книжка. В момента носеше черна каубойска шапка върху временно боядисаната си в черно коса, имаше фалшива брада, която го щипеше ужасно, а в ботуша си — пистолет трийсет и осми калибър, с рязана цев.

И адски се потеше. Беше паркирал под мизерната сянка на едно пустинно дръвче, което бе по-ниско и от него. Но от мястото си имаше прекрасна гледка към сервиза „Нови гуми — бързо“. Куриерът бе докарал колата си на три гуми и една джанта. Като него Кърби бе изпитал също толкова голямо облекчение, когато най-сетне бяха стигнали до сервиза. Беше истински кошмар да следваш кола с двайсет мили в час по магистралата и да не те забележат. Единственото хубаво

нещо бе, че успя да запише сигнала на дистанционния ключ, когато куриерът затвори багажника, преди да качи колата за ремонт.

Този път нямаше да се налага да прекосява паркинга с железен лост, закрепен за крака му. Щеше да отвори багажника по лесния начин, с помощта на високите технологии.

Докато изчакваше удобен момент да свърши работата, Кърби се размърда на тясната седалка. Евтините коли под наем бяха анонимни и дяволски неудобни след първите двайсет мили.

Смени проклетата гума, иди до някоя бензиностанция за тоалетна, аз ще отключа багажника и всички ще можем да си вървим по пътя, нареждаше мислено той.

Колата на куриера най-сетне излезе от сервиза и потегли. Кърби го видя да подминава две бензиностанции с минимаркети и едно местно кафене, което предлагаше пет вида бира. Когато куриерът пое по най-краткия път към магистралата, разбра, че няма друг избор. Ако искаше пратката, трябваше да я вземе от служебния паркинг на хотел „Роял“.

Поколеба се, после реши, че ако пристигнат в края на работната смяна на служителите в хотела, ще отпише пратката, ще върне колата и отново ще стане Джек Кърби. Но ако не...

Ще я взема! Адреналинът в кръвта му се вдигна. Харесваше му познатото усещане за прилив на сили, по-хубаво и по-мощно, отколкото от кокаин.

Измъкна пистолета си, отвори жабката на колата, извади заглушител и го нагласи на цевта. Така пистолетът не влизаше много добре в ботуша му, но ако се наложеше да стреля с него, нямаше да вдигне толкова шум, че да привлече всяко ченге в града.

Въпреки това използването на оръжие бе опасно. Но си струваше...

Бе готов да се обзаложи, че „Брансън и синове“ са опразнили сейфовете си, за да подготвят втора пратка. Това означаваше, че е много по-близо до спокойния живот във Венецуела, ловенето на риба в Ориноко и разходките до банката си в Аруба.

Кърби зачака усмихнат. И се размечта за рибата, която излиза от тъмните води, за да ухапе стръвта му.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 3:30 ч. следобед

— Винаги съм се чудела как ще изглеждам с червена коса и зелени очи — сподели Кейт.

— Супер си! — каза Сам. Дръпна ръчната спирачка и погледна дегизираната си спътничка. — Мислех, че тенът ти ще те издаде, но кожата ти е по-скоро розова.

— Предците ми са от Уелс, Ирландия и Шотландия, а не от Средиземноморието. — Тя се загледа в хората на паркинга. — Някога страшно се дразнех, че имам черна коса, тъмни очи и бледорозова кожа. Мечтаех си за разкошен маслинен тен така, както повечето момичета мечтаят за големи гърди.

Сам се усмихна.

— Как са контактните лещи?

— Не са толкова удобни, колкото твърдят в рекламите.

— Използвай капките, които взех от аптеката.

— Вече ги използвах.

Той посегна към дръжката на вратата, макар че му се щеше да посегне към нея. Тъй като много се стараяше да се държи като професионалист, беше най-добре да престане да я докосва при най-малкия повод.

— Готова ли си? — попита Сам.

Тя шумно въздъхна.

— Да. Дори чичо Гавин не би ме познал.

— Не разчитай на това. Имаш навика да поглеждаш косо към мъжете и с лека усмивка, която трудно може да се забрави.

Кейт се изненада от думите му, после доби доволен вид.

— Наистина ли?

— Не се радвай толкова. Заради това може да те убият.

— След като веднъж са я отблъснали, една жена намира удовлетворение, където може.

— Не съм те отблъснал.

— Тогава защо съм незадоволена?

— Кейт, не говори така точно сега!

— Забрави. И аз се мъча да го забравя.

Тя изскочи от колата и приглади тънките си черни панталони и черна копринена блуза без ръкави. Тъй като знаеше каква е климатичната инсталация в хотела, бе метнала на раменете си тънък зелен копринен шал. Това не бе обичайното ѝ облекло за излизане и тъкмо затова го бе избрала сега. Същото важеше и за голямата кожена чанта и сандалите на висока платформа. Обиците ѝ бяха зелен кехлибар, обкован в сребро. Сребърна верижка с големи късове целен и златист кехлибар висеше свободно около талията ѝ.

Ако можеше да съди по реакцията на Сам за тоалета ѝ, значи изглеждаше страхотно.

И докъде мога да стигна така? Определено не и до леглото със специален агент Сам Гроувс.

— „Брансън и синове“ откриват щанда си днес — рече му тя. — Искаш ли да започнем оттам?

Сам искаше да довърши онова, което така неразумно бе започнал в дома на Кейт. Но сега имаха по-належаща работа. Да хване убиеца, преди да е стигнал до Катрин Джесика Чандлър.

Той се съгласи с предложението ѝ, нахлупи широкополата си шапка още по-ниско над челото и смъкна джинсите си над каубойските ботуши. Кобурът му бе скрит от яке, което сякаш бе взето от филмите за Дивия запад. Ако питаха него, простата дегизировка винаги бе най-добра. При сложните все нещо се объркваше.

— Чакай малко — досети се той. — Мислех, че „Брансън и синове“ са загубили стоката си, когато нападнаха куриера им.

— Така беше — потвърди Кейт. — Но са изпратили друг.

— Откъде знаеш?

— Нямаат избор, ако искат да останат на изложението. Последното, което чух, беше, че са още тук. Значи или е пристигнал друг куриер, или скоро ще дойде.

След това Кейт закрачи толкова бързо, колкото ѝ позволяваха високите платформи, за да прекоси служебния паркинг.

Каубойските ботуши изобщо не притесняваха Сам, тъй като си бяха негови собствени — наследство от пропиляната му младост в

ранчото на чичо му в Аризона.

— Онзи голям автобус наистина ли е щабът ви? — попита тя, когато той я настигна.

Нямаше нужда да поглежда към автобуса, чиито генератори работеха неспирно, за да охлаждаат апаратурата вътре.

— Когато не сме в апартамента на Сайзмор, да.

— В автобуса ли спите?

— Не и ако искаме да запазим работата си — отвърна той. — Имаме мизерни стаи на гърба на хотела, с изглед към паркинга и вентилационната система на кухните. Тъй като съквартирант ми е Бил Колтън, не прекарвам много време там. Спя, бръсна се, вземам душ и се изнасям.

— Колтън ли? Кой нагласи така нещата?

Сам присви рамене.

— Късмет! Имаме други двама агенти на временна служба във Финикс, докато ние сме тук за изложението.

— И те ли са като Колтън?

— Те са стабилни, работливи, ловки в политическите интриги, от онези, на които се крепи бюрократичният свят. Без тях ние, неизвестните карти, няма да имаме никакъв шанс. — Сам прекара пластмасовата си карта през електронната ключалка на служебния вход и задържа вратата да влезе Кейт. Когато мина покрай него, каза тихо: — Не само ти си незадоволена, Кейт. Не ме изкушавай и аз няма да те дразня.

— Не бих могла да те изкуша дори и да се стараех — предизвикателно изрече тя.

Сам я изгледа заканително, но в този миг някаква жена извика зад гърба му:

— Хей, задръж вратата и за мен, може ли?

Той се обърна и я видя: беше около двайтгодишна, в униформа на барманка — бяла блуза с волани, разкопчана почти до пъпа, тесни червени панталони, малка черна престилка с тефтерче и химикал, подаващи се от джоба. Той задържа вратата отворена, както тя го помоли.

— Благодаря. — Жената се приближи повече от нужното, докато минаваше край Сам, и попита тихо: — Отдавна ли работиш тук, скъпи?

— Тъкмо започнах.

— Отбий се в лоби бара малко по-късно, става ли? Имам почивка след два часа. А сега трябва да бягам, че закъснявам.

Кейт видя сценката, но не можа да чуе репликите. Не че имаше нужда, езикът на тялото бе по-красноречив. Непознатата само дето не бръкна в панталона на Сам.

Когато той се приближи, Кейт настръхна:

— А аз си мислех, че на паркинга е горещо.

Но Сам не отвърна на заядливата ѝ реплика, изглеждаше раздразнен и притеснен. Хвана Кейт за лакътя и я помъкна край шкафчетата за багаж на служителите към асансьора. Отново използва картата си, влязоха вътре, той натисна копчето за най-горния етаж и изчака, докато вратата се затвори.

После ѝ се нахвърли.

— Какво... — опита се да се защити тя.

Нетърпеливи, жадни мъжки устни покриха нейните. Прегръдката му беше гореща, примитивна и властна. Тя пъхна ръце под лекото му яке и сграбчи кожения ремък на кобура му, за да запази равновесие.

Сам я притисна до стената и потъна в женствената ѝ топлина.

Асансьорът рязко спря.

Той откъсна с мъка устни от нейните и натисна копчето, което щеше да задържи вратата затворена.

— Казах ти да не ме изкушаваш — грубо каза той.

Кейт примигна и едва си пое дъх. Прииска ѝ се да го удари толкова силно, колкото и да му се хвърли на врата.

— Глупости — възрази тя. — Онази сервитьорка едва не се просна в краката ти...

— Тя не е като теб — прекъсна я той. — Ти си различна. — Той се наведе и опря чело в нейното. — Господ да ми е на помощ, Кейт, различна си. Мисля за теб, когато би трябвало да мисля за работата.

Тя притвори очи и се усмихна горчиво:

— Знам, че ще те уволнят, ако...

— Мога да преживея уволнението — прекъсна я той. — Но ти няма да оцелееш.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 4:45 ч. следобед

Сам огледа мъжете, събрани в апартамента на Борис Петерсон, и се запита защо жените носят скъпоценностите, а мъжете са тези, които ги купуват, продават, разменят и шлифват. Кейт бе изключение.

— А аз си мислех, че само Бюрото е мъжки клуб — тихо каза Сам.

Кейт трепна, усетила допира на устните му до косата си. Макар да бяха минали два часа от горещата сцена в асансьора, тя още се чувстваше разтърсена. Това не ѝ харесваше. Но определено ѝ допаднаше да целува Сам.

— Свикнала съм — отвърна тя. — Вече дори не го забелязвам.

— Някои от жените във ФБР казват същото.

— Вярваш ли им?

— Не.

— Умен човек си — отбеляза тя.

— Понякога съм изключително глупав — измърмори той тихичко.

Кейт не искаше да навлиза в тази тема отново. Страшно се разгневи, че той смята за глупаво това, което се случи между тях. Но трябваше да го преглътне и да го забрави.

А също — и него.

Макар че му беше длъжна, понеже с подходящите си връзки той ѝ осигури покани за частните сбирки, до които тя нямаше достъп. Това бе възможност, която тя не биваше да пропилее заради мъж, който в един миг я целуваше до полуда, а после се обвиняваше, че е глупак.

Тогаваше спри да мислиш за него.

Кейт въздъхна дълбоко и се съсредоточи върху мъжете в стаята. Без да се брои охраната на вратата, в апартамента имаше около шестнайсет души. Шумът от гласовете, обсъждащи достойнствата на различните скъпоценни камъни, не заглушаваше съвсем новините,

които се чуваха от телевизора в ъгъла. Навсякъде по масите имаше изложени шлифовани камъни в прозрачни кутии, с електронни етикети, вградени в пластмасата. Кутиите улесняваха разглеждането, а електронните етикети предотвратяваха кражби.

Някой глупак можеше и да се опита да грабне скъп камък, но на единствения изход стоеше охрана, точно до преносимата електронна „врата“, която щеше да запищи, ако я активира действащ етикет. Тъй като всички етикети бяха действащи, докато не мине през устройство, до което имаше достъп само един служител на „Батъруърт Джем Трейдинг Кампъни“, кражбите не бяха голям проблем.

Ако потенциален купувач искаше да разгледа камъка по-обстойно, някой от „Батъруърт“ го придружаваше до съседната стая, където имаше на разположение различни микроскопи, лампи, поларископи и най-различни други инструменти. След като служител на „Батъруърт“ прекарваше защитната кутия на скъпоценния камък през специално устройство — подобно на това, което правеха с музикалните дискове в магазина, — кутията се отваряше и камъкът бе готов за сериозно проучване.

— Госпожице Колинс — извиси се глас откъм другия край на стаята. — Днес, изглежда, се появявате на всяко от най-добрите частни изложения.

На Кейт ѝ трябваше само миг да се сети, че тя е госпожица Колинс, и след това се усмихна на приближаващия се мъж. Бе се запознала с Картър пред заключената врата на апартамента на „Брансън и синове“ — една бележка ги приканваше да дойдат отново след няколко часа. Кейт, Сам и Картър бяха отишли заедно на следващото частно изложение. И тогава, както и сега, Картър бе облечен елегантно и скъпо, със сиви копринени панталони и риза. Часовникът на китката му беше „Ролекс Ойстър“. Двайсеткаратовият овален сапфир на пръстена му бе първокласен син бирмански камък. Прическата му бе като от холивудско списание, което показваше последните модни тенденции. На него му стоеше добре.

— Радвам се да ви видя отново — поздрави го тя. — Имахте ли късмет в покупката на онзи рубин?

Белите му зъби светнаха. След като удостои Сам с бегъл поглед, той хвана Кейт под ръка и я поведе към една близка маса.

— Онзи петдесеткаратов рубин ли? — Картър въздъхна и поклати глава. — Човекът просто бе влюбен в камъка си. А също и в приличащия му перидот. Прекрасна стока, но той искаше безбожно голяма сума. Дори и клиентите ми от Холивуд не биха платили такава цена. Няма инвестиционен потенциал, ако купиш стоката прекалено скъпо.

— Много жалко. Изпуснала ли съм някой хубав необработен сапфир или чудесни шлифовани сини сапфири?

— Именно това исках да ви покажа — отвърна мъжът и й се усмихна покровителствено. — Ето тук има един много хубав тъмножълт необработен камък. Не е нещо, което бих препоръчал на моите клиенти — аз се занимавам само с шлифовани камъни, — но веднага се сетих за вас.

Сам се надяваше, че онова, което той мисли за Картър, не личи по лицето му. Ако питаха него, този мъж беше един безполезен подмазвач. Веднага щом бе разбрал, че Сам е бодигард на ослепителната червенокоса дама, а не неин съпруг, любовник или приятел, Картър бе започнал да я сваля. Немаше нужда Сам да е опитен следовател, за да разгадае какво се върти в ума на лукавия негодник.

Във всеки случай не беше бизнес.

Кейт усещаше как очите на Сам я пронизват. Беше раздвоена между чисто женската наслада от раздражението в погледа му и желанието да му каже, че трябва да й има по-голямо доверие. Или той смяташе, че е прекалено глупава, за да не забележи леката гънка на безименния пръст на лявата ръка на Картър, където брачната халка се бе впивала в кожата му. За нея нямаше значение дали халката е била свалена преди малко, за да се позабавлява, или е наскоро разведен. И двете означаваха големи неприятности за всяка разумна жена.

Картър заведе Кейт в другия край на стаята, където имаше изложени необработени камъни, групирани по вид, а не по цвят. Тези образци не бяха в кутийки. Просто имаха електронен етикет, залепен дискретно там, където обикновената каменна основа се виждаше през скъпоценния материал.

Тя погледна мострата и после се обърна към един служител наблизо.

— Може ли?

— Разбира се. — Той забърза към нея. — Желаете ли лупа?

— Не, благодаря, нося си няколко.

Кейт извади лупа с десетократно увеличение от чантата си и се зае да разглежда наситеножълтия сапфир, който бе донесен от някоя източноафриканска мина. Независимо от коя страна го гледаше и променяше ъгъла, под който пада светлината, част от красивото замъгляване, което бе отличителен белег на нетретирани сапфири, оставаше да грее в камъка. За разлика от азиатските сапфири жълтите и оранжевите камъни от Източна Африка нямаше нужда да бъдат нагривани, за да бъде засилен естественият им цвят.

В необработената мостра имаше дефекти, но не и такива, които да попречат да се изреже и шлифова камък с крайно тегло между тридесет и четиридесет карата, в зависимост от уменията на бижутера. Цената на необработения материал бе такава, че при трийсеткаратов шлифован камък бижутерът щеше да излезе на чисто. А при четиридесеткаратов щеше да има добра печалба.

— Микроскоп, моля — обади се Кейт.

Сам оглеждаше зорко стаята, докато тя изучаваше подробно камъка. Картър се въртеше наоколо като лешояд, очакващ плячката си. Останалите също поглеждаха към Кейт, но явно никой не се заяпваше в нея повече, отколкото би се загледал в една красива жена в стая, пълна с мъже. Всички бяха дошли тук по работа. Ако искаха свежа плът, щяха да са долу в бара или да подкупват пиколото.

Какъв идиот!, помисли си Сам, докато наблюдаваше как Картър се надвесва над Кейт. Беше толкова близо, но не я докосваше. Сам нямаше да има извинение, ако го настъпеше по лъскавите италиански обувки.

— ... спукана гума, представи си — каза някой зад гърба на Сам. — Можеш ли да повярваш? Каква цена плащаме само за куриерски услуги, а тези стиснати негодници дори не вземат сваятна кола под наем за доставката.

— „Брансън и синове“ ще си платят за това — отбеляза събеседникът на мъжа. Очите му бяха приковани в дългата маса с шлифовани камъни. — Изтърваха най-голямото шоу. Имахме цял ден на разположение да разгледаме стоката на всички и да направим избора си и ако „Брансън“ не успеят да ни покажат нещо навреме на това изложение, няма да останат свободни пари за тях.

— Да, особено след като всички знаят, че най-хубавата им стока вече беше открадната.

— Така ли? Познаваш ли някого, който да не е бил ограбван?

— Не и през последните две години. — Мъжът чукна с пръсти по близката маса за късмет.

Сам слушаше, докато част от вниманието му бе ангажирано с Картър. Ако този нахалник се доближеше още малко до Кейт, щеше да я докосне.

— ... Можеш ли да си представиш колко иска?

Сам дискретно огледа двамата мъже, които бавно крачеха покрай дългата маса с шлифовани скъпоценни камъни.

— О, мога — отвърна вторият мъж. — Голям къс обработен кунцит, чудесен цвят и прозрачност, както и яркост. Страхотно! Бижутерът, който го е шлифовал, е бил голям майстор. Кунцитът е дори по-капризен за обработка от изумрудите.

— Но той дори не ще да погледне моя инвентарен лист за евентуална размяна.

— Поговори отново с него след изложението. Ако камъкът още е у него, може да размисли.

Сам слушаше и оглеждаше хората, които се навъртаха наоколо в търсене на сделка, която да ги направи още по-богати, отколкото са били преди влизането си в стаята. В това нямаше нищо необичайно — такава си беше недотам чистата човешка природа. Това бе добрата новина. Лошата бе, че никой в стаята не събуждаше подозрението му. По-голяма част от разговорите не значеха почти нищо за него. Може би Кейт щеше да успее да извлече някаква ценна информация от клюките, които се разменяха наоколо.

Голяма част от следователската работа беше чисто губене на време. Такива бяха правилата на играта. Човек никога не знаеше докъде ще го доведе някоя следа, докато не стигнеше до задънен край.

Кейт се появи пред него, а Картър я следваше плътно.

— Пари, моля — каза тя и театрално протегна ръка. Сам извади портфейла, който бе напълнил с банкноти.

За да съберат парите, почти бяха опразнили нейните банкови сметки, както и неговата собствена. Той не бе посмял да подаде заявление до ФБР за финансиране, което да му позволи да утвърди

статута на поверителния му информатор в средите на търговците на скъпоценни камъни.

А Кейт му бе дала да разбере, че кредитните карти и чековете не са добре приети в този бизнес. Тук се почитаха парите в брой.

Подаде ѝ портфейла, без да трепне, но междуременно се постара Картър добре да види ремъка на кобура, който „бодигардът“ на Кейт носеше. Може би видът на оръжието му щеше да поохлади малко страстите на нахалника.

С безизразно лице Сам гледаше как Кейт брои парите. След две минути му върна портфейла, а необработеният камък бе опакован и прибран в чантата ѝ.

Без да каже и дума, тя се върна до масата, на която бе изложено пъстро многообразие необработени камъни.

Сам я последва, избутвайки Картър, само за да си достави удоволствие. На екрана в ъгъла течеше надпис: „На живо от Скотсдейл Роял“. Сам забрави за Картър за известно време и се приближи до телевизора. В едър план се виждаше сериозното лице на руса жена, която държеше микрофон пред силно начервените си устни. Не можеше да разбере всичко, което казваше Тони Доун, но чу достатъчно.

— Източници, близки до разследването... Семейство Пърсел са били замесени с латиноамериканските банди... които създават неприятности на търговците на скъпоценности. — Тони се извърна настрана. Камерата се премести. — Специален агент от ФБР Марио Хернандес, бихте ли ни казали...

Сам едва не изруга от възмущение. Явно Кенеди бе притиснат до стената, щом се бе захванал с изпитаната стратегия: „разследвай жертвите, щом не можеш да разследваш самото престъпление“, която разиграваше пред жадните за сензации репортери.

Сега поне не се налагаше да се обажда на Марио или на Дъг. Ясно му беше какво щяха да му кажат, а и не искаше да го чува.

Съжалявам, че изтегли късата клечка, Марио. Но погледни го от този ъгъл — трупаеш опит в общуването с телевизионните репортери, отбеляза Сам.

Картър реши да се присламчи към Кейт и скъси съвсем дистанцията помежду им. Три секунди по-късно Сам го настъпи здраво по обувката.

— Внимавай! — ядоса се Картър.

— Престани да я притискаш — заплашително прошепна Сам, но така, че само Картър да го чуе.

Мъжът наистина бе красавец, но съвсем не и глупак. Достатъчно му беше да погледне Сам в очите, за да се отдалечи чак в другия край на стаята.

Сам отново се зае да наблюдава и слуша какво си приказват мъжете, които се разхождаха наоколо, докато Кейт внимателно оглеждаше някакъв камък в наситено син цвят. Тя смени четири различни лупи, които измъкна от чантата си. После остави мострата и поклати глава.

— Помолих ви да ми покажете само естествени мостри — отчетливо каза тя.

Нивото на шума в залата спадна забележимо.

— Извинете, госпожице...? — обади се служителят на „Батъруърт“.

— Колинс — подсказа му Кейт.

— Госпожице Колинс, имате грешка. Това е чудесен бирмански екземпляр, необработен. Разполагам със сертификат, който го доказва.

Служителят бръкна в чекмеджето под витрината. Само след миг извади оттам документ от швейцарска лаборатория, който удостоверяваше, че това е син бирмански сапфир с тегло 43,7 карата. Той го остави на масата пред Кейт.

Тя го прочете със скорост, която говореше, че е виждала много сертификати на скъпоценни камъни.

— Много добре — заяви тя спокойно. — Има само един проблем.

— Така ли? И какъв е той? — попита служителят. По гласа му личеше, че не ѝ вярва.

Макар никой да не се бе приближил, всички бяха притихнали и слушаха. Не беше необичайно събитие да се оспорват качествата на някой камък, но винаги бе интересно, когато това се случеше.

— Необработените сини бирмански камъни с произход като този, посочен в сертификата, трябва да имат перотитни инклузии — спокойно заяви Кейт. — Не намерих никакви следи от тях, дори с лупата си с четиридесеткратно увеличение. Може би вие бихте могли да ми ги покажете?

Служителят я изглежда смаяно. Поколеба се за момент, после взе въпросния камък.

— Извинете ме.

Запъти се към стаята, в която имаше оборудване за подробно изследване на стоката.

Разговорите в стаята се подновиха, но се долавяше едно напрегнато очакване, което липсваше по-рано.

Сам погледна Кейт. Тя разглеждаше друг необработен сапфир — този път оранжев. Надяваше се, че не смята да го купува. Общата им банкова сметка не можеше да си позволи такива високи залагания.

— Нова покупка ли? — попита той тихо.

— Не, успокой се — отвърна шепнешком тя.

Стаята отново притихна.

— Изглежда ми добре — каза Сам на висок глас, загледан в блестящия оранжев камък. — Не е ли естествен?

— Естествен е. Като образец е много хубав — отвърна му Кейт.

Сам знаеше, че парите бяха единият начин да си създадат реноме. Другият бяха знанията. Смяташе, че разполагат с много повече знания, отколкото пари. И най-добре бе да го изтъкнат пред събраната наоколо публика.

— Но когато оглеждам образците, се опитвам да преценя печалбата си след шлифоването им — продължи Кейт достатъчно високо, че всички в стаята да я чуят. — Циркониевите инклузии в този камък имат класически ореол с тъмен център, който доказва, че цветът е естествен, а не резултат от топлинна обработка. Но начинът, по който са разположени инклузивите... — Тя сви рамене. — Те са били радиоактивни и това е подложило на натиск заобикалящия ги сапфир. В крайна сметка не виждам относително безопасен начин да срежа този камък така, че да имам печалба.

— А някой друг бижутер?

— Досега не се е появил такъв — сухо заяви тя. — Това е седмото изложение, на което виждам този образец. Както вече казах, има чудесен цвят за естествен камък и е от най-добрите. Но цената му е такава, сякаш „Батърюърт“ очакват, че който купи камъка, ще получи в крайна сметка петдесет каратов шлифован камък или в най-лошия случай — три камъка от десет до дванадесет карата. Според мен онзи, който се заеме да нареже образца, ще има късмет, ако накрая

разполага с два петкаратови камъка. Вярно, те ще бъдат прекрасни, но няма да покрият цената на необработения камък.

Мнозина в стаята закимаха.

Служителят излезе от вътрешната стая. По израза на лицето му бе ясно, че Кейт е била права.

— Госпожице Колинс — каза той, — благодарим ви, че привлякохте вниманието ни към потенциален проблем с този камък. Ще го сертифицираме отново, преди да го предложим за продажба.

— Мъдро решение — рече тя. — А имате ли други *естествени* сини бирмански камъни с отлично качество?

— Тъкмо се канех да извадя няколко — отвърна той и поведе Кейт към една маса в дъното на стаята. — Нашият купувач беше много доволен от тези.

Разговорите в стаята се подновиха. Повечето се въртяха около червенокосата дама с остро око, която предпочита сапфири. Постепенно заговориха и на други теми.

— И той ми каза, че жена му казала, че Джони бил заловен в чуждо легло.

— Е, това обяснява всичко.

— Кое?

— Наистина е решил да продава. Бракоразводните адвокати са скъпи. Същото стана и със...

Сам внимателно погледна мобилния си телефон — три обаждания — от Дъг, Марио и някого от офиса в Маями. Но по това време във Флорида се стягаха да затварят офиса.

Сам избра последния номер. След няколко позвънявания най-после се чу:

— Специален агент Меклин.

Сам каза:

— Търсил си ме преди около час — за няколко интервюта, които те помолих да направиш.

— Как се казваш?

— Къде ти е главата? — обади се Сам с нисък, заплашителен глас.

— О, не можеш да говориш, така ли? Извинявай. Пригответях се да си тръгна и си мислех за рождения ден на детето ми. Не ме карай да закъснявам, че жената ще ме изяде с парцалите.

— Каж ми нещо, което ме интересува.

Човекът от другата страна на линията угаси цигарата си и прелисти бележника си.

— Добре. Ти си специален агент Сам Гроувс, нали?

— Да.

— Така. Разпитахме собствениците на всички зложни къщи в Малкото Маями, както и служителите им. Само един си спомни нещо. Казва се Хименес, на улицата е познат като Сегуро. Призна, че някаква зашеметяваща блондинка с невероятни гърди се опитала да му продаде камък, отговарящ на описанието на сапфира, който търсиш. Но той ѝ отказал, понеже се опасявал, че е краден. И я изпратил да си върви. Тъй като вече бяхме заплашили да издадем Сегуро и шестнайсетте му братовчеди на местните имиграционни власти, за да измъкнем това от него, нямаше как да го притиснем повече. Искаш ли да се върнем пак при него?

Сам обмисли бързо предложението и си спомни за професионалния уебсайт на Кейт.

— Има една снимка в интернет. Разполагаш ли с принтер?

— Ще я сваля на джобния си компютър.

Докато диктуваше интернет адреса на Меклин, Сам погледна към Кейт. Никой не я притесняваше.

— Веднага щом получиш информацията, се върни в Малкото Маями и направи портрет на жената, която е искала да го продаде на Сегуро.

— Не мисля, че онзи негодник е вдигнал поглед по-високо от гърдите ѝ — възрази агентът.

— Опитай все пак. Поизпоти го малко, ако се наложи. Искам описание. А също и подробна информация за миналото му, както и всичко, което разбереш за братовчедите му. Какви са настоящите, предполагаемите и някогашните му връзки. Какво пише в досието му. Всичко. Ясно ли е?

— За кога го искаш?

— За вчера. А онзи ден би било още по-добре. Или желаш да го чуеш от моите специален надзорен агент и специален отговорен агент?

— По дяволите, отиде ми партито за рождения ден!

— Домът ти на път за Малкото Маями ли е?

— Да. И какво от това?

— Ами нали трябва да се преоблечеш и да си вземеш неща за из път. Покажи се на партито, колкото да не ядосаш жена си, и зарадвай детето си. После свали онази снимка от интернет и се залавяй за работа. Искам на закуска да разполагам с този портрет.

Сам прекъсна връзката. Погледна другите две съобщения. Вече бе разбрал защо го е търсил Марио, а каквото и да искаше да му казва Дъг, Сам не желаше да го чуе.

С безизразно лице той се потопи отново в клюките, които го заобикаляха. И му се прииска да е в Маями и да разпитва Сегуро Хименес за блондинката със страхотните гърди.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 5:20 ч. следобед

— Сигурен ли си, че ще издържиш още една сбирка? — попита Кейт. — Можем да изчакаме и да сме първи утре тук, когато ще открият официалното изложение.

Той сви рамене и отпи от противното кафе на хотела.

— Ще преживея още едно такова шоу. Поне бързо се разнесе мълвата, че имаш набито око за сапфири.

— Няма по-големи клюкари от хората в бизнеса със скъпоценни камъни. — Кейт погледна списъка си и отново го пъкна в чантата. — Брансън ще трябва да почака до утре, ако куриерът му изобщо пристигне. Запазила съм най-добрия търговец на сапфири за края. „Калърд Джем Спешълтис Интернешънъл“. Те са ориентирани по-скоро към колекционерите, отколкото към желаещите да инвестират. Сред най-важните им клиенти са всички колекционери по света, които могат да похарчат милион долара за хубава стока. Необработеният камък, от който бяха шлифовани „Седемте гряха“, вероятно е дошъл от тях. Ако завършените камъни бяха излезли на пазара, именно КДСИ щяха да са компанията, която да ги купи и продаде.

— Запазила си най-хубавото за края, така ли? — отбеляза Сам. — Да не би да си искала да има достатъчно време, за да се разпространят клюките?

— Точно така.

Той се наведе по-близо и прошепна толкова тихо, че никой друг, освен нея не би могъл да чуе.

— Винаги мислиш. От теб ще излезе добър агент.

— Много по-добра съм като бижутер. Няма никакви комисии, събрания или неприятни заповеди. Просто поставям камъка в машината и нагласям ъгъла, под който дискът ще срещне повърхността му. Повтарям същото, докато камъкът стане готов.

— Ако беше толкова лесно, всеки щеше да го прави.

— Много хора се занимават с това. Дори баби и дядовци.

— Така ли? Тогава как успяваш да свързваш двата края?

— Не съм казала, че всеки го прави добре.

Широко усмихнат, Сам остави бакшиш на масата в кафенето и последва Кейт до асансьора. Ставаше все по-добър в това да я следва. Мъж, който би искал жената да върви крачка след него, не би се задържал дълго около Кейт Чандлър.

А това бе само поредното нейно качество, което той много харесваше.

Приятно му беше и да си я спомня как бе реагирала в асансьора: как главата ѝ се бе замаяла само от една целувка; как го бе прегърнала, сякаш той бе най-важен на света.

Потули този спомен. Сложи му надпис „Грешка“, забрави го!, заповядваше си Сам. Но как би могъл да забрави и многозначителния поглед, който Кейт му бе хвърлила, когато се озоваха за втори път в асансьор. Очите им се срещнаха само за миг, но и това бе достатъчно.

Ала сега трябваше да мисли за работата. Например, като неин бодигард днес, той трябваше да минава пръв през вратите.

Вратата на асансьора се затвори. Отново бяха сами.

— Колкото и да ми харесва да те следвам... — подхвана той.

— Тази проклета перука... — започна тя.

И двамата млъкнаха изведнъж. Кейт се зачуди дали и Сам толкова отчаяно се опитва да намери тема, която да не е заредена със сексуален подтекст.

— Като твой бодигард на предварителните сбирки — продължи той, — би трябвало аз да проверявам най-напред мястото, преди ти да минеш през вратата.

— О, да — отвърна неопределено тя.

— А защо мислиш, че именно „Калърд Джем Спешълтис Интернешънъл“ са продали необработения камък за „Седемте гряха“? — бързо попита Сам, сякаш се боеше от мълчанието помежду им.

Тя пооправи внимателно перуката си, като се стараеше да не я размести.

Той не я поглеждаше. Казваше си, че не може да долови деликатния ѝ, подлудяващ парфюм. Убеждаваше се, че не усеща още дъха ѝ по устните си. Повтаряше си много лъжи, докато гледаше как номерата на етажите бавно пълзят нагоре, сякаш в тях се криеше

тайната на голямата печалба от лотарията. И съвсем скоро щеше да бъде разкрита.

— Има много търговци на скъпоценни камъни — каза тя накрая, побутвайки отново перуката си, — но са малцина тези, които могат да закупят и препродадат първокласен необработен камък, както и завършените скъпоценни камъни.

— Защо не го спомена по-рано?

— Не мислех, че е важно. Камъкът не е бил откраднат от КДСИ. Не може да се каже, че те правят някакви редовни доставки, затова не са понесли загубите, които имат по-големи и по-малко специализирани компании.

— Опитвала ли си да говориш с представител на КДСИ на някое друго изложение след изчезването на Лий?

— Не бяха сред участниците на никое друго изложение. Това в Скотсдейл е нова арена за първокласните стоки. КДСИ иска да се покаже тук, в случай че някъде наоколо има богат колекционер, който живее под някой кактус и не е чувал за тях. А и да не забравяме немските колекционери и бижутери. Те се появяват за всяко изложение, което е на един ден път с кола от Червените скали. А това означава, че Аризона е сред любимите им места.

— Значи никой от хората тук не би могъл да те познае?

— Не. Никога не съм купувала нищо от КДСИ. Не можех да си го позволя.

— Все още не можеш, не го забравяй.

— Не бива да изглеждаш толкова притеснен. От един бодигард се очаква да е спокоен и в същото време нащрек.

Той измърмори нещо и потропа на затворената врата на стая 1516. Тя се откряна точно толкова, че да разкрие малка част от физиономията на мъж, който бе дружелюбен колкото куче пазач.

— Госпожица Колинс и бодигардът й — каза Сам, надявайки се мъжът да не се окаже толкова познат, колкото му се струваше.

Мъжът от охраната почти затвори вратата, прелисти списъка си и после отвори. Беше с кобур и имаше вид на човек, който е свикнал да носи оръжие.

Беше Бил Колтън.

Никой от двамата не показа, че познава другия, но Колтън огледа Кейт така, сякаш искаше да я запомни добре.

Сам изобщо не се съмняваше в това.

Кейт бегло погледна непознатия и се запъти направо към масата, която блестеше във всички цветове на дъгата, освен червения. За разлика от другите търговци КДСИ не разделяха необработените и шлифованите камъни, а ги оставяха заедно, за да подсилват взаимно качествата си. Ако можеше да се съди по оживените коментари наоколо, явно тази стратегия бе печеливша.

Чудейки се как да я предупреди за Бил Колтън, Сам застана до нея, докато тя се бе привела към изложените на масата сапфири.

— Кой беше този? — тихо попита Кейт.

Сам отново изпита благодарност, че тя е толкова умна и схватлива.

— Съквартирантът ми.

Тя си спомни саркастичното описание, което бе направил по-рано на Колтън.

— О, по дяволите! — Искаш ли да си тръгваме? — прошепна Кейт.

— Белята вече е станала. Нека видим дали ще извлечем някаква полза от това.

— Могат да се направят невероятно красиви камъни, ако притежавахме необработения материал — въздъхна замечтано Кейт. Сам погледна масата. Дори за неговото нетренирано око камъните тук изглеждаха по-ярки, по-чисти и по-цветни, отколкото всичко, което бе видял досега. Той не скри възхищението си.

— Да — съгласи се Кейт, докато галеше с върха на пръста си един наситено син скъпоценен камък, който бе точно като цвета на очите на Сам. — Все едно да идеш в музея „Смитсоновиан“ и да се прехласваш по техните скъпоценности.

— Добре че портфейлът е у мен.

Кейт само изви очи към тавана.

На масата зад Сам имаше рубини във всеки оттенък, нюанс и тон на червения цвят. До нея стояха двама мъже — единият разглеждаше, а другият говореше.

— Това е камъкът на бъдещето, казвам ти — настоятелно повтаряше мъжът, сочейки към изложените рубини. — Изумрудите са омърсени от политиката, сапфирите са прекалено обикновени, а в диаманти не си струва да се инвестира, защото „Де Биърс“ вече не

държат пазара заради многото синтетична стока. Остават рубините. А това, приятелю, са невероятни рубини.

— Този продавач ли е? — попита Сам тихо, почти допрял устни в косата на Кейт.

Дъхът ѝ секна, когато усети топлината му.

— Така се нарича само ако продава коли на старо. Мога да се обзаложа, че мълчаливият е инвеститор, а шумният е търговец, който има уговорка с КДСИ.

— Значи хваща риба на въдицата и получава част от улова — обобщи Сам.

Кейт тихо се засмя:

— Точно така.

Както и при последните пет частни сбирки, Кейт разглеждаше камъните, а Сам — хората. Нямаше нито един, който да изглежда не на мястото си. Никой не изучаваше старателно охранителните системи...

— „Седемте гряха“ ли? — попита някой зад Сам. — Никога не съм чувал за тях.

— Малцина са чували — отвърна друг глас. — Единственият, който ги е виждал някога, е бижутерът. И Маклауд, разбира се.

Сам се извърна много внимателно и мъчително бавно, така че да вижда и двамата мъже с периферното си зрение. Изглеждаха като всички останали в стаята — американци или европейци, добре облечени, но не прекалено официално, решени да изкарат добра печалба. Онзи, който знаеше за „Седемте гряха“, бе тъмнокос, а тенът му подсказваше, че живее в Южна Флорида или прекарва голяма част от времето си на голф игрищата в Аризона. Другият бе плешив, пълничък и с хитри очи.

— Артър Маклауд ли? — попита плешивият.

— Чувал ли си за него?

— По дяволите, да. Измъкна ми под носа един необработен рубин, за който бих дал всичко на света — освен прекалено много пари.

Зъбите на тъмнокосия мъж блеснаха, когато се усмихна мрачно, и поклати глава.

— Такъв си е Маклауд. На мен ми отмъкна от ръцете страхотен син сапфир, какъвто някога хората са боготворели заедно с езическия си идол.

— Той винаги печели при наддаванията на търговете и разполага с най-добрата колекция шлифовани камъни, извън големите световни музеи — заключи пълният мъж. — Последното, което чух за него, бе, че купува изумруди от потънали испански кораби. Само слух, разбира се. В момента не знам да има официално изследване на някое коработушение.

— И аз чух същото. — Тъмнокосият сви рамене. — Не се интересувам от изумруди. Но малко преди Деня на благодарността миналата година Маклауд ми се обади да се похвали със „Седемте гряха“, които направо ми открадна. Онзи необработен камък, за който бях наддавал, бил превърнат в седем нетретирани и изключителни като качество сини сапфири с различно тегло и форма и абсолютно еднакъв цвят. Най-големият бил почти сто карата.

Плешивият остана със зяпнала уста.

— Нетретирани? Изключително качество? Боже мой. Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Трябваше да предложи повече пари. Не вярвах, че някой бижутер ще може да извлече толкова много от необработения камък. Мислех си, че ще има най-много шест големи камъка и нищо по-голямо от петдесет карата.

— Кой ги е шлифовал?

— Някаква жена, представи си!

Плешивият се ухили цинично.

— Представям си. Виждал ли си някога работата на жена ми?

— Не, но определено исках да видя „Седемте гряха“.

— Обзалагам се, че здраво си се облизвал, докато си ги разглеждал.

— Изобщо не съм ги доближавал.

— Какво стана, да не би да си разсърдил Маклауд?

Тъмнокосият поклати глава.

— Обади ми се няколко седмици след това и каза, че застрахователите му не позволявали да показва на никого колекцията си за известно време.

— Странно...

— Да, странни хора са колекционерите.

Сам внимателно се придвижи към вратата, където стоеше Колтън със списъка с гостите.

— Тъмнокосият тип с тена — тихо каза Сам.

— Онзи, който стои до niskия плешив мъж ли?

— Да, кой е той?

Колтън сякаш се канеше да откаже да му даде информацията, но после размисли. Прегледа списъка с имената на гостите и каза:

— Джереми Бакстър. Не е свързан с някоя определена компания.

Стая 1818.

— Благодаря. — Сам се извърна на другата страна.

— Чакай — повика го Колтън. — Какво е направил?

— Ще ти кажа веднага щом разбере.

Сам прекоси стаята и отиде до Кейт.

— Колко още време ти е нужно тук?

Тя вдигна глава.

— Ти също ги чу, нали?

— Толкова си схватлива, че направо ме плашиш. Да, чух ги.

— Чудя се на колко ли други се е обадил Маклауд.

— Това е само един от въпросите, които ще му задам.

— Междувременно можеш да попиташ КДСИ кои са били другите участници в търга за онзи необработен камък, които са загубили от Маклауд. Някой от тях може да е бил достатъчно ядосан, че да убие човек.

Сам бавно се усмихна.

— Харесва ми начинът ти на мислене.

— Сега вече аз се плаша.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 5:40 ч. следобед

Кърби влезе с взетата си под наем кола в служебния паркинг на хотел „Роял“ няколко минути след куриера. Остана леко назад от него, видя го къде паркира и подмина, без дори да погледне в посоката му. Обичайният ред бе куриерът да влезе вътре и да се срещне с хората от „Сайзмор Секюрити Консултант“, като остави стоката на сигурно място в заключения багажник. След това, в зависимост от желанието на клиента, куриерът се подписваше, че е връчил стоката на хората на Сайзмор, които го придружаваха от паркинга до апартамента на „Брансън и синове“. Или пък куриерът биваше ескортиран от паркинга до сейфа на хотела.

Какъвто и протокол да изберат, на Кърби му беше все едно. Щеше да отвори и затвори багажника за двацет секунди. Най-много — трийсет и пет. Докато куриерът и ескортът му се върнат на паркинга, той вече щеше да е на път за „Скай Харбър“, където да остави колата под наем и да се отърве от маскировката, която го караше да се поти.

Зави по една пътека между паркираните коли и спря, когато се озова в съседната редица, точно срещу колата на куриера. Паркира джипа си и остави двигателя да работи, с ключ на стартера. С опитните движения на хирург, той си нахлузи ръкавиците. След няколко резки дръпвания еластичният чорап се намести на главата му и размаза чертите на лицето му. Върна каубойската шапка обратно на мястото ѝ и така допълнително затрудни евентуално идентифициране. После натисна дистанционното, което бе програмирал с кода на куриера.

В отговор автомобилът му примигна с фарове.

Време за купон.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 5:40 ч. следобед

Някакъв мъж влезе през служебния вход, мина покрай Сам и Кейт, без изобщо да ги погледне, и забърза по коридора, който водеше към фоайето. Вратата зад гърба му се затръшна.

В същия момент Сам и Кейт едновременно посегнаха към вратата към служебния паркинг. Той нежно отблъсна ръката ѝ от дръжката.

— Първо мъжете — каза Сам.

— И откога е така?

— Откакто станах твой бодигард, забрави ли?

Тя погледна учудено, но мъжът се наведе към нея и тихо обясни:

— Когато си под прикритие, никога не бива да излизаш от ролята си?

Кейт шумно въздъхна:

— Точно така. Ти мини пръв.

— О, по дяволите! Не мога да повярвам, че го направих! — отекна глас надолу по коридора.

Сам и Кейт се обърнаха да видят какво става. Мъжът, който преди малко бързаше да влезе в хотела, сега трескаво се опитваше да излезе.

— Извинете — извика мъжът, докато тичаше по коридора към тях. — Трябва да... веднага!

— Последния път, когато чух такова нещо — каза Сам на Кейт, докато се отдръпваха настрани да му направят път, — бях в тоалетната и всички писоари бяха заети.

Сам отново посегна към вратата, а Кейт иронично му направи знак „след теб“ и го последва навън към служебния паркинг. Колата на Сам бе в отсрещния край до една окаяна лампа. Тръгнаха към нея, пресичайки редиците автомобили.

Десетина метра по-нататък беше паркиран един малък джип, които запушваше като тапа третата алея между колите. Шофьорската врата зееше отворена, сякаш някой се бе отказал да търси по-близко място за паркиране и бе изтичал до хотела да свърши нещо набързо.

— Ама че нещастник — отбеляза Кейт, докато заобикаляше. — Ами ако някой се върне преди него и иска да излезе?

Но Сам не ѝ отговори, защото внезапно и съсредоточено се бе заел да оглежда колите отдалеч.

— Хей! Какво правиш? — извика някой от лявата им страна. Беше мъжът, онзи, който бързаше по коридора. Сега тичаше и викаше.

Сам се обърна и прецени цялата ситуация с един бърз поглед. Времето сякаш застина за миг и всичко се очерта ясно и отчетливо под червеникавата светлина на залязващото слънце.

На десет метра от тях някакъв мъж с каубойска шапка, ботуши и хирургически ръкавици бе напъхал дебел метален лост под капака на багажника на една от паркираните коли.

Човекът от хотела тичаше натам и крещеше.

После всичко се случи светкавично: каубоят се наведе и измъкна пистолет от ботуша си. Куриерът се просна по очи на земята. Каубоят се хвърли към неправилно паркирания джип. Моторът изръмжа и гумите изсвистяха.

Колата се устреми право към тях.

Сам дръпна рязко Кейт настрана от алеята между автомобилите, за да я предпази от ускоряващия джип. Тя залитна и се строполи по очи до една от паркираните коли, а от удара перуката ѝ изхвърча.

Сам я последва само след секунда, прикривайки я с тялото си.

— Какво става? — ужасено извика Кейт.

В този миг проехтя пронизителен метален звук, който приличаше на човешки писък.

Предното стъкло на близката кола се превърна в мрежа от пукнатини.

Сам нямаше нужда от много време, за да разбере какво става. С едната си ръка блъсна Кейт, която бе започнала да се изправя, и тя се озова на колене между паркираните автомобили. С другата ръка вече стискаше пистолета си. Не очакваше да улучи каубоя, но поне можеше да притесни негодника достатъчно, че да не продължава да стреля

напосоки. Пренебрегвайки правилата на Бюрото, Сам бързо стреля два пъти след отдалечаващия се джип.

За разлика от пистолета на каубоя неговото оръжие вдигна достатъчно шум, че да накара агентите на ФБР да изскочат от автобуса.

Сам стисна значката си в лявата ръка. Вдигна и двете си ръце високо, така че да се виждат ясно.

— Аз съм от ФБР! — извика той към агентите. — Има ударен човек до черния мерцедес!

Двама се отделиха от групата и хукнаха към автомобила.

Други трима продължиха да тичат към Сам с извадени оръжия.

— Стой на земята — каза той на Кейт. — Много са изнервени.

— Те ли са изнервени? Нали по нас стреляха!

— Те не го знаят още. Успя ли да видиш номера на колата?

— О, разбира се. Кога по-точно — когато ти ме блъсна към земята или докато притискаше лицето ми към асфалта?

— Добре ли си? — попита Сам, но без да откъсва поглед от мъжете, които се приближаваха към тях.

— Откъде, по дяволите, да знам? — Кейт усещаше, че я обзема истерия.

— Ще те попитам пак, когато адреналинът ти спадне. Остани долу, докато не ти кажа друго.

Какъвто и да беше отговорът на Кейт, той не можа да го чуе, тъй като един от мъжете извика:

— Сам? Ти ли си това под каубойската шапка?

— Аз съм, Дъг.

Агентът незабавно отпрати мъжете с него да отидат до черния мерцедес.

— При мен има цивилен — обади се Сам, — така че не се изненадвай, когато тя се изправи.

— Въръжена ли е?

— Не.

— И двамата ли сте добре?

— Ще се оправим. — Сам прибра пистолета в кобура си, закрепил значката си върху предния джоб на джинсите си, така че да се вижда ясно, и помогна Кейт да се изправи на крака.

Тя не му благодари. Бе прекалено афектирана и шокирана от случилото се, за да обръща внимание на дреболии.

Искаше ѝ се да закрепци, да удари нещо, да се разтрепери. Да се скрие и отново да закрепци.

Затова се постара да се облегне на колата и да се държи така, сякаш редовно ѝ се случваше да прекарва част от деня, избягвайки нечии куршуми.

— Дъг, другият цивилен май беше улучен — каза Сам.

— От теб ли?

— Не.

— Чухме само два изстрела, на равни интервали. Ако се съди по звука, бяха от пистолет трийсет и осми калибър.

— Тези бяха от мен. Каубоят имаше заглушител. Не бях достатъчно близо, за да видя марката или модела на оръжието му, но дори и със заглушителя бе достатъчно мощно, за да събори човек от три метра.

Дъг прибра своя пистолет в кобура си и погледна към мерцедеса. Някой там викаше за помощ. Друг от мъжете бе притиснал мобилен телефон до ухото си и навярно говореше с полицията.

Кейт понечи да тръгне натам, за да види дали не може да помогне на ранения, но коленете отказаха да я слушат.

Без да откъсва поглед от началника си, Сам небрежно ѝ помогна отново да се облегне на колата. Кейт не знаеше дали да му благодари, или да го удари.

Дишай, каза си тя. Бавно и дълбоко. Можеш да се справиш, по дяволите, та дори и едно бебе го може.

Сам я погледна разтревожено.

Тя оголи зъби в подобие на усмивка.

— Какво видя? — обърна се Дъг към Сам.

Той се извърна от Кейт.

— Бяло „Субару Форестър“, тазгодишен модел, силно затъмнени стъкла, чисто, замърсени бяха само калниците и номерът.

— Много удобно — отбеляза Дъг без капка изненада.

— Да. А отпред нямаше номер. Мръсният заден номер е от Аризона. Обзалагам се, че колата е взета под наем. Имаше един мъж с каубойска шапка и ботуши. Носеше хирургически ръкавици, джинси и бледосиня работна риза. Беше с чорап върху лицето му, тъмнокос, с къса брада. Бял, от латиноамерикански произход или мелез между европеец и азиатец. Не можах да видя очите заради дегизировката.

Три-четири сантиметра по-нисък от мен, строен. Стреля с дясната ръка. Имаше кобур в ботуша.

— Каза ли нещо?

— Не.

— Какви са ти впечатленията?

— Професионалист. Ще остави колата там, където е паркирана неговата, ще хвърли шапката и ботушите в багажника си и ще изчезне.

— По дяволите! Само това ни липсваше. — Дъг за пръв път погледна към Кейт. — Коя сте вие?

Сам застана пред нея, закривайки я от погледа му.

— Тя не е тук — заяви той.

— Господи — измърмори Дъг. — Разкарай я! После незабавно се довлечи до офиса ми. За час най-много.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 6:30 ч. следобед

— Това ли е най-доброто, на което си способна? — изръмжа Сайзмор, докато отваряше поредната бира. Хубава бира, в стилна, добре охладена бутилка. С едно движение на палеца и показалеца той изпрати капачката в коша за боклук. Тя падна вътре и изтрополи върху други празни бутилки и кутии.

Денят се беше оказал твърде дълъг. Пренебрегвайки собствените си здраво опънати нерви, Шарън си пое дълбоко дъх и опита още веднъж.

— Ако намалиш малко бирата и...

— Ако ти изпълняваше каквото ти е казано, вместо да ми се правиш на много умна, това нямаше да се случи! — рязко я прекъсна той.

Тя сложи ръце на кръста си, докато се опитваше да прецени нивото на алкохол в кръвта му и степента на яда му.

Ако се съдеше по цвета на лицето му, и двете бяха доста високи. Беше разхлабил яката и вратовръзката си, но иначе бе облечен като всеки друг ден, откакто бе постъпил на работа в Бюрото.

Може би Шарън трябваше да си събере багажа и да отлети към онзи тропически остров, оставяйки милия си баща сам да се оправя със собствената си каша.

Скоро, обеща си тя. Много, много скоро. Но дотогава...

— Куриерът — започна тя с пределно ясен глас — е в съзнание и се възстановява прекрасно. Браво на него.

— И аз щях да се присъединя, ако глупакът бе видял нещо.

— За да бъдем справедливи — подхвана тя, — трябва да отбележим, че е бил притеснен от спуканата гума и от факта, че закъснява. Затова е изтичал в хотела, за да ни каже, че е тук, и да получи ескорт до...

— Да бе! — прекъсна я Сайзмор. — После глупакът се сеца, че не е заключил колата, и се връща на паркинга. — Той изсумтя отвратно и преполови бутилката бира. — И това ми било куриер.

— Въпросът е, че... — започна пак Шарън.

— Въпросът е, че изглеждаме като селски идиоти! — избухна Сайзмор. — Куриерът не заключва колата. Крадецът използва дистанционно, за да отвори багажника, само че така го заключва, защото той вече си е бил *отключен*. Голям смях! Ха-ха. Така че крадецът решава, че ключът му не струва, и се заема да разбие багажника с лост.

— Ние...

Сайзмор ѝ направи знак да млъкне, отпи от бирата и продължи:

— Куриерът се появява тичешком, за да заключи багажника, който междувременно е заключен благодарение на крадеца. Втори път голям смях! Крадецът улучва куриера с пистолет със заглушител. Тогава проклетият специален агент Гроувс се притичва на помощ и стреля след отдалечаващия се джип, което е против правилата на Бюрото, за бога! — Шарън зачака баща ѝ да изчерпи своята злъч. Или поне бирата. — Агентите изскачат от щабквартирата си като прилепи от пъкъла — продължи Сайзмор, отпивайки солидни глътки от бирата. — И къде в цялата история се намира „Сайзмор Секюрити Консултинг“? Чоплим си носовете, ето какво правим. Единственият път, в който ще ни споменат в новините, е когато пуснат „смях в залата“ в края на шоуто.

— Значи затова отбягваш репортерите! — не му остана дължна Шарън.

Той не ѝ обърна внимание, отпи отново, оригна се и хвърли празната бутилка в коша за боклук. Тя се приземи вътре със силен трясък. Той отиде до коша и го ритна чак в другия край на стаята, при което вдигна голям шум. Бутилки и капачки се разпиляха по скъпия килим на хотела.

— И ти си един офис мениджър — изръмжа той към Шарън. — Трябваше да го разбереш...

— Откъде мога да разбера нещо, което цялото ФБР не може да разгадае? — сопна се тя.

— Работата ти е да знаеш! По дяволите, питай Джейсън. Той знае всяка дребна подробност от света на търговията със скъпоценни

камъни и няма търпение да ги сподели с теб. Трябваше да го изритам още миналата година, когато поиска второто си повишение на заплатата за десет месеца.

Шарън не можеше да реши кое е по-лошо, главоболието ѝ или гневът, който я разяждаше отвътре. Понякога беше полезно да се опълчи на баща си, защото той уважаваше единствено това. Но не и когато бе полупиян.

— Въпросът е — настоя тя, — че пратката е доставена непокътната от „Сайзмор Секюрити Консултинг“ на „Брансън и синове“. Това е по-важно от няколко секунди в новините на местната телевизия.

— Така ли?

— Ако бяхме изгубили още една пратка на паркинга пред хотела, това щеше да е равносилно на катастрофа за реномето ни. Което ни довежда до следващия ми въпрос.

Сайзмор отвори още една бутилка бира и се обърна с гръб към дъщеря си.

Тя бе свикнала. Продължи да говори, като мислено се подготвяше за реакцията, която щяха да предизвикат думите ѝ. Истината бе, че част от нея го очакваше с нетърпение.

Можеше да прати всичко по дяволите, да отвърне на виковете му и да забрави за подробности от рода на дългосрочните планове и достатъчно пари в банката, за да не се притеснява за сметките до края на живота си.

— Знаем, че не искаш да го чуеш — ясно изрече тя, — но трябва да ти го кажа. Някъде има изтичане на информация...

— *Пълни глупости.*

— Трябва да спрем това — заяви Шарън.

— Ти провери куриерите и охраната хиляди пъти. Аз — също. — Сайзмор метна капачката на бирената бутилка в посоката, където би трябвало да се намира обърнатият кош. — Проверила си кредитните и дебитните им карти, както и банковите сметки. Всички са примерни и съвестни граждани, до последния. Щом в сметките им няма подозрителни постъпления, значи не си струва да ровим за нищо. *Изтичането не е при нас.*

— Ако не е при нас, тогава е при ФБР.

Сайзмор понечи да избухне, после се замисли.

Шарън внезапно осъзна, че той не е и наполовина толкова пиян, колкото си даваше вид. Също като нея и като всеки добър агент, той можеше да се включи в играта, когато залогът си струваше.

— Да, права си — каза той. — Сигурно е Гроувс.

Кестенявите ѝ вежди се извиха в почуда.

— Интересно. Имаш ли някаква специална причина да го кажеш, или това бе първото име, което ти хрумна?

— Недей да ми се правиш на остроумна — сръза я Сайзмор. — Не си прекалено голяма, че да не бъдеш напляскана, а и аз не съм прекалено стар, че да не го направя. Дадох ти работа, когато никой не искаше и с пръст да те докосне, така че не го забравяй.

Как бих могла? Напомняш ми го по два пъти на ден. Но това беше стара история, затова на глас тя каза само:

— Защо смяташ, че Гроувс издава информация?

— Това вълнува ли те?

— Не можем да си позволим да се излагаме с повече грешки — каза тя. — Имахме късмет, че не загубихме втората пратка на „Брансън и синове“. Ако съм изпуснала нещо, искам да го знам.

— Гроувс е бил на паркинга.

— Съвпадение е.

— Така ли? — Сайзмор отпи голяма глътка. — Гроувс има поверителен информатор и не споделя с никого, включително и с Кенеди. После се появява на паркинга тъкмо навреме, за да предотврати обира и да стане герой. Съвпадение, ама друг път! Има връзка с бандите, с каквато ние не разполагаме. Искам да се добера до поверителния му информатор, преди да се случи още нещо, което да ни направи още повече за смях.

Шарън замълча за миг. После кимна.

— Добре. Какво предлагаш?

— Обзалагам се, че поверителният информатор е Натали Харисън Катър.

— Жената, която беше хванал да подменя камъни ли?

— Да.

— Мислиш, че ѝ е предложил да му стане информатор, за да отърве ареста, така ли?

— Времето съвпада. — Сайзмор бръкна във вътрешния джоб на сакото си и подаде на Шарън една снимка. — Това е снето от

охранителните камери.

Тя я разгледа внимателно.

— Госпожица Катър?

— Така твърди Гроувс. Само че няма човек, регистриран с това име в хотела или за изложението.

— Смяташ, че е фалшиво ли?

— Така предполагам. Не се намери съвпадение с него и в базата данни на ФБР.

— Ами в досиетата на полицията в Аризона? — попита Шарън.

— Нищичко.

— Някой видял ли е цивилната, която е била на паркинга с Гроувс?

— Специалният надзорен агент каза, че жената била просната на земята по лице. Бяла или латиноамериканка, под петдесетте.

Шарън потропа с нокът по снимката:

— От това, което чух, жената, с която Гроувс е бил в хотела, е била червенокоса, със зелени очи, около трийсетте. Освен възрастта, останалото не важи за Катър.

— Била е с перука. Не знам за очите.

— Перука? Откъде си сигурен?

— Кенеди ми каза, че намерили червена перука на паркинга близо до мястото, където е лежала.

— Значи търся жена, бяла или латиноамериканка, около трийсетте, очите ѝ може да са зелени, а може би не — лесно е да сложиш цветни лещи. Ами височината? Или тегло?

— Около метър и седемдесет. Към шейсет килограма. Не е някоя клечка.

— Браво на нея — каза Шарън. — Нещо друго?

— По дяволите, да не искаш да ти снеса всичко наготово?

— Добре. Ще покажа снимката наоколо — веднага щом приключа с документите...

— Дай ми проклетата снимка! — сопна се Сайзмор, грабвайки я от ръката ѝ. — Сам ще се погрижа за всичко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Финикс

Петък, 6:30 ч. следобед

Кърби остави белия джип на източния паркинг на „Скай Харбър“. Вече бе махнал фалшивата брада и я бе натъпкал в каубойската шапка заедно с чорапогащника. Сега смени ботушите си с маратонки и прибра всичко останало в малък найлонов плик. Когато излезе от колата, от маскировката му не бе останало друго, освен тъмната коса и джинсите, които изобщо не се набиваха на очи в Аризона. И хирургическите ръкавици, които не искаше да сваля, докато не затвори вратата на автомобила.

Дупката от куршум в задната част на купето, която му се бе струвала голяма колкото бейзболна топка, докато шофираше по магистралата, сега изглеждаше незначителна под златните лъчи на залязващото слънце в пустинята.

Пистолетите с къса цев не вършат никаква работа на повече от три метра. Но добре че негодникът не улучи някой прозорец. Него трудно щях да скрия.

А още по-зле щеше да е, ако беше улучил него.

Кърби свали ръкавиците и ги натъпка в джоба си. После тръгна към спирката на автобуса и влезе в закрития паркинг, където колите можеха да бъдат оставени на сянка, но само ако човек намереше свободно място и искаше да плати повече. Той се качи на автобусчето до летището, слезе на първата спирка и се запъти към най-близката тоалетна. Хвърли фалшивата брада в една от кабинките и пусна водата, после отиде до друг изход на летището и в друга тоалетна, където се отърва от ръкавиците по същия начин. Пусна водата три пъти. Докато беше вътре, се постара да измие и боята от косата си, избърсвайки я с хартиените кърпи в тоалетната. Изхвърли чорапогащника в кошче за боклук с капак в закусвалнята. После в друга тоалетна застана в една кабинка и накъса на малки парчета договора за наем на колата и фалшивата си карта за самоличност. Постара се да пусне водата

толкова пъти, че накрая да не остане нищо. Тъй като в тоалетната нямаше никой друг, изплакна и останалата боя от косата си на една от мивките.

С торбата в ръка, Кърби хвана автобусчето до западния паркинг, където бе оставил собствената си кола. Щеше да се върне в хотела навреме за вечеря.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 7 ч. вечерта

Дъг се отмести леко назад от хитроумното съоръжение, което му служеше за бюро в тясното пространство на автобуса, втренчи се ядосано в Сам и си пожела Тед Сайзмор да отиде в най-тъмния зандан на ада. Заключен здраво. Без право на комуникация.

Особено със специален отговорен агент Патрик Кенеди.

— Закъсня — каза Дъг.

— Попаднах в задръстване — отвърна Сам.

— Да бе, всички се оплакват, но никой не прави нищо по въпроса. Гадост. — Дъг забарабани с пръсти по бюрото. — Имаме проблем.

Сам знаеше, че не става дума за движението по пътищата.

— Сайзмор ли?

— Изглеждаме като кръгли глупаци. Това е проблемът.

— А Сайзмор по-добре ли изглежда? — поинтересува се Сам. — Някой във ФБР знаеше ли кога трябва да пристигне куриерът?

— Опитваме се да разберем това. Колкото и да са близки Кенеди и Сайзмор... — Дъг се намръщи. — Кой, по дяволите, може да е сигурен? Цялата история е безнадеждно оплетена.

Сам не оспори думите му. Мислеше същото, още преди оперативната група да дойде в Скотсдейл.

— Разкажи ми за твоя поверителен информатор — нареди Дъг и прикова Сам с мрачен поглед. — Тя знаеше ли?

— Не.

— Много бързо ми отговори.

— Да.

— Намерихме червена перука на паркинга. Наясно ли си по въпроса?

— Трябва ли?

Дъг удари с длан по бюрото.

— Не си върти игрички с мен!

— Ако нещо бъде вписано в официалните документи, *където и да било*, моят поверителен информатор ще бъде под прицела на същия човек, който уби семейство Пърсел.

Дъг застина.

— Сигурен ли си в това?

— Доколкото това е възможно, без да съм присъствал на погребението.

— Да не би да твърдиш, че убиецът носи значка? Затова ли не искаш да разкриеш името на поверителния си информатор пред ФБР?

Сам подбираше думите си много внимателно.

— Не знам.

Дъг зачака.

Сам също.

— На път си да излезеш в неплатен отпуск — с равен глас заяви Дъг. — Говори с мен.

— Трябва да ми дадеш думата си, че няма да кажеш на никого. Включително и на Кенеди. Иначе ще приема неплатения отпуск и черната точка в досието си, както и всяко друго наказание, което може да измислят в Бюрото.

— По дяволите, не мога да повярвам. Колтън е прав — спиш с поверителния си информатор.

— Не.

Сам бе преценил — фактът, че искаше да вкара Кейт в леглото си, изобщо не влизаше в работата на когото и да било във ФБР. Ако той самият се питаше колко дълго може да устои на поканата в очите ѝ, това си беше лично негов проблем.

Последва дълго мълчание.

— Колтън твърди, че червенокосата, с която те е видял, е твоят поверителен информатор — каза накрая Дъг.

— Това е свободна страна. Всеки може да си говори каквото си иска.

Отново настъпи тишина.

— Добре — съгласи се Дъг. — Нищо от казаното тук няма да излезе от тази стая. И Господ да ни е на помощ и на двамата, ако Кенеди разбере. Сега седни, по дяволите. Уморих се да гледам нагоре към теб.

Сам махна няколко папки от един стол и приседна на ръба. Съвсем не беше спокоен. Би поверил живота си на Дъг, но не му се искаше да му поверява и този на Кейт.

— Моят поверителен информатор предвиди, че това ще се случи още след стрелбата на паркинга — каза Сам. — Позволи ми да го споделя с теб и с никой друг. Казах ѝ, че ти ще удържиш на думата си.

Дъг схвана неизреченото му послание: ако не спазеше обещанието си, двамата със Сам щяха да уредят лично сметките помежду си, вместо да минават през бюрокрацията на ФБР.

— Сигурен ли си, че не спиш с нея? — попита той.

— Категорично.

— Но ти се иска.

— Ако Бюрото започне да се заяжда за всяко „желание“, няма да можем да вербуваме и един агент.

Дъг леко се усмихна.

— Твоят информатор знаеше ли за пратката днес? — попита той за втори път.

— Не.

— А ти?

— Не.

— Тогава как ще обясниш факта, че се намираше на паркинга, придружен от дегизирана жена?

— Лош късмет. Или просто късмет, зависи от гледната точка. Лош, защото за малко не я убиха. Късмет за куриера, който иначе щеше да умре от загуба на кръв, докато някой го открие.

— Можеш ли да заявиш под клетва, че е било чисто съвпадение, дето си бил на паркинга по време на обира? — попита Дъг.

— Да.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Защо? Ако не съществуваха случайности, нямаше да сме измислили дума за тях. По дяволите, та наши агенти непрекъснато кръстосват паркинга. Всеки от тях можеше да се натъкне на обира. Освен това, както вече казах, това, че ме видяха, изобщо не ми е от полза. Нито на нея.

Дъг опря лакти на бюрото и потърка очи. Вече бе прекалено стар, за да изкара четири дни с толкова малко сън, колкото някой студент по време на сесия.

— Добре. — Той потърка носа си, отвори чекмеджето на бюрото си и затърси аспириин. Намери три таблетки и вдигна очи. — Какво правехте с твоя информатор в хотела?

— Разглеждахме най-добрите частни изложения.

Дъг пъхна таблетките в устата си и се намръщи:

— Защо?

Сам стана и наля чаша вода от каната до вратата.

— Изпий това — каза той. — Като те гледам как гълташ аспириин на сухо, ме заболява гърлото.

— За мен е още по-зле. Благодаря.

Сам отново седна, макар че по-скоро би останал прав, крачейки нервно в тясното пространство.

— Именно тук животът ѝ е заложен на карта. — Дъг се поколеба, после кимна. — Спомняш ли си случая с онзи куриер във Флорида преди пет месеца? — попита Сам. — Онзи, който провокира сформирването на цялата оперативна група?

— Пратката на Маклауд. Куриерът я присвоил и изчезнал.

— Някой иска да повярваме точно в това.

Дъг се облегна на стола си и опипа картонената чашка.

— А каква е твоята версия?

— Всичко е било нагласено. Куриерът — Лий Мандел — най-вероятно е захвърлен в блато, за храна на раците.

— Тогава кой е взел стоката?

— Онзи, който го е убил. — Сам махна нетърпеливо с ръка, за да пресече следващия въпрос. — Моят поверителен информатор не повярвал на постановката. Тя започнала да задава въпроси, да настоява, да принуждава ФБР да държи случая открит. Скоро след като досието било попълнено с нови данни, преди няколко месеца, на телефонния ѝ секретар било оставено съобщение, в което я предупреждават да престане да се рови или ще умре. Използвали са модулатор на гласа. Информаторът ми не може да каже дори дали е мъж или жена.

Дъг застина на мястото си.

— Веднага след като досието е било попълнено с новите данни ли?

— Точно така.

— Мислиш, че е някой от Бюрото.

Това не беше въпрос.

Сам се поколеба.

— Всичко, което знам със сигурност, е, че онзи, който се е обадил, е имал достъп до досиетата на Бюрото. Знаел е кога постъпва нова информация.

— Може да е някой хакер.

— Или пък Супермен с рентгеновия си поглед — сопна се Сам.
— Виж, и аз не исках да повярвам. Но това би обяснило много неща.

— Кой например?

— Като това защо продължаваме да приличаме на идиоти в оперативната група. Ако някой вътрешен човек издава информация, нищо чудно, че сме прецакани.

— Добре, това е едно от възможните обяснения. — Дъг го изрече, сякаш трябваше да преглътне нещо с гаден вкус. — Може да е бил някой от търговците на скъпоценни камъни или от куриерските компании, нали така?

— Не и ако моят информатор казва истината.

— Какво означава това?

— Тя е знаела какво пренася Лий Мандел...

— Значи тя го е откраднала — бързо го прекъсна Дъг. — По дяволите, дори ФБР няма понятие какво е имало в онази проклета пратка.

— Знаела е, защото тя е шлифовала скъпоценните камъни, които Мандел е трябвало да достави на Маклауд.

Дъг смаяно примигна, после се замисли.

— Тя бижутер ли е?

— Много добър при това. Но всичко, което съм научил през годините като агент, ми подсказва, че не го е направила тя.

— Тогава кой? И друг ли е знаел какво има в пратката?

— Доведеният ѝ баща. Той е собственик на куриерската компания, за която е работел Мандел, когато е бил нападател.

— „Мандел Инк“?

— Да.

— Провери го.

— Вече го направих — засегнато отвърна Сам и едва се сдържа да не добави, че не е някой новак в занаята. — Господин Мандел може да бъде номиниран за примерен гражданин на годината. Винаги си

слага колан, когато шофира, и плаща навреме глобите за неправилно паркиране. А също и данъците си. Веднъж бил подложен на случайна данъчна проверка. Накрая се оказало, че правителството му дължи пари.

— Има нужда от по-добър счетоводител. Как изглеждат документите на компанията му? Трябва ли ти заповед за обиск?

— Той ни оказва съдействие — отвърна Сам. — Досега нашият счетоводител не е открил нищо, освен объркани дати при попълване на данните и повечето грешки са в полза на клиентите.

— Значи затова ме накара да подпиша молба за експерт-счетоводител и отказа да ми обясниш за какво се отнася.

— Защиствах моя...

— Забравяш, че и моята глава е в торбата заедно с твоята! — изръмжа Дъг. — Продължавай да говориш, иначе ще ти стегна примката. Кой друг е знаел какво има в пратката?

— Мандел, а значи и любовникът му вероятно е знаел.

— Това твоят бижутер ли е?

— Не. Мандел е бил гей.

Дъг примигна.

— Подай ми досието му. На пода до теб е.

Сам порови в купчината, докато намери нужната папка и я сложи на бюрото.

— Няма да ти свърши никаква работа. Мандел се е прикривал толкова старателно, че никой друг, освен любовника му не е знаел за това. Както и моят информатор. Двамата са родени от една и съща майка. Бащата на Мандел е доведен баща на моя информатор. Лий не е казал на друг, освен на нея, че е гей.

— Какво казва любовникът му? Знаел ли е за пратката?

— Отрича. Все още страда за Мандел. Имали са планове да се оженят на осми юни, на годишнината от запознанството им.

— И все пак го провери.

— Един наш агент в Лос Анджелис се занимава с това. — Сам се отказа от опитите си да седи мирно и се изправи, като пъкна длани в задните джобове на джинсите си. — Засега няма нищо съществено за докладване. Норм Галахър — любовникът на Мандел — е младши съдружник в инвестиционна компания, специализирана в управление на финансите на клиенти с „алтернативен стил на живот“. Всички

знаят, че Норм е гей, и на никой не му пука. С други думи — не е подложен на изнудване, не е пристрастен към хазарта, не използва наркотици и помага на болните си родители, които са знаели, че синът им е гей, още преди той да го разбере.

— В задънена улица сме — обобщи Дъг.

— Казах им да продължат да ровят по случая, но не очаквам някакво сензационно разкритие.

— Добре — изсумтя Дъг. — Твоят доносник...

— Поверителен информатор — поправи го Сам. — Доносниците са отрепки. Тя не отговаря на този профил.

— Както и да е. Знаела е какво има в пратката, но не е убила куриера. Баща ѝ е знаел разписанието му, но и той не го е извършил, освен ако не изникнат нови доказателства за обратното. Кой друг е знаел?

— Маклауд.

— Мислиш ли, че зетят на настоящия президент е убиец и крадец? — извиси глас Дъг.

— Наредил съм на един агент да разпита отново Маклауд.

— Света Дево! — Дъг скри лице в дланите си. — И моето име стои на заповедта за разпит, нали?

— Нали ти си моят специален надзорен агент.

— Чака ме преждевременно пенсиониране във Фарго. — Дъг изпъна рамене и въздъхна. — Е, най-накрая ще имам възможност да опитам карането на ски в пресечена местност.

— Не забравяй и ледените скулптури.

— Мислиш си за Минесота. В Северна Дакота няма толкова много вода. Кажете ми, че и някой друг, освен Маклауд е знаел за пратката.

— Според думите му той не е казал на никого — отвърна Сам.

— Вярваш ли му?

— Не. Мисля, че може да си има проблеми със застраховката, ако се окаже, че се е похвалил някому за доставката. Все едно, вероятно е без значение... Куриерите непрекъснато биват нападени и крадецът не знае каква е плячката, докато не отвори пакета.

Дъг взе един химикал, погледна го така, сякаш искаше да го счупи на две, после го остави.

— Изобщо не ме успокояваш.

— Такъв съм си.

— Промени се. Накарай ме да се успокоя.

— Моят поверителен информатор е намерила един от изчезналите камъни на Маклауд във витрината на Майк Пърсел — каза Сам.

— Кой камък?

— Син сапфир с формата на изумруд, голям колкото палеца ти. Всъщност по-голям. Ти имаш дребни ръце.

— Син сапфир ли? Те не са ли всички сини?

— Не подхващай тази тема.

Дъг присви очи.

— Чакай, нямаше ли някаква Натали Катър, която беше подменила един от камъните на Пърсел?

— Да, хванах я при повторната размяна.

— Върни назад, че изгубих нишката.

— Тя се опитвала — и още се опитва — да докаже, че нейният полубрат, Лий Мандел, не е крадец, който е изчезнал на някой тропически остров под ръка с едрогърда блондинка.

— Нали каза, че е бил гей.

— Така е — потвърди Сам. — Явно онзи, който е нагласял фалшивите следи, по които да тръгнем, не го е знаел. Както казах, Мандел е бил много дискретен.

— Добре. — Дъг се облегна назад и започна да върти един кламер между пръстите си. — Значи предполагаш, че онзи, който е очистил Мандел, не е знаел, че той е гей. А сега ми доразкажи за сапфира на Пърсел.

— Отново настоявам всичко казано тук да не напуска тази стая. Ако стане общо достояние на оперативната група, ще направим голяма крачка назад в усилията си да заловим този тип. — Дъг кимна. — В пратката на Маклауд е имало седем сини сапфира, които са били оформени и шлифовани по различен начин от моя поверителен информатор. Тя ги е наричала „Седемте гряха“.

— Седем камъка, на стойност милион долара ли?

— Моят информатор твърди, че толкова е струвал необработеният камък на Маклауд. Пазарната им цена би била поне двойно по-висока, а може би и повече. Зависи кой се влюби в камъните и колко се разгорещи при наддаването в търга. — Дъг слушаше

съсредоточено, продължавайки да си играе с кламера. — Важното е, че Пърсел някак си се е сдобил с един от „Седемте гряха“ — каза Сам. — Моят информатор го доказала, когато взела истинския камък, оставила на мястото му синтетично копие, върнала се у дома, проучила камъка и го сравнила със снимките, които направила на камъните, преди да ги предаде на куриера.

— Никакво съмнение, че камъкът е бил същият?

— Никакво. — Дъг кимна и се зае със следващата извивка на кламера. — Когато се уверила — продължи Сам, — тя върнала истинския камък и го разменила с онзи, който била оставила на негово място.

— Защо?

— Тя не е някаква пропаднала крадла — нетърпеливо отвърна Сам. — Искала е само да има доказателство, че камъкът е същият, за да може ФБР да притисне Пърсел и да го накара да проговори.

Настана тишина.

Дъг разгъна и последната свивка на кламера и го завъртя между пръстите си. Гледаше леко изкривената метална жичка, но мислеше за друго. Каквото и да бе то, явно не го радваше. Приличаше на човек, когото го мъчи зъб.

— Но преди да стигна до Пърсел, някой ме изпревари — продължи Сам. — Накарах Марио да прегледа документите на Пърсел, колкото и малко да са. Но той не е открил нещо, в което да се споменава за покупка на голям сапфир през последните пет месеца. Нито голямо изтегляне на пари от сметка, нито прехвърляне на средства, което би могло и би трябвало да е свързано с придобиването на такава ценност. — Дъг измърмори нещо неясно. Разбираше какво намеква Сам. Но изобщо не искаше да се стига дотам. — Смятам, че Пърсел е притежавал камъка поне от два месеца, а може би и повече — изтъкна Сам. — Искаш ли да чуеш основанията ми?

— Още не — процеди през зъби Дъг.

Сам подбра следващите си думи много внимателно. И на него не му харесваше онова, което щеше да последва.

— Пърсел е показал камъка и на няколко други изложения преди това тук, в Скотсдейл — каза той. — Но не е имало никакви проблеми. Показва го тук. Отново никакви проблеми. А после аз залових една жена, докато разменяше камъните, и Колтън с голямата си уста го

раздрънка пред всички на оперативката в апартамента на Сайзмор. Докато установя истинската самоличност на Катър и причината за действията ѝ, Пърсел вече бе мъртъв. А с него си отиде и единственият ни шанс да разберем как такава дребна риба се е докопала до наистина първокласна стока. — Дъг се зае да огъва наново изправения кламер. — А за капак на всичко — не спираше Сам — убиецът на Пърсел му прави „колумбийска вратовръзка“. И изведнъж на Кенеди и Сайзмор им се привиждат латиноамериканци зад всеки ъгъл.

— Значи не смяташ, че са били от тези банди?

— Пърсел не се е занимавал с колумбийски изумруди, нито с наркотици. Защо да го убиват?

— За да му затворят устата.

Сам изсумтя нетърпеливо.

— Ако убийството на Мандел е било дело на латиноамериканците, то е единствено по рода си. Багажникът не е бил разбит. Куриерът е изчезнал, вместо да оставят тялото с гениталии в устата като предупреждение към останалите. Колата на Мандел е била върната на компанията, от която е взета под наем — след като е била измита, — с малко закъснение на летището. Някога чувал ли си бандити от Южна Америка да върнат колата на един мъртвец, че даже да я измият? — Присвил очи, Дъг направи и втората извивка на разкривения кламер. — Започват да се носят слухове за блондинка с големи гърди — безмилостно продължаваше Сам. — Името на Мандел е очернено. Той е много близък със семейството си, но изобщо не се обажда у дома, дори не им дава знак, че е добре. Пази пълно мълчание, но въпреки това всички полицаи „знаят“, че Мандел е в Аруба или Рио и се забавлява с мистериозната блондинка. Споменах ли за любовника му? И той също не е чул нищо от Мандел.

Отново се възцари тишина.

Кламерът се счупи. Дъг хвърли парченцата в коша. Мълчанието продължи.

— Добре — каза Дъг накрая. — Ще продължа да подкрепям исканията ти и да си мълча пред Кенеди. Твоят информатор запазила ли е онова съобщение на телефонния си секретар?

— Онова със заплахата ли?

— Да.

— Изпрати го в лабораторията.

— Направих го.

— Излезе ли нещо?

— Засега не.

Дъг погледна Сам право в очите.

— Хвани този кучи син. И то бързо.

— Омръзнаха ти заглавията в пресата ли? — попита Сам.

— По дяволите заглавията. Ако изтичането на информация наистина е от Бюрото, ти си жив мъртвец.

Сам вече го бе разбрал. Но още не бе измислил как да предпази Кейт да не бъде убита заедно с него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 7:15 ч. вечерта

Сайзмор се бе оттеглил от ФБР преди доста време, но не бе забравил обичайните методи на работа. Никога нямаше да ги забрави. Все още дишаше и живееше с техниките на Бюрото.

— Правя проверка във връзка с един разговор, който вашият мениджър е провел със специален агент Сам Гроувс — каза Сайзмор на рецепцията във фойето. — Маделин Дърмот на работа ли е в момента?

След четиридесет секунди го поканиха да влезе през една странична врата в кабинета на мениджъра. Когато служителят на рецепцията го представи като агент от ФБР, той не го поправи. Вместо това протегна ръка на Маделин. След кратко ръкостискане и професионални усмивки двамата преминаха към делови разговор.

— С какво мога да ви помогна? — попита Маделин.

— Във вторник следобед специален агент Сам Гроувс е разговарял с вас за тази жена — каза Сайзмор и извади снимката. — Името ѝ е Натали Харисън Катър.

— Спомням си. Не е регистрирана в хотела ни, нито за някое от изложенията, които се провеждат тук в момента.

— Много е неприятно, когато се окаже така — невъзмутимо се усмихна Сайзмор.

Маделин отвърна на усмивката му и си призна:

— В този случай бях облекчена. Не исках да се окаже, че някой, който е подозиран от ФБР, е регистриран в моя хотел. Другият човек също си тръгна.

— Другият ли?

— Този, с когото искаше да разговаря господин Гроувс. Казваше се Гавин... — Маделин се обърна към компютъра. Пръстите ѝ с красив маникюр загракаха по клавиатурата. — Гавин Грийнфилд, от Флорида е.

— Грийнфилд. Точно така. — Сайзмор погледна Маделин с благодарност. — Това е господин Грийнфилд, който живее в Маями ли, или...

Маделин погледна екрана.

— В Корал Гейбълс.

— Странно. Не отговаря на телефона си на този адрес. Може ли да сверя номера, с който разполагам, с този, който е посочил при вас?

— Разбира се. — Маделин завъртя монитора, така че Сайзмор да може да го види.

Той запомни номера и после каза:

— Е, това обяснява нещата.

— Какво?

— Някой е разменил последните две цифри, когато ми го е съобщил. Непрекъснато се случва. Благодаря ви.

— Няма защо. Винаги се радваме да помогнем на ФБР.

Сайзмор отново се усмихна и излезе от кабинета. Отиде до едно тихо кътче във фойето, извади мобилния си телефон и набра номера, който бе запомнил наизуст. Вдигнаха на третото позвъняване.

— Ако това е поредният нагъл продавач по телефона — започна мъжът отсреща.

— Не е — прекъсна го Сайзмор. — Обаждам се във връзка с разговора, който сте провел със специален агент Сам Гроувс.

Настана тишина, последвана от предпазлив въпрос:

— Кой сте вие?

— По-важно е каква ви се пада Натали Катър на вас?

— Специален агент Сам Гроувс ме предупреди, че ако някой иска да пита за нея, трябва да се обърне към него. След като сте от ФБР, предполагам, че имате номера му. Довиждане.

Гавин Грийнфилд решително затвори телефона.

Сайзмор остана замислен за няколко минути, преценявайки различните варианти, които можеше да опита, за да накара сопнатия господин Грийнфилд да му сътрудничи. Тъй като не разполагаше със значка, всъщност нямаше с какво да го притисне. Всичко, което знаеше със сигурност, бе, че Грийнфилд е чувал името Натали Катър и преди.

Както и факта, че Сам Гроувс не искаше Грийнфилд да говори за нея.

Сайзмор се върна до рецепцията. Служителят отново го заведе до кабинета на Маделин.

— Съжалявам, че ви притеснявам отново — започна той, — но има един проблем. Не във вашите документи, а в нашите. Предполагам, че пазите списък с телефонните разговори, които провежда всеки от гостите ви?

— Разбира се. Телефонните обаждания някога бяха едно от големите пера в приходите ни. Напоследък не е така, тъй като повечето хора днес използват мобилни телефони.

Сайзмор се надяваше, че Грийнфилд няма мобилен телефон. Той самият мразеше тези апарати. Примиряваше се с тях само защото бяха много удобни.

— Господин Грийнфилд обаждал ли се е на някого? — попита той.

Пръстите на жената отново затанцуваха над клавиатурата.

— О, да. Има доста обаждания. Ето, сега ще разпечатам списъка.

— Благодаря. Това много ще ми помогне.

Със списъка в ръка, Сайзмор се качи в апартамента си и включи компютъра, който използваше рядко, тъй като и към него се отнасяше със същата неприязън, както и към мобилните телефони. Влезе в интернет и намери сайт, в който бяха посочени адресите на всички телефонни номера. Такива сайтове бяха причината той да се научи да използва компютър. Те спестяваха страшно много време при някое разследване.

Повечето от телефонните позвънявания на Грийнфилд бяха до дома му в Корал Гейбълс. Други бяха до големи магазини за мебели. Два — до някакъв адрес в Глендейл, Аризона. Номерът бе регистриран на името на К. Дж. Чандлър.

Сайзмор записа името и адреса, прехвърли се в един сайт с карти и въведе адреса на Чандлър като цел, а този на хотела — като отправна точка. Скоро на екрана се появи карта. След известно суетене той успя да свърже преносим принтер към компютъра. Разпечата картата, разучи я и погледна часовника си. Ако приемеше, че човекът си е у дома, трябваше да предвиди поне един час за отиване и връщане, както и за разговора.

Щеше да закъснее за вечерята с Кенеди, затова му остави съобщение на рецепцията и излезе. По пътя се загуби само на два

пъти. Финикс се разрастваше толкова бързо, че картите остаряваха, докато бъдат отпечатани. Някога и с Лос Анджелис бе така, но вече не е. Щатът сега облагаше с данъци всичко, което се движеше, а ако не се движеше, щатът го облагаше двойно по-високо.

Колкото повече опознаваше Финикс, толкова повече го харесваше.

Към седем часа той се движеше по тиха улица в предградията, от двете страни, на която имаше нещо много рядко срещано във Финикс — трийсетгодишни къщи. За разлика от по-старите домове в Лос Анджелис тук озеленяването не бе обсебило дворовете. Петдесетградусовата жега през лятото потискаше развитието на растенията.

Следвайки старите си навици от Бюрото, Сайзмор не спря пред адреса. Просто мина покрай къщата, оглеждайки другите номера, сякаш още не е стигнал до търсеното място.

Без да си дава вид, че го прави, той огледа внимателно къщата на Чандлър. Първото, което забеляза, бе табела в предния двор, която уведомяваше всички минавачи, че мястото се охранява. Така поне нямаше нужда да слиза от колата и да се взира в прозорците и вратите, за да се увери дали са свързани към алармена система. Не че имаше някакво значение. Нищо не можеше да спре истинските професионалисти, но човек можеше да се надява поне да ги забави.

Никоя от другите къщи, покрай които мина, нямаше нищо друго, освен избелял надпис „Общинска стража“ на всеки ъгъл.

„Интересно — промърмори сам на себе си Сайзмор. — Чудя се какво ли крие? Да не би тази Чандлър да е от жените, които — като чуят за някой изнасилвач във вечерните новини — веднага си представят как наднича през техния прозорец, макар престъпникът да действа на петдесет километра от дома им. — Той поклати глава. — Жени! Никога няма да ги разбере“.

Зави надясно, заобиколи няколко пресечки и се върна на адреса от друга посока. Ако се съдеше по външния вид на къщата, тази госпожица Чандлър едва ли щеше да му съдейства с такава готовност, каквато засвидетелстваше мениджърът в хотела. Не би почукал на вратата, освен като крайна мярка.

Подмина къщата и продължи нагоре по уличката, където паркира така, че да я наблюдава в огледалото за обратно виждане. Обмисли

риска, който поемаше, ако реши да покаже почетната си значка, получена при пенсионирането. Това да се представя като агент от ФБР можеше да му донесе куп неприятности, но само ако го хванат.

На уличката се появи друга кола. Американска, отпреди няколко години, стандартен модел...

Направо крещеше, че е служебно возило.

Спря пред дома на Чандлър. Сайзмор видя как Сам Гроувс слезе от нея и отиде до вратата. Нямахе никакво съмнение за самоличността му, дори и в лекия сумрак. Гроувс се движеше със самоувереност, която адски дразнеше Сайзмор.

След две секунди Сам бе вътре в къщата.

Удар в десетката!, възкликна тихичко Сайзмор и потегли. Започна да обмисля различните официални и неофициални канали, по които щеше да проучи К. Дж. Чандлър.

Но първо щеше да отдели време да натрие носа на нахаканата си дъщеря с факта, че е открил поверителния информатор, докато тя се е гримирала, за да излезе на вечеря с онзи мухльо Пейтън.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Глендейл

Петък, 8 ч. вечерта

Веднага щом затвори вратата след Сам, който нахълта вътре, Кейт автоматично се зае да пуска резетата. Той я наблюдаваше мрачен и напрегнат, което би я притеснило, ако го зърнеше в този миг. Кейт носеше изумруденозелен халат за баня, краката ѝ бяха боси, а косата ѝ падаше свободно. Ухаеше на нещо, което наподобяваше мирис на лимон. Сам забеляза охлузването и драскотината по ръцете ѝ, леката синина на едната скула и зачервената нежна кожа на шията ѝ. Само за един миг отново изпита гнева и ужаса, които го бяха обзели след стрелбата на паркинга. Осъзна, че Кейт се размина на косъм от смъртта.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита той. — Може би трябва да те прегледа лекар.

Тя се обърна и се облегна на вратата. Помисли си, че трябваше да е облечена с дебел анцуг вместо с тънкия халат, който прекалено разкриваше голото ѝ тяло. Но за нищо на света не смяташе да го придърпва и да се суети като момиче на първа среща.

Освен това Сам изглеждаше уморен и разстроен и съвсем нямаше вид на мъж, който се взира в жената, която желае.

Нищо ново, ченгето владее положението..., помисли си тя и каза:

— Както ти повторих безброй пъти, докато ме караше до вкъщи, добре съм.

— Тогава трепереше — загрижено рече Сам.

— Така ли? — каза тя и разтвори широко очи. — Следващия път, когато някой се опита да ме убие, ще се постарая да запазя пълно спокойствие.

Сам въздъхна и направи онова, което копнееше да стори по-рано, но не бе посмял, защото знаеше какво ще се случи: посегна към нея. Когато Дъг го попита спи ли с Кейт, той каза истината. Ако обаче я бе

докоснал преди, знаеше, че няма да може да я изостави. Тогава щеше да се наложи да излъже Дъг, за да остане достатъчно близо до Кейт и да я запази жива.

Но сега бе друго. Сам прокара пръст по устните ѝ, нежно погали наранената ѝ буза.

— По дяволите, Кейт, уплаши ме до смърт.

Дъхът ѝ секна от бурята, която съзря в очите му, от лекото потръпване на пръстите му. Точно сега ченгето в Сам не вземаше връх. Може би в следващия миг щеше да надделее, но не и *сега*. Искаше ѝ се да се сгуши в него, да го прегръща и да го притиска, докато в съзнанието ѝ не остане нищо друго, освен усещането за уханието му.

Но не помръдна.

Не знаеше какво би направила, ако посегнеше към него и той отново се отвърнеше.

— Объркал си ме с онзи тип, който се опитваше да ни прегази — каза мрачно тя. — И да ни застреля. Все забравям тази част.

— Кейт... — прошепна Сам. Той се приближи още малко към нея. Тя потръпна, когато дъхът му докосна устните ѝ, които отново трепереха. Не от страх, а от желанието, което той предизвикваше у нея, само защото беше тук и беше Сам.

Достатъчно близо, за да го целуне. Устните му леко докоснаха нейните, после отново. Върхът на езика му проследи очертанията им.

Стиснала здраво юмруци до тялото си, тя не помръдна.

— Кейт? — Той вдигна глава. — Мислех, че ме желаш.

Очите ѝ бяха помътнели от стаените чувства.

— А аз мислех, че ти не ме искаш.

— Грешиш. Желая те толкова силно, че чак ме е страх.

— И с мен е така. Но ти все се отдръпваш.

Ръцете му потънаха в гъстата черна коса, която го бе очаровала още в първия миг, когато бе видял как пада по раменете ѝ — гладка и тежка, леко чуплива. Тази вечер тя бе топла и влажна след душа. Той се наведе напред, докато устните му почти докоснаха нейните.

— Ако се дръпна достатъчно назад — пошегува се той, — ще стигна ли до леглото?

Тя се усмихна леко и напълно се отказа от опитите си да запази дистанция.

— Сам — прошепна тя и целуна крайчеца на устните му. Той я прегърна през кръста, притискайки я жадно с цялото си тяло.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита Сам.

— А ти? — тихичко попита Кейт. После се усмихна закачливо:
— Струва ми се, че кобурът ти днес е малко по-надолу.

Той се засмя приглушено и притисна ханша ѝ още по-здро̀во към своето тяло.

— Сигурна ли си? Това е последен шанс.

— За теб или за мен?

— За теб. Аз бях загубен, още когато те зърнах.

Тя примигна невинно.

— Много добре се прикриваше.

— Това е самозащита. — Той бавно, като ласка, притисна ръката ѝ към гърдите си, после я освободи.

Ръката ѝ се спусна надолу, намести се, обгърна го, измери го. Тя не смееше да диша, сякаш дъхът ѝ бе застинал.

— Сам, не знам дали съм готова за този калибър. Свикнала съм с... двайсет и втори.

— Ще ти покажа всички тънкости на боравенето и мерките за сигурност.

Тя се засмя неуверено.

— Сигурен ли си?

— Никога не съм бил по-сигурен в нещо. Ще бъде хубаво, Кейт. И за двама ни.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре.

Той се вгледа в нея, разбра, че е готова, и изпита такава нежност и страст едновременно, че едва не падна на колене.

— В спалнята, на дивана или на пода? — попита нетърпеливо той.

— Добре — повтори омаломощено тя.

Сам се наведе и устните им се сляха в дълбока целувка на взаимно изучаване, която ги остави задъхани.

— В спалнята — реши той накрая. — Не искам повече натъртвания по тялото ти.

— Само ако започнеш да се разсъбличаш, докато отиваме натам. Той се усмихна закачливо.

— Стриптиз ли искаш?

— Да сваляш дрехи от себе си, докато се изравним. Аз съм само по халат.

Той сведе очи. Дъхът му пресекна, докато я оглеждаше: от розовите нокти на краката, нагоре по тънките прасци, през извивката на талията и сянката между гърдите ѝ, която го караше да изтръпва от копнеж. Докато я гледаше, той свали сакото си и го захвърли настрана. Ръцете ѝ вече бяха уловили кожения ремък на кобура му и го дърпаха по-скоро объркано, отколкото се опитваха да го разкопчат.

— Ето тук — насочи пръстите ѝ той. Но ръцете ѝ слязоха по-надолу.

— Ами тук?

Прониза го тръпка като от електрически ток.

— Сбърка пистолета — изрече той приглушено.

— Сигурен ли си?

— Само ако искаш да стигнем чак до леглото.

— Ако се озовем на пода, ти си отдолу.

Той изрита настрана последните части от облеклото си и посегна към халата ѝ. Но премреженият ѝ поглед го спря.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Просто ти се наслаждавам...

— На кое?

Тя облиза устни.

Халатът ѝ се смъкна само с едно негово рязко дръпване.

— Изключителна си — възхитено прошепна Сам, проследявайки извивките на тялото ѝ с ръце и устни, докато накрая се озова на колене пред нея. Погали краката ѝ от глезените до вътрешната страна на бедрата и нежно ги разтвори. Пръстите му докоснаха пухкавите черни косъмчета.

Тя понечи да каже нещо, но в този миг усети влажната, търсеца милувка на езика му. Кейт простена, пронизана от изненадата и удоволствието. След малко коленете ѝ омекнаха, почувства, че нозете ѝ се подгъват. Вълните на страстта я заляха, разтърсиха я, мамейки я към нещо, което все ѝ се изплъзваше.

— Сам, не мога... да устоя... повече.

Усети ръцете му на бедрата си. Тя се подчини с готовност, отчаяно копнееща за още от това, което ѝ даваше. Той посегна към

панталоните си, които бе захвърлил настрана.

— Искаш ли да ми го сложиш? — попита той и извади презерватив от джоба. — Или искаш аз да го направя?

Тя посегна към пакетчето, но забеляза, че ръцете ѝ треперят.

— По-добре ти.

— Ами ако и моите треперят? Както по-рано на паркинга, когато мислех, че съм те загубил. — Отвори пакета и бързо се приготви. После я погали бавно и надълбоко, дразнеше я и едновременно проверяваше готовността ѝ да го приеме. Палецът му се плъзна по нежната издутина на плътта ѝ, която копнееше за докосването му.

Тя не можеше да говори. Страстта бликаше в нея на вълни, които помитаха тялото ѝ и накъсваха дъха ѝ.

Сам я привлече върху себе си и проникна в нея. Беше стегната, гладка, прекрасна, всичко, за което си бе мечтал, когато за пръв път си представи как разтваря краката ѝ. Стисна зъби, за да не се поддаде на силната и завладяваща нужда да потъне в забрава. Искаше да се наслади на всяко нейно стенание, да усети и последния спазъм на оргазма ѝ, да я почувства...

Но вече бе прекалено късно. Не можеше да спре изгарящата топлина, която извираше от него и го караше да потъва в нея отново и отново, докато светът не се превърна в червени и черни кръгове и не експлодира...

С една последна треперлива и пресекваща въздишка, Кейт се отпусна на гърдите му и остана да лежи върху тях. Опитваше се да възстанови дишането си, докато усещаше сладостната тръпка от това, че той я изпълваше. Все още потръпваше от силата на изпитаното удоволствие...

— Извинявай, че свърших толкова бързо — каза Сам, докато галеше с пръсти гърба ѝ. — Прекалено дълго съм сам. Следващия път ще се представя по-добре.

— Бързо ли? Господи. Направо ме довърши. — Тя го целуна по шията и близна с език гърдите му. — И аз съм сама отдавна. Прекрасно е да те усещам в себе си, Сам. Толкова е хубаво.

— Значи все пак не е неподходящ калибър?

— Присмиваш ли ми се? — попита тя лениво.

— Така ли мислиш?

— Да. — Тя го ухапа лекичко по рамото. — Но ти прощavam.

— Това означава ли, че ще ми позволиш да го направя отново?

Тя го усети да помръдва леко, отвори очи и видя ръката му да опипва наоколо, опитвайки се да намери панталона. Наведе се настрани, за да го улесни да стигне до него, хареса ѝ как го усеща по този начин и лекичко помръдна таза си.

Дишането му се промени.

— Скъпа, презервативите вършат работа само по веднъж, нали знаеш?

— Този проблем не се е изправял пред нас досега.

— Е, сега се изправя, и то здраво.

— Забелязах — усмихна се тя.

С голяма неохота Кейт се надигна от него. Сам също се изправи.

— Този път в леглото ли?

— Ти ли ще си отдолу?

— В каквата поза ме пожелаеш. — Той грабна цяла шепа презервативи от джоба на панталона си.

— Караш ме да се замисля — рече тя, докато разтваряше дланта му и разбъркваше малките пакетчета. — Чакай да преброя. Едно, две, три, четири... Не са ли много?

Той я прегърна здраво и я целуна още по-силно.

— Мисля, че не са.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Скотсдейл

Петък, 9 ч. вечерта

Звъненето на мобилния телефон смути Сам и Кейт, които тъкмо обмисляха как да се измъкнат от леглото и да си приготвят късна вечеря.

— Твоят е — каза Кейт.

— Опитвам се да не му обръщам внимание.

Сам изруга и отиде до всекидневната, където телефонът му все още беше закачен за колана на захвърления му панталон. Когато видя номера, раздразнението му изчезна. Не знаеше за какво иска да говори с него кръстникът на Лий Мандел, но се съмняваше, че новините са добри. Натисна копчето:

— Специален агент Сам Гроувс.

— Обажда се Гавин Грийнфилд. Съжалявам, че ви безпокоя в петък вечер, но ми казахте да се обадя, ако някой пита за Кейт или Натали Катър.

Сам изтръпна. *Толкова бързо. Господи, този убиец не се шегува.*

— Кой се обади?

— Не си каза името.

— Предайте ми каквото помните от разговора. Дума по дума, ако е възможно.

— Вдигнах телефона — отвърна Гавин. — Обясни ми, че се обажда във връзка с разговора ми с вас.

— Използва ли моето име?

— Да. Нарече ви специален агент от ФБР Сам Гроувс.

Сам се намръщи — повечето цивилни не използваха цялата титла.

— После попитах кой се обажда, както ми наредихте, но той не си каза името. Само се интересува каква е връзката ми с Натали Катър? Отвърнах му, че след като е от ФБР, трябва да пита вас. После затворих. Правилно ли съм постъпил?

— Да. Спомняте ли си дали ви се е представил като агент от ФБР?

Гавин се поколеба.

— Не. Когато каза, че се обажда във връзка с разговора ми с вас, просто предположих, че... — После притеснено попита: — Бил е от ФБР, нали?

Надявам се, че не, но не бих заложил живота на Кейт на това, помисли си Сам и приключи:

— Благодаря ви, господин Грийнфилд. Постъпил сте правилно. Ако се обади още някой, моля ви, веднага ме уведомете.

Затвори, стисна телефона в ръка и се опита да се пребори с ужасяващото чувство, че убиецът е с една крачка пред всички.

Особено пред Сам Гроувс.

— Какво има? — попита Кейт.

Той я погледна — беше застанала до вратата, гола и прекрасна. И уязвима. Сърцето му инстинктивно се сви.

Сам я взе в обятията си. Вместо страстта и помитащата сила, която бе свикнала да очаква от него, тя усети как той я прегръща нежно и я залюлява до гърдите си.

— Трябва да се върна в хотела и да се погрижа за нещо — каза той, а гласът му бе толкова хладен, колкото бяха нежни ръцете му. — Не искам да го правя. Но ако прекарам нощта тук, ще ме отстранят от оперативната група. — Сведе главата й назад и се вгледа в очите й. — Разбираш ли? — Тя кимна. — Искам да запаметиш номера ми на бързо избиране, така че да натиснеш само едно копче, за да се свържеш с мен — каза Сам. Тя отново кимна. — Не пускай тук никого, освен мен, и то само ако съм сам — нареди той. — Ако не съм сам, обади се на 911, махни предпазителя на пистолета си и не отваряй вратата?

— Но, Сам...

— Обещай ми, скъпа.

Тя се предаде.

— Добре.

— Ако някой почука, извика или направи каквото и да било, така че да се притесниш, обади ми се, независимо колко е часът.

— Сам, кой се обади преди малко?

Той се поколеба, тъй като не искаше да я тревожи. После си каза, че постъпва глупаво, тъй като тя не би могла да се защити, ако не

знаеше какво става.

— Гавин — отвърна той. — Някой му е звъннал и е питал за теб. Забеляза как погледът ѝ стана мрачен.

— Ясно — въздъхна тя. — Много бързо.

— Кейт, ще остана при теб, ако — започна той.

— Не — прекъсна го тя. — Всичко е наред. Не искам да те отстранят от оперативната група. — *И да бъда с мъже, на които трябва да се доверя, а не мога, защото ще се питам кой е съучастник с убиеца.* — Ще направя каквото трябва. — Надигна се на пръсти и го целуна по устните. — Пази се.

Той я прегърна здраво и остана вкопчен в нея, притискаше я и се опитваше да не мисли колко крехък е животът.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Скотсдейл

Събота, 4 ч. сутринта

Сам се събуди от звъна на телефона в хотела. Погледна часовника на нощното шкафче, после и към другото легло, но то беше празно. Колтън сигурно бе нощна смяна.

Сам грабна слушалката.

— Много се извинявам, сър — бързо се обади служителят от нощната смяна на рецепцията. — Току-що дойде факс за вас. В придружителното писмо се казва, че е много спешен.

— Веднага слизам.

Той затвори, потърка наболата си брада и си каза, че трябва да издържи мъжки още няколко години, след което щеше да захвърли самообръсначката си в коша и повече да не я погледне. Отиде до банята, напръска лицето си със студена вода и грабна джинсите, които бе захвърлил на пода. Късно снощи приключи със съставянето на диаграми за това кой какво знае и кога го е научил — по отношение на различните куриери и пратки. После ги бе прегледал отново и му се бе приискало да удари с глава стената.

Имаше достатъчно заподозрени. Но четири часа сън не му стигаха. *Вече съм прекалено стар за тези неща*, помисли си уморено той.

Но все пак не за всичко. Усмихна се, когато си спомни как бе прекарал по-голямата част от нощта с Кейт. Тя харесваше всичко, което му допадаше и на него. Искаше го силно и бързо, бавно и зашеметяващо съблазнително, изплъзваше се и се извърташе, огъваше се и накрая в дробовете му не оставаше друг дъх, освен нейния...

Плисна още няколко пъти вода на лицето си и пренастрои таймера на автоматичната хотелска кафеварка да се включи веднага, а не в седем сутринта.

Сам още закопчаваше ризата, която не си бе дал труд да затъкне в джинсите, косата му изглеждаше разрошена, а ремъкът на кобура му

висеше свободно от раменете, когато се качи в асансьора, за да слезе до фоайето.

Служителят на рецепцията го огледа озадачено, когато Сам се насочи към него, и нервно погледна към човека от охраната.

Сам извади значката от задния си джоб и се представи:

— Специален агент Гроувс. Имате факс за мен.

Охраната и човекът от рецепцията видимо си отдъхнаха.

— Да, сър. Подпишете се тук... — Служителят подаде на Сам някаква бланка и химикал.

Той се подписа, че е получил факса, зачуди се дали таксата от десет долара на страница включва специалния плик с логото на хотела и се качи с документите в стаята си. Посрещна го приятната миризма на кафе. Метна плика на леглото, наля си една чаша, изпи я и си наля още. С това изчерпа лимита от безплатно кафе, което сервираха в хотела. Ако искаше още, трябваше да почака, докато камериерката дойде след около девет часа и напълни отново кафеварката, или да си поръча от рум сървиса и да гледа как кръвното на Дъг скача до небесата при вида на сметката за разходите.

Сам посегна към телефона.

— Обаждам се от двеста и дванадесета стая. Искам кана кафе. Черно.

Окачи кобура си на един стол и отиде до леглото. Отпивайки от силната черна течност, той отвори плика. Първата страница го информираше, че съдържанието вътре е поверителна информация, която не бива да се чете от лица, които не са оторизирани от ФБР.

— Дано да е нещо сериозно, Меклин — измърмори Сам, — иначе още утре ще ти се обадя в четири сутринта и ще ти изпея химна до последния куплет.

Сам потърка лицето си, заглуши една прозявка и отгърна първата страница. Тя се изплъзна от пръстите му, полетя и се приземи в другия край на стаята.

Той не ѝ обърна внимание.

На първата рисунка имаше сексапилна женска фигура със светли очи, коса и гърди като на Доли Партън. Бяла жена, ако можеше да се вярва на изображението, което художникът бе направил по описанието на някой нещастен гражданин, който е трябвало да си спомни нещо случило се преди пет месеца.

Втората рисунка показваше същата надарена женска фигура, но с тъмна коса и тъмни очи, както бе помолил Сам. Той я разгледа внимателно в продължение на няколко минути, но не можа да разгадае защо му се струва някак позната. Бяла или от латиноамерикански произход — и двата варианта бяха възможни. Което означаваше, че по-голямата част от женското население на Съединените щати на възраст между двайсет и петдесет години можеше да отговаря на описанието.

Нищо чудно, че му изглеждаше позната.

Хвърли рисунката на неоправеното легло. Третата и четвъртата рисунка го изненадаха. На всяка от тях бе същият човек, без грима и перуката, с мъжка прическа и риза. Резултатът бе: леко женствен на вид мъж, строен и съвсем обикновен. Третата рисунка бе на рус мъж със светли очи. Четвъртата — тъмна коса и тъмни очи.

Сам тихо подсвирна. *Чудно дали Лий Мандел е приличал на някоя от тези рисунки.*

Само Кейт би могла да му каже, а бе прекалено рано да я буди. Нещата щяха да се улеснят, ако сега бе в леглото с нея...

Не мисли за това. Ще разбърка и малкото останало от здравия ти разум. Сам подреди рисунките в една редица в долния край на леглото и отново посегна към плика. Останалите две страници бяха резюме на двата разговора със Сегуро Хименес.

Когато свърши с четенето, Сам метна страниците на леглото и посегна към мобилния си телефон. Наложил се да поговори с трима души и да бъде много настоятелен, но най-накрая го свързаха с Меклин.

— Нещата пристигнаха — каза Сам.

— Събуди ме, за да ми кажеш само това ли?

— Извинявай, мислех, че ще си буден, след като току-що си ми изпратил факса. — Отговорът на Меклин бе неразбираемо мърморене. — Само исках да сверим някои факти с теб — каза Сам. — Сегуро мисли ли, че човекът, който се е опитвал да му продаде сапфира, е бил травестит?

— Ако си чел резюмето от разговорите ми с него, знаеш, че не може да каже със сигурност.

— Ти си бил там — настоя Сам. — Ти как мислиш?

— Сегуро Хименес изобщо не подбира. За него няма значение от какъв пол е този в леглото му, стига той да не е пасивната страна.

Определено му е харесало видяното, независимо дали е било мъж или жена. Така че сега трябва да проверяваме сред цялото население — мъже, жени, травестити.

— Сегуро спомена ли нещо, което да те накара да мислиш, че този мъж или жена не се е чувствал удобно в костюма си, сякаш това е било само временно дегизиране? — попита Сам.

— Не. Всъщност той смята, че гърдите са били стандартна стока, скъп аксесоар и за травестит, и за мъж, който не иска да си прави инжекции с естроген и да си слага импланти, за да привлича хетеросексуални типове. Затова и роклята е била с високо деколте — подплънките могат да се сложат в сутиен, но е трудно да се имитира истинско деколте, когато гърдите са открити и ги гледаш отблизо.

— Същото важи и за останалите атрибути — отбеляза Сам.

Меклин се изсмя.

— Да, можеш ли да си представиш нещастника, който очаква да намери „котенце“ между краката на гаджето си и вместо това попада на топки?

— Не искам да си представям, благодаря. Сегуро призна ли си, че е купил камъка?

— Този примерен гражданин ли? Не, по дяволите, та той е истинско сладурче! Изпратил разкошното едрогърдо чудо с камъка да си върви по живо по здраво. Странното е, че когато му показахме снимката на камъка, която бях распечатал, очите му светнаха. Позна го. Ще го покаже утре и на другите, но се обзалагам, че Сегуро го е взел.

— Добре. Разкажи ми повече за роднините му.

— Всички са сводници, измамници, крадци и дребни мошеници.

— Звучи ми като част от всяка имигрантска група, за която съм чувал, включително и моите предци. Друго нещо?

— Засега още разследваме връзките му, но в момента мога да кажа, че има братовчеди, които са близки на бандата Сантос.

— Еквадорците ли?

— Да. Но те са като китайците. Имат свои хора във всички големи градове в Съединените щати. Нищо официално. Просто приятели на приятели на роднини. Ако не познаваш някой вътрешен човек, не те пускат при тях.

С кисело изражение Сам се запитва дали Меклин не е говорил със Сайзмор.

— Смяташ ли, че е било дело на бандата от самото начало?

Меклин помълча, колкото да запали цигара и да издуха облаче дим в слушалката.

— Не. По-рано работех в Лос Анджелис. Прочетох досието на Мандел, след като получих искането ти. Методът на действие е съвсем различен.

— Слава богу. Някой, който да разбира от неща като метод на действие — измърмори Сам.

— Какво каза?

— Нищо. Ако Сегуро е взел камъка, къде би го пласирал? В Маями ли?

— Прекалено е близо. — Меклин въздъхна тежко. — Никой от роднините му тук няма подходящите връзки. Но той има съпруга, чието моминско име е било Де Сантос.

— Де Сантос и Де лос Сантос едно и също ли е?

— Да. Колкото по-дълго си тук, толкова по-малко вероятно е да запазиш цялото име. Най-напред отпада „лос“. След това „де“. Имаме много Сантос.

— Тези, за които говорим, от Еквадор ли са?

— Да, и то от същия провинциален град. Де Сантос са докарали тук всички, освен селския идиот. Не мога да го докажа, но инстинктът ми подсказва, че Сегуро Хименес е изпратил камъка на роднините на жена си.

— На кого по-точно?

Меклин отново издиша дим в слушалката.

— Най-вероятно на Хосе де Сантос, който се занимава с бижута и пере пари от наркотици, купувайки злато. Може да е и на Едуардо де Сантос, който работи като бижутер за „Хол Джълри Интернешънъл“ и ако се вярва на слуховете, си докарва прилични пари, като преработва крадени скъпоценности, които му дават роднините.

— Колко голям е бизнесът му?

— Нищо особено — някоя и друга кражба, някоя и друга преработка. Повече като хоби, отколкото като професия. Това е неговият начин да стане уважаван „патрон“ в малкото си село в Еквадор.

— Днес сигурно е щастливият ми ден — отбеляза Сам. — Най-накрая.

— Защо?

— Познаваш ли наистина бандите в Лос Анджелис?

— Работил съм с отдела за борба с наркотиците в Южна Калифорния като част от оперативна група и с някои от момчетата от имиграционните власти още по времето, когато се наричаха Национална имиграционна служба. Играчите са същите, само стоката е друга.

Сам се поколеба.

— Твоето име не е в досието на Мандел, но с него се е занимавал офисът ни в Маями.

— Преместиха ме преди два месеца.

— От Лос Анджелис в Маями! — Сам се постара да не показва завистта си. Той бе преминал от Лос Анджелис в Сиатъл и после във Финикс. Определено низходяща посока. — Антитероризъм, нали така?

— Да.

— Бързо се издигаш към върха.

— Кажи го на жена ми — отвърна Меклин. — Тя ненавижда Бюрото.

— Някога срещал ли си съпруга, която да не го мрази? Същото важи и за мъжете на агентките. — Меклин измърмори нещо неясно. Сам отново се поколеба. — Имам нужда от човек като теб, но трябва още сега да те предупредя, че единственото място, закъдето съм се запътил, е Фарго. Изписано е с големи букви на всяка от междинните спирки. Интересуваш ли се още?

— Слушам те.

Не иска да се обвързва, отбеляза Сам. Но не го обвиняваше. Никой не започваше работа в Бюрото, за да свърши кариерата си в Северна Дакота.

— Ако се обадя в Лос Анджелис и поискам да проучат клана Де Сантос — започна Сам, — това може и да стане през този век, а може и да не стане. И то независимо колко печата „важно“ сложа на искането си.

— Кого си разсърдил в Лос Анджелис?

— Хърли.

— Исусе! — Меклин едва не се задави. — Ще го пратя по вътрешните канали и ще видя какво мога да направя.

— Благодаря.

— Но нищо не обещавам — предупреди Меклин. — Там са много заети да охраняват джамиите и да си пазят задниците, когато нещо хвъркне във въздуха. А това ще стане.

— Независимо от резултата, кажи ми какво се е случило.

— Добре. И освен това искам да ти благодаря, че ме изпрати на тържеството за рождения ден на детето ми. Когато ме видя, грейна в усмивка, дете никога няма да забравя. Така останалата мръсотия, в която се ровя всеки ден, не изглежда чак толкова грозна, ако разбираш какво имам предвид...

Сам за втори път му завидя. Той дори си нямаше жена, която да му вдига скандал, щом се прибере късно у дома. А какво оставаше за дете, което да се засмее щастливо, че вижда баща си.

— Ако изскочи нещо, ще гледам да не замесвам името ти — рече Сам.

— Направи го. — Меклин отново въздъхна. — Как можа от всички хора да се скараш точно с Хърли. Нали знаеш, че той ще е новият директор след няколко години?

— Да, наясно съм с това.

— Е, ще ти пиша във Фарго.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Събота, 9:10 ч. сутринта

Най-голямата разлика между „кабинета“ на Кенеди в автобуса и този на Дъг беше, че в първия имаше работещ телевизор, четири телефона и не се мяркаше нито компютър, нито някое досие. Номерът на никой от телефоните не бе известен на медиите, което означаваше, че в момента кабинетът на Кенеди бе най-тихото място, обитавано от някой от оперативната група.

Ала спокойствието не бе пълно. Работещият без звук телевизор показваше оживеното лице на Тони Доун, която повтаряше вчерашните новини. Това бе проблемът на денонощните новинарски кабелни телевизии. Просто нямаше чак толкова нови неща, камо ли такива, които заслужаваха да се нарекат новини в истинския смисъл на думата. Повторение, спекулации, сензации и самоизтъкване — Тони бе добра във всички тези неща.

В дъното на екрана пълзеше текст, докато тя не спираше да разпитва Сам Гроувс за ужасната престрелка на паркинга. И между другото го попита как може да не улучиш човек, след като си стрелял два пъти?

— Цивилни — процеди Дъг. — Прекалено много телевизия гледат. Мислят си, че пистолетът е като пушка и че всяко ченге е снайперист. Особено когато някой стреля по теб и адреналинът ти се е покачил толкова, че можеш да осветиш голям град.

— Да, но сега поне плюе по правилния човек — обади се Кенеди. — Този тип направо си плаче за наказание. Поверителен информатор, друг път! Колтън е прав — Гроувс спи с мацката. — Дъг измърмори нещо неясно, доволен, че Кенеди се е хванал за информатора, а не за факта, че разпоредбите на Бюрото забраняват на агентите да стрелят след отдалечаващо се моторно превозно средство. — Медиите се възползват от това максимално — продължи Кенеди. — Двама куриери са нападнати, баба и дядо са убити...

— Последното, което чух — внимателно го прекъсна Дъг, — беше, че бабата и дядото са работели за латиноамериканските банди.

Кенеди сви рамене.

— Стара информация. Днес имаме четири — обърни внимание, четири — жертви на жестока вълна на насилие.

— Нищо ново.

— Ами при теб? — попита Кенеди и угаси телевизора с едно натискане на копчето на дистанционното. — Има ли нещо ново?

— Всички пратки на бижута са доставени и приети от клиентите.

— По дяволите камъните! Искам човека, който уби съпрузите Пърсел. Искам реални доказателства, които свързват Пърсел с латиноамериканските банди. Искам човека, който нападна куриера в Кварцит.

— Жената почина миналата нощ.

— Мислиш ли, че не знам? Това беше водещата новина тази сутрин. Непрекъснато показват Тони, която интервюира скърбящия съпруг и сестра ѝ в болницата. Слава на бога, че жената не е имала деца. Само това ни липсваше.

Дъг се намръщи и зачака Кенеди да стигне до целта си, каквато и да бе тя. Не вярваше шефът му да го е извикал само за да се оплаче от медиите. Дъг знаеше, че се приближава опасно до второто мъмрене в досието си заради Сам Гроувс. Но искрено се надяваше да не се случи точно сега. Не искаше именно той да бъде човекът, който излага на риск живота на нечий поверителен информатор.

Нито пък искаше да залага собствената си кариера.

Мътните да го вземат Сам Гроувс! Как се оставих да ме забърка в това? За пореден път..., прокле се наум Дъг.

Кенеди премести пепелника на бюрото си, поигра си със запалката и накрая се предаде на никотиновия си глад. Отключи чекмеджето и бръкна дълбоко вътре, докато накрая извади омачкана кутия, в която бяха останали само две цигари. Някой ден щеше да ги откаже. Сигурен беше в това.

Но не днес.

Запали, дръпна силно и издиша дима с удоволствие, преди да попита:

— Колко още ще се примиряваш с тези идиотщини за поверителния информатор на Гроувс?

— Не съм сигурен какво имате предвид, сър — каза Дъг.

— Глупости! Само защото Гроувс залъгва теб, не очаквай, че и аз ще го търпя и ще си трая.

Дъг потисна импулса си да пристъпи от крак на крак или да пъхне ръце в джобовете. Наистина бе разчитал, че ще има още няколко дни, преди да се изправи пред точно тази дилема.

— Специален агент Сам Гроувс следва разпоредбите на Бюрото по отношение на поверителния си информатор — отговори Дъг. — Като се има предвид насилието, свързано с настоящото ни разследване, съвсем естествено е да проявява загриженост за сигурността на поверителния си информатор. И съответно да желае да запази в тайна самоличността на жената.

— Откъде си сигурен, че просто не действа на своя глава?

— Гроувс е доказал, че може да приключва успешно разследванията. Доверявам се на миналото му.

— А то говори, че е голям трън в задника — измърмори Кенеди.

— Да, сър. Но много полезен.

Кенеди изсумтя нервно, сетне попита:

— Знаеш ли самоличността на информатора?

— Не съвсем.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Знам достатъчно — внимателно подбра думите си Дъг, — за да съм сигурен, че поверителният му информатор ще окаже ценна помощ на оперативната група.

— Добре, накарай и мен да се почувствам сигурен. — Кенеди тръсна цигарата в пепелника и прикова Дъг с поглед, който караше калени мъже да се потят.

— Поверителният информатор няма да ни е от полза мъртъв — отбеляза Дъг.

— И това би трябвало да ме успокои?

— Имаме основателни причини да смятаме, че ако самоличността на жената бъде разкрита — обясни Дъг, — същите хора, които затриха семейство Пърсел, ще убият и нея.

— Нямам намерение да се обаждам на Тони, за да го обяви във вечерните новини — сръза го Кенеди. — Ще го запазим между нас.

— Сър, знаете, че изтичането на информация е неизбежно.

— Да не би да намекваш, че не ми вярваш?

— Не, сър. Съвсем не. — Дъг светкавично обмисли как най-безопасно може да излезе от това минно поле, без да взриви кариерата си. — Само казвам, че дори и в най-сигурната ситуация колкото повече хора знаят една тайна, толкова по-голяма е вероятността тя да се появи в новините.

— Отказваш да споделиш с мен онова, което знаеш, така ли да го разбирам?

— Не, сър.

Кенеди зачака.

Дъг мислено прокле капана, в който попадна.

— Всичко, което знам, е, че Натали Катър е разполагала с информация, която вероятно е довела до друга информация, полезна за оперативната група. Гроувс разследва връзката.

— Колтън е проверил името на Катър по своя инициатива — отбеляза Кенеди. — Открил едно голямо нищо.

— Така ми каза и Гроувс, след като проучил името.

— Какво друго ти каза?

— Че информаторът му може да ни помогне за случая Мандел във Флорида — отговори Дъг.

— Мандел ли... Имаш предвид куриера, който избяга зад граница с пратката на Маклауд?

— Възможно е куриерът да е бил убит. Дори е много вероятно.

— Да го вземат мътните! — Кенеди удари с юмрук по масата. — Само това ми липсва, ново убийство под носа ми. Намери Гроувс, довлечи го тук! Ще трябва да говори с мен или да ми предаде значката и оръжието си. Все ми е тая какво ще направи. Ясно ли е?

— Да, сър.

Дъг се обърна и едва не се блъсна в човека, който отвори вратата към тесния коридор. Сайзмор нахълта вътре и поспря за миг, колкото да погледне Дъг, преди да тръшне вратата под носа му.

— Помниш ли Натали Катър, жената, която разменяше скъпоценни камъни? — попита задъхано той.

— Да — отвърна Кенеди.

— Истинското ѝ име е Катрин Джесика Чандлър.

— И защо това трябва да ме интересува...

Сайзмор се ухили победоносно.

— Тя е поверителният информатор, когото Гроувс крие! Свързана е с онзи куриер във Флорида — Лий Мандел. Негова полусестра е.

Кенеди отправи унищожителен поглед към Дъг!

— Намери онзи проклетник и ми го докарай тук. *Незабавно!*

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Глендейл

Събота, 9:10 ч. сутринта

Сам разстла рисунките на една от работните маси, която Кейт набързо разчисти. Стоеше до него, разглеждаше документите и ухаеше на секс. Направо го подлудяваше.

А той се наслаждаваше на неустоимия аромат и се питаше угрижено:

Какво ще правя с нея?

Единственото, което му хрумваше, бе строго забранено от правилата на Бюрото за работата с информатори.

Другите му идеи по въпроса не бяха споменати в документите на Бюрото, но бяха незаконни в някои щати.

— Добре — каза той, опитвайки се да убеди сам себе си, че не може да усети топлината на тялото ѝ, че не може да долови дъха ѝ. — Познаваш ли някого?

— Не.

— Много бързо ми отговори.

Кейт гледаше унесено тъмносините му очи и устните, които можеха да разпалват огньовете, наболата му брада, която сякаш чакаше да я погали женска ръка... Сетне рязко се обърна към рисунките. Така бе много по-безопасно.

Ченгето в Сам отново бе поело контрола над поведението му. Мъжът искаше да си поиграе, но нямаше да стане.

По дяволите!, изруга мислено тя и след това спокойно отвърна:

— Разглеждах рисунките, докато ги слагаше на масата.

Той побутна портрета на слабия мъж по-близо до нея.

— Сигурна ли си? Никоя от тях ли не ти напомня поне малко за някого, когото познаваш?

— Не.

— Дори и тази ли? — настоя той, побутвайки рисунката към нея.

— Дори и тази — търпеливо повтори тя.

— Е, по дяволите!

— Кой са тези хора?

— Различни образи на един и същи човек. „Той“ или „тя“ се опитал да пласира един от „Седемте гряха“ на Маклауд в заложна къща в Маями скоро след изчезването на Лий.

— Камъкът, който се бе озовал у Пърсел ли?

— Да, но все още не мога да го докажа. Не и пред съда.

Кейт стисна устни.

— Значи това е убиецът на Лий.

— Може би — отвърна Сам. — А може би е само брънка във веригата.

Кейт се зае да разглежда рисунките мълчаливо. Изведнъж стана съсредоточена.

— Не искам от теб да се закълнеш във всичко най-свято, че познаваш някого — обясни Сам. — Но поне кажи някоя от рисунките не ти ли *напомня* поне малко на познат човек?

Тя премести една от настолните лампи и продължи да ги изучава.

— Съжالياвам — каза накрая. — Не мога да ти помогна.

— Някоя ли не прилича поне малко на Лий?

Тя вдигна глава и разтревожено се обърна към Сам.

— Така ли е казал човекът от заложната къща? Че това е Лий?

— Не чак толкова категорично. Човекът е влязъл преоблечен като жена, но си личало, че голяма част от дегизировката му е фалшива. „Той“ или „тя“ бил със светли очи и руса коса, също като жената, с която Лий уж бил заминал за Аруба.

— Чакай малко — прекъсна го Кейт. — Нека да видим дали съм разбрала правилно. Говорим за светли очи и руса коса, така ли?

— Да.

— Милиони хора имат светли очи. Онези, които нямат, могат да си купят цветни контактни лещи. Същото важи и за косата. И какво от това?

— Ами доколко прилича образът от рисунката на Лий Мандел? — попита Сам. — Забрави за косата и цвета на очите. Концентрирай се върху чертите му, плътността на устните, линията на челюстта, носа, веждите...

— Тъкмо там е въпросът — заяви Кейт. — Лий имаше широки рамене, едри кости, леко гърбав нос и широка уста... — За миг гласът

й пресекна. — Тази рисунка изобщо не прилича на Лий — каза тя с равен глас.

Сам нежно избърса с пръсти сълзата, търкулнала се по лицето на Кейт.

— Извинявай, скъпа — прошепна той. — Но трябваше да съм сигурен. Моят специален отговорен агент никак няма да хареса идеята, че Лий е жертва, а не крадец.

Кейт потръпна, трогната от загрижеността му и сломена от мъката й по Лий.

— Защо правиш така? — тихо попита тя.

— Защо те докосвам ли? Защото не мога да се въздържа. — Сам отстъпи крачка назад, на безопасно разстояние. — Колкото до Кенеди, ако Лий е жертва, тогава ФБР отново се оказва в ролята на глупака.

Кейт се облегна на работната маса, защото нозете й се подкосиха от вълнение. Ала това не й беше достатъчно. И тя стисна здраво плота с двете си ръце. Този мъж й отнемаше дъха и я караше да забрави за целия свят в един миг. А в следващия тя съжаляваше за това.

Миналата нощ не бе променила нищо.

— По дяволите, Сам! — прошепна Кейт.

— Да, по дяволите... — Той я изгледа примирено. — Неподходящ момент, неподходящо място, подходящата жена. Грешката е моя. А би трябвало да съм трениран, дисциплиниран, да мога да върша чудеса. — Пъхна ръце в джобовете на джинсите си. — Както и да е, специалният ми отговорен агент направо ще забълва змии и гуцери, щом разбере за теб и Лий.

— И кога ще стане това?

— В мига, в който получим потвърждение на ДНК пробите от Флорида — неохотно обясни Сам. — След това не мога повече да те крия.

— Знам, вече ми го каза.

— Съжалявам.

— И това ми каза. — Тя се усмихна тъжно. — Всичко е наред, специален агент Сам Гроувс. Искрах ФБР да обърне внимание на смъртта на Лий. Е, успех... Ако с мен се случи нещо заради това, сама съм си виновна.

Сам понечи да й каже колко много греша, но в този миг телефонът му звънна.

Той го измъкна ядно от задния си джоб и погледна мрачно номера. *Началникът ми! Направо приказка.*

Искаше му се да се престори, че го няма, че не е на същата планета.

Но не беше така.

Натисна зелената слушалка.

— Какво става, Дъг?

Кейт забеляза как изражението на Сам се променя — раздразнението му премина в гняв.

— Тръгвам — каза той в слушалката. — Ще си понеса каквото ми е приготвил Кенеди и после се връщам право при Кейт. Имам намерение да остана при нея, докато не заловим престъпниците, които убиват, когато им хрумне. Ако това е проблем за Бюрото, знаеш какво можеш да направиш.

Сам прекъсна връзката, преди началникът му да успее да отговори.

— Какво е станало? — попита Кейт. — Още някой ли е бил убит?

Все още не, мрачно си помисли Сам.

— Тед Сайзмор не е могъл да седи мирен.

— Какво искаш да кажеш?

— Този негодник те е издирил точно както те намерих и аз. Знае името ти, как изглеждаш, къде живееш... И съвсем не е длъжен да го пази в тайна. Като цивилен, може да се появи в новините и да го разтръби пред целия свят.

Кейт се облегна още по-здро на масата. Отново чу онзи ужасен глас, който ѝ казваше, че ще умре. Затвори очи, пое си дълбоко дъх и се отдръпна от плота.

— Е, ти ми каза, че това може да стане — прошепна тя. — Ето че се случи.

Единственият отговор на Сам бе да удари с юмрук по масата така, че рисунките подскочиха. Изруга, вдигна ги и ги наблъска в досието на Мандел, което пъкна под мишница.

— Трябва да се явя на доклад — каза той. — Затвори след мен и заключи добре. Зареди пистолета си и го дръж подръка. Не отваряй на никого, освен на мен. Абсолютно на *никого*. Ще се върна възможно най-бързо.

- Ами ако шефът не ти позволи?
- Тогава няма повече да ми е шеф.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Скотсдейл

Събота, 9:48 ч. сутринта

Вратата към кабинета на Кенеди се отвори рязко, преди Сам да успее да почука.

— Добро утро — поздрави го Дъг с равен глас.

Но в очите на специалния надзорен агент се четеше едновременно извинение и предупреждение.

— Утро е — съгласи се Сам. Не обърна внимание на Сайзмор и кимна на Кенеди. — Разбрах, че сте искали да говорите с мен.

— Много добре си разбрал. Едно е да имаш поверителен информатор, а съвсем друго е съзнателно да саботираш разследване на оперативната група.

— Не съм правил такова нещо.

— Правил си, по дяволите! — развика се Кенеди. — Три дни си крил информация от мен.

— Това не е съвсем точно — с равен глас поясни Сам. — Бюрото ми разрешава да запазя в тайна самоличността на поверителния си информатор.

— Не и когато прикриването на доносник води до излагане на цялата оперативна група!

Независимо кой беше прав, Сам не би могъл да спечели спор за бюрократичните процедури със специалния си отговорен агент. Можеше само да се опита да си извоюва позиция, която да му позволи да защити Кейт. Което означаваше, че трябва да намери начин да каже на Кенеди лошата новина за изтичането на информация по такъв начин, че той да не получи удар. Само че това може да стане, след като се научеше да яде въглища и от него да излизат диаманти.

— Животът ѝ е бил заплашван — изтъкна Сам, старайки се гласът му да звучи спокойно и професионално. — Като се имат предвид всички убийства, които бяха извършени напоследък,

запазването на самоличността ѝ в тайна е съвсем стандартна оперативна процедура.

— Стандартна процедура, друг път! — Кенеди започна да рови в чекмеджето за последната си цигара. Дъг взе запалката и зачака. Дребен жест, но може би щеше да уталожил поне частичка от гнева на шефа. Запалката щракна. Кенеди дръпна силно. — И кога по-точно щеше да ми кажеш? — саркастично попита той. — Когато случаят приключи ли?

— Щях да кажа на Дъг, когато получа положителен резултат от ДНК анализа, който доказва съвпадение на кръвта в багажника на колата под наем и тази на Лий Мандел.

— Каква кола под наем? — попитаха едновременно Сайзмор и Кенеди.

— Тази, с която Лий Мандел е тръгнал от летището и която е била върната с ден закъснение, вероятно от някой друг.

— Защо не съм бил информиран за това? — попита Кенеди.

— Защото няма да знам дали това е така наистина, докато не получа резултата от ДНК анализа.

— Ако е имало кръв в багажника на наетата кола, тя може да е от зле увито сурово месо — сви рамене Сайзмор.

— Няма да е за пръв път — съгласи се Сам. — Затова исках да изчакам лабораторните резултати.

Дъг си пое предпазливо дъх и започна да се надява, че кариерата му ще бъде спасена. Помощта от Сайзмор бе неочаквана, но в този бизнес човек приемаше помощ и утеха откъдето му ги предложеха.

Кенеди се опита да се успокои с ново дръпване от цигарата.

— Кажете ми какво друго имаш?

— Багажникът не е бил разбит — каза Сам. — Ако самият Мандел не го е извършил, значи е бил някой достатъчно хитър, че да запише електронния код на дистанционното и да направи дубликат.

— И какво от това? — обади се Сайзмор. — С какво ни помага това тук, във Финикс, където престъпниците разбиват багажници и стрелят на паркинга?

— Каубоят на паркинга имаше дубликат на дистанционното, който е направил предварително — изтъкна Сам. — Не би посегнал към лоста, ако не бе решил, че е объркал кода. Ако куриерът не бе изтичал обратно, каубоят вероятно щеше да успее. Истински

професионалист е. Кой може да каже, че същото не се е случило и във Флорида, само че Мандел е бил убит, натъпкан в багажника и погребан в благомето?

Сайзмор гледаше начумерено. Кенеди попита троснато:

— И какво общо има всичко това с мошеничка, която разменя скъпоценни камъни? Тя ли го е направила?

— Не — бързо отвърна Сам. — Тя е шлифовала „Седемте гряха“ — седем много скъпи сапфира, — които Мандел е пренасял, когато е изчезнал. Не е повярвала, че ги е откраднал, и затова започнала да следи изложенията на скъпоценности, очаквайки стоката да се появи. Пърсел имаше един от тях. Тя го подменила със синтетичен камък, взела истинския у дома си, където го сравнила с работните си снимки. Никакво съмнение — Пърсел притежавал камък, който бил видян за последен път у изчезналия куриер! Отново разменила камъните, защото поначало не е имала намерение да краде, а само да идентифицира нещо, което вече било откраднато. Аз я залових, след като бе разменила оригинала и синтетичния камък.

— Пърсел пък откъде е взел камъка? — учуди се Кенеди. Сам трябваше да признае, че специалният отговорен агент има добри следователски инстинкти. Можеше да проследи връзките в определен случай, така както Колтън никога не би могъл.

— В момента проверяваме.

— С какво разполагаш *в този момент*?

— Една заложна къща в Малкото Маями, блондинка с големи изкуствени гърди и собственика на заложната къща, който се кълне, че изобщо не е докосвал камъка. Същият има роднини в Лос Анджелис, които биха могли да пласират това бижу.

Кенеди кимна.

— Проследи го. И непременно опиши всичко — имена, дати, свидетели — в доклад, с копие за Тед. Той има много добри връзки в Лос Анджелис. Може да спести малко пари на данъкоплатците.

— Ще се заема с това веднага щом получа доклада — заяви Сайзмор.

— Изкуствени гърди — повтори Кенеди. — Да не би да става дума за травестит? — Той бързо прелисти досието. — Ето, отново се споменава за гърди. И тук също.

— Предполага се, че Мандел е заминал в неизвестна посока с пратката, под ръка с едрогърда блондинка, нали така? — обърна се Сам към Кенеди. Той погледна към Сайзмор, който присви рамене. Сам прелисти папката на Мандел и извади листа, който бе подчертал с маркер. — Според този свидетел — чието име между другото, изглежда, се е изгубило някъде — Мандел е бил забелязан в компанията на вече описаната блондинка. Някой, отново анонимен, видял двойка, която отговаря на описанието на Мандел и блондинката, да оставя автомобил пред агенцията за коли под наем на летището.

— Е, и какво от това? — попита Кенеди.

— Лий Мандел е бил гей.

Кенеди се загледа във върха на цигарата си, а после — към Дъг. Той поклати глава, безмълвно уверявайки шефа си, че това е новина и за него.

— Дай ми тази папка — нареди Кенеди.

Сам му я подаде.

Никой не обели и дума, докато шефът четеше досието със скоростта и концентрацията на човек, който е виждал много подобни досиета. Когато приключи, лицето му съвсем не бе весело.

— Тук виждам доста неща, които липсват в моята папка — отбеляза Кенеди.

— В мига, в който вашата папка бъде попълнена с новата информация, Кейт Чандлър ще се озове в ролята на главната жертва в следващата престрелка — каза Сам.

— Кой го твърди?

— Последния път, когато досието на ФБР за Лий Мандел е било обновено — обясни Сам, — тя е получила заплаха на телефонния си секретар. Неизвестен глас ѝ наредил да спре да се рови в случая Мандел или ще умре. Използвали са механичен дистортер на гласа. Лабораторията работи по записа, но засега не са ми съобщили какви са резултатите.

На Кенеди му трябваше по-малко от секунда да стигне до същината. Той изгледа Сам с присвити очи.

— Откъде изтича информация?

— Не знам.

— Предположи — с равен глас нареди шефът.

— Някой от оперативната група е — отвърна Сам.

Дъг се приготви да посрещне експлозията, която щеше да сложи край на кариерата на Сам, а вероятно и на неговата.

Червени петна избиха по лицето на Кенеди. Той отвори уста, за да каже на Сам какво нещастно копеле е, но се овладя.

Не беше стигнал до сегашния си пост, пренебрегвайки всички неприятни факти — само повечето от тях. Ала някои от тези факти имаха лошия навик да го настъпват по петите. Сега насоката, която вземаше разследването на Сам, се очертаваше като унищожителна за нечия кариера.

Или, ако бъде подхваната по подходящия начин, можеше да изстреля някого на върха.

Тишината бе нарушена само от звуците на пушещия мъж, който тръскаше пепелта от цигарата си и отново дръпваше от нея. Мъж, който мисли още бързо, напрегнато и пресметливо.

В този миг мобилният телефон на Сам звънна. Той погледна кой го търси, вдигна телефона и се заслуша. Не отне много. Затвори и погледна Кенеди.

— Не е било сурово месо — каза Сам.

— Кръвта на Мандел ли е? — попита Дъг.

— Без никакво съмнение. Местните власти ще започнат претърсване на обичайните места, където и по-рано са били захвърляни трупове. Но след пет месеца... — Сам сви рамене. — Плътта вече я няма, костите са разпилени от приливите, от бурите и хищниците. Може би ще извадим късмет, ще открием нещо и така ще можем категорично да потвърдим смъртта пред семейството на Мандел. Но не бих се обзаложил за това.

Сайзмор поклати глава:

— Мразя тези блата. По-зле е и от кремация, когато става дума за доказателства.

Всички погледнаха към Кенеди.

— Добре — каза той, като се изправи. — Ето какво ще направим. Това досие ще бъде попълнено с новата информация още сега. И то заедно с пълен доклад от специален агент Сам Гроувс за това докъде е стигнало разследването му и какви са резултатите — предварителни, предполагаеми... Искам всичко!

Сам кимна.

— Включи и резюме на разговорите си с поверителния ти информатор — нареди Кенеди. — Можеш да не посочваш името ѝ.

— Това няма да е достатъчно, за да я опази жива — възрази Сам. — Онзи, който стои зад тези убийства, не е глупак. Много бързо ще събере две и две. И ще се опита да убие Кейт.

— Твоят доносник разполага ли с друга информация, която още не е в досието? — заинтересува се Кенеди.

Сам чу онова, което не бе изречено на глас: *Ако си изстискал цялата информация от доносника си, кой го е грижа какво ще стане с нея?*

— Моят поверителен информатор не е някоя отрепка — заяви Сам в лицето на Кенеди. — Тя е от жертвите, които много биха зарадвали Тони Доун. Искате ли да изглеждате зле в новините в шест часа — ама наистина ужасно глупаво? Тогава отпишете моя поверителен информатор. Гарантирам, че резултатът ще съсипе кариерата ви.

— Заплашваш ли ме?

— Не.

Сам срещна разгневения поглед на Кенеди, но не отмести очи, а зачака. След дълго и напрегнато виране Кенеди кимна.

— Добре, Гроувс. Ще го направим по твоя начин. Скрый името ѝ или го напиши с големи букви в досието. Обяви го във вечерните новини, ако искаш. — Кенеди злобно угаси цигарата си. — От този момент нататък ти носиш отговорността за живота на поверителния си информатор.

— Денонощно ли?

— Да.

— Един човек не е достатъчен... — започна Сам.

— Непременно ще го обясня на Тони Доун — заяви Кенеди, — докато чупя ръце пред камерите заради съкращенията във федералния бюджет и нарастващата престъпност. — Той разтегна устни в усмивка пред въображаемата камера. — Само си представете, тази прекрасна млада жена и нейният храбър защитник от ФБР щяха още да са живи, ако не беше стиснатият ни Конгрес...

Но Сам вече бе изскочил през вратата и тичаше към колата си. И към жената, която му бе поверила живота си.

— Искам доклада ти след два часа — извика след него Кенеди.

Единственият отговор на Сам бе жест с ръка, който би му донесъл уволнение, ако Кенеди вече не бе измислил друг начин да му го върне тъпкано.

Дъг се обърна към началника си и каза:

— Поне подайте молба за свидетелска защита на поверителния информатор.

— Тя е доносник, а не свидетел — отвърна Кенеди.

Сайзмор небрежно махна с ръка:

— Дъг, спести някой долар на данъкоплатците и престани да се тревожиш. Тя живее в истинска крепост.

— Какво искаш да кажеш? — подозрително попита Дъг. — И откъде знаеш?

— Ходих дотам. Свързана е с местна охранителна компания. Ще се оправи.

— Срецу убиец, който работи за Бюрото ли? — възрази Дъг.

— Не знаем това — бързо отвърна Кенеди. — В този момент то е само една възможност. Просто някаква неприятна възможност.

— Господи, човече, говорим за живота на тази жена! — възкликна Дъг.

— Може би. А вероятно Сам Гроувс издава информация пред поверителния си информатор, за да ни изкара пълни глупаци — предложи невъзмутимо Сайзмор.

— Наистина ли го вярваш? — попита Дъг смаяно.

Сайзмор вдигна рамене.

— Както каза шефът ти, има много възможности и точно сега тази е също толкова вероятна, колкото и всяка друга. Гроувс не е колективен играч. Има много търкания с Бюрото.

Кенеди се изсмя горчиво.

— Този път негодникът може да си блъска сам дебелата глава.

— Ами ако Сам е прав? — попита Дъг.

— Тогава ще заловим престъпника — заяви Кенеди. — Ако Гроувс не е прав, ще бъде уволнен и обвинен за всеки провал досега. И в двата случая аз съм от печелившата страна.

— Стандартна оперативна процедура — процеди през зъби Дъг.

— Съществува ли някакъв проблем за теб? — попита Кенеди.

— Има ли значение?

— За мен не. А за теб? — Кенеди сви рамене. — Щом искаш да бъдеш уволнен заедно с него, моля.

— Не само ти имаш високопоставени приятели — каза Дъг. — Не ме заплашвай.

— Искаш ли да се състезаваме кой е по-силен?

— Не желая на съвестта ми да тежи смъртта на поверителен информатор.

Шефът му се засмя студено.

— Тогава по-добре се моли любимият ти агент да е толкова добър, за колкото се мисли.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Глендейл

Събота, 1:15 ч. следобед

Кейт вдигна очи от полиращия диск и погледна към Сам, който седеше на една маса до стената и работеше на компютъра ѝ. Бе се заловил за работа веднага щом прекрачи прага на дома ѝ преди доста време, с куп папки и мрачно изражение.

Оттогава не бе проговорил.

Върху каквото и да работеше, задачата го бе превърнала в човек, от когото се излъчва едва сдържан гняв. Това я караше инстинктивно да се държи на безопасно разстояние.

Изведнъж той натисна бутона за изпращане и се взря гневно в екрана, сякаш се канеше да го удари с юмрук.

— Свърши ли? — попита Кейт. — Може ли най-сетне да си проверя електронната поща?

— Да, свърших — отвърна мрачно Сам. *Сега мога да мина от лошото към по-лошото. Господи, наистина не искам тъкмо аз да съм човекът, който ще ѝ каже за Лий.* — Моят специален отговорен агент може да си разпечата колкото копия пожелае от доклада ми. Трябва само да се сети да си отвори пощата.

— Спомена нещо за факс, когато дойде — напомни му тя.

— По дяволите факса. Време е Бюрото да влезе в двадесет и първи век.

Кейт въздъхна предпазливо.

— Готов ли си да ми кажеш какво е станало?

— Мислех, че искаш да си провериш пощата.

— Ще почака.

Сам стана от стола си и изруга:

— Работя за първокласен негодник!

— Хм, добре. Това значи, че някои дни са по-ужасни от други. Какво още трябва да знам?

Сам не искаше да ѝ казва какво се бе случило в кабинета на Кенеди, не искаше да ѝ казва и за по-малкия ѝ брат. Но нямаше избор. Ставаше дума за нейния живот.

И той щеше да издълбае огромна празнина в него.

— Току-що въведох нова информация в досието на твоя полубрат — с равен глас изрече Сам.

Кейт се облегна на работната маса и зачака.

— ДНК анализите показват пълно съвпадение — продължи след известно мълчание той. — Следите от кръв в багажника на колата под наем са от Лий.

Тя притвори очи и попита с надежда:

— Не би ли могло да е грешка? — После погледна Сам. — Никакво съмнение ли няма?

Той докосна косата ѝ, сетне отпусна ръка, тъй като не вярваше на себе си. Толкова отчаяно я желаше, че му бе трудно да стои прав. А тя нямаше нужда от това в момента. Нуждаеше се от ченге, а не от страстен любовник.

— Съжалявам — въздъхна Сам. — Няма начин да бъдем абсолютно сигурни, освен ако не намерим трупа в блатото или не изкопчим признание от убиеца. Но трябва да ти кажа, че ако Лий е жив, за пръв път в кариерата ми ще се окаже, че кръв, намерена в багажника на кола, е довела до щастлива развръзка.

Тя стисна устни, после решително каза:

— Трябва да се обадя на мама.

— Аз ще го направя. По-лесно е, когато го чуят от ченге — прекъсна я Сам. — Роднините могат да се ядосват, да викат, проклинат, да излеят мъката си пред него. А ако се обадиш ти... След като свърша, ще ти дам телефона. — Той нежно докосна лицето ѝ. — Моля те, Кейт. За всички ще е по-лесно така.

Тя неохотно кимна с глава. Сам се поколеба, но нямаше какво да стори. Нуждаеше се от нея, трябваше да разсъждава трезво.

— Преди да се обадя, намери ми номера на Маклауд. Онзи, който си използвала, за да му докладваш докъде си стигнала с обработката на камъните.

— Откъде знаеш за това? — попита тя вцепенено.

— Човекът е инвестирал милион долара. Съвсем логично е да иска редовни отчети.

Тя отиде до компютъра си и отвори папка с адреси.

Той забеляза сведената ѝ глава и напрегнатите ѝ рамене и му се прииска да може да стори нещо, което да не я кара да се чувства толкова зле.

— Съжалявам — каза той.

Тя кимна и продължи да преглежда списъка с имена на екрана.

— Само че... — тихо отрони тя и размърда рамене, сякаш за да се отърси от нещо.

— Само че съжалението ми не променя нищо — съгласи се той.

Тя се извърна и го погледна.

— Променя мнението ми за ФБР. Или поне за някои от тях. За един човек. За най-добрия, за теб.

Сам се предаде и разтвори ръце. Кейт се озова в прегръдките му и се притисна здраво в него. После се остави на мъката да я залее.

— Знаех, че Лий няма да се върне — изхлипа тя, когато отново можеше да говори. — Но въпреки това все, се надявах, все си мислех... Господи, Сам, сигурен ли си?

— Доколкото това е възможно, без да сме намерили тялото. — Погали с устни лицето ѝ и усети вкуса на бликналите ѝ сълзи. Буца се надигна в гърлото му. — Кейт, не вярвам, че трупът на Лий ще бъде открит — решително каза той. — Съжалявам. Знам, че донякъде това би улеснило нещата, но блатото и изминалите пет месеца правят намирането на каквото и да било много непосилна задача. Разбираш ли?

Тя кимна, пое си дъх на пресекулки и погледна Сам. Загрижеността в очите му едва не я накара да се разплаче отново. Някак бе успяла да проникне под защитата на ченгето в него и да стигне до уязвимия мъж.

Изправи се на пръсти, целуна го нежно по устните и каза:

— Благодаря ти.

Очите му се изпълниха с тъга:

— За какво? За това, че обърках нещата от самото начало ли?

Измъчена усмивка потрепна на лицето ѝ:

— За това, че си честен, че си грижовен, че си тук, докато други мъже биха побягнали да спасяват кариерата си. За това, че си Сам Гроувс. — Гласът ѝ премина в шепот: — Ти си добър човек, много

добър. — Пръстите ѝ докоснаха устните му. — Ще ти дам номера на Маклауд.

Сам се загледа в присвятия ѝ гръб, когато тя се обърна отново към компютъра. Най-силно от всичко на света копнееше да я прегърне отново, да я защити от света, изпълнен с насилие и смърт, който унищожаваше безмилостно невинността.

Можеш да я защитиш по-добре като ченге, отколкото като мъж, който е в леглото ѝ, помисли си той. Но проблемът бе, че искаше да бъде едновременно и двете.

— Ето номера — каза Кейт. — Да ти го запиша ли?

Той само погледна подчертания номер и това му стигаше да го запамети.

— Вече го запомних. Провери си електронната поща, докато се обадя на родителите ти.

Тя потръпна, после кимна.

— Мога да се обадя отгук или от всекидневната — предложи Сам.

— По-добре от всекидневната. — Тя го погледна право в очите. — Вярвам ти, че ще бъдеш толкова внимателен с тях, колкото си и с мен.

С върховете на пръстите си той проследи линията на брадичката ѝ, докосна устните ѝ, а после се извърна, за да се заеме с обаждането, което всяко ченге мразеше.

Нямаше приемлив начин да съобщиш на родителите, че синът им е мъртъв.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Събота, 1:50 ч. следобед

— Джейсън, без теб ще се разпаднем — каза Шарън в телефонната слушалка, докато преглеждаше данните на компютъра си. Както ѝ бяха заповядали, работеше в апартамента на баща си, така че да бъде на разположение, ако той има нужда от нещо. Пейтън седеше наблизо, пиеше бира и хапваше чипс, като си запълваше времето преди срещата си в шест часа. — Особено сега, при всички неприятности — продължи да говори по телефона Шарън. — Следващия път, когато татко ти се развика, просто си мисли за мениджъра, който бил като чайка, става ли?

Мъжът от другата страна на линията вдигна очи към тавана на кабинета си в сградата на „Сайзмор Секюрити Консултинг“. Не му се полагаше да има прозорец, но това не го измъчваше. Само големият шеф имаше.

— Предпочитам да си мисля за повишение на заплатата — вметна Джейсън.

— И така става. Ще повдигна въпроса следващия път, когато татко не се е заял с някого за невъзможни неща.

— Не мога да чакам толкова дълго.

Шарън въздъхна и се зачуди дали всички мъже са такива примадони, или само тези, които тя имаше нещастieto да познава.

— Виж, нали знаеш, че правя всичко, което мога, за теб.

— И аз ти отвърщам със същото. Отсяването на истината от клюките в бижутерския занаят е по-скоро изкуство, отколкото точна наука. Доста поръчки съм намерил за Сайзмор и съм предотвратил влизането на много лоши клиенти. Знаеш това много добре.

Пейтън стана от мястото си и се приближи до Шарън. Докато тя зяпаше екрана на компютъра, хладните му от бирата пръсти погалиха кичурите, които се къдреха около скулите ѝ. Тя отвори следващата

страница от документа, като четеше, мислеше и слушаше едновременно.

След миг Пейтън разбра, че Шарън преглежда пощата на баща си. Документът, който четеше, беше изпратен на специален отговорен агент Патрик Кенеди и препратен на Тед Сайзмор. Беше нещо свързано с Лий Мандел.

Пейтън галеше шията ѝ, докато четеше с невероятна бързина.

— Добре — каза Шарън, след като Джейсън си изля мъката. — Ще поговоря с татко след няколко дни. Точно сега той реже глави наляво и надясно, включително и на приятелчетата си в Бюрото. Да го молиш за повишение в този момент, би било пълна глупост.

Джейсън потропа с пръсти по бюрото си.

— Ще изчакам седмица, но не повече. Получих много добро предложение от „Мандел Инк“.

— Знам — отвърна Шарън. — Джейсън не бе изтраял да минат и две минути, след като бе получил офертата, преди да ѝ се обади. Не че го обвиняваше. Това беше бизнес, нищо лично. Отвори следващата страница на документа, който четеше на екрана, и попита: — Всичко друго наред ли е?

Джейсън въздъхна:

— Брат ми още гледа през прозореца, чака любовникът му да се обади и се чуди какво, по дяволите, се е случило.

Шарън отново се поколеба. Отвори следващата страница. Прочете я бързо и съсредоточено, после я препрочете, за да е напълно сигурна.

— Шарън?

— Тук съм. Просто...

— Вършиш няколко неща едновременно, както винаги! — възропта Джейсън. — Обещах на Норм да не казвам нищо, но трябва. Любовникът му е Лий Мандел, куриерът, който изчезна във Флорида миналата година.

Шарън замръзна. После попита внимателно:

— Мандел *гей* ли е?

— Да. Чула ли си нещо, което бих могъл да кажа на Норм? Наистина е съсипан от цялата тази история. Да очакваш в неизвестност, е истински ад.

Шарън потърка слепоочието си и въздъхна:

— Лий е гей, о, боже! Аз го интервюирах, ала изобщо не долових нищо подобно.

— Има ли значение? — засегнато попита Джейсън.

Тя отново се замисли, но сетне се сепна и на глас каза само:

— Татко ще откачи.

— Лий не иска това да се знае, така че не казвай на никого. Особено на баща си.

— Дай ми няколко секунди. — Шарън се взираше в екрана и неистово се опитваше да сглоби мозайката. Бързо реши, че нищо не е провалено, а в някои аспекти можеше дори да е от полза. — Татко ще ми откъсне главата, ако разбере какво се каня да направя.

— Той без това ще я откъсне. Просто си е такъв.

— Аз ли не го познавам. Досието на Мандел току-що бе допълнено с нова информация. Кажете на Норм да престане да чака и да се чуди. Не е било нещо, което зависи от него.

— Какво значи това? — попита тревожно Джейсън.

— Бюрото търси тялото на Лий някъде в блатата на остров Санибел.

Пръстите на Пейтън замръзнаха.

В другия край на линията Джейсън затвори очи.

— Обир или отмъщение?

— Предполагат, че е обир — отвърна тя.

— Това ще съсипе Норм. Двамата с Лий щяха да се женят в Лос Анджелис след два месеца.

— По дяволите, Джейсън, наистина е ужасно! Съжалявам.

— Сигурна ли си, че смъртта на Лий не е била за отмъщение? — попита повторно Джейсън. — Флорида не е място, което бих нарекъл люлка на просветената сексуалност. Когато бе далеч от дома си и знаеше, че няма да го разпознаят, Лий понякога се отбиваше в гей барове, за да разпусне малко. Някой може да го е видял в подобно място и да го е проследил.

— Ще се погрижа татко да подхвърли тази версия на ФБР.

— Добре, благодаря ти — каза Джейсън.

— Не очаквай много. — Шарън потърка врата си и се запита дали ще успее да навърши петдесет, преди дългите работни часове да я довършат; или тя да убие баща си; или да събере всичко, което бе присвоила, и да си обере крушите... — Честно казано, от това, което

видях по този случай, Лий не е бил жертва на друго, освен на лошия си късмет.

Вратата на апартамента се отвори. Пейтън се отдръпна от Шарън и отиде да поздрави Тед Сайзмор. Двамата се мразеха взаимно, но по-важен беше бизнесът.

— Благодаря за предложението — бързо изрече Шарън. — Ще се свържа с вас веднага щом мога.

Затвори и се усмихна широко на двамата темпераментни мъже в живота си. Запита се колко ли още щеше да успее да балансира между тях, преди опънатите ѝ нерви да се скъсат. *Имам нужда от почивка, и то дълга*, реши тя. Но не можеше да си позволи да си вземе отпуск точно сега. Трябваше да се стегне и да продължи да играе ролята на послушна и изпълнителна глуповата жена в света на големите момчета.

— Досието на Лий Мандел пристигна току-що — каза Шарън.

Сайзмор погледна многозначително Пейтън:

— Уверен съм, че ще ни извиниш. Бизнес.

— Разбира се. — Пейтън се усмихна превзето и кимна към Шарън: — Ще се видим в седем.

— Може би — бързо се намеси Сайзмор. — Но не е сигурно. Вероятно ще имам нужда от нея.

— А аз пък знам, че ще имам нужда от почивка — възрази дъщерята. — В седем.

Пейтън затвори вратата зад себе си, оставяйки двамата да се разправят кой какво ще вечеря, къде, кога и с кого.

— Защо не зарежеш този простак и не си намериш свестен мъж? — начумери се Сайзмор. — Да си родиш деца. Да бъдеш жена.

— Всеки мъж, когото познавам, се стреми да стане номер едно. Защо и аз да не го искам?

— Защото си жена.

— Значи егоизмът е заложен в топките? Или в пениса?

— Настроена си саркастично. Да не би да е онзи период от месеца?

Тя се усмихна студено.

— Моите настроения поне са предвидими. — Стана и махна с ръка към компютъра. — Резюмето на специален агент Сам Гроувс за поверителния му информатор, Лий Мандел, както и това, че Гроувс

продължава да настоява, че Тефлоновата банда е извършителят на много от обирите на куриери, включително и в случая с Мандел.

Сайзмор прегледа доклада със скорост, която не съответстваше на подпухналите му от алкохола очи.

— Могат ли да проследят камъка от Флорида до Пърсел? — попита Шарън, докато баща ѝ четеше.

— Работят по въпроса. Собственикът на заложната къща, който уж отказал да купи камъка, има връзки в Лос Анджелис. Където пък е базиран бизнесът на Пърсел.

— Значи предполагат, че този негодник е изпратил стоката посредством латиноамериканската версия на мрежата на „старите момчета“? — попита тя нетърпеливо. — Сайзмор кимна. — Ами травеститът? Местен ли е бил?

— Сега показват рисунките на място, за да разберат.

— Рисунки ли? Не видях такива.

Сайзмор отвори последната страница от документа. Там имаше сканирани четири портрета. Той увеличи всеки един поотделно.

Шарън напрегнато се взря в тях. Главоболието, което ѝ напомняше, че има голяма нужда от почивка, се настани в черепа ѝ за постоянно. Едно питие би я отпуснало, но баща ѝ не ѝ позволяваше да пие по време на работа.

— Различаваш ли нещо познато? — попита той.

— Не. А ти?

— Срещал съм няколко травестита през живота си, но не и този. — Ала въпреки това Сайзмор продължи да зяпа рисунките и да се мръщи.

— Не би ли могло да е Лий Мандел, който се опитва да остави лъжлива следа? — обади се след малко Шарън.

— Не и ако вече е бил мъртъв — изтъкна баща ѝ. — Освен това поверителният информатор на Гроувс казва, че не е Мандел.

— Натали Катър ли?

— Чието истинско име е Кейт Чандлър. Тя е полусестра на Мандел. Ако някой може да го разпознае, то това би била тя.

— Е, това вече направо слага черешката на тортата — поклати глава Шарън. — Полусестрата открай време е извор на фалшиви следи. Как така отново се върна в играта?

— Тя е поверителният информатор.

— По-скоро е луда за връзване!

— В Бюрото не мислят така. Потвърждават го и резултатите от ДНК пробите. Единствената добра новина е, че някой се опитва да я убие.

— Моля?

— Получила е заплаха за живота си по телефона. В момента обработват записа в лабораторията.

— Прахосват парите на данъкоплатците — бързо заяви Шарън. — Дори и да изолират глас, никой съд няма да го приеме за доказателство. Има прекалено много възможности. Ако използваш честота „х“ за матрица, получаваш глас „х“. Ако използваш „у“, получаваш „у“. Ако използваш котка, получаваш котка.

Сайзмор вдигна рамене.

— Никога не се знае. В лабораторията и друг път са правили чудеса.

— Луди за връзване, отрепки и магьосници! — вдигна ръце Шарън. — Направо не мога да повярвам. Какво си мисли, че върши Кенеди?

— Прикрива си гърба, доколкото може. И се справя много добре. Изолира Гроувс и Чандлър така, че каквото и да се случи, той да печели. Много е хитър този негодник.

Шарън беше съгласна с баща си за последното.

— И сега какво?

— Бюрото е пуснало мрежата си да види дали ще се хванат някакви еквадорци.

— Тук ли?

— В Лос Анджелис.

Шарън се намръщи и се помъчи да мисли въпреки пулсиращата болка в главата ѝ.

— Защо в Лос Анджелис? Заради Пърсел и камъка ли?

— Да. Всичко се върти около този проклет камък. — Той грабна една бира, отвори капачката и вдигна бутилката в саркастичен тост. — Пия за цвета на смъртта.

— Какъв е той?

— Син. Като сапфир.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скотсдейл

Събота, 5:15 ч. следобед

Кърби седеше в заключената си хотелска стая и се взираше в дланта си.

Насреща му се блещеше камъкът като синьо око.

„Само да можеше да говориш — промърмори той. — Определено ми се ще да разбере защо Гласът искаше Пърсел да бъде убит, а ти да бъдеш нарязан“.

Светлината се пречупваше и камъкът просветваше, сякаш бе жив и дишащ. Синьо върху синьо, по-дълбоко от самото време, бездънен кладенец, хипнотичен.

Кърби бе продал на Пейтън останалата част от стоката на Пърсел, но не и това бижу. Все си мислеше, че може да го използва, за да изнудва Гласа. Ако ли не, какво пък, щеше да го продаде за много пари на някои пазари, за които се сецаше. В Саудитска Арабия например.

„Бих те продал и бих се отправил към Рио или Аруба — говореше той на камъка, — но си мисля, че така ще си купя билет за ада, ако Гласът започне да ме притиска. Сигурно струваш много повече от парите, нали? Определено не искам Гласът да ме преследва и след пенсионирането ми.“

Или да поръча на някой наемник да ме убие, мина му през ум.

Но това не бе нещо, което Кърби би изрекъл гласно, дори и заключен сам в стаята си. Помръдна длан и уникатът проблесна като синя светкавица.

„Знаеш ли какво си мисля?“

Каквото и да бе мнението на безценното бижу, то си остана само за него.

От нощното шкафче звънна мобилният телефон. Кърби стисна плячката в лявата си длан и грабна телефона с дясната.

Неизвестен номер.

Косъмчетата по врата му настръхнаха: *Дали Гласът знае, че се каня да го преметна?*

— Да? — каза той в слушалката.

Отвърна му приправен глас с механично звучене:

— Имам нужда от човек в Лос Анджелис.

— Защо?

— Няколко отрепки от бандата на Де Сантос са настъпили не когото трябва.

— Е, и?

— Наричат се Хосе де Сантос и Едуардо де Сантос. Хосе пере колумбийски пари в бизнеса с бижута. Едуардо взема горещата стока от Пейтън Хол и преработва камъните в безопасни малки скъпоценности.

— Откъде знаеш? — попита Кърби.

— Какво значение има за теб?

— Никакво — бързо отвърна Кърби.

— Очисти двамата Де Сантос. Хосе да получи „вратовръзка“. С другия прави каквото искаш. Крадат не от когото трябва.

— Какво ще получи за това? — заинтересува се Кърби.

— Колкото си вземеш от поръчката.

— Не искаш ли дял?

— Аз ще си получа своето от другата страна — отвърна Гласът.

Кърби се зачуди какво ли означава това, но нямаше намерение да задава подобен въпрос.

— Имаш ли молив? — попита Гласът.

— Разбира се — отвърна той. Пъхна камъка в джоба си, грабна бележника и молива от нощното шкафче и бързо започна да записва адресите, докато Гласът диктуваше. — Актуални ли са?

— Едуардо не се е местил от десет години. Хосе може да се окаже по-голям проблем. Може би Едуардо ще ти помогне. Само гледай да ги очистиш по-скоро.

— Друго?

— Кейт Чандлър, Финикс.

Кърби бързо записа адреса.

— Постарай се да изглежда като убийство при изнасилване — нареди Гласът.

Това не се понрави на Кърби.

— Изнасилване ли? Прекалено рисковано е да останат никакви следи.

— Сложи си презерватив.

— Но...

— Ще получиш сто хилядарки в сметката си в Аруба.

— Сто хиляди ли? — повтори Кърби.

— Чу ме. Ако не ти става, че да я изнасилиш, използвай пръта на метлата. Само се постарай да не изглежда като поръчково убийство.

Кърби опипа камъка в джоба си и се запита дали не е време да се оттегли от играта.

— Искам тези сто хиляди в сметката си още тази нощ.

— Ще ги получиш, когато видя трупа ѝ по телевизията.

Той се поколеба. Три убийства — бум, бум, бум. А и двамата Пърсел преди това. Както и куриерът. Вече доста смърт замърсяваше онова, което отначало бе относително чиста игра.

Нещо май се бе объркало някъде.

— Най-напред парите или си търси друг човек — заяви твърдо Кърби.

Тишината се проточи много дълго. Кърби се уплаши, че е прекалил. Усети пот под мишниците си.

— Готово. Свърши си работата за двама и четири часа и ще получиш петдесет отгоре.

Гласът прекъсна връзката.

Кърби извади сапфира от джоба си. Много дълго остана да седи с него в една ръка и телефона в другата.

Време е за пенсия, каза си той.

Но първо имаше малко работа.

Набра един номер. Отговориха му бързо. На заден фон гърмеше латино музика. Някаква жена с дрезгав от цигарите глас пригласяше на испански.

Кърби би искал да свърши и двете задачи сам, но просто нямаше да успее да вземе и премията, независимо колко чести бяха полетите между Лос Анджелис и Финикс. Затова смяташе да даде поръчката за Лос Анджелис на Текс Уайт. Така, ако имаше някакво отмъщение от страна на колумбийците за смъртта на любимия дилър, който пере парите им, Уайт щеше да опере пешкира.

— Какво става? — попита Уайт, още преди да каже здрасти.

Кърби разбра по звученето на гласа му, че мъжът от другата страна на линията е дрогиран с кокаин. Или пък е на метадон. Както и да е, беше без значение. Уайт никога нямаше да разполага с достатъчно пари, че да излезе от играта. Всичко отиваше в ноздрите му. Беше се превърнал от войник на правдата в съвсем обикновена отрепка.

Но това не бе проблем на Кърби. След този случай повече нямаше да използва Уайт. Изобщо нямаше да използва никого. Щеше да замине на юг.

— Нова поръчка — каза той. — Интересува ли те?

— Колко са мангизите?

— Двайсет.

— Двайсет? Че кой е този куриер, който носи толкова евтина стока, дори и по цени на едро? За ръчни часовници ли става дума?

— Не е куриер. Две отрепки от Лос Анджелис. Едуардо де Сантос и братовчед му, Хосе де Сантос. Старият Хосе трябва да получи „вратовръзка“. Другия го очисти както искаш.

— Дай ми адресите.

— Запомни. Хосе да получи „вратовръзка“.

— Да, да. Чух те. Дай ми проклетите адреси.

Кърби му ги продиктува, после прекъсна връзката и се замисли за предстоящата си задача. Докато умуваше, извади сапфира и го завъртя внимателно в дланта си. Синьото проблясваше и грееше, проблясваше и грееше, немигащо смъртоносно око, което наблюдава всички с еднаква яснота.

Доста по-късно той прибра пляката си в специалния джоб, който бе пришил на бельото си. Прекалено много сейфове бе разбил, за да прибере нещо ценно там, а този камък бе най-ценното, което някога бе притежавал.

Подозираше, че освен това е и най-смъртоносното.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Глендейл

Събота, 5:20 ч. следобед

Сам не беше хакерът на Бюрото, но бе обучен от специалист как да сваля от интернет леснодостъпни данни. Финансовите и данъчните отчети почти винаги бяха достъпни от един или друг уебсайт. Трябваше само да знаеш социалноосигурителния номер на човека, моминската фамилия на майка му и датата на раждане, които обикновено можеха да бъдат открити в някой друг сайт.

Естествено, Сам би могъл да помоли някого от Бюрото сега да свърши тази работа вместо него. Ала прекрасно си представяше как Кенеди ще подскочи до небесата, когато му се обади директорът, за да пита какво, по дяволите, прави Бюрото и защо се рови в личния живот и финансовото състояние на зетя на президента — без съдебна заповед.

Сам продължи да проверява личните данни. Най-накрая въздъхна с престорено облекчение.

— Е, със сигурност мога да те уверя, че Артър Маклауд не се притеснява с какво ще купи следващия си „Ролс ройс Силвър клауд“ — каза той. — По богатство човекът почти настига Бил Гейтс.

Кейт вдигна поглед от тъмножълтия сапфир, който изучаваше, докато Сам използваше компютъра ѝ.

— Да не би да си се съмнявал в това?

— Винаги съществува подобна вероятност. Застрахователните измами са по-често явление и от петната по грузинска хрътка.

— Някак си не мога да си представя Арт да убие човек, дори и за милион долара.

— Повечето хора просто наемат някого, който да го направи — разсеяно отвърна Сам, докато проверяваше друг уебсайт.

— Говориш така, сякаш да наемеш убиец, е толкова елементарно, колкото да си вземеш чистачка или градинар.

Сам я погледна с уморени очи.

— Всъщност е по-лесно. Всичко е въпрос на връзки. Ако ги имаш, да поръчаш убийството на някого, е по-евтино и много по-просто, отколкото да си намериш добра детегледачка. Разбира се, плащаш повече, много повече, ако искаш работата да бъде свършена от професионалист. А не от някоя отрепка — например наркоман с пистолет. Но досега не съм чул оплаквания от хората, които депозират пари в сметки отвъд океана.

Кейт помълча известно време, преди накрая да попита:

— Харесва ли ти светът, в който живееш?

— Много по-малко, отколкото някога, защо?

— Струва ми се, че е много... грозен.

— Е, някои от красивите добри хора трябва да живеят в него за баланс, иначе ще се сгромоляса. Всичкото кафе ли изпи?

— Да.

— Това вече е грозно.

Тя се усмихна неволно:

— Ще направя ново.

— Мисля, че е мой ред — рече той.

— Разменям кана прясно кафе за една усмивка. И ще си запазя правото на една прегръдка — добави тя и си помисли: *Тъй като точно сега си настръхнал като таралеж.*

— Е, по-добре да са три прегръдки.

— Умееш да се пазариш. — Кейт остави наситено жълтия необработен сапфир и взе празната кана за кафе. Искаш ли и нещо за хапване?

Обядът не го изкушаваше особено, в този момент Сам мислеше за разговора със семейство Мандел. Той се оказа по-тежък, отколкото очакваше. Вероятно защото гласът на госпожа Мандел звучеше като този на Кейт.

Сам се питаше дали Лий е приличал на баща си, дали е имал куража и пъргавия ум на Кейт.

— Гладен ли си? — повтори въпроса си тя.

Той знаеше, че трябва да поеме и нещо друго, освен кафе, иначе нямаше да бъде от голяма полза за никого.

— Остатъкът от сандвича ми за обяд още ли е в кухнята?

— Да, ако се брой кофата за боклук. А какво ще кажеш за плодове, сирене, бисквити и лека дрямка преди вечеря?

Сам не отговори, защото Кейт бе подхвърлила последната реплика, докато отиваше към кухнята. Той взе телефона, който стоеше до компютъра, и набра номера на хотелската стая на Джереми Бакстър. Рано или късно щеше да извади късмет и да го хване, докато се преоблича. Този път му провървя — в слушалката прозвуча мъжки глас:

— Джереми Бакстър.

Сам придърпа към себе си големия жълт бележник и взе химикал.

— Обажда се специален агент Сам Гроувс от ФБР — представи се той. — Имам няколко въпроса за седем сини сапфира, наречени „Седемте гряха“.

— За какво става дума?

— Не съм упълномощен да казвам на този етап.

Последва мълчание, след това — въздишка и тиха ругатня.

— Откраднати са, нали?

— Не съм упълномощен да говоря за това. — Бакстър се поколеба. — Ако се съмнявате в моята самоличност — каза Сам, — идете до големия черен автобус на служебния паркинг, почукайте на вратата и потърсете Дъг Смит. Той ще ви покаже документите си и ще гарантира за мен.

От другата страна на линията долетя звук от прозвънващи кубчета лед. Сам си представи как Бакстър обмисля положението, поклащайки полупразната си чаша в ръка.

— Добре — съгласи се мъжът накрая. — Но нямам представа как мога да ви помогна. Не знам нищо за камъните, освен името им и това, че Артър Маклауд ги притежава. Изобщо не съм ги виждал, след като са били шлифовани.

— А знаете ли кой ги е виждал?

— Арт и онзи, който ги е оценил за застрахователната компания. И жената, която ги е шлифовала, разбира се.

ФБР вече бе проверило миналото на оценителя чак до началното училище и не бе открило нищо. Но нямаше защо Бакстър да го научава.

Проверката на Кейт бе още по-задълбочена и внимателна.

— Ами други колекционери — подсказа Сам, — приятели, приятелки, който и да е?

Ледът отново затрака в чашата.

— Арт има дружелюбни съперници, а не приятели. Колкото до роднини, никога не съм се срещал с такива. И за приятелки? — не съм чувал слухове за жени около него.

Във ФБР бяха чували. Пък и нямаше жена, която да е недоволна от компенсацията, която бе получила при раздялата.

— А кои са недружелюбните съперници? — попита Сам.

— О, той дразнеше хората дори само с това, че е по-богат и от саудитски принц. Но не знам някой да му е имал зъб. Просто се вбесявахме, че може да наддаде повече от всички ни, без дори да се замисли за банковата си сметка. Слава богу, че харесва само сапфири и понякога рубини.

— Вие наддавахте ли срещу него за необработения камък, който е бил превърнат в „Седемте гряха“? — заинтересува се Сам.

— Да, макар че нямаше никаква полза.

— Кой друг участваше в наддаването?

Кейт влезе тъкмо когато Сам започна да пише бързо в големия жълт бележник. Тя го използваше, за да си отбелязва наблюденията върху камъка, който оглеждаше в момента. Остави храната близо до бележника, но Сам посегна към кафето. Притиснал телефона с рамо към ухото си, той отпиваше, пишеше и задаваше въпроси.

— Кой продаваше камъка?

— КДСИ — „Калърд Джем Спешълтис Интернешънъл“. Нещо друго? Имам среща след няколко минути.

— Опитвам се да разбера къде е било изложението, което се е провело през втората седмица от ноември.

— Имаше няколко. За шлифовани камъни или за необработени?

— А вие на кои присъствахте?

— Само на това във Форт Уърт, на което представяха стари руски бижута. Невероятна стока, наистина невероятна! Разбира се, те добре знаеха какво имат. Аз купих единствено няколко стари изумруда. Базилев разпродаде всичко.

— И той ли беше там?

— По дяволите, та той организира цялото шоу. Дори доведе няколко души от Сингапур и Хонконг, които още разполагат с пари. Както вече казах, изчисти всичко. Азиатците най-сетне навлизат в

бизнеса с цветни камъни като възможност за инвестиция — освен традиционните за тях перли и нефрит.

— Имаше ли и други от постоянните играчи? — попита Сам. След миг започна бързо да пише. После престана и се зае да слага отметки до имената, които Бакстър вече му бе продиктувал. — И това е било от осми до девети ноември, така ли?

— Да, но всеки, който можеше да различи рубин от шпинел, си тръгна още след първия ден. Нямаше предварителни представяния, така че всичко продължи от осем сутринта до девет часа вечерта. След това хубавата стока вече я нямаше. Извинете, но сега наистина трябва да тръгвам, ще закъснея.

— Благодаря ви за помощта — каза Сам. После бързо добави: — Някой може да ви позвъни за допълнителни въпроси в тази връзка.

— Добре, добре, само не сега.

Бакстър затвори.

Сам довърши кафето в чашата си и посегна към каната.

Кейт постави чиния със сирене, плодове и бисквити пред него и го погледна укорително.

Той схвана намека и започна да се храни. След като изяде няколко бисквити и малко зърна от наистина вкусното червено грозде, усети колко гладен е наистина. Започна да се храни по-бързо и с истинско удоволствие. Усмихна се, когато откри пикантния салам под сиренето.

— Успя ли да научиш нещо от Бакстър? — попита Кейт.

— Много повече, отколкото от надутите служители на КДСИ. — Сам преглътна храната с малко кафе. — С най-голямо удоволствие ще им връча съдебна призовка. Някое от тези имена говори ли ти нещо?

Тя придърпа работния си стол по-близо до него.

— Имената са ми познати, но хората — не. Колекционери и търговци. Шлифовала съм камъни за двама от тях.

— А дали са чисти? С мръсни ръце ли са, луди ли, какви?

— Имаш предвид дали биха убили за „Седемте гряха“? Не ги познавам достатъчно, за да преценя.

— Поне предположи. — Сам си взе от гроздето и посегна за още сирене. — Ако трябваше да започнеш отнякъде, чие име би изтеглила?

Кейт се взря в списъка и за миг се замисли.

— Базилов, предполагам. Появи се на сцената преди пет години, неизвестно откъде.

— В неговия случай става дума за Грузия, бивша съветска република.

— Разполага с много пари. Ала не е като Арт — не купува нещо, в което се е влюбил и без да го е грижа за цената. Но Базилов е сила, с която всеки се съобразява, когато става дума за наистина отбрана стока. — Сам отпи малко кафе и реши да каже на момчетата да започнат с него. — Успя ли да говориш с Арт? — полюбопитства Кейт.

— Да, докато ти разговаряше по телефона с майка си.

— Името на Базилов беше ли споменато от него?

— От Маклауд не научих нищо. Заяви ми, че ако иска да си поговори с някого от Бюрото, ще се свърже с директора.

— Арогантен тип! — ядоса се Кейт.

— Да, но нищо лично, доколкото успях да се осведомя за човека. Просто един нахалник с пари и връзки нависоко.

— Предполагам, че мога да не се съглася с мнението ти за Арт, тъй като съм работила с него в миналото — възрази тактично Кейт.

Сам се усмихна с пълна уста.

— Само ако искаш да шлифоваш още камъни за него и за в бъдеще.

— Артър Маклауд е един чудесен, съвестен... — започна да го хвали театрално, Кейт.

— Да, да — прекъсна я Сам. — Ако някога бъда удостоен с честта да разговарям лично с него, непременно ще му предам, че си го защитавала до последния си дъх.

Кейт погледна датите, които Сам бе оградил.

— Осми ноември ли? Когато Лий...

— Когато Лий е бил убит — с равен глас потвърди Сам. Кейт потръпна. Сам знаеше, че гласът му звучи хладно. Но опитът го беше научил, че заобикалянето на фактите само разтегля във времето болезнения процес на приемане на смъртта. — Не исках да го приемеш така — каза той, като се изправи и я придърпа до себе си.

— Знаем...

Дъхът ѝ опари врата му. Тялото ѝ бе топло притиснато в неговото. Ако не я пуснеше веднага, щеше да стане прекалено късно...

— Както и да е — въздъхна той, отстъпвайки крачка назад. Взе няколко зърна грозде и продължи: — Според Бакстър същите хора, които вероятно са знаели за „Седемте гряха“ и са наддавали за необработения камък, са били във Форт Уърт в деня, когато е бил убит Лий.

— Много удобна теза — горчиво подметна Кейт.

— Може би... Но останах с впечатлението, че много от тези мъже често се озовават на едно и също място.

— Да, така е. — Тя въздъхна: — Извинявай, не исках да те засегна.

Сам извърна поглед, защото иначе щеше да посегне към нея. Ако това се случеше, щяха да се озоват в леглото, вместо да се опитва да спаси живота ѝ. Колкото и силно да я желаше, битката в него бе неравностойна — ченгето печелеше при всички случаи.

— Ще проверя всяко име, но не разчитам, че ще стигнем донякъде. Онзи, който е убил Лий, не е купувал камъни във Форт Уърт на осми.

— Колата е била върната чак на девети.

— Колата не го е убила. Сторил го е някой, който е бил на остров Санибел предобед на осми. Някой, който е знаел навиците на Лий и нарочно е прекъснал обяда му. Или просто е объркал нещата при отварянето на багажника, така че брат ти го чул, изтичал е до автомобила и е бил убит.

— Защо? Защо просто не са го обрали? — отчаяно попита Кейт. — Или ако са го пребили, защо не е било като при останалите куриери?

— Това е въпросът за милиони — съгласи се Сам. — От всички куриери само неговото тяло е било скрито. Защо? Отговорът е в убиеца.

— Какво искаш да кажеш? — подозрително го изглежда тя.

Той завъртя в ръка чашата кафе, колебаейки се дали да ѝ съобщи истината. Реши, че ще има по-добри шансове, ако тя знае всичко, отколкото да слуша добронамерени увъртания.

— Мисля, че убиецът на брат ти е част от група, която аз наричам „Тефлоновата“ банда. Смятам, че са американци. Разполагат с някого, който е много навътре в търговията с бижута. Мисля, че Лий е познал човека, който го е ограбил във Флорида. И затова е мъртъв. —

Сам вдигна очи. Погледът му бе толкова напрегнат, колкото устните здраво стиснати. — Освен това се опасявам, че бандата разполага с вътрешен човек и в оперативната група.

— Нямах предвид някой с големи амбиции, с връзки в медиите и с голяма уста?

— Имам предвид човек, който знае точно какво казва и какъв ще бъде резултатът.

Кейт притвори очи за миг. Беше ядосана, уплашена, но и изпълнена с решимост.

— Какво можем да направим?

— Най-напред ще те заведа на сигурно място.

— Това вече е направено. Огледай се, господин специален агент — ключалки, резета и аларми навсякъде! Какво е второто?

— Искам да те преместя другаде.

— Няма да ходя никъде. Тук съм в по-голяма безопасност, отколкото в някоя мотелска стая, където ще се побъркам, докато зяпам евтини репродукции по стените и се чудя дали следващият, който влезе през вратата, ще си ти или убиец със значка. Сериозно говоря, Сам, оставам тук! На сигурно място съм.

— Не мога да те пазя денонощно.

— А аз мога да прострелям мишена от шест метра.

Сам я изгледа изпитателно:

— А мишените, по които си стреляла, бяха ли въоръжени?

— Инструкторката ни каза, че това било част от следдипломната работа. И че искрено се надява никога да не се наложи да се изправяме срещу подобно нещо.

— Аз също. — Сам погледна часовника си, без всъщност да го забелязва. Каквото и да показваха стрелките, нямаше значение.

Времето не беше достатъчно, но разполагаха само с толкова.

— Добре, ще направим както казваш, докато това не се окаже лоша идея. После ще постъпим както аз наредя.

Кейт усети студените тръпки, които полазиха кожата ѝ, но намери сили да се усмихне:

— Звучи ми добре.

Сам се засмя. На него нищо не му звучеше добре, освен идеята да я грабне в прегръдките си и да побегне с нея в неизвестна посока. Но жалко, че бягството нямаше да реши проблема.

— Ще направим списък на всички, които Лий е познавал в бизнеса с бижута — каза Сам. — После — на всички от оперативната група. Накрая ще сравним двата списъка, да видим кои имена се повтарят.

— Ами ако няма такива?

— Тогава ще съставим списък с приятелите на приятелите им. Някъде все ще има връзка между Лий и ФБР.

— Винаги съществува определен модел, така ли? Като при рязането на необработен камък?

Той се усмихна уморено.

— И така може да се каже.

— Значи трябва само да отхвърлим фактите, които са излишни.

— Да, единствено това трябва да направим. Надявам се, че не си възнамерявала да спиш много тази нощ. Вечерта ще се проточи.

— Сън ли? Какво е това? — засмя се тъжно Кейт и взе жълтия бележник.

Отгърна нова страница и начерта дебела черна линия по средата. С четливи печатни букви се зае да записва имената на всички, които Лий бе познавал в бижутерския бизнес. Сам беше прав — нощта щеше да е дълга.

Но поне нямаше да я прекара сама.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Глендейл

Събота, 11:08 ч. вечерта

Кърби се приближи до дома на Кейт Чандлър с тъмносиня кола под наем. Лексусът съвсем не бе лъскав, но бе далеч от вида на очукан градски автомобил. Един мъж с костюм в скъпа кола изглеждаше като почтен гражданин, който се връща с късен полет отнякъде. Вероятността да го спре за разпит полицейски патрул бе много помалка, отколкото ако носеше мръсни джинси и караше стар форд.

Ако някой забележеше, че Кърби носи черно поло под сакото и черни джинси вместо обикновен панталон, както и че е обут с черни маратонки, вместо с мокасини, това бе без значение. Много служители от средно ниво се обличаха по този начин.

Куфарчето, сложено на седалката до него, бе от лъскава кожа и съвсем добре подхождаше на автомобила и тъмния костюм. Отвън не личеше, че е пълно с инструменти за влизане с взлом.

Всичко изглеждаше съвсем нормално, докато не забеляза седана с четири врати, паркиран пред къщата на Кейт. Гласът не му бе споменал нищо за охрана на жената, но на колата все едно бе изписано с големи букви: „Тази бракма на колела е служебна собственост“.

Само ченгетата караха евтини американски седани.

По дяволите!, изруга Кърби и за миг си помисли да обърне колата и да изчезне. И да забрави за парите. Но още преди идеята да узрее напълно в главата му, вече се бе заел да преработи плана си. Въпросът не бе само в парите, макар те винаги да бяха от полза. Просто той вече си бе представил всичко...

Топлата плът, студената стомана. Писъците, които не можеха да бъдат чути заради тиксото на устата. Ужасът в очите. Мирият на кръв, бликването на струята. Тръпката, която го убеждаваше, че още е млад.

Нямаше нищо лошо човек да обича работата си.

Мина покрай паркираната кола, но не може да види никой през стъклата на автомобила си. Може би ченгето се бе излегнало отзад на

седалката и спеше на поста си. Или беше ченге, което не е на работа — неин приятел, и сега бе вътре в къщата? И в двата случая по радиостанцията в седана нямаше да бъде повикана помощ. Но ако човекът бе в къщата, планът се променяше.

Кърби се замисли над нов вариант, докато оглеждаше съседните къщи. В никоя не светеше. В подобни квартали повечето обитатели бяха възрастни и си лягаха рано или пък бяха млади и имаха работа, която ги караше да стават призори. В крайна сметка, млади или стари, всички бяха в леглата си преди десет.

В къщата на жертвата светеше. За разлика от съседите тук някой беше буден.

Мамка му, свестните хора вече спят!, промърмори си наум Кърби.

Запамети как изглеждат съседските къщи, входовете им, оградите. Срещу дома, които го интересуваха, имаше празни парцели от другата страна на улицата. Нямаше да останат такива задълго, защото там вече стоеше табела от някакъв предприемач, която обявяваше, че ще бъдат построени апартаменти. За това, естествено, Кърби не даваше пет пари, интересуваха го само фактът, че табелата можеше да му послужи за прикритие.

Подмина къщата и зави надясно на следващата пряка. Домът точно зад този на жертвата му бе стар и неосветен. На запуснатата морава отпред имаше табела, че се дава под наем. Къщите от двете ѝ страни бяха тъмни, със стари коли, паркирани на алеите.

След още едно минаване по улицата от другата посока Кърби отиде в един бар, който бе забелязал в малък търговски център, отдалечен на около километър и половина. Остана на паркинга и набра номера на мобилния телефон на Уайт. Малко помощ можеше да не бъде излишна.

Набра отново, затвори, после опита трети път. Това бе предварително уговореният им сигнал, който означаваше, че трябва да вдигне дори и да е в леглото с мадама.

Не последва никакъв отговор, не се включи и гласова поща. Не че Кърби би оставил съобщение, дори и ако имаше възможност да го направи. Бизнесът, който въртяха двамата с Уайт, не предполагаше подобни необмислени постъпки.

Значи не бива да изглежда като поръчково убийство, а тя или си има бодигард, или гадже, което кара служебен автомобил.

Проклинайки ситуацията, Кърби обмисли възможностите. Ако жената бе сама, нямаше да се притеснява от факта, че в къщата свети, но тя не бе сама и това бе от значение. Налагаше се да почака, докато бодигардът или приятелят ѝ, или какъвто ѝ беше там, си тръгне. Или се уморят да правят секс и заспят.

Кърби вече се бе настроил и бе готов за действие.

Излезе от колата, заключи куфарчето и сакото си в багажника и тръгна към бара. В тъмните си дрехи, той бе просто един от силуетите на паркинга.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Глендейл

Събота, 11:35 ч. вечерта

Останките от полуизядената пица и твърде много празни чаши от кафе лежаха разпилени по една от работните маси на Кейт. Друга бе покрита с папките на Сам. Трета бе отрупана със самозалепващи се листчета с информация, които още не бяха разпределени в съответната категория. Кейт седеше до четвъртата маса с таблички, надписани съответно: „Главни заподозрени“, „Неизвестни лица“, „Само в краен случай“, „Когато цъфнат нальмите“, „Активни“ и „Канал“. Сам бе до рамото ѝ. Тъй като никой от двамата не притежаваше уменията да изобразява сложни взаимовръзки на компютърния екран, работеха старомодно — с таблички, моливи и гумички.

Използваха компютъра само в случаите, когато им потрябваше информация за хората, които обсъждаха.

— Сега е твой ред да четеш — каза Сам, — започни отначало.

Пак ли?, възропта мислено Кейт и ѝ се прищя да удари глава в масата, но вместо това мълчешком посегна към един от жълтите бележници. Когато Сам ѝ бе разкрил, че голяма част от следователската работа е чиста загуба на време, не му бе повярвала. Сега вече бе убедена в това.

— Юни, миналата година — изрече Кейт с равен глас, обявявайки датата, от която бяха започнали да работят. Вече бяха изминали часове, без да постигнат някакъв резултат, освен главоболие и мръсни чаши от кафе. — Артър Маклауд купува необработен син сапфир на търг, организиран от КДСИ. Наддават шестима участници. Предполагаме, че Маклауд се е похвалил за „Седемте гряха“ на един или на няколко от неуспелите участници в търга. Същите шестима са присъствали на друг търг в Тексас в деня, когато се предполага, че е бил убит Лий и сапфирите са били откраднати.

— Постави тези участници в търга в списъка „Само в краен случай“ — каза Сам, надигайки чашката със студено кафе. — Дори и

да са си тръгнали сутринта от търга в Тексас, а не следобеда, много трудно би било да стигнат навреме, за да причакат Лий на летището. А сетне да го проследят до заведението „Супа или скариди“. Засега алибитата им изглеждат солидни. Един от нашите в щаба в момента проверява финансовото им състояние. Ако изскочи нещо, ще го погледнем. Дотогава — забрави.

Кейт взе розовите самозалепващи се листчета, на които бяха изписани шест имена, и ги сложи в табличката, която бе надписана „Само в краен случай“. В дъното на никое от листчетата нямаше написано „възможност“ или „средство“. Мотивът *алчност* бе посочен с едно голямо „А“ на всяка бележка.

— Освен Маклауд трима други са били информирани какво е имало в пратката на изчезналия куриер — продължи Кейт. — Бижутерът, собственикът на „Мандел Инк“ и жената на собственика. Никой от тези четирима...

— Те не стават дори и за списъка „Само в краен случай“ — довърши Сам, когато Кейт спря за миг, за да отгърне страницата. — При Маклауд липсва друг мотив, освен парите, а той ги има в излишък. Парите не могат да са мотив за теб и родителите ти. А дори и да бяха, във финансовото състояние на никой от вас няма и следа от пари със съмнителен произход. Не се засягай, но трябва да знаеш, че имаме съдебен счетоводител, който проверява семейството ти, в случай че съм пропуснал нещо. Но инстинктите ми подсказват, че там всичко е чисто. Без мотив, възможността и средствата не струват нищо.

Сложи тези четири имена в списъка „Когато цъфнат налъмите“.

Кейт прилежно премести белите листчета в съответната табличка.

— Вероятно е, но не е доказано — продължи да чете тя — Норм Галахър да е знаел какво е носел Лий и кога. Колкото до мотивацията, засега няма такава. Не успях да се свържа с Норм, за да го питам дали е знаел. — *Не можах да му съобщя и че ФБР смята, че Лий е мъртъв.* Сам не би й позволил да го направи, това бе поверителна информация. Дори и родителите й бяха обещали да не казват на никого за смъртта на сина си. Сам отлепи листчето с името на Норм от масата и го притисна върху табличката, която бе надписана „Активни“. — Приблизително два дни след смъртта на куриера — четеше Кейт — Сегуро Хименес е бил посетен от мъж или жена, която може да е била,

а може и да не е била, руса и синеока. Същото неизвестно лице е носело един от „Седемте гряха“. Сегуро твърди, че не е купил камъка.

Сам се пресегна, отлепи червеното листче, на което пишеше „Неизвестно лице“, и залепи бележката на трета табличка, озаглавена „Главни заподозрени“. Името на Сегуро, на розово листче, отиде в „Канал“. Кейт потисна прозявката си и продължи да чете на глас. — Първото разследване на случая с изчезналия куриер е проведено от...

Тя изреждаше ужасяващите факти, които не бяха довели доникъде в едно разследване, незаинтересувало нито местните, нито щатските, нито федералните власти. Сам тайно я наблюдаваше с нежност и копнеж. Ако не друго, изминалите часове на къртовски труд поне доведоха до това, че сега тя можеше да изложи фактите, свързани със смъртта на Лий, без да трепне. Не беше много, но през годините се бе научил, че и то е за предпочитане пред нищото.

Тя прелистваше страниците, без да премества никое от листчетата. Никое от разследванията не бе довело до нещо съществено.

— Мислиш ли, че кафето вече е готово? — попита Сам.

— Мисля, че пиеш прекалено много.

— Ти също. Искаш ли една чаша?

Сам отиде в кухнята и взе кафеварката. Наля две големи чаши и се върна в ателието. Докато минаваше по коридора, автоматично провери сигналните лампички на охранителната система.

Всички светеха в зелено.

— Искаш ли малко пица? — попита Сам, докато оставяше чашата пред нея. — Тя поклати отрицателно глава, мръщейки се над една страница. — Сигурна ли си? — попита той. — Може да не е останало нищо, ако след малко си промениш мнението.

С лека усмивка тя махна към остатъците от вечерята, която бяха хапнали набързо.

— Сигурна съм, изяж всичко.

Той придърпа към себе си почти празната кутия от пица. Дъвчеше, очаквайки онзи миг, в който същите факти, съчетани по различен начин, щяха да доведат до нови изводи, до нови заподозрени.

Когато Кейт стигна до момента, в който бе получила смъртната заплаха, той помисли какво удоволствие би изпитал, ако удушеше с ръцете си негодника.

Но първо трябва да го хвана. Да разгледам фактите един по един, стъпка по стъпка, да обмисля всичко наново. Все нещо трябва да изскочи.

Кейт премести още едно червено листче в табличката с главните заподозрени. На него пишеше: „Неизвестно лице/Смъртна заплаха“. Когато започна да изрежда търговците, които бяха посещавали едни и същи изложения в месеците след появата на Пърсел с един от „Седемте гряха“, Сам я прекъсна.

— Марио работи върху тях. Освен ако някое име не се появи в друга табличка, сложи ги всички в „Малко вероятни“.

И двамата вече знаеха, че никое от имената на търговци или цивилни експерти не се появява в никоя друга табличка, освен Пейтън Хол, КДСИ, Пърсел и „Сайзмор Секюрити Консултинг“. Но дори и след като техните имена бяха залепени в табличката „Активни“, тази, на която пишеше „Малко вероятни“, все още бе пълна с толкова много бележки, че приличаше на дъска за разхвърляни съобщения.

— Ами „Мандел Инк“? — попита Кейт. — Те са цивилни.

— Родителите ти казаха, че никой в компанията не е имал достъп до информацията за маршрутите на куриерите, времето за доставка или вида на стоката.

— Някой може да е проникнал в компютърната им система.

Сам едва не се усмихна на решимостта ѝ да третира всички като еднакво заподозрени. Беше ѝ казал, че колкото и да разглеждат фактите, ще трябва да го правят, сякаш е за пръв път. Ала не бе очаквал тя да се заеме със задачата с такава непоколебима сериозност.

— Компютърът на „Мандел Инк“, в който се пазят данните за маршрутите на куриерите, не е свързан с интернет, така че в него не може да се проникне — напомни ѝ той. — Само родителите ти имат достъп до паролата. Същото важи за компанията на Сайзмор и за КДСИ. Ако не знаеш нещо ново, родителите ти остават в табличката „Когато цъфнат налъмите“. Журито още не е взело решение за останалите.

— Добре — въздъхна уморено Кейт. — Сега стигаме до сложната част. Твой ред е.

И двамата неволно погледнаха към масата, почти изцяло покрита с листчета, които трябваше да бъдат разпределени по категории. Много от имената се повтаряха, но това бе с цел да се види колко „попадения“

има във всяко име в хода на разследването. И дали те са във връзка с мотива, възможността и средствата за извършване на престъплението.

Сам взе своя бележник и започна да чете:

— Личен състав на оперативната група. Докато в хода на разследването не се докаже друго, предполагаемият мотив са парите.

Нова купчинка бележки бяха вдигнати от масата и разпределени в табличките. Всички отидоха при „Активни“, единствено листчето на Сам — в категорията „Само в краен случай“.

Но Кейт прозорливо дръпна листчето и го премести в друга табличка.

— Ами ако всичко е хитро замислен план от моя страна? — провокира я Сам.

— Глупости — прекъсна го тя, — не ми губи времето.

— Защо си толкова сигурна?

Тя вдигна театрално очи към тавана, но после забеляза, че той говори сериозно.

— Има неща, които един мъж не може да имитира.

— Чувства ли? Скъпа, не ми се ще аз да ти го казвам, но това е най-лесното...

— Ерекцията — кратко отбеляза тя. — Може да правиш секс с мен веднъж, защото съм ти била подръка, а ти си бил много възбуден. Но за да го направиш четири пъти подред, е нужна истинска страст.

— И издръжливост — допълни дяволито Сам. — Но това се отнася и за теб.

— Значи си забелязал?

Той се усмихна и нежно докосна устните ѝ.

— Забелязах.

Тя целуна върха на пръстите му.

— Освен това си много нежен с мен. Поне сега, след като вече не ме смяташ за крадла — усмихна се тя. После погледна бележника, който той държеше. — Колко от хората в оперативната група имат предишни връзки с Лий или „Мандел Инк“?

— Доколкото успяхме да разберем от документите на родителите ти, никой.

— Ами „Сайзмор Секюрити Консултинг“? — попита Кейт. — Лий е работил за тях няколко пъти.

— Компанията на Сайзмор не е част от оперативната група.

— О, моля те! — възрази тя. — Да не искаш да ми кажеш, че Легендата не знае всичко, което знае и онзи досадник Кенеди?

— Не. Само казвам, че връзката е по-скоро неофициална.

— Да бе — промърмори Кейт. — Още малко официалност и направо ще се оженят.

Тя решително дръпна листче с името на Сайзмор и го залепи в табличката „Активни“. После написа „Лий“ на бележката и погледна предизвикателно Сам, който се усмихваше.

Той взе листче с името на Кенеди и написа в долния му край „Лий?“. Бележката отиде до името на Сайзмор в категорията „Активни“.

— Защо? — попита Кейт.

— Разменят си информация от трийсет години. По-добре да приемем, че знаят едно и също нещо, отколкото като щраус да си заравяме главата в пясъка.

— Винаги съм смятала, че това е адски неудобно.

— Кое?

— Ами всичкия този пясък в очите ти.

Сам се засмя, сетне вдигна бележника си и продължи да чете.

— Колкото и да ми се ще да набедя Бил Колтън, засега всичко, което имам срещу него, е противният му характер. Би ми прерязал гърлото, а и твоето, за да стане специален надзорен агент, но иначе е чист.

Кейт взе листчето с името на Колтън и го премести в категория „Активни“.

— Защо? — попита Сам, посягайки към бележката. — В най-добрия случай спада към „Малко вероятни“.

Тя отблъсна ръката му.

— Не го харесвам.

— Защото не го познаваш.

— Видях го веднъж, достатъчно ми е.

— Жена с изключителна проникателност и вкус — намигна ѝ шеговито Сам и продължи да чете. — Връщаме се на цивилните. „Сайзмор Секюрити Консултинг“ са имали средствата и възможността да нападнат повечето куриери. Изключенията са отбелязани до името на всеки отделен куриер. — Кейт погледна списъка с куриерите — бяха общо деветнайсет. Шокираше се всеки път щом го види. После си

напомни, че това е по-малко от един процент от куриерските доставки на бижута в Съединените щати за същия период. — Няма връзка с Лий — отбеляза Сам, — обаче има мотив — парите! Компанията на Сайзмор е в упадък през последните шест години. Малко допълнително долари в брой няма да са им излишни.

— Но благодарение на тези нападения над куриери, за които се предполага, че са под закрилата на Сайзмор, компанията му си спечели лоша репутация сред основните клиенти — отбеляза Кейт. — Каквото и да е спечелил в краткосрочен план, не би си струвало да съсипва собствения си бизнес, нали?

Думите ѝ изостриха вниманието на Сам.

— Сигурна ли си за репутацията му? — заинтересува се той.

— Напълно. Хората в бижутерския бизнес си разменят клюки. „Сайзмор Секюрити Консултинг“ отдавна не се радва на техните комплименти.

— По дяволите! Освен ако съвсем не е превъртял, няма никакъв очевиден мотив. Или пък прибира печалбата от обирите, за да си осигури спокойни старини.

— Това отговаря ли на характера му? — усъмни се тя.

— Не съм психолог, но не ми звучи особено логично. От друга страна, кой би могъл да каже какво кара хората да откачат? Може да се притеснява, че годинките му се трупат, а всичко, което му остава, е пенсията от ФБР и една западаща компания. И бирата.

— Вярно е. А и от описанието ти ми се струва достатъчно арогантен, за да е мошеник.

За миг Сам потъна в мислите си.

— Да, в някои отношения границата между ченгето и мошеникът е доста по-тънка, отколкото ни се иска да мислим, а още по-малко да говорим за това — рече той.

Сетне премести името на Сайзмор от „Активни“ в „Заподозрени“. Поне не беше някое неизвестно лице.

— Ами другите служители в компанията му? — напомни Кейт. — Дори и да е невинен като младенец, може да има някой вътрешен човек, който използва или продава информация, нали така?

— Проверяваме тази възможност, но засега няма нищо. Синът е усърден служител, който се старае да угоди на татко си. Дъщерята се

труди усилено, за да държи бизнеса на повърхността. А третият от важните хора в компанията, Джейсън Галахър, е...

— Кой? — прекъсна го Кейт изненадана.

— Джейсън Галахър.

— Не съм сигурна, но мисля, че братът на Норм се казва Джейсън. Поне той го нарича Джейс.

— Не си споменавала, че има брат.

— Защото не знам кой знае колко за Норм, освен че Лий... — Тя млъкна, но продължи след кратко колебание: — Лий беше много влюбен в него. Само за това говореше, когато ми се обаждаше. Както и че Норм го увещавал да признае пред мама и татко. Семейството на Норм много го подкрепяло. — Кейт се намръщи, махна шнолата от косата си и шумно въздъхна. — Лий казваше, че това е общото между него и Норм. Джейс подкрепял Норм, а аз подкрепях Лий. Затуй просто предположих, че Джейс е брат на Норм.

— Напълно логично. А това наистина би било сериозна връзка между компанията на Сайзмор и Лий — замислено отбеляза Сам. — Ако Лий е казал на Норм какво има в пратката, възможно, е Норм да го е споделил с брат си Джейс, който пък се оказва, че е Джейсън Галахър. И ако Джейсън го е споменал пред шефа си...

— Много „ако“ станаха — със съмнение в гласа го прекъсна Кейт.

— Да, но това е връзка, за която по-рано не знаехме. Да видим докъде ще стигнем.

— Ще се обадиш ли на Джейс?

— Първо ще се уверя, че са братя. Ако е така, ще приемем, че има връзка.

— Защо просто не попиташ Джейс?

— Защото ако Сайзмор е замесен, значи и Джейсън може да е вътре.

Кейт се размърда притеснено.

— Да не би да намекваш, че Джейс е натопил любовника на брат си?

— Казвам само, че не знам кой е замесен и кой — не. Докато не го разбере или поне не направя логично предположение, няма да разгласявам подозренията си.

— Но те щяха да се женят! — отчаяно възкликна Кейт.

На Сам му трябваше минутка, за да направи връзката.

— Виж, Джейс може да е споделил с някого... Или Сайзмор да го е направил. Възможно е да бъде и друг, който е разполагал с информацията, без да има намерение да навреди някому, освен на застрахователната компания. До случая с Лий куриерите не бяха убивани.

— Какво промени положението?

— Добър въпрос. — Сам се загледа пред себе си с невиждащ поглед. — Двата Пърсел бяха убити, за да не издадат откъде са получили сапфира. Мисля, че жената куриер е била пребита, за да се смени методът на действие и ченгетата да си помислят, че са замесени латиноамериканци, а не типовете, които аз наричам Тефлоновата банда. Жената се оказа с тънък череп, затова почина. Куриерът, който бе застрелян на паркинга, е просто нещастен случай. Стават такива неща, когато негодниците носят оръжие.

Имал е и лош късмет. Иначе случаят е класически пример за работата на Тефлоновата банда: саморъчно направен електронен ключ, вътрешна информация за куриера и маршрута му; куриерът не е на мястото на обира и никой не пострадал; крадецът взима стоката и всичко приключва за трийсет секунди...

— Колко от деветнайсетте обира на куриери отговарят на този профил?

— Дванайсет. Ако, разбира се, съм прав за жената и за фиаското на паркинга, както и за един или два други случая, при които методът на действие е смесен.

— Какво смята началникът ти за твоята теория?

— Според специалния ми надзорен агент шефът му е заявил буквално следното: едва след като изловим всички латиноамерикански бандити и обирите на куриери продължат, едва тогава и само тогава Кенеди ще почне да търси „тефлонови“ призраци под леглото на леля си.

— Ясно, Кенеди не е впечатлен.

— Нито пък Сайзмор. Кенеди контролира информацията, която постъпва по канален ред в Бюрото, така че в досиетата не влиза нищо, което би го притеснило. Сайзмор държи в ръцете си медиите, които само подхранват истерията за латиноамериканските банди.

— Значи това си имал предвид, когато каза, че фактите, които не се нравят на началството, не влизат в официалните доклади.

— Да.

— Чудно е как изобщо нещо се върши тогава.

Сам се усмихна уморено.

— Не става дума само за Бюрото. Такава е човешката природа. Не обичаме тези, които съобщават лоши новини. Награждаваме само онези, които носят добри вести. Познай кой вестоносец напредва в кариерата? — Кейт замислено поклати глава. Сам я изгледа съжалително и продължи по същество: — Следващите цивилни, които разследваме, са КДСИ. Раул Мендоса направи една предварителна проверка на компанията и не откри нищо интересно. Счетоводителят ни също. Единственото забележително е, че винаги сами се грижат за сигурността на куриерите и информацията си.

— Татко се опита да ги заинтригува да използват неговата компания, но не успя.

— Кажи му да не го приема лично. И Сайзмор е ударил на камък, когато се опитал да ги вземе под своя закрила за това изложение. Пратили го да си гледа работата. И други охранителни компании са опитвали, но не са били специализирани в скъпоценности и бижута.

— КДСИ по-добре ли се справят, грижейки се сами за сигурността си? — попита тя.

Сам се извърна и зачатка по клавиатурата на компютъра.

— Били са обрани веднъж за четири години. Методът на действие е бил на латиноамериканските банди. Станало е преди две лета. — Той бързо зададе поредица от команди, за да стигне до оценката на ФБР за различни компании, свързани с търговията на скъпоценности и бижута. На екрана се появи графика. — Като се има предвид количеството и ценността на стоката, която пренасят, КДСИ се предпазват от обири много по-добре от останалите компании със същия оборот.

— Това не говори добре за „Мандел Инк“ и „Сайзмор Секюрити Консултинг“, нали?

За момент Сам замълча, гледайки съсредоточено в екрана. После отвърна замислено.

— Не, не говори. Но то може да е само дребен факт, който е без всякакво значение в общата картина. Ако съберем още подобни

детайли и всички сочат в една посока, тогава ще се взрем в тях по-обстойно. — Кейт взе молив и нарисова малко кръгче на бележките с имената на „Мандел Инк“ и „Сайзмор Секюрити Консултинг“. После сложи кръгчета и до всяко от имената на служителите им. — Какво правиш? — попита Сам. — Направо се побъркваш от старание.

— Казваш го така, сякаш е нещо лошо.

Той нежно вплете пръсти в косата ѝ.

— Добре ли си, скъпа?

— Все още не. А ти?

— Искаш ли да си починем?

— Веднага щом приключим с цивилните.

— Те имат много взаимовръзки — предупреди я той.

— Няма нищо, имам много моливи.

Сам погледна часовника си.

— Иди да ги подстриш, докато аз поръчам да проверят отпечатъците на няколко души. — Личните ми шестима, най-вероятните заподозрени. Искам в лабораторията да сравнят отпечатъците, които имаме, с тези, които откриха върху колата под наем.

— Не е ли малко късно, при това е събота вечер? — попита Кейт.

— Няма проблем с връзките на Кенеди.

— Не знаех, че той стои зад гърба ти.

— И той не знае.

— Ще побеснее, като разбере.

Сам се усмихна мрачно.

— А аз как ще усетя разликата?

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Глендейл

Неделя, 2:15 ч. след полунощ

В квартала се бе възцарило истинско мъртвило. Приглушена светлина мъждукаше само в няколко прозореца, а старите прашни улични лампи грееха с мътно златист ореол в мрака. С изключение на тях наоколо бе съвсем тъмно. Дори и тънкият сърп на луната се бе скрил зад облаците.

С изгасени фарове Кърби паркира в алеята пред къщата, която се даваше под наем и бе залепена зад дома на жертвата му. Зачака, съжалявайки, че не е взел и бирата си, макар да съзнаваше, че това е глупаво. Не биваше да пие дори в бара, докато чакаше да затворят, но нямаше голям избор. Барманите имаха навик да запомнят клиентите, които стоят само на газирана вода.

След като бе наблюдавал улицата пет минути, той се почувства спокоен. Никъде не светнаха лампи. Не се отвори врата.

Кърби тихо излезе от колата си. Не светна никаква лампичка, защото вече бе дръпнал кабела, който свързваше вътрешните светлини с акумулатора. Стъпките му не разляяха никакво куче, защото подметките му бяха меки. Скоро стигна до гаража и прескочи ниската ограда на тясното дворче зад къщата. На всяка крачка високи до гърдите му храсти с тънки листа и дълги бодли закачаха тъмните му дрехи. Под черната маска на лицето си той се потеше от кипналия във вените му адреналин и от изпитата бира.

В парцела в съседство с къщата на жертвата имаше повече бодливи храсти. Вместо да ги избягва, той използва нищожното им прикритие, за да заличи очертанието на силуета си. Не бе го решил съзнателно, но подготовката от миналото му го караше да се движи бавно, прокрадвайки се от храст на храст, докато стигне целта си.

Първото, което забеляза, бяха кабелите на всички прозорци и врати.

Второто беше алармената система.

Усмихна се.

Хората спяха спокойно и дълбоко, когато бяха охранявани от кабели и аларми. Така работата му ставаше по-лесна, след като се промъкнеше вътре. А той щеше да влезе. Охранителните системи зависеха от електричеството, което можеше да бъде надхитрено, като се свържат правилните жици. Същото важеше и за алармите.

Хубавото им бе, че имаха вграден трийсетсекунден изчаквателен период. За това време той можеше да върже накъсо двата кабела на един от прозорците и да го извади от мрежата. После щеше да изреже голяма дупка в стъклото и да огледа внимателно дали има сензори за движение. Сетне щеше да се погрижи и за тях.

Трийсетсекундното закъснение на алармите много улесняваше живота му.

Хвърли един последен поглед наоколо. Усмихна се на ускорения си пулс, който изостряше сетивата му, отвори куфарчето си и се залови за работа. Сърцето му биеше бързо, подтиквано от нетърпението му да усети меката плът на жената и ужаса ѝ, когато ножът му се забиеше в нея.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Глендейл

Неделя, 2:25 ч. след полунощ

Сам неочаквано се събуди. Инстинктът му подсказваше, че нещо не е наред. Не знаеше какво точно, но бе сигурен, че е напълно реално.

До него Кейт помръдна леко, после застина неподвижно. Сам позна по промяната в дишането ѝ, че е будна. Каквото и да го бе измъкнало от съня му, явно бе събудило и нея.

Панелът на алармата над леглото показваше зелена светлина във всички помещения, но Сам не ѝ вярваше.

Той бавно доближи устни до косата на Кейт. Когато заговори, това не бе шепот, който би прозвучал в тишината. Едва доловимият му глас стигаше само до ухото ѝ.

— Не мърдай — промълви той, докато се пресягаше за кожения си кобур, оставен до леглото. — Ще проверя къщата.

— Пистолетът ми — прошепна Кейт, като се преместваше лекичко.

— Къде е?

Тя се протегна надолу и бръкна под леглото.

— Ето го.

Пистолетът бе по-малък от неговия, но в никакъв случай не бе само за сплашване. Щеше да свърши чудесна работа, ако се наложи.

— Гледай да не ме застреляш погрешка — измърмори Сам.

— Ти също.

— Остани тук. — Той погали косата ѝ. — Обещай ми.

— Освен ако не чуя изстрели.

Искаше му се да ѝ възрази, но замълча. Нямаше да спечели спора, можеше само да се издадат пред онзи, който обикаляше на двора.

Или в къщата.

Надявам се, че вече не е вътре, помисли си Сам, но нямаше да разчита на това. Този, който се бе приближил толкова, че да събуди и

двама им, без да задейства някоя от алармите, бе професионалист, а не аматьор или закъсал наркоман.

Сам тихо се приближи до затворената врата на спалнята и се послуша. Беше съвсем гол, с пистолет в ръка.

Единственото, което чуваше, бе собственото си леко и бавно дишане, както и напрегнатото дишане на Кейт, седнала в леглото зад него.

Някъде от вътрешността на къщата се чу приглушено тупване. Ако Кейт имаше котка, Сам би помислил, че звукът е от животното, което е скочило от плота в кухнята на пода. Но Кейт нямаше котка...

Сам чакаше тихо и претегляше наум риска от това да остане на мястото си или да се опита да преодолее някак скърцащата брава на вратата на спалнята и да излезе от стаята. Предпочете да остане и да остави нападателя да дойде при него. Ако, разбира се, там имаше някой.

Леко шумолене откъм леглото му подсказа, че Кейт се е раздвижила. Той погледна за миг назад — голото ѝ тяло приличаше на бледа сянка, която се промъкваше вдясно от него. Искаше да ѝ каже да спре, да се скрие в гардероба или да избяга през прозореца и да тича колкото я държат краката. Да направи каквото и да било друго, а не безшумно да застава така, че ако вратата се отвореше рязко и го затиснеше, тя да има удобна позиция за стрелба по натрапника.

Макар да му се искаше тя да избяга, Сам тихомълком я поздрави за досетливостта ѝ. Кейт знаеше, че бравата на спалнята скърца и никой от двамата не може да се измъкне навън, без да се издаде.

Останаха да чакат.

След няколко минути чуха нов приглушен шум.

Бравата на спалнята леко се завъртя и скръцна тихичко.

После застина, натисната наполовина.

Сам вече бе свалил предпазителя от пистолета си. Струваше му се, че наблюдава някак отстрани как адреналинът възпламенява кръвта му и изостря сетивата му. Сякаш цялото му тяло мълчаливо настояваше той да направи нещо.

Но всичко, което можеше да направи в този момент, бе да чака. И да се моли отвън да има само един нападател — този, който се опитваше да отвори вратата. И да не му позволи да се приближи до Кейт.

Бравата се завъртя още малко, изскърца и отново застина.

Кейт усети студени капчици пот да се стичат по гърба ѝ. Сърцето ѝ заби ускорено. Но тя не обърна внимание на емоциите си, защото в този миг думите на нейната инструкторка звучаха натрапчиво в ушите ѝ:

Когато не можеш да избягаш, използвай пистолета.

Бравата отново проскърца. Бе завъртяна наполовина. Още малко и щеше да се отвори.

Когато не можеш да избягаш, използвай пистолета.

Без да го съзнава, Кейт внимателно свали предпазителя и зае стойка за стрелба, както я бяха обучавали часове наред в курса. Ръцете ѝ започнаха да изтръпват, а раменете ѝ — да я болят.

Мишените нямат оръжие, спомни си тя думите на Сам.

Ново проскърцване долетя откъм бравата.

Пистолетът ѝ се вдигна нагоре, сякаш някой друг го държеше, някой друг го насочваше към вратата вдясно от Сам, някой друг изчакваше. Много трудно ѝ бе да повярва, че всичко това се случва с нея.

Не е истина. Само поредната тренировка, повтаряше си тя, докато изчакваше да се появи плъзгащата се тъмна сянка на човека, решен да я убие.

Вратата се откряна бавно като насън.

— Кейт, не стреляй! — изкрещя Сам, докато се хвърляше към вратата с цялата си тежест.

Мъжът извика от изненада, гняв и болка. Лявата му ръка остана притисната от вратата. Ножът в нея проблесна в мрака.

— ФБР! — извика Сам. — Пусни ножа!

Кърби светкавично се изви, в опит да освободи ръката си и да удари ненадейния си нападател.

Почти успя. Сам по-скоро очакваше мъжът да отстъпи, а не да нападне. Вече нямаше и капка съмнение, че непознатият е отлично трениран професионалист.

Сам изпъшка и натисна вратата с цялата си тежест.

— Ако се откопчи от мен, стреляй, докато падне! — изкрещя той на Кейт.

— Готова съм — отвърна тя с изненадващо твърд глас.

— Давам ти последен шанс, негоднико — извика Сам. — Пусни ножа!

Кърби сякаш се подчини и отпусна ръка, но в следващия миг се хвърли напред с цялото си тяло, блъсна вратата и издърпа заклещената си ръка. Вместо да побегне, той се дръпна назад, отново налетя върху вратата и я изби от пантите. Загубил равновесие, залитна в спалнята.

Сам се наведе под удара на падащата врата, претърколи се и замахна с юмрук към нападателя, но не успя да го улучи.

Кейт търсеше мишена, по която да стреля, ала виждаше само тъмна вихрушка в зейналата рамка на вратата.

Острието на ножа проблесна в здрача, превъртя се във въздуха и се заби в стената толкова близо до бузата ѝ, че тя извика сепнато.

Сам стреля бързо четири пъти. В малката стая изстрелите прозвучаха притъпено.

Мъжът се строполи на пода, потръпна и застина.

— Сам, добре ли си...

— Още не — разгневено отвърна той. Отиде до проснатия на пода мъж и се наведе, колкото да пъкне дулото на служебния си „Глок“ под брадата му. Дори и да се преструваше, сега вече не би могъл да помръдне, без Сам да му пръсне черепа. — Виж дали лампите ще светнат — каза той на Кейт. — И не гледай в простреляния!

Стаята се заля от светлина.

Кейт опита да не гледа в проснатия мъж, но бе невъзможно. Нападателят кървеше през черните си дрехи. В една отворена рана проблясваше оголена кост.

Стомахът ѝ се присви.

— По дяволите, казах ти да не гледаш! — извика Сам. После забеляза кръв по бузата ѝ. И сякаш престана да диша. — Кейт, ти кървиш! — разтревожено продума той.

— Така ли? — примигна тя.

Тя докосна бузата си и пръстите ѝ почервеняха. Усети слабо парене.

— Само лека драскотина е, нищо ми няма — успокои го Кейт.

— Сигурна ли си?

— Да, добре съм.

Сам се поотпусна, после ѝ нареди:

— Намери мобилния ми телефон. Натисни едно, после две. Когато вдигне Дъг, кажи му какво се случи. Можеш ли да го направиш? — Тя поклати глава утвърдително. Сетне избърса окървавените си пръсти в голото си бедро и се постара да гледа навсякъде другаде само не и в мъжа на пода.

Коленичил, Сам леко притисна с пръсти артерията на поваления мъж.

Ако имаше пулс, сигурно не би го усетил заради прекалено силното биене на собственото му сърце. Но всъщност не мислеше, че може да е жив.

По дяволите!, изруга наум той. Беше се надявал да разпита този негодник. Сетне мрачно се залови да претърсва дрехите му, дирейки нещо, което би могло да го идентифицира. Не се изненада, че не намери портфейл, професионалистите гледаха да не улесняват ченгетата. Но откри електронен ключ с емблемата на агенция за коли под наем в предния джоб на окървавените панталони. Нищо друго — никаква кредитна карта, никакви пари, нито дори дребни монети в джобовете.

Сам старателно претърси цялото му тяло за други скрити оръжия.

Отне му около четиридесет секунди да намери сапфира.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Неделя, 8 ч. сутринта

— Шарън, обясни ми как така Едуардо е мъртъв! — настоятелно попита Пейтън, докато закусуваха.

Но в този миг звънна телефонът и Шарън вдигна поглед от храната. Без да поглежда към нея, Пейтън ѝ махна да остане на мястото си и да пази мълчание. Тя сви рамене и отново се зае с вафлата си.

— Джералдо? — извика Пейтън в слушалката. — Инфаркт ли е получил?

В Лос Анджелис вуйчо му въздъхна и погледна към сестра си. Майката на Пейтън поклати глава, давайки мълчалив знак, че в момента не иска да говори със сина си. Това бе свързано с бизнеса и работата на Джералдо де Селва бе да се грижи за нещата, защото само Светата Майка знаеше, че Пейтън е прекалено зает да вдига полите на чуждите жени, за да внимава какво става с бизнеса. Какъвто бащата, такъв и синът.

— За съжаление — обади се Джералдо. — Явно Едуардо се е занимавал с бижутерство и за своя сметка. Семейен бизнес, ако може да се вярва на хорските приказки. — Пейтън вярваше. Само се надяваше Джералдо да не слуша същите хора като племенника си. — Фамилията Де Сантос... — Джералдо се поколеба. — Ами говори се, че имат много интереси и малко от тях са законни. Братовчед на Едуардо в бизнеса с бижута също е починал снощи. Слуховете твърдят, че е взел прекалено много от парите, които перял за наркобосовете. Оставили са знака си върху тялото му.

— Какъв знак?

— Колумбийска вратовръзка. — Джералдо въздъхна. — Господи, свирепи мъже са това.

— Ами Едуардо?

— Мъртъв е, както ти казах.

— И той ли е бил забъркан с колумбийците?

— Не знаем. Гърлото му не е било разпрано, ако това имаш предвид. Бил е измъчван, а после удушен.

— По дяволите! — изръмжа Пейтън. — От години го обучавам. Как е станало?

— И това не знаем. Когато портиерът дошъл рано тази сутрин, видял трупа му в залата за шлифоване. Сега отивам на среща със застрахователите, за да преценим какво е било откраднато.

— Откраднато — повтори като ехо Пейтън с безизразен глас.

Шарън присви очи, но не помръдна и не попита нищо. Ако Пейтън искаше тя да го разбере, щеше да й каже. Ако тя искаше да научи нещо, а той отказваше да й го съобщи, така или иначе щеше да го изкопчи в леглото. Беше съвсем просто споразумение между двамата. Затова и имаше резултат.

— Ще взема следващия полет за Лос Анджелис — каза Пейтън мрачно в слушалката.

Обмисляше бързо вариантите, но никой от изводите, до които стигаше, не му допаднаше. Единствената добра новина бе, че нито един от камъните, които не бяха описани в документите на компанията, не беше в залата за шлифоване.

— Не, не, остани там — бързо се обади Джералдо. — Майка ти иска да се погрижиш за бизнеса в Скотсдейл. Тук няма какво да правиш, а там има много работа. Знаеш колко е важно да набавим още рублини на подходящата цена за коледната промоция.

Пейтън понечи да спори, но се въздържа. Никога не бе печелил в спор с майка си, а нямаше основание да си мисли, че днес ще му излезе късметът.

— Каж ми, ако научиш нещо ново. Още не мога да повярвам, че Едуардо е мъртъв.

— Да, трудно е — съгласи се Джералдо. — Но алчността води всички до смъртта им.

— И без това стигаме дотам — отвърна Пейтън. — По-добре човек да си иде от този свят богат. — Джералдо се засмя въпреки мръщенето на сестра си. Някои неща ги разбираха само мъжете. — Обади ми се, след като огледате сградата със застрахователния агент — каза Пейтън. — Предай поздрав на мама.

Затвори и известно време остана загледан в телефона.

— Лоши новини ли? — попита Шарън, захапвайки последното парче от вафлата си.

— Главният ми бижутер е бил убит снощи.

Вилицата на Шарън издрънча в чинията.

— Като Пърсел ли?

— Не знам. Надявам се, че не. В сейфа имаше ценна стока.

— Знаел ли е комбинацията?

— Да. — Пейтън вдигна рамене. — Беше ми писнало да ставам всяка сутрин в шест и половина, за да отварям проклетия сейф.

Шарън едва прикри усмивката си. Пейтън мразеше да става рано. И тя не обичаше да го прави, но не мърмореше като него.

— Какво беше това за колумбийците? — заинтересува се тя. — Като обирите на куриерите ли е било?

Пейтън си доля още кафе в чашата, добавяйки сметана и захар. После изведнъж закрочи нервно из стаята.

— Братовчедът на Едуардо бил намерен с „колумбийска вратовръзка“. Преди това се говорело, че пере пари от наркотици на пазара за злато на Хил Стрийт.

— Сигурно е засегнал нечи интереси.

— Да, питам се само чии.

Тя сви рамене.

— Какво те засяга? Нали не се занимаваш с колумбийците?

— Само искам да съм сигурен, че някой не се опитва да се докопа до бизнеса — отвърна Пейтън, избягвайки ловко въпроса ѝ. — Положението в Лос Анджелис в момента е такова, че има достатъчно етнически банди, които могат да накарат проблемите на Ню Йорк през деветнайсети век да изглеждат като свада на детската площадка.

Шарън отвърна незаинтересовано:

— Мисля, че това е проблем на сигурността.

— А аз — че е едно голямо главоболие.

Тя отблъсна настрани масичката с поръчката от рум сървиса и потупа леглото до себе си.

— Ела и ми разкажи всичко.

— Нали каза, че имаш да свършиш малко работа за баща си.

— Ще почака.

Той погледна към компютъра ѝ на нощното шкафче. Преди да донесат закуската, тя бе преглеждала някои интересни факти, свързани

с различни куриери. Не бе планирал да си търси нещо толкова скоро, но след убийството на Едуардо в залата за шлифоване щеше да му се наложи да навакса.

Целуна Шарън, чиито устни имаха вкус на кафе.

— Ще ти напомня за предложението ти довчера. Сега поработи. И аз имам да свърша някои неща.

Шарън взе лаптопа си в скута, облегна се на таблата на леглото и отвори някаква папка. Матракът потъна доста, когато Пейтън се настани до нея, също с лаптоп на коленете. Скоро тя потъна в работата си, опитвайки се да свърже обирите над куриери с информацията, с която разполагаше ФБР. Знаеше колко много баща ѝ иска да разкрие случаите, преди Бюрото да го стори. А тя желаше да бъде човекът, който му диктува всеки факт.

От време на време Пейтън поглеждаше към екрана на нейния компютър. Ако тя го забележеше, той само ѝ се усмихваше, целуваше я и се обръщаше към собствения си екран, без да каже нищо.

Приятната и за двамата тишина бе нарушавана само от тракането по клавиатурите.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Скотсдейл

Неделя, 1:10 ч. следобед

Кейт погледна черния автобус със закрити прозорци и се намръщи.

— Защо имам чувството, че ще ме изпекат на бавен огън?

Сам се усмихна леко:

— Не теб, а мен.

— За какво?

— О, все ще измислят нещо.

Вратата се отвори, преди Сам да посегне към нея. Дъг подаде глава и изломоти недоволно:

— Много се забавихте.

— Искях лекар да прегледа раната на Кейт.

Дъг погледна тънката резка върху скулата ѝ.

— Не е чак толкова дълбока, че да ѝ трябват шевове. Вече е хванала коричка. Чиста е, изглежда ми добре.

— Говорите също като лекаря — отбеляза Кейт, — но ако се опитате да ми направите още някоя инжекция, ще ви ухапя за врата.

По устните на Дъг пробяга усмивка, после той се ухили широко.

— Сам ми каза, че си истински тигър.

— Това беше преди или след като повърнах? — обърна се тя ядосано към Сам, който в този момент искаше да я утеши в прегръдките си, но не можеше. Не и пред шефа си.

— Не си повърнала.

— Но ми се искаше.

— И на мен. — Тя го погледна невярващо. — Какво, да не мислиш, че всяка седмица застрелвам някого!

Кейт забеляза новите бръчици около очите му, потънали в сенки. Под решителното му изражение прозираше бледост. *Защо съм си въобразявала, че това убийство няма да го засегне така, както засегна мен? Защото е агент от ФБР ли?* Искаше да го докосне, да го

утеши, да му каже, че го разбира и че постъпката му го прави още по-силен мъж в очите ѝ. Но запази мислите си за себе си и не помръдна. Дъг може и да се държеше приятелски, но все пак бе шеф.

— Сам, съжалявам — каза тя.

— Недей — намеси се Дъг, поканвайки я с жест да влезе. — Джак Кърби е бил истински негодник.

— Значи сте разпознали мъжа? — попита Сам, който се качваше по стъпалата след Кейт.

— О, да, Кенеди ще ви осведоми.

— Само не ми казвай, че е бил еквадорец!

— Не е — злорадо отвърна Дъг. — Чист американец, роден и израснал в Южна Калифорния и обучен от щатската армия, а после и от специалните части. Прекарал е доста време под прикритие.

— Армията ли? Да не е бил рейнджър? — попита Сам.

Дъг замълча. Вратата към офиса на Кенеди бе полуотворена. След миг на прага застана Сайзмор. Беше едновременно нетърпелив и любопитен, очевидно бе чул разговора им.

— Защо смяташ, че Кърби е бил рейнджър? — обърна се той към Сам, докато затваряше вратата, след като всички се озоваха в кабинета.

Сам покани Кейт да остане и погледна към Кенеди, който кимна кратко:

— Отговори му.

Все същата стара песен, помисли си Сам. Сайзмор и Кенеди заедно, а всички останали да вървят по дяволите.

Погледна към Сайзмор и съвсем сериозно се запита дали той е замесен. Или пък Кенеди? Но колкото и да му допаднаше идеята на чисто лична основа, в професионален аспект никак не му се нравеше.

— Кърби се биеше професионално, разбрах, че е бил обучаван — отговори Сам с равен глас. — Но нямам предвид обичайните юмручни хватки, на които учат новациите в армията. Поведението му бе неочаквано, действаше бързо. Голям късмет извадих, че успях да го поваля.

Кенеди изсумтя намръщено:

— Винаги си имал отлични резултати в стрелбата и самоотбраната. Както и в разкриването на заплетени случаи. Но всичко това едва успява да спаси кожата ти в Бюрото.

Защо мислиш, че съм го правил?, попита наум Сам. *Да не смяташ, че съм изпитвал удоволствие от изнурителните часове в стрелбището и залата за тренировки.*

— Както и да е, престъпникът е бивш рейнджър — каза Кенеди. — Току-що получихме справка за отпечатъците му. Бил е в армията, а после в Отдела за борба с наркотиците. Пенсионира се и е имал две бивши съпруги, които издържал. Действал е с друг тип, също бивш войник от специалните части, на име Джон Уайт. Бивш „тюлен“. Уайт е истински сладур. Едва успял да се докопа до освобождаване от служба с почести.

— Значи е американски гражданин? — уточни Сам.

— Да. Отначало мислехме, че е латиноамериканец, който използва псевдоним, но се оказа, че не е вярно. Може би някои от приятелчетата му са такива, сега проверяваме.

— Какво е направил, за да го изритат от армията? — попита Сам.

— Една нощ изчезнало много скъпо оборудване на специалните части — намеси се Дъг. — Уайт бил единственият, който е имал възможност да го вземе. Но предвид миналите му заслуги към родината...

— Пуснали го да си ходи — довърши Кенеди. — Напуснал страната и работил из различни части на света. Най-вече в Южна Америка.

— Като наемен войник — каза Сам.

Кенеди сви рамене.

— Това е друго име за негодник с автоматична пушка.

— Добре, значи Кърби е бил американец, бивше ченге от Отдела за борба с наркотиците, с две бивши съпруги, на които плащал издръжка. И се е мотаел с бивши войници от специалните части — обобщи Сам. — Нещо друго?

— В момента проверяваме — намеси се Сайзмор.

— Има ли досие? — обърна се Сам към Кенеди, без да обръща внимание на Легендата.

— Кърби е чист. Уайт е бил арестуван за превишена скорост, буйстване в нетрезво състояние, побой над приятелките му и все от този сорт — обясни Дъг, след като Кенеди само изгледа гневно Сам. — Чист е през последните шест години, което е странно, защото работи

за мизерна надница, а предварителното ни разследване сочи, че е харчил пари за кокаин и за жени.

Кейт огледа лицата на мъжете наоколо. Дори и без предишните лаконични обяснения на Сам, би се досетила, че Кенеди не го харесва, Сайзмор съвсем откровено го презира, а Дъг се опитва да балансира нещата.

— Кърби и Уайт в Лос Анджелис ли са живели? — попита Сам, обръщайки се към Дъг.

— В Санта Ана.

— Достатъчно близо е — отбеляза Сам. — Някой от двамата бил ли е наеман на работа или свързан по какъвто и да било начин със „Сайзмор Секюрити Консултинг“, „Мандел Инк“ или...

— Какво, по дяволите, намекваш! — изрева Сайзмор в лицето му.

— Казвам, че Кърби е бил нает да убие Кейт от някого, който има изгода това разследване да тъпче на едно място, докато Бюрото не реши да го захвърли на боклука, заедно с нас. — Гласът на Сам бе спокоен, но от цялото му тяло струеше желание да сграбчи Сайзмор и да го метне към затворената врата. — При това от някого, който е в позицията да научава всяка проклета информация, известна на Бюрото, още щом се получи.

Сайзмор почервеня и стисна юмруци.

— Да не би да ме обвиняваш?

— А трябва ли? — попита Сам.

Дъг пристъпи между двамата.

— Никой никого не обвинява. Нали така?

Сам дълго се взира в очите на Дъг, после поясни.

— Има няколко души или компании, които може да се окажат замесени. Компанията на Сайзмор е само една от тях.

— Ах, ти, копеле! — изкрещя Легендата и посегна да сграбчи Сам покрай набитата фигура на Дъг.

Сам отблъсна ръцете му с бързо движение, което лесно можеше и да счупи китките на противника му.

— Престанете! — нареди Кенеди с глас, който напомни на всички, че специалният отговорен агент някога е служил във флота. — *И двамата!*

Думите успяха да стигнат до разгневения Сайзмор. Той се овладя с видимо усилие.

Сам не бе изгубил контрол, но с голямо удоволствие би му се нахвърлил.

— Тед — каза примирително Кенеди. — Трябват ми няколко минутки, после ще ти се обадя.

Сайзмор хвърли унищожителен поглед на Сам и Кейт, сетне се обърна и излезе от тясната стаичка. Подът на автобуса завибрира под тежестта на гневните му стъпки.

Без да каже и дума, Кенеди отвори чекмеджето на бюрото си, бръкна дълбоко в него и извади кутия цигари. Дъг вече бе приготвил запалката. Все така, без да промълви нищо, Кенеди дръпна силно, след това прикова Сам със стоманеносивия си поглед.

— Предполагам, че имаш доказателства за обвиненията си — измамливо меко подхвана Кенеди.

— Които да представя пред съда ли? — попита Сам. — Не.

Кенеди присви устни.

— Прекалено късно е да се правиш на срамежлив. Най-добре ми покажи и нещо конкретно, освен голямата си уста.

Кейт бръкна в голямата чанта, която бе донесла със себе си. Извади оттам цял куп листове и ги сложи на бюрото.

Специалният отговорен агент погледна в тях, видя линиите и ръкописните данни и се намръщи.

— Какво е това?

— Дватама със специален агент Гроувс прекарахме доста време в опити да установим кой какво е знаел и кога го е научил — внимателно започна Кейт. — Това е резултатът, който сочи към нова посока в разследването.

— Дайте ми направо изводите си — нетърпеливо заговори Кенеди. — И гледай да са смислени, Гроувс, иначе с теб е свършено.

Сам бръкна в джоба си, извади запечатано прозрачно пликче за събиране на доказателства и го сложи на бюрото.

Син сапфир с форма на изумруд, голям колкото мъжки нокът — скъпоценният камък в плика поглъщаше светлината в дълбините си и я превръщаше в син пламък.

Кенеди премести поглед от камъка към Сам.

— Това каквото си мисля ли е?

— Да.

— Исусе Христе! — въздъхна изумено той. После взе изписаните листове и започна да чете.

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Скотсдейл

Неделя, 1:30 ч. следобед

Сайзмор нахълта в хотелския си апартамент и завари там Пейтън с Шарън.

— Искам да остана насаме с офис мениджъра си — процеди през зъби той.

Пейтън веднага разбра директната покана да си тръгва.

— Вечеря в осем? — обърна се той към Шарън.

— Тя ще бъде заета! — отсече Сайзмор.

Шарън понечи да възрази, но забеляза преbledнялото лице на баща си под затихващата червенина на гнева.

— „Тя“ не знае какво ще прави в осем — заяви иронично Шарън. Стана, целуна Пейтън и тихо каза: — Ще ти се обадя веднага щом разбере какво става.

Той сви рамене и излезе мълчаливо. Когато вратата се затвори след него, дъщерята избухна:

— Надявам се, че е нещо по-сериозно от обичайната тирада на тема: „Защо се мотаеш с този негодяй?“.

Сайзмор грабна една бира, отвори я и почти я изпи на три големи глътки. Изтри устни и каза:

— Гроувс се опитва да ме натопа за убийствата на куриерите.

Шарън отвори широко очи. Преbledня също като баща си. По гърба ѝ изби студена пот.

— Какво? Та той е луд! И какви са така наречените му доказателства?

— Не знам. Кенеди ме изрита от кабинета си, преди да стигнат до тях.

Дъщеря му бавно се отпусна на канапето.

— Значи трябва да има нещо. Гроувс е непредвидим, но не е глупак.

Бирената бутилка улучи коша с трясък. Сайзмор грабна следващата от кофата с лед и рязко махна капачката.

— Има.

— И какво е то?

— Познавам Джек Кърби.

— Кърби ли? — Тя се намръщи и закърши пръсти. — Кой беше тоя!

— Беше в оперативната група във Флорида с мен, когато разбих латиноамериканците. Не мисля, че Гроувс го знае. Засега. Там беше и Джон „Текс“ Уайт. Тогава той беше в армията и имаше задача да залови колумбийските бандити.

— И какво от това? Било е преди много време.

Сайзмор доби огорчен вид при това небрежно подминаване на най-великия момент в кариерата му, но реши да не спори с дъщеря си.

— Да, но Кърби бе частен детектив, работеше по някакъв случай тук, когато се натъкнах на него и изпихме по едно. Някой сигурно ни е видял заедно. Предполагам, че Кърби и Уайт са поддържали връзка до последно.

— Какво значение има? — нетърпеливо го прекъсна тя. — Ти се срещаш с много хора.

— Но никой от тях не е бил застрелян от Сам Гроувс, докато се е опитвал да убие Кейт Чандлър.

Шарън си пое дълбоко дъх и притисна слепоочията си. Струваше й се, че ще ѝ се пръсне главата.

— Чакай. Върни назад, че пропуснах нещо. — Или поне се надяваше да е така. — Кога е станало всичко това?

— Кенеди току-що ме изрита от кабинета си.

— Не, имах предвид убийството. Или опитът за убийство. Каквото там е станало. — Тя се изправи и започна да крачи нервно из стаята. — Ама че каша!

Сайзмор не възрази. Само отпи голяма глътка, убеждавайки се, че просто е жаден. А не че устата му е пресъхнала от страх. Не можеше да е от това. Нямаше от какво да се бои. *Как може да се случи?*, помисли си ядно той.

— Говори с мен — настоя Шарън. — И спри с тази бира. Ако това се разчуе, със „Сайзмор Секюрити Консултинг“ е свършено.

Той не ѝ обърна никакво внимание, докато не изпи и втората бутилка. После посегна за трета.

Със стряскаща пъргавина Шарън застана между баща си и кофата с изстудена бира.

— Не! — извика тя отчаяно. Той понечи да я изблъска настрана, но откри, че е много по-силна, отколкото изглежда. — Става дума и за моя живот — гневно заяви дъщерята. — Кажи ми какво се случва и после можеш да пиеш бира, докато се натряскаш до безпаметност. — Сайзмор понечи да избухне, но проумя, че бирата можеше да почака. — Това е прекалено сериозно, за да го объркваме допълнително с надвикване между баща и дъщеря — каза Шарън.

Той сви рамене. Мразеше, когато тя имаше право, което бе много по-често, отколкото му се щеше да признае.

— Какво искаш да знаеш? — измърмори той.

— Този тип Кърби. Къде е сега?

— В моргата.

Тя бавно въздъхна.

— Е, така поне ще е трудно да бъде разпитан.

Сайзмор горчиво се изсмя.

— Може би това е идеята. Имаме мъртвец, но никакви свидетели, освен Гроувс и доносничката му, с която спи. Много лесно е да се набеди някой друг.

— Кенеди те познава прекалено отдавна, за да се хване на приказките им.

— Надявам се. — Сайзмор си погледна часовника. — Очаквах, че досега ще се е обадил да ми се извини.

Шарън се намръщи и присви очи, сякаш се взираше в нещо, което само тя можеше да види.

— Значи имаш някаква стара връзка с Кърби, а той сега е мъртъв. Какво друго може да използва срещу теб Гроувс?

— Някъде в оперативната група има изтичане на информация. Гроувс иска да го припише на мен.

— Как?

— Как ли? — саркастично повтори той. — По дяволите, използвай главата си и за друго, освен да се целуваш с Пейтън. Имам охранителна компания. И достъп до много информация за куриерите.

— Както и други хора. Бащата на доносничката например. Гроувс напада ли и него?

— Не знам.

— Ами самите куриери?

— Да не би да намекваш, че сами са нагласили нещата така, че да ги убият? — повиши тон Сайзмор.

— Може би са очаквали да получат дял от плячката, а вместо това са били убити. А и повечето куриери изобщо не разбират, че е станало нещо, докато не си проверят багажника. Докладват за кражбата и тръгват по живо, по здраво. Само застрахователните компании ронят сълзи.

Сайзмор се намръщи.

— А ние изглеждаме като кръгли идиоти.

— Може „Мандел Инк“ да са работили с куриери, които са били замесени с престъпници — продължи Шарън. — Синът може да е надушил нещо и всичко да се е объркало.

— Смяташ, че човекът е убил собствения си син?

— Прочети Библията. По дяволите, погледни вестниците, непрекъснато стават такива неща. Може би никой не е искал да убива хората — нетърпеливо махна с ръка тя, — а просто така се е случило. Всякакви гадости стават.

Сайзмор замислено подръпна долната си устна.

— Харесва ми. Можем ли да го докажем?

— Не знам. — Тя отиде отново до компютъра си. — Но ако си напънем мозъците, вероятно ще успеем да раздуем достатъчно тази теория, така че да се задържим на повърхността.

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Глендейл

Неделя, 5:30 ч. следобед

— Кога мислиш, че ще се обади? — попита Кейт.

Сам се премести леко, за да легне тя по-удобно до него. Бяха хвърляли ези-тура кой от коя страна да се настани. Не че се оплакваше. Подът не бе съвсем неудобен. Просто леглото бе много по-предразполагащо, но за нещастие точно сега спалнята миришеше ужасно на силни почистващи препарати. Кейт не искаше и да чуе за нея.

Освен това подът във всекидневната си имаше много предимства — правеше ги по-близки. Усмихна се, като се сети за това. Обичаше да усеща как тя се разтапя в ръцете му, в прегръдките му. Лесно можеше да свикне с такава страст и топлина.

Кого се опитваш да заблуждаваш? Какво ще правиш, когато всичко това свърши? Ще я помолит да дойде и да прави ледени кубчета във Фарго ли? Защото там ще прекараш остатъка от двайсетте си години служба!

Но докато разрешат случая, Кейт бе негова, цялата гореща и гладка, мека, обвита около тялото му като сбъдната мечта.

— Сам?

— Какво? — прошепна сънено той, докато проследяваше с пръст линията на гръбнака ѝ, чак до примамливата сянка между бедрата ѝ.

Тя раздвижи ханша си и двамата едновременно задишаха учестено.

— Кога ще се обади Кенеди? — задъхано попита тя.

— Не знам.

— Мислиш ли, че ще повярва на връзките, които направихме?

— Няма голям избор. Но за всеки случай... — Сам въздъхна разочаровано. После неохотно се надигна от импровизираното легло, подаде ѝ нейните панталони и навлече своите.

— Обратно на работа! — заповяда той.

— Робовладелец! — възнегодува Кейт.

— Преди не се оплакваше.

Тя се усмихна и го погледна мило. Сам разбра, че тя си спомня втория път, когато го молеше да свършва, а той продължи да се движи бавно и плавно, да прониква дълбоко, докато накрая Кейт изпита толкова силен оргазъм, че едва не загуби съзнание.

— Изглеждаш много самодоволен — отбеляза тя, докато си обуваше бельото.

— Вината е изцяло твоя.

Сам плъзна пръста си по стегнатия ѝ корем към бедрата, после още по-надолу и по-надолу, галеше я нежно, като докосване с език.

Кейт отново задиша учестено.

— Продължавай в същия дух — едва успя да промълви тя. След това опита да се усмихне и бавно повтори думите му: — Вината ще е изцяло твоя...

После изведнъж се осъзна и нахлузи джинсите си.

Мобилният телефон на Сам звънна. Той го свали от калъфа на колана си и погледна кода.

— Меклин.

— Това някаква екзотична ругатня ли е? — попита тя.

— Не, един агент от Флорида.

Кейт погледна преценяващо изражението му. Времето за игра бе свършило. И двамата трябваше да се залавят за работа.

— Добре, ще направя малко сандвичи, докато говориш. Не бих искала твоята... способност да намалее заради липса на храна.

Той ѝ се усмихна, докато вдигаше телефона. Усмивката му обаче угасна още при първите думи на Меклин.

— Някой затваря канала.

— Кой канал?

— Този на сапфира — от Флорида до Лос Анджелис.

И последните остатъци от доброто настроение на Сам се изпариха.

— Помниш ли братовчедите Де Сантос от Лос Анджелис, за които ти казах? — попита Меклин.

— Едуардо и Хосе, бижутерът и перачът на пари ли?

— Точно така. Били са убити миналата нощ.

— Има ли заподозрени?

— В случая на Хосе, като се има предвид „вратовръзката“, търсят колумбийска връзка.

— Всеки негодник с нож може да я направи.

— Да — съгласи се Меклин, — има много подражатели.

— Ами Едуардо?

— Бил е измъчван и удушен.

Сам изпъшка сподавено.

— Нещо особено на местопрестъплението?

— Кръв и трупове.

— Какво мислят полицаите?

Меклин се засмя мрачно.

— Смятат ги за „изстинали“ случаи. Всички разпитват обичайните заподозрени, тропат по съседните врати, пишат доклади и въобще въртят цялата бюрократична бумащина. Както вече казах — ченгетата знаят кога един случай е на път към „изстиналите“ досиета. Ще си запазят силите за нещо, което могат да разкрият.

Сам не можеше да вини местните полицаи. В Лос Анджелис имаше много убийства. Когато затриеха някого, известен с връзките си с бандите, никой не тръгваше да лее пот, за да разбере кой е убиецът.

— Добре, значи са затворили канала от страната на Лос Анджелис — каза Сам. — Обрали ли са „Хол Джуълри“?

— Залата за шлифоване е била обърната нагоре с краката, сейфът е отворен. Не е останало нищо, освен няколко камъчета, които са се пръснали по пода.

— Какви камъни?

— Откъде, по дяволите, да знам! Всъщност, чакай.

Сам чу как другият агент трака по клавиатурата си.

— Червени — обади се Меклин след минута. — Тези, които са намерени на пода, са червени. Само толкова казват полицаите. Ако ти трябва повече информация, изчакай доклада на застрахователите.

— Не, благодаря. Надявах се да са били сини камъни. Питам се дали и убиецът не се е надявал на същото.

— Какво? — не разбра Меклин.

— Нищо, само си мисля на глас. Ами Сегуро Хименес, другият край на канала във Флорида? Той добре ли е?

— Според жена му е на гости при роднините си в Еквадор.

— Вярваш ли й?

— Мисля, че слуховете са стигнали до Сегуро преди мен — отвърна Меклин. — Сигурно вече е бил разбрал за убийствата на Де Сантос. Или е бил замесен, или е бил следващият в списъка и не сме открили тялото. Какъвто и да е случаят, отишъл е някъде, където не можем да го намерим.

— Край на канала, така ли?

— Така изглежда. Съжалявам, че нямам по-добри новини.

— Ще извлека каквото мога от информацията. Продължавай да търсиш Сегуро. Ако чуеш, че се е върнал в града...

— Ще се лепна за него като гербова марка — прекъсна го Меклин.

— Благодаря ти. — Сам прекъсна връзката. Забеляза, че батерията е изтощена, и отиде до куфара, който бе донесъл със себе си. Нагласи зарядното и го включи. После извади папките и намести компютъра си на една от работните маси. Кейт се появи на вратата към ателието, носеше табла със сандвичи и плодове. Голяма кана студен чай нарушаваше равновесието на таблата.

— Ще взема това — каза Сам и вдигна каната.

— Благодаря. То ще ни стигне, докато стане готово кафето.

Той погледна двулитровата кана.

— Жадна ли си?

— Разбира се. Чудно, защо ли?

Той се усмихна лениво.

— И при мен е така. — Знам защо съм жаден. Искаш ли да ти кажа?

Усмивката ѝ стана изкусителна:

— Разбира се, но само ако няма да се превърнеш в ченге в неподходящия момент.

— А има ли подходящ?

— Снощи беше много уместно. Спаси ни кожата. — Тя му подаде дебел сандвич, направен от остатъците от пилето от миналата вечер. За пръв път от часове наред видът на храната не караше стомаха ѝ да се обръща. — Този, Меклер... — започна Кейт.

— Меклин — поправи я с пълна уста Сам.

— Меклин каза ли нещо интересно?

— Двама са били убити снощи в Лос Анджелис.

— И защо това да е необичайно?

— Това са мъжете, които най-вероятно са предали големия сапфир на Пърсел.

Тя се поколеба с ръка, протегната към сандвичите.

— И как е станало?

— Единият е перял колумбийски пари на пазара за злато в Лос Анджелис. Другият е бил бижутер в града. И двамата са Де Сантос, братовчеди на братовчед на приятел на друг братовчед на Сегуро във Флорида — човека, който твърди, че не е купил големия син камък от предрешения клиент.

Кейт примигна объркано, усмихна се леко и въздъхна:

— Заслужавам голяма целувка.

— Защо?

— Разбрах какво каза.

Тъгълчето на устните на Сам леко се повдигна.

— Ще съм ти длъжник. Всеки път, когато те докосна, се озоваваме на пода.

— Или до стената.

Той се усмихна и продължи да се храни с апетит.

— Намерени ли са други сапфири? — попита Кейт, докато отхапваше предпазливо от сандвича си.

— Не.

— Нещо, което да свързва убийствата с това на Пърсел?

— Колумбийската вратовръзка и мъченията броят ли се? — попита иронично той. Сетне забеляза израза на лицето ѝ и му се прииска да се извини. — Съжалявам, скъпа, все забравям, че не си ченге. Ала определено се държа като полицаи снощи.

— Въпрос на тренировки. Бях ужасена.

— Защо мислиш, че тренировките са такава важна част от обучението на всеки полицаи или войник?

— Знаеш ли, че мислено пицях — призна тя.

— Да не мислиш, че аз съм бил спокоен?

Кейт въздъхна дълбоко и отново се зае със сандвича си. Сам вече бе приключил със своя и погледна с надежда към таблата.

— Вземай го — каза тя. — Голямо постижение ще е, ако успея да изям този. — Той взе последния сандвич и отиде до работната маса, където бе разположил папките си. — Защо не се обажда Кенеди? — попита Кейт.

— За да признае поражението си ли? Недей да го чакаш със затаен дъх. Вероятно сравнява всеки факт поотделно, а после проверява всичко отначало, докато междувременно търси друго обяснение. Определено не изгаря от желание да дръпне чергата изпод краката на стария си приятел Сайзмор.

— Нито пък ти.

Сам не възрази.

— Легендата е голям досадник, но това не е достатъчна причина да съсипем репутацията му. Доказателствата, които имаме, са предимно косвени... Освен това бих искал да имаме резервен план, ако Кенеди не приеме нашата интерпретация на фактите.

— Какъв резервен план?

Сам погледна папките, бележниците и самозалепващите се листчета.

— Да се надяваме, че ще намерим отговора.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скотсдейл

Неделя, 8:10 ч. вечерта

Изржението на Кенеди бе мрачно. В кабинета му тегнеше облак от цигарен дим. Пепелникът приличаше на погребална клада.

— Това изобщо няма да мине в съда — заяви той в мига, в който Сам и Кейт влязоха при него.

Сам погледна с надежда към Дъг, но той приличаше на човек със зъбобол.

— Какъв е проблемът? — попита Сам, обръщайки се отново към Кенеди.

— Всичко това са косвени доказателства — лаконично отвърна специалният отговорен агент. — Няма нито едно пряко. Всеки адвокат на защитата ще ни натрие носовете.

— Ако ставаше дума само за две-три обстоятелства — да — съгласи се Сам. — Но никой друг не е разполагал с информацията, която има Сайзмор.

— Ами „Мандел Инк“? — попита Дъг. — И те са имали информация.

Сам стисна китката на Кейт предупредително, за да замълчи.

— Не става — каза Сам.

— Защо не? — настоя Кенеди. — Със сигурност са знаели, че синът им пренася стоката, която дъщеря им е обработила.

— Направо сте се побъркали от цялата тази бюрокрация! — възропта Кейт, независимо от мълчаливото предупреждение на Сам. — Татко не би убил собствения си син!

— Никой не казва, че е искал да го прави — спокойно възрази Кенеди. — В деветдесет и девет процента от обирите куриерите не са получили и драскотина, какво остава да бъдат убити. Нещо просто се е объркало.

— Като например? — саркастично попита тя. — Лий се е спънал, счупил си е врата и ято лешояди са го отнесли в блатата, за да закусят с

него?

— Вижте, госпожице Чандлър — повиши тон Кенеди. — Знам колко е тежко това за вас...

— Нямате ни най-малка представа — прекъсна го Кейт. — Снощи някой се опита да ни убие и навсякъде имаше кръв. — Тя пое дълбоко дъх и опита да се успокои. — Всъщност няма значение. Важното е, че баща ми не би убил брат ми.

— Достойно за уважение мнение и съвсем очаквано — заяви Кенеди. — Но бих могъл да си представя няколко възможни сценария, при които смъртта на брат ви би била наложителна. За съжаление, разбира се, но все пак наложителна.

— Избройте ги — каза Кейт и стисна пребледнелите си устни.

Кенеди погледна към Дъг, той отвърна твърдо на погледа му.

— Ако обирът е трябвало да бъде чист и извършен тихомълком, а Лий се е оказал на местопрестъплението и е разпознал баща си или някой друг служител на „Мандел Инк“, тогава брат ти е трябвало да умре — с равен глас обясни Сам, тъй като не искаше Дъг да се забърква в още по-големи неприятности. Но тъй като в основни линии това е семеен бизнес, бащата е главният заподозрян.

Кейт понечи да възрази, но натискът на пръстите на Сам около китката ѝ я накара да размисли. Осъзнаваше, че той е на ръба да изгуби самоконтрола си и да се нахвърли на Кенеди през бюрото.

— Много добре — саркастично отбеляза Кенеди. — Предполагам, че все пак не си загубил напълно ясения си поглед върху нещата.

Сам не му обърна внимание.

— Или пък Лий е бил замесен в историята от самото начало, а после и баща му е разбрал, скарали са се и синът е бил убит. — Кенеди кимна. — Или Лий е бил невинен, а баща му не — продължи Сам. — Скарване, резултатът е същият. — Шефът му отново кимна. Взе нова цигара, запали я и сякаш малко се поотпусна. За разлика от Дъг, който непрекъснато поглеждаше към Сам, сякаш очакваше той всеки миг да извади пистолета си и да започне да стреля. — Единственият проблем с тези сценарии — продължи Сам с опасно равния си тон — е, че те предполагат единичен смъртен случай, който не е свързан с другите обири на куриери. А знаем, че съвсем не е така.

Кенеди захвърли запалката на бюрото си.

— За какво говориш? Разбира се, че обирите са свързани. Дори и ако методът на действие е сменен — по дяволите, готов съм дори да приема и съществуването на твоята Тефлонова банда! Няма никаква причина да се предполага, че случаят във Флорида е изолиран.

— Съгласен съм — каза Сам. — Което ни води до втория проблем.

Дъг се подготви вътрешно за ново изпитание.

Кенеди взе ножа за отваряне на писма и изпробва острието му. Не бе достатъчно остро. Далеч не толкова, колкото умът на проклетия Гроувс.

— Слушам те — каза Кенеди, оставяйки инструмента.

— Отличителните черти на обирите на куриери, върху които съм съсредоточил вниманието си, са техническо умение, вътрешна информация и особена физическа подготовка, която обикновено се свързва със специалните полицейски части или военните. Това отличава Тефлоновата банда. Те са по-умни и много по-добре обучени от обикновените престъпници. Или поне шефът им е такъв. Не е имало как да стигне до вътрешна информация, освен ако някой не му я е давал. Някой, който вече е бил вътре. — Кенеди изръмжа неопределено. — „Мандел Инк“ определено разполагат с технически умения, за да си набавят електронните ключове — продължи Сам. — А и в някои случаи са имали вътрешна информация, но нито един от служителите им никога не е минавал полицейско или специално военно обучение. Мога да ви гарантирам, че нападателят снощи имаше такава. Което повдига въпроса: как се е свързал Мандел с бившите войници от специалните части? Тези типове много държат да общуват само със свои хора. — Кенеди дръпна силно от цигарата си и не възрази. Нямаше за какво. Поне засега. — Кърби е минал такава обучение, което би му отворило вратите към тази общност — каза Сам. — Нали така?

— Сайзмор не е — безизразно отбеляза Кенеди. — Влязъл е в Бюрото веднага след университета. Губиш ми времето.

Но Сам продължи хладнокръвно да говори.

— Кърби и приятелчето му, Уайт, са били част от оперативната група, същата, която разби латиноамериканските банди.

Кенеди присви очи и угаси цигарата си.

— И какво от това? Имало е и много други.

— Бюрото ги издирва в момента — поясни Сам. Открихме още един тип — Стан Форчън, — който живее в Лос Анджелис близо до Кърби. Бил е в армията, в специалните части, десет години след Кърби. Уволнен поради раняване. И съответно огорчен от този факт. Служил е в Отдела за борба с наркотиците, бил е под прикритие във Флорида и изнервил доста хора. Назначили го на канцеларска служба. Напуснал.

— Случва се — отбеляза Кенеди. Премяташе нова цигара между пръстите си, но не я запали.

— Бил е един от информаторите на Сайзмор в прочутата оперативна група. Кърби го препоръчал за тази работа. — Кенеди се намръщи. Искаше да стане и да си излезе, но не можеше. *По дяволите, Тед! Какво, за бога, е станало?*, мислеше паникьосано той. Но нямаше друг отговор, освен гласа на Сам, който обясняваше пред всички онова, което Кенеди не искаше да чуе. — Досега всеки недоволен самотник, който сме открили от знаменитата оперативна група, ни води обратно до Кърби — неумоливо продължаваше Сам. — А той е работил със Сайзмор, който пък разполага с информация, ценна за престъпниците, които са искали да оберат куриерите.

— Тед не е знаел за сапфирите на Маклауд — глухо се обади Кенеди. — Нямало е откъде да разбере. Това е било дело на „Мандел Инк“ отначало докрай — баща, дъщеря, брат.

— Любовникът на Лий беше Норм Галахър, чийто брат работи за компанията на Сайзмор в централния им офис — каза Кейт. — Сайзмор е можел лесно да разбере.

Кенеди стисна силно запалката. С нетърпелив жест запали цигара и дръпна силно.

— Косвено доказателство.

— Това е поредната капка — онази, от която чашата прелива — изтъкна Сам. — Искам съдебна заповед, която да ми даде достъп до компютрите на Сайзмор, и експерт-счетоводител, който да провери сметките на компанията. Трябва ли да го правя през главата ти?

Кенеди затвори очи. Настана дълго мълчание. Когато ги отвори, натисна копчето на интеркома и каза с равен глас:

— Пуснете го да влезе.

Само след миг вратата се отвори и Тед Сайзмор нахълта в кабинета. Сам погледна лицето му и разбра, че мъжът е чул всяка

тяхна дума. Но по физиономията му не се четеше гняв, а объркване.

И страх.

Сайзмор отиде направо при Кенеди.

— Кълна се, че не съм го направил. Трябва да ми повярваш. —
Очите му се напълниха със сълзи. — *Заклевам се!* Подложи ме на
детектор на лъжата и ще видиш. Невинен съм! Гроувс се опитва да ме
натопа!

— Ако не си ти, кой е тогава? — попита Сам. — Някой от твоята
компания ли?

— Аз... аз не съм — заекна Сайзмор. — Не може да бъде.

— Защо? — попита Кейт. — По-рано беше готов да обвиниш
цялото ми семейство.

Сайзмор само поклати глава.

— Тед — тихо се обади Кенеди, — на този етап изглежда, че
твоята компания е единственият източник на информация, която е
осигурявала високотехнологичните и извършени без прояви на
насилие обири на куриери. До инцидента с Мандел. Помогни ми да
реша случая.

— Не мога — прошепна Сайзмор. — Нищо не разбирам... —
Гласът му пресекна. — Просто не мога да проумея. Накарай ме да
направя тест с детектор на лъжата. Кълна се... — Гласът отново му
изневери. Не се опита да каже нещо повече, само поклати глава.

— Дъг ще се погрижи за документите, които ти трябва, за да
получиш съдебна заповед — обърна се Кенеди към Сам. — Ще бъде
извършено като операция с най-висок приоритет. Доволен ли си?

Сам погледна Сайзмор. Цялата му напереност бе изчезнала. Не
бе останало нищо друго, освен един старец с разплакано лице.

Гледката изобщо не го караше да се чувства доволен.

— Накарай още няколко души да се заемат с Уайт — каза Сам.
— Може би ще ни каже нещо полезно. И ако Сайзмор не възразява,
бих искал да видя проверките на миналото и досиетата на всеки
служител в компанията му с достъп до поверителна информация.

— Нямам нищо против — рече Сайзмор примирено. — Бих ти
помогнал, но ти не ми вярваш.

— На мое място ти би ли го направил?

— Не. Бог да ми е на помощ, не. — Сайзмор потръпна. Грабна
някакъв лист от бюрото на Кенеди и написа поредица цифри и букви.

— Това е кодът ми за достъп до компютъра на компанията. Можеш да влезеш в него от собствения си лаптоп. — Подаде листа на Сам и въздъхна горчиво: — Забавлявай се.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Глендейл

Неделя, 11:40 ч. вечерта

Кейт се приближи до Сам зад гърба му, докато той седеше приведен над компютъра си и разглеждаше досиетата на служителите в „Сайзмор Секюрити Консултинг“. Тя разтри скованите мускули на раменете му и се наведе до лицето му:

— Не можеш да свършиш всичко наведнъж.

— Пропускам нещо, сигурно е така.

— Защо?

Той въздъхна шумно и се извърна към нея:

— Не си казала и дума за Сайзмор, откакто излязохме от кабинета на Кенеди. Какво има?

Кейт зърна уморените му сини очи и тъмната сянка на наболата му брада. Погледът ѝ се плъзна по ремъка на кобура, който той носеше върху омачканата си тениска, по джинсите, които се опъваха върху силните му бедра. Запита се какво ли ще стане, след като случаят бъде приключен, и колко ще ѝ липсва този мъж, станал ѝ изведнъж толкова близък.

— Ти защо мислиш, че не съм казала нищо? — отвърна му тя с въпрос.

— По същата причина, която ме кара да мисля, че нещо пропускам. И двамата не се чувстваме особено удовлетворени от факта, че Сайзмор понесе удара.

Тя бавно кимна.

— Ти го познаваш по-добре от мен. Ако е виновен, нямаше ли да е по-логично да избухне и да се разкрещи?

— Вместо да се разплаче ли?

— Да.

Сам стана и закрачи из ателието с боси крака. Светлината се отразяваше от ремъка на кобура му и той проблясваше при всяка крачка. Приличаше на диво животно, затворено в клетка.

Тъмните ѝ очи го следваха, искаше ѝ се да му помогне, да го прегърне.

— Това ме изненада — призна той най-сетне. — Очаквах размахани юмруци, ритници и ругатни. Но той изглеждаше... — Сам поклати глава, тъй като не можеше да намери думата.

— Озадачен — подсказа му Кейт.

— Да. — Сам ядосано прокара ръка през късата си коса. — Господи, ами ако бъркам? Не искам да съсипя живота на човека само защото ми е неприятен.

— Ако сме сбъркали, съдебните заседатели ще го оправдаят.

Сам се усмихна горчиво. Обърна се и се вгледа в жената, която изпълваше с формите си блузата и джинсите по особено изкустителен начин. Ала тъмните ѝ очи бяха сериозни. Разбирането, което проявяваше, и чувствата, които бликаха от нея, го караха да копнее да я прегърне и да я притисне до себе си, докато останалият свят изчезне от ума му.

Но не можеше да пренебрегне всичко. Никога не ставаше така.

— Наистина ли вярваш в приказките, че доброто винаги побеждава? — попита той.

— Не, но бих искала.

Той се усмихна измъчено.

— И аз бих искал, но не мога, затова се старая поне да не съм на страната на лошите. А точно в този момент се чувствам именно такъв — един от лошите.

— Какво научи досега? — попита тя и посочи компютъра.

— „Сайзмор Секюрити“ не се справя особено добре на пазара. Всички от семейството е трябвало да получат по-ниска заплата тази година.

— Още една причина той да иска да направи нещо незаконно. — Кажи и останалото.

— Не съм съдебен експерт.

— Вече го забелязах.

Той я погледна изненадано, виждайки женското одобрение в усмивката ѝ и също ѝ се усмихна в отговор. После отново се взря в монитора.

— Нищо от това, което виждам тук, не е извън рамките на доходите на Сайзмор от заплатата му и пенсията — каза той. — Дори е

доста скромни в разходите си.

— Ами Джейсън?

— Мислиш, че е искал да убие любовника на брат си ли? — попита Сам.

Кейт затвори очи за миг.

— Не мисля, че някой е планирал да убие Лий, а че това просто е станало.

— Второ убийство на мястото на първото?

— Както и да е. Ако съм права, тогава личните мотиви не са от значение. Освен алчността, разбира се, или каквото там мотивира един престъпник.

— Най-различни неща — отвърна Сам, — но разбирам какво имаш предвид. Мотивът в този случай не е толкова съществен, колкото средството и възможността.

— Точно така. Джейс може да е дал информация на някого случайно или нарочно. Ако е било случайно, това не ни помага особено. Ако е било съзнателно, тогава парите все някак трябва да стигнат до него. Същото важи за всеки друг от компанията.

— Точно там е въпросът — каза Сам. — Ако са дошли в сметките на компанията, не мога да ги намеря.

— Ами личните им сметки?

— Същата история. Сони, Шарън и Сайзмор живеят съобразно с доходите, с които разполагат. Сони никога не е бил в армията. Шарън не е имала никакви контакти със специалните части.

— Ами ако някой друг е притежавал кода за достъп до компютъра на компанията, така че да е можел да вижда „скритата“ информация?

— Джейсън и госпожица Тибъл от счетоводството са двамата най-вероятни заподозрени в това. Но те нямат никакви скъпи вкусове. Нито очевидни връзки с клуба на бившите военни.

— За разлика от Кърби — подхвърли Кейт, докато прелистваше една папка. Той е имал четирима брокери за залагания и две бивши съпруги. Или Уайт, който си е купувал много повече кокаин, отколкото е могъл да си позволи със спечеленото в сервиза, където е сменял гуми. Кърби и Уайт са били с достатъчно връзки сред бившите военни, но не са имали начин да получават информация за куриерите. Могли са

само да проследяват някой, който излиза от бижутерския магазин, предполагам.

— Така правят латиноамериканците — обясни Сам, — което води до торба с разнородна плячка. Всичко — от часовници, та до венчални халки. Но Тефлоновата банда се занимава само със стока от висока класа. Имат и вътрешен човек сред търговците. Ако не е Сайзмор, тогава кой е? — Сам удари ядно с длан по масата. — Пропускам нещо...

— Дано професионалистите счетоводители успеят да извлекат повече работи оттук.

— Все още чакаме съдебни заповеди за достъп до личните сметки на Сони, Шарън, Джейсън и госпожица Тибъл. Експерт-счетоводителите на съда са много добри в работата си. Ако има някакво доказателство, ще го намерят.

— Ами Сайзмор? — попита Кейт.

— Той се отказа от правата си. Съдейства на счетоводителя на Бюрото.

— Кое то значи, че не е виновен... или пък е напълно уверен, че е скрил доказателствата така, та никой да не може да ги намери.

— Това изисква арогантност, която днес не забелязах у него.

Кейт потърка очи, опитвайки се да изтрие картината на разтърсения до дъно и разплакан Сайзмор. Но това не ѝ помогна, както не успя и да заличи спомените за кръвта и страха от предната нощ.

— Макар да включи всички аларми и въпреки че е почистено, нямам никакво желание да се кача в спалнята си. Като знам колко бързо е влязъл Кърби... — Тя сви рамене. — Просто не мога да си представя, че ще заспя.

— Кърби е бил професионалист. Повечето престъпници не са толкова ловки.

— Предполагам, че това би трябвало да ме успокои. Стига само да не мисля за факта, че Тефлоновата банда е група професионалисти, които са по-добри от останалите.

Сам се усмихна уморено:

— Двама агенти стоят в колата отпред, има двама в гаража, а други четирима патрулират по близките улици. Дори и ако някой се опита да повтори същия номер, няма да успее.

— Умът ми го знае, но съществото ми отказва да го приеме. — Тя пхна ръце в джобовете и обиколи нервно ателието. — Мисля да направя кафе. Ти ми влияеш добре — рече тя и се запъти към кухнята.

Телефонът на Сам звънна. Той погледна номера и побърза да вдигне.

— Здравсти, Дъг. Какво имаш за мен?

— Текс Уайт.

Благодаря ти, боже!, въздъхна облекчено Сам и попита:

— Отказа ли да говори без адвокатата си?

— Разбира се. После реши да размени информация срещу оттеглянето на смъртната присъда от страна на обвинението.

— Смъртна присъда ли? За какво?

— За поръчково убийство на Едуардо Педро Селва де лос Сантос.

— Сигурен ли си? — учуди се Сам.

— Пейтън Хол е сигурен. Той идентифицира някои от камъните, които намерихме в апартамента на Уайт. Имаше и следи от кръв по подметките на чифт обувки в килера му. Кокаинът кара хората да вярват, че са непобедими, но ги прави разсеяни.

— И глупави.

— Но именно окървавените ботуши промениха обвинението от притежание на кокаин в предумишлено убийство. Уайт не иска смъртно наказание, а ние вече го бяхме свързали с Кърби, затова го притиснахме с обвинението за убийство по поръчка.

— Значи Кърби е бил шефът?

— Така изглежда — отвърна Дъг. — Има и нещо странно обаче. Агентите, които претърсили хотелската стая на Кърби в Скотсдейл, намерили дигитален телефон.

— Дигитален ли? Значи няма как да са го подслушвали?

— Всички би трябвало да можем да разполагаме с такива — каза Дъг.

— Опитай се да убедиш финансовия отдел.

— Опитвал съм. Както и да е, интересното е, че Кърби е имал и възможност да записва на телефона си. Също като гласовата поща, само че е можел да го активира с натискане на бутон по всяко време на разговора.

— Има ли записано нещо интересно?

— О, да. Изглежда, Кърби невинаги е бил шефът. Знаем поне за един случай, когато е получил заповеди от някой, който използва механичен дистортер на гласа.

— Онзи, който заплашва Кейт — обади се глухо Сам.

— Вероятно. Само че този път странният глас искал да бъдат убити и още двама души, освен Кейт.

— Хосе и Едуардо ли?

— Да.

— Смяташ ли, че Уайт или Кърби са виновни и за убийството на Лий Мандел? — попита Сам.

— Не и Уайт, никога не е чувал името му. Не е знаел за Маклауд и изчезналите му сапфири, не познава Кейт Чандлър. Не се е връщал и във Флорида, откакто има издадена съдебна заповед за задържането му, задето е нарушил гаранцията си за шофиране в нетрезво състояние преди три години.

— Уайт може да е излъгал.

— Защо да го прави? Вече сключи сделка с нас. Дали е убил двама, трима или тринайсет души, няма значение — каза Дъг. — Може да получи само една доживотна присъда без възможност за помилване.

— Ами Кърби? Сапфирът беше у него.

— Така смятаме засега.

Сам се поколеба.

— Значи Сайзмор е бил човекът, който е използвал механичен дистортер?

— Сайзмор или някой, който е имал достъп до информацията, съхранявана на неговия компютър.

— Както и възможността да бъде приет в средите на бившите военни — изтъкна Сам.

— Да. Сайзмор отговаря на всичко това. Но ти като че ли не си доволен?

— Защо да не съм.

— Обажда се инстинктът ти ли?

— Предполагам...

— Имаш интересни инстинкти — отбеляза Дъг — или вече си се чул с Кенеди?

— Та какво ще ми каже той?

— Сайзмор изобщо не е помръднал иглата на детектора на лъжата. Нито веднъж. Ако се явим в съда с това, което имаме до момента, адвокатът му ще ни разпъне на кръст.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Скотсдейл

Неделя, 11:45 ч. вечерта

— Сигурна ли си, че не можеш да прекараш нощта с мен? — попита Пейтън, докато двамата с Шарън стояха пред вратата на хотелската му стая. — Знаеш, че нямам нищо против да си работиш.

— Затова връзката ни продължава толкова дълго — усмихна се тя и премести лаптопа в другата си ръка. — Позволяваш ми да бъда самата себе си. — Но изведнъж усмивката ѝ помръкна и напрежението, което се опитваше да прикрие, пролича в стиснатите ѝ устни. — Не и тази вечер. Татко има нужда от мен.

— Какво става, скъпа? Можеш да ми кажеш.

— Не, той никога няма да ми прости.

Пейтън се усмихна мрачно.

— Значи слуховете са верни.

— И какви са те? — засегна се тя.

— Че Тед Сайзмор е бил хванат да бърка в буркана с меда.

Шарън извърна поглед и си каза, че има още време, че всичко ще бъде наред, че нещата ще се оправят.

— Къде си го чул?

— Трябва повече да излизаш. Само за това се говори сред търговците.

Тя ядосано тръсна глава, сякаш ѝ бе ударил плесник.

— Няма никакви доказателства!

— Той може да е негодник, но все пак ти е баща, така ли? — Тя изглеждаше измъчена и настръхнала като дива котка. — Слушай — нетърпеливо каза Пейтън. — Няма нужда да потъваш заедно с него. Можем да намерим начин да използваме опита ти. Ще те финансирам, за да се измъкнеш от тази каша и да смениш името на компанията. След година-две хората ще забравят и ще можеш да ръководиш собствена охранителна фирма. Ала, по дяволите, та ти и сега я ръководиш! Баща ти е само фасада. Можем да се справим. Заедно.

Тя дълго се визира в сериозното лице на Пейтън и напрегнатите му очи. Би могла да се закълне, че наистина е загрижен за нея и може би дори я обича, ако не знаеше, че той не се интересува от никого друго, освен от себе си. Което означаваше, че иска нещо. Може би секс. Или пък друго?

Вероятно щеше да му го даде...

— Ще си помисля — каза тя сериозно.

Пейтън я целуна почти с облекчение.

— Страхотен екип сме. Не искам да загубя това.

Тя се изплъзна от прегръдката му.

— Ще ти се обадя утре.

Той я наблюдаваше как крачи по коридора между редиците картини с цветя и тъмни тапети. Обувките ѝ не издаваха никакъв звук по дебелия мокет с логото на хотела, изтъкано в златно на червен фон.

— Шарън? — повика я Пейтън. Тя спря и го погледна. — Не чакай прекалено дълго, скъпа. Не искам нещата да се променят.

Тя разбра онова, което той не изрече — ако баща ѝ потънеше, и тя щеше да си отиде с него, освен ако много бързо не се заеме да спасява репутацията си.

А ако и тя затънеше, връзката ѝ с Пейтън щеше да приключи. Той щеше да съжалява, но въпреки това щеше да я зареже. Останеше ли с нея, щеше да хвърли сянка върху реномето си, което би му струвало много пари. Бизнесът, както винаги, стоеше на първо място.

Мъжете бяха предвидими. Сърцераздирателно, тъжно, ужасно предвидими.

— Няма да чакам дълго — отвърна тя.

Предполагаше, че и повечето жени също са предвидими. Ако имаше Господ, сигурно се смееше като луд, докато гледаше как всички тези майmunки се въртят в някакъв безумен кръг и се почесват по топките.

Шарън нямаше намерение да бъде една от тях. Беше време да тегли чертата и да започне нова игра.

— Пейтън, ще закусим ли заедно утре? — попита тя, докато той отваряше вратата на стаята си. — В осем часа.

— Разбира се, скъпа — усмихна се широко той. — В твоята стая или в моята?

— В твоята. Ти получаваш по-добро обслужване от рум сървиса.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Глендейл

Понеделник, 7:50 ч. сутринта

Кейт се събуди схваната, но в същото време — доволна. Не знаеше в чие легло се намира, но бе топло, макар и тясно. После долови дишането на Сам, усети тялото му, плътно притиснато навсякъде до нейното. Бе опряла гръб до облегалката на старата кушетка, която държеше в ателието си за онези моменти, когато бе прекалено уморена, за да я е грижа къде ще спи.

Отвори очи. Светът ѝ се видя като размазано петно с яркосини сапфири в средата.

— Будна ли си? — попита Сам.

Тя примигна — лицето му бе съвсем близко до нейното.

— Така изглежда. А ти?

— Просто си мисля — каза Сам.

— Е, и какво измисли?

— Пейтън Хол и Шарън Сайзмор често вечерят заедно...

Кейт се опита да потисне прозявката си.

— Стара история, от години.

— Значи връзката им е приключила?

— Не, просто не е нищо ново. Пейтън се ползва със заслужена репутация на женкар. Женен е, има дългогодишна любовница в лицето на Шарън. Междувременно прави краткотрайни забежки по две-три седмици, а и редовно се забавлява със сервитьорки и разни секретарки за по една нощ.

— Прекрасен човек — отбеляза Сам. — Е, мислиш ли, че двамата с Шарън си говорят за бизнес?

— Вероятно. След пет или шест години заедно, какво друго... — Тя рязко млъкна. — Пейтън Хол? Смяташ ли, че е той?

— Трябва отново да го огледаме добре. Много внимателно. Ако открием солидна връзка с Кърби, Уайт или нещо свързано с армията, тогава ще имаме за какво да се хванем.

— Ами Сайзмор?

— Какво имаш предвид?

— Наистина не вярваш, че е виновен, нали?

Сам въздъхна.

— Много бих искал да го прикова на стената, но не и за нещо, което не е извършил. Преди да го арестуваме, трябва да обмисля всяка друга възможност. Не искам да съсия човек само защото не мога да понасям присъствието му.

— Някой в компанията на Сайзмор сигурно изнася информация. Мислиш ли, че е Шарън?

— Не знам. Тя е постъпвала глупаво с мъжете и по-рано, но изнасянето на информация е много по-сериозно. Това вече е съучастничество. По дяволите, може пък госпожица Тибъл да е преспала веднъж с Пейтън и да иска да се докопа до леглото му отново, затова да му подхвърля разни неща.

Кейт се засмя.

— Откъде започваме?

— Искам отново да прегледам банковите сметки на Пейтън. Няма да навреди и да погледна документите на „Хол Джуълри“.

— Значи пак ще се правиш на хакер! А кафе?

— Молиш ме да ти направя ли?

— Ще си ми длъжник — предупреди го тя.

— Много ми харесва, когато започнеш да се държиш така властно с мен. — Той се дръпна само колкото тя да види ухилената му физиономия.

Кейт се опита да сдържи смеха си, после се отказа, когато той я целуна по носа и се запъти гол към банята. Наистина щеше да ѝ липсва тази интимност рано сутрин. Да има нещо друго, за което да мисли, освен за работата си, да има с кого да се смее, да докосва, да разговаря...

Дали и той изпитва същото?

Въздъхна нетърпеливо и стана, за да направи кафе. Кухненският под изстуди босите ѝ крака. Когато се блъсна в хладилника, хладната му гладка повърхност я накара да се разсъни. Да се мотае съвсем гола из къщи, си имаше и недостатъци.

Докато кафето се свари, тя отиде до спалнята си, която все още бе доста разхвърляна. Леглото бе преместено. Килима го нямаше —

Сам се бе погрижил за това, след като си бяха тръгнали полицаите. Тя не можеше да понася гледката. Дори и след като килимът бе изнесен, все още не се чувстваше добре тук. Бързо си облече бельо, стари джинси и синя работна риза, която бе избелвана толкова често, че сега бе по-скоро бледорозова на цвят. Избяга набързо от спалнята, като се питаше дали някога отново ще се почувства сигурна в тази стая.

Сам седеше пред клавиатурата си, а мобилният му телефон бе притиснат между лявото рамо и ухото му. Беше си обул само джинсите. Тялото му бе голо и невероятно изкусително. По добре оформените му мускули си личеше, че поддържа форма. Пръстите му танцуваха по клавиатурата и натискаха клавишите с повече сила, отколкото бе нужно.

— Добре, чудесно... Не, почакай — каза той в телефонната слушалка. — Повтори ми това последното. — Заслуша се, кимна и продължи да набира. — Разбрах. Има ли някакви други преки пътечки, които трябва да знам? — Заслуша се, изсумтя нещо неразбрано и се зае да драска нещо набързо в бележника, който стоеше до компютъра му. Вече беше изписан с бележки от предишните му опити в хакерството. — Благодаря, Джил. Ако това не свърши работа, ще ти звънна отново. — Прекъсна връзката и подуши кафето, преди Кейт да го сложи под носа му. — Спасяваш ми живота — каза той и грабна чашата.

— Май бях втора поред. Тя пак ли ти помага?

— Какво? О, Джил. — Сам се усмихна. — Бюрото разполага с най-добрите специалисти, слава богу. Има начин да вляза в компютрите на Хол. Или поне би трябвало да стане. Почти всички бизнес програми се базират на едни и същи принципи, а самата програма има огромни дупки в защитата си.

— Това е хубаво.

— Надявам се. — Сам изпи останалото кафе на три големи глътки. — Ще видим.

Отново се зае да работи с клавиатурата. Кейт го наблюдаваше: докато минутите отлитаха, на екрана се сменяха различни цифри, търсеха се и се въвеждаха кодове. Накрая той се облегна назад и въздъхна.

— Да ме вземат мътните, стана! Досиетата на служителите са на мое разположение.

— Законно ли е?

— Не питай...

Кейт схвана намека и замълча. Изпи кафето си, напълни и двете чаши отново и започна да крачи между работните маси. Красивият необработен жълт сапфир бе сложен в една от машините, готов да бъде проучван с различни инструменти, включително и със старомодната лупа. Колкото по-скоро започнеше да работи по него, толкова по-бързо щеше да върне на Сам неочаквания заем, който ѝ бе дал, за да купи скъпия камък.

Не че той я притискаше за парите, дори не ги бе споменал. Може би щеше да иска да участва като неин партньор и в готовата стока. Обърна се да го попита, но преди да го направи, той вече ѝ говореше:

— Това копеле. Джак Кърби! Работил е за Пейтън Хол.

— Кърби е бил лицензиран частен детектив, нали така? — попита намръщена Кейт.

— Да. И какво от това?

— Може да има съвсем основателна причина. Сигурно е работил за много хора.

Сам поклати глава заканително.

— Да видим как ще реагира Сайзмор!

— Какво, ще му го кажеш ли?

— Всъщност мисля да го оставя той да ми каже на мен.

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Скотсдейл

Понеделник, 8:30 ч. сутринта

Сайзмор отвори вратата с бира в едната ръка. Целият бе настръхнал като таралеж.

— Сигурен ли си, че нямам нужда от адвоката си? — каза той с едва прикрит подигравателен тон.

— Ако искаш, извикай го — отвърна Сам, докато минаваше покрай него. — Ще почакаме вътре.

Кейт го последва в апартамента.

Сайзмор изрита вратата, която се затръшна толкова силно, че рамката ѝ се разтърси. После се обърна към Сам.

— Не ми трябва адвокат, за да се оправя с негодник като теб. Не струваш двеста долара на час.

— Нито пък адвокатът ти.

Кейт застана между двамата мъже, като погледна Сайзмор право в очите.

— Преди да се хванете за гушите и да започнете да си скубете косите — каза тя, — нека си изясним някои неща. Ти не харесваш Сам. Сам не харесва теб. Голяма работа! Хората непрекъснато правят бизнес с други, които презират. Като оставим това настрана, има ли някакъв проблем да говориш с нас?

Сайзмор изглеждаше изненадан. Погледна към Сам:

— Момичетата в днешно време да не би да ходят в специално училище, където ги учат да са толкова нахакани?

— Добрите се раждат такива — отвърна Сам.

— Е, дано поне и в леглото е толкова добра, колкото и в приказките. Аз лично никога не съм имал такъв късмет. — Сам не можа да се сдържи и погледна Кейт. Тя му се усмихна в отговор. Сайзмор поклати уморено глава. — Никога няма да разбере жените. Нито пък мъжете, които ги разбират. Някой иска ли бира?

— Аз не — отвърна Кейт.

— Аз също ще откажа — рече Сам.

Сайзмор се настани в любимото си кресло:

— Ваша работа, както предпочитате.

Сам предложи стол на Кейт, но той самият не седна.

— Ако приемем, че изтичането на информация е от вашата компания — започна Сам — и че ти не си източникът, тогава кой е?

— По дяволите, имам двайсет служители и доста куриери, които работят по отделни поръчки. — Сайзмор отпи от бирата си. — Може да е всеки от тях.

Сам се вгледа в тъмните кръгове под кървясалите очи на възрастния човек.

— Това ли е най-доброто, което можа да измислиш след безсънната нощ, или си прекарал цялото време в пиене? — Сайзмор почервения и видимо направи усилие да преглътне онова, което искаше да каже. — Колко души от компанията имат достъп до всеки файл в главния компютър? — попита Сам.

— Четирима — мрачно отвърна Сайзмор. — Аз, Шарън, Джейсън и госпожица Тибъл.

— От тези четирима кой има достъп до средите на бившите военни?

— Знаете отговора по-добре и от мен.

Сам изчака.

— Единствено аз! — каза Сайзмор и захвърли празната бутилка в близкия кош. Тази сутрин отрано бе започнал с високоалкохолната бира. — Единствено аз, но не съм го направил.

Сам незабелязано даде знак на Кейт. Време бе да се обади „доброто ченге“.

— Знаеш ли, че Джак Кърби е работил за Пейтън Хол? — попита тя.

Сайзмор бавно вдигна побелялата си глава.

— Какво?

— Според информацията, която имаме — каза Кейт. — Пейтън е използвал Кърби, за да проверява определена информация за „Дол Джуълри Интернешънъл“.

— Кърби не ми го е споменавал — замисли се Сайзмор. — Но пък и защо да го прави? Виждали сме се само няколко пъти след приключването на работата на оперативната група.

— Ами Пейтън Хол? — попита Сам.

— Той е глупак.

— Няма да спорим — обади се Кейт, като имаше предвид репутацията му пред жените. — Мислиш ли, че разговорите в леглото между него и Шарън може да са били делови? Свързани с бизнеса на „Сайзмор Секюрити Консултинг“?

— Шарън много добре знае, че не бива да говори за работата си — рязко отвърна Сайзмор. — Е, може и да е изтървала нещо, но тя не е глупава.

— Освен по отношение на мъжете? — подсказа внимателно Кейт.

Настана продължителна тишина. После Сайзмор скочи рязко.

— Повечето пъти, като видя Пейтън, той се е надвесил над нея и зяпа екрана на компютъра ѝ, докато тя работи. Много информация може да изкопчи по този начин. По дяволите, може дори да е научил кода ѝ за достъп. А Кърби е точно човекът, който му е нужен, за да наеме банда негодници да свършат черната работа.

Сайзмор грабна телефона и набра номера на стаята на Шарън.

Никакъв отговор. Изчака достатъчно дълго, докато накрая се включи операторът на хотела, и тогава затвори, без да остави съобщение.

— Шарън не е в стаята си — каза той.

— Къде би могла да е? — попита Сам.

— Би трябвало да е тук. Знае, че след малко тръгваме. Или поне се канехме — горчиво добави Сайзмор. — Не знам дали ще ме пуснат близо до летище, докато не приключи тази история.

— Щом Кенеди не те е арестувал досега, значи едва ли ще го направи — отбеляза Сам.

Сайзмор вдигна ръкава на ризата и тикна китката си под носа на Сам.

— Под домашен арест съм. Или по-точно хотелски арест.

Сам погледна „гривната“, която носеше Сайзмор. Това бе последната дума на техниката — да знаеш къде се намира някой, без да го пъхаш зад решетките. Сайзмор не можеше да избяга, дори и да иска. Лентата на ръката му позволяваше на Бюрото да го открие, където и да било на света.

Червенината по лицето на легендата говореше, че се чувства унижен от гривната, но все пак бе за предпочитане пред това да му вземат отпечатащи и да стои в затвора.

— Кенеди много умее да си пази гърба — вметна Сам.

Сайзмор присви устни.

— Пейтън Хол още ли е тук? — бързо се намеси Кейт.

— Шарън щеше да закусва с този негодник — отвърна Сайзмор. — Не каза, че ще си тръгва по-рано от тази вечер. И последният от клиентите ни ще е потеглил дотогава. — Той погледна часовника си. — Закъснява. Вече трябваше да е тук.

На вратата се почука леко, после бравата се завъртя и в стаята влезе Шарън.

— Татко? Мислих много. Не ми е лесно да го кажа, но... — започна тя, но замръзна, когато забеляза Сам. — Какво правиш тук, злорадстваш ли?

— Дойдоха да си поговорим за това кой друг би могъл да има достъп до информацията на „Сайзмор Секюрити Консултинг“ — отговори баща ѝ.

Шарън си пое дълбоко дъх, сякаш я бяха ударили. В насълзените ѝ очи проблясваше страх. Стисна юмруци до бедрата си.

— И аз се питах за това — предизвикателно заяви тя. — Будувах цяла нощ. Размишлявах за връзките, за това кой би могъл и кой — не... — Тя положи видимо усилие да се овладее. Отне ѝ няколко секунди, но успя. Преглътна тежко и каза: — Аз... Пейтън. Много съжалявам, татко. Пейтън е. Негодникът ме е използвал през всички тези години.

Сам присви очи изпитателно:

— Какво те кара да мислиш така?

— Закусвахме заедно. Искаше от мен да изоставя баща си. — Тя си пое дъх на пресекулки и погледна към Сайзмор, а не към Сам. — Бях... разстроена. Отидох да си взема таблетки против киселини в стомаха от кюфарчето на компютъра му — винаги ги държи там, защото... О, по дяволите, това няма значение. Грабнах флакончето, изсипах няколко в дланта си и ето...

Тя протегна дясната си ръка и я отвори. Искрящ син овален камък проблесна върху треперещата ѝ длан. Кейт затаи дъх.

— Това ли е? — напрегнато попита Сам.

— Да. — Кейт погледна Шарън. — Имаше ли и други?

— Имаше, по дяволите! Не знаех какво да правя. Бях... бях с него през всички тези години. — Тя преглътна и нетърпеливо избърса очите си. — Оставих другите камъни там, където ги намерих, и дойдох да кажа на баща си. — Тя изправи рамене и погледна към Сам. — Сега всичко ще се оправи, нали?

Сам не отвърна. Беше прекалено зает да говори по мобилния си телефон.

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Понеделник, 9:15 ч. сутринта

— Кейт, трябваше да останеш при Сайзмор — каза Сам, докато чакаха в коридора пред асансьора.

— В никакъв случай. Веднага се магнах оттам, щом дойде съдебната заповед за обиск на Пейтън.

— Шарън не остана и толкова. Каза, че трябвало да си събира багажа. Мислех, че ще заминават чак утре.

— Обвиняваш ли я, че се измъкна? Когато Сайзмор не й крещеше колко е глупава, обясняваше на всички присъстващи как сам-самичък е разрешил случая. Надут глупак. Сайзмор в стихията си е гледка, която трябва да бъде спестена на всяка жена.

Сам и Кейт влязоха в асансьора едновременно.

Мобилният телефон, окачен на колана му, започна да вибрира. Беше изключил звука, за да не го притесняват, докато арестува Пейтън Хол.

Погледна дисплея, намръщи се и реши, че ще го почакаат. Именно такова съобщение изпрати, като натисна бутона за свързване и после веднага затвори.

— Остани в коридора, докато сложим белезници на Пейтън — каза той на Кейт, когато асансьорът забави движението си.

— О, моля те! — Тя вдигна настоятелно очи. — Той няма да се съпротивлява, изобщо не е във форма.

— Когато имаш оръжие, не ти трябва да ходиш на фитнес.

Кейт замълча.

Веднага щом асансьорът спря на етаж на Пейтън, Сам огледа внимателно коридора. Видя единствено Дъг, който чакаше пристигането им.

Апартаментът на Пейтън беше само през три врати. Сам измъкна пистолета си и го задържа надолу, близо до крака си. Освен ако някой

съзнателно не търсеше да го види, оръжието бе едновременно скрито от погледа и готово за стрелба.

Мобилният му телефон отново завибрира.

По дяволите!

Той отново натисна копчето и после затвори.

— Остани тук — нареди Дъг на Кейт.

Без да чака отговор, специалният надзорен агент тръгна надолу по коридора.

— Моля те! — предупреди я и Сам.

Тя му се усмихна, скръсти ръце и се облегна на стената.

— Ще бъда добро момиче.

— Просто бъди внимателна, само за това те моля.

Той настигна Дъг. Когато стигнаха до вратата, Сам застана от едната страна, докато Дъг почука. Никой не отговори. Дъг почука отново, по-силно.

— Кой е? — обади се от другата страна на вратата Пейтън.

— Федерално бюро за разследване — отговори Дъг. Извади значката си и показа златния щит пред шпионката, така че Пейтън да го види.

— Само минутка.

Чуха звука от отключването на вратата. Красивото, но доста подпухнало лице на Пейтън Хол се появи в пролуката. Скъпата му ленена риза и панталоните бяха разкопчани. Явно коремът, който висеше над колана му, не се чувстваше добре натясно.

— Какво мога да направя за вас? — попита Пейтън. Отвори вратата само колкото да покаже, че желае да им помогне, макар че не бе поканил никого вътре.

Ако имаше оръжие, то не беше в ръцете му.

Сам забеляза напрежението, което дълбаеше бръчки около очите и устата на Пейтън. То не си подхождаше с усмивката му на обигран търговец. Нервите на Сам се опънаха в очакване. Нямаше търпение да залови негодника, който бе убил брата на Кейт и се бе опитал да застреля и нея.

Дъг се усмихна:

— Може ли да влезем вътре? — Пейтън погледна за миг към Сам, който старателно криеше пистолета си, както и опасния блясък в

очите си. — Това е специален агент Сам Гроувс — представи го спокойно Дъг.

Пейтън се намръщи.

— Да?

От близка до тях стая излезе една двойка и тръгна към асансьорите. Те огледаха с любопитство тримата мъже, които не изглеждаха особено дружелюбно настроени един към друг. Още по-надолу по коридора се чува гласовете на камериерките, които си разменяха клюки, докато зареждаха с чисти кърпи. Вратите на асансьора се отвориха и оттам излезе майка с прекалено много багаж и уморено дете.

Молейки се цивилните да се махнат бързо, Сам се извърна леко, така че пистолетът му да остане скрит.

— Тук нямаме възможност да останем насаме — обърна се Дъг към Пейтън, оглеждайки разгърдения мъж. — Изборът е ваш, разбира се, но няма ли да ви е по-удобно да разговаряте с нас вътре?

— Хм, да — колебливо изломоти Пейтън и отстъпи назад.

Сам влезе бързо, като застана между Пейтън и евентуално скрито вътре оръжие. Макар да не показваше своя зареден пистолет, той бе в ръката му.

— Нямам много време — каза им Пейтън. — Самолетът ми е в един часа, а още не съм свършил с прибирането на багажа.

— Е, ще свършим бързо, господин Хол — отвърна Дъг, сграбчи дясната китка на мъжа и я дръпна зад гърба му с едно ловко движение. — Арестуван сте за убийството на Лий Мандел.

Пейтън бе прекалено шокиран, за да се съпротивлява, когато лявата му ръка се озова при дясната зад гърба му. Дъг извади пластмасови белезници, сложи ги около китките му и ги пристегна така, че да се впият в плътта.

— Какво е това, по дяволите? — изви глава Пейтън. — Има някаква грешка! Дори не познавам този Медлън или Медъл, или както там го наричате...

— Мандел — прекъсна го Сам, докато прибираше пистолета си. — Лий Мандел.

Бързо и делово, Сам се зае да претърси Пейтън за оръжие, докато Дъг му изреждаше какви са правата му. С всички допълнения,

наложени напоследък от съда, за да са доволни адвокатите, които със сигурност щяха да се появят.

— Мандел. Добре, както кажете — примирено изрече Пейтън. — Но това са глупости. Не съм светец, но си плащам данъците навреме. Не можете просто да нахълтате тук и да ме арестувате.

— Всъщност можем — каза Сам, като отстъпи крачка встрани. После се обърна към Дъг: — Чист е.

Пейтън се опита да не мисли за тайните си сметки в Аруба и за скъпоценните камъни, които поръчваше да преработят, след като Кърби и братовчедите на Едуардо ги домъкнеха отнякъде. Само като се сетеше за това, и нервите му се опъваха до скъсване.

— Това е нелепо — извика вече по-самоуверено той. — Искам адвокатата си *незабавно*.

Дъг заведе Пейтън до телефона, набра номера, който той му каза, и му подаде слушалката до ухото така, че да може да разговаря.

Докато мъжът се оплакваше на адвокатата си, Сам остави заповедта за обиск на ниската масичка и се зае за работа.

— Чакайте! — извика Пейтън, когато Сам отвори куфара за компютъра. — Не можете да правите това!

— Имаме и съдебна заповед, която ни позволява да претърсим тази стая и всичко, което се намира в нея — учтиво обясни Дъг. — Искате ли да го обясня на адвокатата ви?

— Вървете на... — Пейтън спря наред думата, тъй като му хрумна, че да прати по дяволите един федерален агент, не е най-добрият начин да защити невинността си. — Поне ми кажете кой, за бога, е умрял и защо сте решили да натопите мен за убийството му. — После каза в телефона: — Боб, трябва да ми помогнеш. Тези идиоти просто не искат да ме чуят!

По израза на лицето му пролича, че не хареса съвета, който му бе даден от адвокатата му: *Затваряй си устата*.

Малко късно Пейтън осъзна, че това вероятно е добра идея. Никой не бе споменал за задграничните сметки, така че всичко навярно бе просто някаква стряскаща грешка. Много, много стряскаща.

Беше ограбвал много хора, но никога не бе убивал човек. Освен това беше подсказвал на някои неприятни типове къде могат да изкарат добра печалба.

Но лично той никога не бе натискал спусъка, така че не бе виновен.

Пластмасовите белезници се впиваха в китките му. Стомахът му се присви. Не трябваше да става така. Той щеше да замине за Аруба, а не в някакъв федерален затвор, където единствените жени, които щеше да вижда, щяха да са в сънищата му.

— Адвокатът ми иска да говори с вас — с преbledнели устни изрече Пейтън. После, приближавайки се до Дъг, настоя отчаяно: — Никога не съм убивал човек. Трябва да ми повярвате!

Дъг не си направи труда да му отговаря. Опря телефонната слушалка до ухото си и започна да диктува всичко — от номерата на съдебните заповеди, които влизаха в сила едновременно в Лос Анджелис и Скотсдейл, до конкретните федерални закони, които са били нарушени при убийството на Лий Мандел.

Сам вече го бе чувал, затова просто продължи да упражнява правата, дадени му от заповедта за обиск. Отвори ципа на дебелия черен куфар за компютъра на Пейтън и извади лаптопа. Макар да се изкушаваше от него, все пак го остави настрана за по-нататъшно проучване и започна да рови из множеството затворени с цип джобове, които покриваха вътрешната и външната страна на куфара. Наложил се доста да порови, за да е сигурен, че е погледнал навсякъде. Все едно се луташе из лабиринт.

— Вижте, поне ми кажете нещо за този Лий Мандел — обади се Пейтън. — Името ми звучи някак познато, но аз познавам много хора, дявол да го вземе. Къде е умрял? Как? Хайде, помогнете ми.

Дъг сложи ръка върху слушалката, така че да не го чуе адвокатът.

— Господин Хол, вече отбелязах възраженията ви. Вашият адвокат също ги отбеляза. Направете услуга на всички ни и просто млъкнете.

Мобилният телефон на Сам отново завибрира. Той не му обърна внимание, тъй като тъкмо бе напил нещо, което накара сърцето му да подскочи. Бръкна по-дълбоко в един от страничните джобове и извади флакончето с таблетки против киселини в стомаха. Махна капачката на флакона и изсипа съдържанието му на малката масичка.

Ярки, блестящи сини сапфири сякаш примигваха между малките бели таблетки.

— Открих ги! — тържествуващо изрече Сам, докато се взираше не в камъните, а в пленника.

Пейтън зяпаше масата с широко отворени очи и смъртнобледо лице. Преглътна тежко.

— Откъде се появи това? — успя да изрече той.

— Ти видя откъде — каза Дъг. Дръпна Пейтън за ръката. — Да тръгваме.

— Не, не са мои! Някой друг ги е сложил...

— Така казват всички — прекъсна го Дъг, отвратен от липсата на оригиналност у престъпниците. — Предполагам, ще ни кажеш, че камериерката ги е подхвърлила, нали?

— Не знам. — Пейтън гледаше смаяно прекрасните сини сапфири и започна да се поти обилно. — Не съм ги виждал никога през живота си.

— Да, разбира се, появили са се тук като плесен — обади се Сам. — Странно, защо ли в моя долап не никнат скъпоценни камъни.

— Аз дори не вземам хапчета против киселини! Питайте лекаря ми. Той ми предписа нещо много по-ефикасно...

Телефонът на Сам продължаваше да вибрира. Той го свали от колана и измърмори троснато:

— Какво има?

— Обажда се...

— Знам кой се обажда — прекъсна го той. — Какво искаш?

— Онзи списък, който ни прати...

— Да?

— Имаме съвпадение с три от частичните отпечатъци от багажника на колата под наем на онзи куриер.

Сам се усмихна студено:

— Отпечатъците на Кърби ли са, или на Уайт?

— Нито на единия.

— Пейтън Хол? Тед Сайзмор?

— Близо си... Дъщеря му!

Сам изглеждаше така, сякаш от телефона бликна вода в лицето му.

— *Какво?* — попита Дъг.

— Шарън Сайзмор. Отпечатъци от десен палец и десен показалец.

Сам се сети за Кейт, която стоеше сама в коридора и ги чакаше да арестуват не този, когото трябваше. Втурна се към вратата тичешком.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Скотсдейл

Понеделник, 9:25 ч. сутринта

Кейт се облегна по-удобно на стената и се запита колко ли време е нужно, за да се арестува човек. После си спомни, че трябваше да се претърси и стаята. Ако се бе сетила за това по-рано, щеше да спори много по-убедително да я вземат с тях. Не че щеше да има някаква полза. Сам бе също толкова упорит, колкото и тя.

Това бе едно от нещата, които много харесваше у него.

Някакъв звук привлече вниманието ѝ. Тя погледна обнадеждено надолу по коридора към стаята на Пейтън. Видя единствено количка, натоварена с голям куп кърпи, която се търкаляше едва-едва на път към асансьора. Младата жена, която я буташе, бе прекалено дребна, за да види нещо над кърпите. Тя едва не се блъсна в гостенка на хотела, която излезе гърбом от стаята си близо до асансьора, теглейки след себе си куфар.

— Внимавай! — сопна се Шарън.

— Извинете, госпожо.

Шарън приглади бронзовото си сако върху панталон в същия цвят и черна блуза и се отправи към асансьора. Забеляза семпло облечена жена до него, облегната на стената, сякаш чакаше някого. Стори ѝ се позната.

После сметна, че няма защо да ѝ обръща внимание, и натисна бутона за слизане. Която и да бе, вече нямаше значение. Нищо нямаше значение. Махаше се оттук.

Кейт несъзнателно се усмихна на Шарън Сайзмор, като се питаше дали тя знае по какъв грозен начин любовникът ѝ я е използвал.

Двете жени зачакаха асансьора със скованата учтивост на непознати, които са се озовали на едно и също обществено място. Кейт изпита облекчение, когато забеляза Сам да крачи бързо по коридора към нея.

— Много си бърз — обади се тя. — Ти...

Млъкна, забелязвайки пистолета, долепен до десния му крак.

Обзе я ужасно подозрение. Може би заради мрачно стиснатите му устни. Или проблясъка на неприкрит страх в очите на Шарън, когато тя забеляза оръжието.

Шарън бръкна в чантата си.

Сам вдигна пистолета.

Вратата на асансьора се отвори. Две деца с хавлиени кърпи и пластмасови очила за плуване надникнаха отвътре.

Шарън измъкна пистолет с къса цев и се спусна към отворения асансьор. Куфарът ѝ остана приклещен между вратите.

Без изобщо да се замисли, Кейт се хвърли към нея и я събори настрани, но се спъна в куфара ѝ.

Сам стигна до асансьора тъкмо когато двете жени се търколиха на пода в коридора, като всяка се извиваше и се опитваше да вземе надмощие. Заради спъването си Кейт бе изгубила преднина и Шарън бе надделяла отгоре ѝ. Той забеляза проблясъка на пистолет в ръката ѝ и силно я ритна. Шарън изкрещя, китката ѝ се счупи.

Все още крещеше, когато той изрита пистолета настрани, дръпна главата ѝ назад за косата и тикна дулото на оръжието си под брадичката ѝ.

— Не мърдай — каза той. — Не ми давай основание да натисна спусъка.

Шарън го погледна в очите, разбра, че не се шегува, и замръзна на място.

— Добре ли си, Кейт? — попита той, без да откъсва очи от пленничката си.

— Да. Ами децата?

— И те са добре, благодарение на теб. — Той погледна за миг към хлапетата. — Нали така, момичета. Не се тревожете, аз съм от ФБР. От добрите съм.

Кейт погледна горящите очи на Сам и пистолета, притиснат в брадичката на Шарън. По-голямото момиче също го погледна. После то избута куфара, вратата на асансьора се затвори и кабината слезе надолу.

— Май не им приличаш на един от добрите — обади се Кейт.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Финикс

Вечерта, пет дни по-късно

Кейт седеше на тапицирания със светлозелена кожа диван и гледаше Сам, който тъкмо идваше откъм кухнята с две димящи чаши кафе. В апартамента му всичко беше спокойно. Той също изглеждаше спокоен и мъжествен. Подаде ѝ едната чаша, взе дистанционното от ниската масичка и се настани на дивана, съвсем близо до нея. Тя се сгуши в топлото му и силно тяло и въздъхна.

— Правиш по-добро кафе от мен.

— Защото сам смилам зърната.

— Уф, прекалено много усилия се искат.

Той я целуна по бузата и леко докосна устните ѝ.

— За да направиш нещо хубаво, усилията никога не са прекалено много. А за да се получи страхотен резултат, си струва да се отдадеш изцяло.

Тя се усмихна и пое освежаваща глътка кафе. Последните две седмици бяха изпълнени с много емоции и малко сън.

Сам включи телевизора, беше от плазмените, чийто екран е дебел пет сантиметра и широк метър и двайсет.

— В сравнение с твоя телевизор моят изглежда направо като музееен експонат — отбеляза Кейт.

— Такъв си е.

— Но още работи. Ако нещо работи, не го изхвърлям.

— Забелязах. — Той я погледна сериозно. — Много си лоялна, предана.

— Също като един кокер шпаньол ли? — пошегува се тя. Той се засмя и се запита как ли се е оправял, преди да срещне Кейт. Животът му определено не е бил толкова хубав. — Виж, това е Кенеди — посочи към телевизора тя.

Сам погледна екрана.

— Да, Кенеди е. На преден план и гледан с обожание от големите сини очи на Тони Доун.

Камерата се завъртя и се отдръпна назад.

— А ето го и Дъг Смит, и... — Кейт се поколеба, опитвайки се да си спомни.

— Раул Мендоса — подсказа ѝ Сам. — Той беше представител на граничната полиция в оперативната група.

— Кой е другият?

— Капитан от полицията във Финикс. Мисля, че се казва Ралстън.

— А къде е Марио? — намръщи се Кейт. — И той е от полицията във Финикс.

— Вкъщи при жена си и децата, ако има късмет.

— Но нали и той много помогна? — възрази Кейт.

— Цялата оперативна група не би се побрала на телевизионния екран — отвърна ѝ Сам.

Кейт посегна към дистанционното и включи звука.

— ... *че сте тук с нас тази вечер* — с необичайно плътен глас каза Тони. — *Знам колко натоварена е програмата ви.*

Кенеди кимна, като успя да си придаде едновременно делови и благосклонен израз.

— По телевизията изглежда по-внушителен, отколкото на живо — отбеляза Кейт.

— Да не би да искаш да кажеш, че го харесваш, когато е далеч? — иронично попита Сам.

— Да, колкото по-далеч, толкова по-добре.

— *Всички ние във Финикс отново спим спокойно благодарение на ФБР. Господин Кенеди, бихте ли ни разказали със свои думи как успяхте да разбиете бандата убийци?*

— По обичайния начин — измърмори Сам. — Като използва подчинените си и наивни глупаци.

— Шшшт! Искам да го чуя.

Той вдигна очи и отпи от кафето.

— *Най-напред искам да заявя ясно, че макар оперативната група да се ръководеше от ФБР, ние разчитахме на помощта на Граничната служба за охрана и на много полицейски управления из*

цялата страна, от Ню Йорк до Флорида, от Чикаго до Финикс и Лос Анджелис.

— Давай по същество — измърмори Кейт.

— Това е същественото — каза Сам. — Голямото и щастливо семейство на ловците на престъпници се покланя пред данъкоплатците.

— *Работейки заедно, ние изправихме пред правосъдието една от най-жестоките банди, които съм имал нещастieto да срещна на американска земя.*

— *Тефлоновата банда — нетърпеливо се намеси Тони. Тя много добре разбираше кога е налучкала вярната фраза.*

— *Точно така.* — Кенеди й се усмихна, както би се усмихнал на кученце, което си е изпълнило добре номера. — *Тази жестока банда не се задоволяваше само да обира куриерите и почтените бизнесмени. Когато оперативната ни група започна да надушва следите им, Тефлоновата банда взе да избива хора, които разполагаха с информация, която те искаха да остане в тайна.*

— *Това ли е станало с Пърсел?* — попита Тони.

— *Не мога да говоря по въпроса, за да не повлияя на решението на бъдещите съдебни заседатели.*

По лицето на Тони за миг се изписа раздразнение.

— *Разбрахме, че има връзка между Тефлоновата банда и две нови убийства в Лос Анджелис, тези на Хосе де Сантос и Едуардо Педро Селва де лос Сантос.*

— *Да. Смятаме, че Тефлоновата банда се е свързала с латиноамериканските банди, които застрашаваха куриерския бизнес.*

— Сам, вярно ли е това? — попита Кейт.

— Сега вече — да.

— ... *разследваме множество улики, които показват взаимовръзки между бандите* — продължаваше Кенеди.

— Но как е в действителност? — настоя Кейт.

Сам натисна копчето и изключи звука. Бе чул достатъчно самодоволни изказвания за една вечер.

— Единствената цел на подобна изява пред медиите — обясни Сам — е да дефинира кое е реално и кое не за масовия зрител сега и за в бъдеще. Кенеди от доста време се нахвърля на латиноамериканските банди. Не може просто изведнъж да признае, че тази вълна от насилие

е изцяло родно производство, нали така? Няма да изглежда добре пред обществото.

— А всичко се прави именно за това — каза тя и махна към телевизора. — Заради добрия имидж.

— Всички, които виждаш на екрана, ще получат похвално писмо от президента в рамките на един месец. Скоро ще последват и повишения.

— Но именно ти беше този, който свърши по-голямата част от работата!

— И какво от това? — Кейт отвори уста да възроптае, но не каза нищо. — Обзалагам се, че щеше да споменеш нещо за справедливостта — многозначително я погледна Сам. — Сключих сделка с Кенеди, която ме устройва. Само тази „справедливост“ ме вълнува.

Тя изненадано се надигна от мястото си.

— Каква сделка?

— Няма да давам интервюта за дъщерята на Тед Сайзмор, която се оказа убийца. И която е носела само един чифт хирургически ръкавици, така че, когато се е порязала на някакъв остър ръб в багажника, е оставила частични отпечатаци от пръстите си по колата, взета под наем от Лий Мандел. — Сам отпи глътка кафе. — Няма да говоря за това как е източвала информация от „Сайзмор Секюрити Консултинг“ и я е използвала, за да си открие няколко сметки зад граница. Как е откраднала „Седемте гряха“, за да натопи любовника си, Пейтън Хол. Няма да говоря за нищо, включително и за убийството на Лий. — Кейт го слушаше със зяпнала уста. Сам продължи да говори. — Няма да споделя пред никой репортер факта, че Джон „Текс“ Уайт е признал, че Кърби е получавал заповеди от механичен глас, включително и заповедта да убие братовчедите Де Сантос. Няма да кажа на репортерите за гласовия дистортер, русата перука и подплънките за сутиен с гел, които полицаите намериха в апартамента на Шарън в Лос Анджелис. Нито че Пейтън Хол е спял с Шарън и в същото време е запаметявал информация от екрана на компютъра ѝ, която е използвал, за да увеличава собствените си задгранични сметки. Сключвал е сделки с проклетите латиноамериканци, включително и пране на пари. И това е възможно най-близката връзка на цялата тази каша със заветната мечта на Кенеди.

— Шарън и Пейтън. Ама че двойка!

— Заслужават се един друг.

Кейт се намръщи и се загледа в новините, чийто текст минаваше в дъното на екрана.

— Защо го е направила? Толкова ли е мразела баща си?

— Мисля, че мрази затворения мъжки свят, в който живее, също толкова силно, колкото и баща си — обясни Сам. — Искала е да докаже, че може да надхитри всички.

— И го направи — за известно време. А после мъжете я надхитриха.

— Така ли? — възкликна Сам. — Ако зависеше само от Кенеди, той щеше да прати случая в девета глуха. Трябваше да се намери една упорита, смела и много умна жена, която да разкрие убиеца на Лий. Това си ти, скъпа.

— И един упорит, смел и много умен агент от ФБР до нея.

Сам се засмя горчиво.

— Явно не съм толкова умен, иначе щях да съм редом с любимците на Кенеди на телевизионния екран.

— Това е другата част от сделката, нали? — каза тя след миг мълчание. — Няма да получиш никакво признание, публично или вътре в Бюрото, за разкриването на случая. — Гласът ѝ се извиси от яд и тя отметна косата от лицето си. — Този негодник Кенеди ще обере цялата слава!

— Нека. Аз получих каквото искам.

— Така ли? И какво е то?

— Теб.

Кейт примигна смаяно.

— Кенеди вече бе подписал заповедта за преместването ми във Фарго — обясни Сам. — Реших, че едва ли ще искаш да шлифоваш скъпоценни камъни в Северна Дакота, затова склучих малка сделка с един голям човек и документите за преместване бяха унищожени. Разбира се, не мога да гарантирам, че няма да се забъркам в някакви неприятности във ФБР през следващите три години, десет месеца и седемнайсет дни... Това е много дълъг период, за да гледаш на Кенеди само от добрата му страна.

— Че той има ли такава? — усмихна се Кейт.

Сам сви рамене.

— Още не съм я открил.

— Не се притеснявай толкова, ако изобщо не я откриеш. Носиш ли ми все така кафе, с удоволствие ще шлифовам камъни, където и да било.

Той се вгледа в Кейт задълго, с онзи поглед, който я караше да пламва цялата.

— Сигурна ли си? — попита Сам сериозно.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Напълно.

— Ще те накарам да удържиш на обещанието си.

— Предпочитам ти да ме държиш в прегръдките си.

— Дадено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.